SECRETUL SUPREM

volumul 1

cartea care va transforma întreaga lume

David Icke

Tipărit la S.C. DON-STAR S.R.L. Galaţi
Str. 1 Decembrie 1918, Nr. 23 Tel/Fax: 0236/420100
e-mail: donstargalati@yahoo.com

SECRETUL SUPREM

vol. 1

DAVID ICKE

Traducere: Cristian Hanu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ICKE, DAVID
Secretul suprem / David Icke ; trad.: Cristian Hanu. -
Bucureşti : Daksha, 2006
2 vol.
ISBN (10) 973-88026-0-1 ; ISBN (13) 978-973-88026-0-5
Vol. 1. - 2006. - ISBN (10) 973-88026-1-X ;
ISBN (13) 978-973-88026-1-2

I. Hanu, Cristian (trad.)

821.111-31=135.1

ISBN (10) 973-88026-0-1 (vol. 1+ vol. 2)
ISBN (13) 978-973-88026-0-5

ISBN (10) 973-88026-1-X (vol. 1)
ISBN (13) 978-973-88026-1-2

DAKSHA
Contact & comenzi:
0726.334.721
OP 48 CP 104, sector 2, Bucureşti
comenzi@edituradaksha.ro
www.edituradaksha.ro

Cuprins

Chiar sunt nebun?

Mulți sunt cei care poate mă vor considera „nebun" pentru cele scrise în această carte. Iată care este răspunsul meu pentru aceşti sceptici:

*Stejarul puternic de astăzi este ghinda care a căzut ieri la pământ**.

* Joc de cuvinte: în engleză, cuvântul pentru „nebun" este *nut*, care înseamnă, în acelaşi timp, şi „ghindă")

Trăim într-o lume liberă?

„Sunt oare un om venit din spațiul cosmic? Aparțin eu noii rase de pământeni, născută din încrucișarea unor bărbați extratereștri cu femei pământene? Sunt oare copiii mei urmașii primei rase interplanetare? A fost creat creuzetul societății interplanetare pe planeta noastră, așa cum Statele Unite au devenit acum 190 de ani creuzetul tuturor națiunilor pământului?

Sau poate acest gând este o intuiție a viitorului? Îmi exprim dreptul și privilegiul de a avea astfel de gânduri și de a pune asemenea întrebări fără teama de a fi aruncat în închisoare de o agenție administrativă a societății... În fața atotputernicei cenzuri științifice, atât de rigidă, de doctrinară, de autosuficientă, dispusă chiar la crimă, pare o prostie să încerci să publici asemenea gânduri. Un om cu planuri diabolice ar putea face orice folosindu-se de ele. Și totuși, fiecare om are dreptul să greșească, iar acest drept trebuie ocrotit. Nimeni nu ar trebui să se teamă să intre în pădure pentru că acolo există animale sălbatice. Orice om ar trebui să aibă dreptul de a face orice speculații dorește. De întrebările născute din aceste speculații se tem atât de tare cei care controlează cunoașterea acceptată... Odată cu intrarea în era cosmică va trebui totuși să insistăm asupra dreptului nostru de a pune întrebări noi, chiar dacă uneori ele par prostești, fără teama de a fi acuzați."

Citat din cartea omului de știință Wilhelm Reich, *Contact cu spațiul cosmic*. Reich a murit într-o închisoare din Statele Unite, la data de 3 noiembrie 1957.

Zile de cumpănă

Ne aflăm în pragul unei incredibile schimbări globale, la o răscruce de drumuri în care deciziile noastre vor influenţa multă vreme de acum înainte destinul planetei Pământ. Avem astăzi posibilitatea să descuiem porţile închisorii mentale şi psihice în care a fost întemniţată de mii de ani rasa umană. La fel de bine, le putem permite gardienilor care deţin controlul să îşi ducă la bun sfârşit planurile de menţinere în sclavie şi de îndoctrinare mentală, emoţională, spirituală şi fizică a tuturor bărbaţilor, femeilor şi copiilor de pe această planetă, prin instaurarea unui guvern mondial, a unei armate, a unei bănci centrale şi a unei monede unice, precum şi prin implantarea de microcipuri în trupul fiecărui individ în parte.

Ştiu că sună fantastic, dar dacă rasa umană şi-ar ridica ochii de pe ecranele televizoarelor unde rulează ultimul episod al telenovelei preferate sau ultimul show de divertisment, privind în jur cu luciditate, şi-ar da seama că toate aceste lucruri nu sunt doar posibile - ci ele *chiar* se petrec. Cu fiecare oră care trece, puterea ocultă preia din ce în ce mai strâns controlul asupra politicii globale, asupra afacerilor, băncilor, armatei şi mass-mediei. Se vorbeşte tot mai des de implantarea de microcipuri la nivelul populaţiei şi probabil că procesul a început deja. Ori de câte ori un plan ascuns este pe punctul de a fi implementat, există o perioadă în care informaţiile ascunse trebuie să iasă la suprafaţă, pentru a putea susţine ultimul asalt asupra realităţii fizice. Acesta este procesul la care asistăm la ora actuală, odată cu toată această explozie de fuziuni între imperiile bancare şi de afaceri globale, precum şi cu accelerarea vitezei procesului de centralizare a puterii

politice și economice în mâna unor instituții precum Uniunea Europeană, Națiunile Unite, Organizația Mondială a Comerțului, Acordul Multilateral pentru Investiții, precum și a altor instituții de globalizare, precum Banca Mondială, Fondul Monetar Internațional și summit-urile G-7/G-8.

În spatele acestui proces continuu și bine coordonat al globalizării se ascunde un „trib" alcătuit din câteva familii cu sânge pur, a căror linie genealogică poate fi trasată până în Antichitatea Orientului Mijlociu și a Orientului Îndepărtat. Ele provin din aceste regiuni și au devenit regii, nobilimea și preoțimea națiunilor europene în formare, extinzându-și apoi puterea în întreaga lume, îndeosebi prin intermediul „Marelui" Imperiu Britanic. Folosindu-se de acest instrument, „tribul" și-a putut extinde puterea în toate țările pe care le-a ocupat Imperiul Britanic, dar și alte țări europene, inclusiv în Statele Unite, de unde continuă să regizeze acest spectacol până în zilele noastre. Statele Unite au fost conduse până în prezent de 40 de președinți, dintre care 33 au fost legați genetic de numai doi oameni: regele Angliei, Alfred cel Mare, și Carol cel Mare, faimosul rege al Franței care a trăit în secolul al IX-lea. În toată această perioadă istorică, agenda politică a acestor familii a continuat să fie implementată în lume, ajungându-se astăzi în situația în care controlul global centralizat a devenit posibil.

Dacă vrei să știi cum va arăta viața noastră în cazul în care nu ne vom trezi rapid, privește Germania nazistă. *Aceea* este lumea care ne așteaptă pe toți dacă planul pe care eu îl numesc *Agenda Frăției* va reuși până în anul 2012. În special anul 2012 pare crucial, din motive pe care le voi explica în continuare. Oamenii nu au nicio idee despre prăpastia care îi așteaptă sau despre natura lumii în care vor trăi copiii lor; cei mai mulți dintre ei nici nu doresc să afle amănunte, căci nu le pasă. Preferă să ignore realitatea evidentă, negând

adevărul care încearcă să le deschidă ochii. Personal, mă simt ca o vacă ce aleargă pe câmp, strigându-le suratelor ei: „Hei, știți camionul acela care încarcă în fiecare lună o parte dintre noi? Ei bine, prietenele noastre nu sunt duse pe un alt câmp, așa cum credeam noi. Oamenii le împușcă în cap, le golesc sângele, le taie și fac pachete de carne din ele. Apoi alții le cumpără și le mănâncă!" Imaginează-ți reacția celorlalte vaci: „Ești nebună, soro! Nimeni nu ar putea face așa ceva. De altfel, avem acțiuni la acea companie de transport și luăm niște dividende frumoase. Așa că tacă-ți gura, nu ne mai speria de pomană".

Agenda pe care o expun în această carte se derulează de mii de ani și a ajuns în momentul de față aproape de finalizare, căci oamenii au renunțat să mai gândească și să își mai asume responsabilitățile care le revin. Ei preferă să facă ce cred că le servește interesele de moment, decât să se gândească la consecințele faptelor lor pentru existența rasei umane. Se spune chiar că ignoranța echivalează cu fericirea. Acest lucru este adevărat, dar numai pe termen scurt. Te poți simți foarte fericit dacă nu știi că vine o tornadă, căci nu trebuie să faci nimic pentru a preîntâmpina pagubele. În timp ce tu îți ții capul în nisip, corpul îți rămâne însă în aer, și tornada continuă să se apropie!

Dacă ți-ai ridica ochii și ai privi în zare, ai putea evita foarte ușor dezastrul. Ignoranța și negarea nu pot avea decât o singură consecință: furtuna te va lovi în plin. Se știe că tornadele lovesc întotdeauna pe neașteptate, atunci când omul este mai puțin pregătit pentru ele, iar efectele lor sunt dezastruoase. Așa cum spuneam: ignoranța echivalează cu fericirea, dar numai pe termen scurt. Noi ne creăm propria realitate, prin gândurile și faptele noastre. Orice acțiune și orice inacțiune au anumite consecințe. Cine renunță să mai gândească și să își mai asume responsabilități, renunță practic la viața sa. Dacă un număr suficient de mare de

oameni procedează în acest fel, ei renunță practic la întreaga lume în care trăiesc și exact acest lucru s-a petrecut de-a lungul întregii istorii a omenirii. Astfel s-a ajuns ca un număr restrâns de oameni să controleze destinele marii majorități. Singura diferență față de trecut este că, la ora actuală, acest număr restrâns de oameni a ajuns să manipuleze întreaga planetă, prin globalizarea afacerilor, a sistemului bancar și a comunicațiilor. Pârghiile acestui mecanism de control au fost întotdeauna aceleași: ținerea oamenilor într-o stare de ignoranță, de teamă și de conflict interior. „Divide, condu și cucerește, păstrând cea mai importantă parte a cunoașterii pentru tine." Așa cum vom arăta în această carte, cei care s-au folosit de aceste metode pentru a controla de mii de ani umanitatea sunt membrii *aceleiași* forțe, ai aceluiași „trib" restrâns, ai cărui membri se încrucișează numai între ei, urmând o agendă pe termen lung, care este pe punctul de a ajunge la apogeu. Statul fascist global este aproape definitivat.

Și totuși, lucrurile nu trebuie să stea neapărat în acest fel. Adevărata putere se află în mâinile celor mulți, nu a celor puțini. De fapt, fiecare individ conține în el o putere infinită. Motivul pentru care suntem controlați nu se datorează faptului că nu am avea puterea de a ne decide singuri destinul, ci faptului că renunțăm cu atâta ușurință la ea, în fiecare clipă a vieții noastre. Dacă se întâmplă ceva ce nu ne convine, ne grăbim să dăm vina pe altcineva. Dacă există vreo problemă în lume, ne spunem mai mereu în sinea noastră: „Ce *au* de gând să facă pentru a o rezolva?". *Ei* sunt cei care au creat în mod secret problema pentru ca noi să gândim în acest fel și tot ei sunt cei care trebuie să răspundă așteptării noastre și să vină cu o „soluție" - care este de fiecare dată aceeași: mai multă putere centralizată și mai puțină libertate pentru noi. Dacă dorești să dai mai multă putere pe mâna poliției,

armatei şi agenţiilor de securitate, făcându-i chiar pe oameni să ceară acest lucru, tot ce ai de făcut este să creezi mai multe crime, mai multă violenţă şi mai mult terorism. Restul va veni de la sine. Dacă oamenii se tem să nu fie tâlhăriţi, jefuiţi sau bombardaţi, îţi vor preda de bunăvoie libertatea lor, cerându-ţi să îi aperi de răul pe care l-ai creat singur, făcându-i să se teamă de el. Bomba din Oklahoma este un exemplu clasic de acest fel, pe care l-am explicat detaliat în cartea mea *Şi adevărul vă va face liberi*. Personal, am numit această tehnică simplă de manipulare şi control: *crearea problemei – reacţie – soluţie*. Tot ce trebuie să faci este să creezi problema, să încurajezi astfel o reacţie de genul: „Cineva trebuie să facă ceva", iar apoi să oferi o soluţie. Sinteza acestei tehnici este mottoul francmason: *Ordo Ab Chao* - „ordine din haos". Creează haosul, iar apoi oferă calea de restabilire a ordinii. Ordinea *ta*, fireşte!

Masele sunt manipulate la ora actuală printr-o sumedenie de metode de control mental şi emoţional. Numai aşa pot fi ţinute în frâu. Un număr restrâns de oameni nu pot controla miliarde de alţi oameni prin metode fizice, la fel cum animalele dintr-o fermă nu pot fi ţinute fizic sub control decât dacă sunt implicaţi un număr mare de oameni. Doi porci au scăpat dintr-un abator din Marea Britanie şi au reuşit să evite capturarea o lungă perioadă de timp, în pofida tuturor eforturilor făcute pentru a-i prinde, încât au ajuns adevărate celebrităţi naţionale. Pe scurt, controlul fizic asupra populaţiei globale nu poate funcţiona. De altfel, el nici nu este necesar, dacă îi poţi face pe oameni să gândească şi să simtă ce vrei tu, astfel încât să „ia deciziile" pe care doreşti tu să le ia şi să-ţi ceară să introduci legile pe care doreşti tu să le introduci. Există un aforism străvechi care spune că, dacă vrei ca cineva să facă ceva, fă-l să creadă că ideea îi aparţine.

Umanitatea este supusă unui program de control al minţii, nefiind decât cu puţin mai conştientă decât un

zombi. Ţi se pare că exagerez? Deloc. Eu definesc controlul minţii printr-un act de manipulare mentală prin care faci pe cineva să creadă şi să acţioneze aşa cum doreşti tu. Dacă acceptăm această definiţie, nu se mai pune întrebarea cât de mulţi oameni sunt supuşi acestei manipulări, ci cât de puţini sunt cei care au reuşit să scape de ea. Practic, toţi oamenii sunt supuşi într-o măsură mai mică sau mai mare acestui proces de manipulare. De pildă, atunci când te laşi convins de o reclamă să cumperi ceva de care nu ai cu adevărat nevoie, te laşi manipulat printr-o tehnică de control al minţii. Dacă te uiţi la ştiri sau citeşti în ziare o poveste distorsionată care îţi influenţează percepţia despre o persoană sau un eveniment, eşti manipulat printr-o tehnică de control al minţii. Priveşte modul în care sunt antrenaţi soldaţii în armată. Aceasta este cea mai pură formă de control al minţii. Încă din prima zi li se spune că trebuie să execute ordinele superiorilor lor fără să le pună în discuţie. Dacă cineva îmbrăcat într-o uniformă cu gradaţii îţi spune că trebuie să omori alte persoane, despre care nu ştii absolut nimic şi pe care nu le-ai întâlnit niciodată, eşti nevoit să tragi fără nicio ezitare. Aceasta este mentalitatea de tip: „Să trăiţi!", care a invadat, din păcate, inclusiv mediul social din afara armatei: „Păi ştiu că nu e bine, dar şeful mi-a spus că trebuie să fac acest lucru şi nu am de ales". Nu ai de ales? Aşa ceva nu există. Orice om are libertatea de a alege ce vrea şi ce nu vrea să facă. Deci nu există: „Nu am de ales"! Această invenţie este doar o altă tehnică de control al minţii.

Lista tehnicilor de control al minţii este nesfârşită. *Ei* doresc să ne controleze mintea, căci în acest fel ne pot controla pe *noi*. Reacţia corectă ar fi să ne luăm înapoi minţile, să gândim singuri şi să le permitem şi celorlalţi să facă acelaşi lucru, fără teama de a fi ridiculizaţi şi fără a-i condamna pentru crima de a fi diferiţi. Dacă nu vom face acest lucru, Agenda de care

vorbesc (şi pe care o voi descrie amănunţit în continuare) va fi în cele din urmă implementată. În schimb, dacă ne vom redobândi controlul asupra minţilor noastre şi vom atinge o stare de suveranitate mentală, Agenda nu va putea fi implementată, căci îi va lipsi însuşi fundamentul pe care poate exista. Am făcut cercetări în peste douăzeci de ţări şi am constatat că acelaşi proces se află în plină desfăşurare pretutindeni. Politici şi structuri identice sunt implementate în toată lumea, în conformitate cu Agenda Globală. Din fericire, putem observa simultan şi o trezire generală, căci tot mai mulţi oameni aud alarma trezirii spirituale şi renasc din transa mentală şi emoţională în care s-au complăcut atâta vreme. Ce forţă va învinge în aceşti primi doisprezece ani ai Mileniului? Nu depinde decât de noi. Noi suntem cei care ne creăm propria realitate prin gândurile şi prin faptele noastre. Dacă ne vom schimba gândurile şi faptele, vom schimba întreaga lume. Asta-i tot!

În cartea de faţă îmi propun să trasez istoria „tribului" restrâns care guvernează lumea la ora actuală şi să arăt care este adevărata natură a Agendei Globale. Doresc să subliniez că nu voi expune aici decât o Agendă, un plan, nu o conspiraţie. Conspiraţia se naşte din manipularea oamenilor pentru implementarea acestei Agende. Există trei tipuri principale de conspiraţii: cele de eliminare a oamenilor şi a organizaţiilor care reprezintă o ameninţare la adresa Agendei (cum ar fi asasinarea Prinţesei de Wales, Diana), cele pentru plasarea anumitor oameni în poziţii cheie, cu scopul de a pune în aplicare planurile Agendei (cum ar fi George Bush, Henry Kissinger, Tony Blair etc.) şi cele care pun la cale evenimente care silesc opinia publică să ceară ea însăşi implementarea Agendei, prin mecanismul de creare a problemelor - reacţie - găsirea soluţiilor (diferite războaie, atacuri teroriste, colapsuri economice etc.). Prin aceste trei

instrumente, o sumedenie de evenimente şi manipulări aparent fără legătură unele cu altele devin aspecte ale *aceleiaşi* conspiraţii, de introducere a *aceleiaşi* Agende. Ori de câte ori vei citi un ziar sau vei da drumul la televizor în anii care vor urma, ascultând discursul unui lider politic sau al unui om de afaceri de anvergură, vei regăsi în el informaţiile din această carte. Poţi face deja acest lucru, dacă ai înţeles mecanismul de funcţionare. Citeşte cărţile mele anterioare, precum *Şi adevărul vă va face liberi, Eu sunt eu; eu sunt liber, Revolta roboţilor* sau priveşte caseta video intitulată *Întoarcerea valului,* consultă inclusiv operele scrise de alţi autori de-a lungul ultimelor decenii şi vei constata că ceea ce am prezis noi *se petrece deja.* Informaţiile noastre nu sunt de natură profetică. Ele nu înseamnă altceva decât o cunoaştere a Agendei. Întrebarea pe care am pus-o mai devreme rămâne: va fi creat statul fascist global în următorii ani? Nu putem răspunde la această întrebare decât tot printr-o întrebare: se vor trezi oamenii sau vor rămâne ei în stadiul de turmă de oi?

Totul depinde de răspunsul la această întrebare.

AVERTISMENT

Cartea de față prezintă o cantitate uriașă de informații care pun la grea încercare prejudecățile lumii în care trăim. Te avertizez să nu continui lectura dacă ești dependent de sistemul actual de convingeri sau dacă nu crezi că poți face față din punct de vedere emoțional adevărului referitor la ceea ce se întâmplă în această lume.

Dacă totuşi preferi să citeşti în continuare informațiile din carte, îți reamintesc că nu trebuie să-ți fie teamă de nimic. Viața este veşnică şi orice experiență este doar o încercare pe calea către iluminare. Din perspectiva nivelului suprem de percepție nu există bine şi nici rău, ci doar conştiința care face diferite alegeri, pentru ca în acest fel să experimenteze tot ceea ce poate fi experimentat. Evenimentele uimitoare pe care le revelează această carte se apropie de final, iar lumina conştiinței apare în sfârşit la orizont, fiind pe cale să provoace cea mai mare transformare a conştiinței planetare în ultimii 26.000 de ani. În pofida aparențelor, perioada actuală este foarte incitantă şi totodată ideală pentru a trăi pe acest pământ.

David Icke

CAPITOLUL 1

Au aterizat marțienii?

Aş fi putut scrie această carte în două moduri diferite. De pildă, aş fi putut ascunde anumite informații care sunt extrem de greu de acceptat, chiar dacă ele sunt adevărate. Aceasta ar fi fost calea uşoară, care mi-ar fi permis să rămân pe o poziție confortabilă, transmițând doar acele lucruri care nu lezează convingerile marii majorități a oamenilor.

A doua posibilitate era de a-mi trata cititorii ca pe nişte ființe umane mature, multidimensionale şi plenar conectate la lumea în care trăiesc, transmițându-le toate informațiile relevante, inclusiv unele care le vor arunca în aer întregul sistem de valori. Aşa cum am făcut întotdeauna, am ales cea de-a doua cale. Scopul meu nu este acela de a tria informațiile de dragul cititorilor. Consider că ei pot face singuri acest lucru. Ar fi o aroganță din partea mea să cred că trebuie să ascund anumite informații pentru că oamenii „nu sunt pregătiți pentru ele". Cine sunt eu să decid acest lucru? Şi cum aş putea să aflu dacă „sunt pregătiți sau nu", în măsura în care oamenii nu cunosc aceste informații, luând singuri decizia de a crede sau nu în ele? Unii prieteni m-au sfătuit să le ofer cititorilor informațiile de bază, dar „pentru numele lui Dumnezeu, nu le spune nimic despre reptile". Veți afla în curând la ce se referă aceştia. Deşi le înțeleg temerile, prefer să fiu sincer până la capăt. Am optat aşadar pentru a spune tot ce ştiu, fără să mă limitez la informațiile „suportabile". Aşa sunt eu „construit"! Desigur, cartea va atrage critici şi va fi ridiculizată de mulți oameni a căror viziune nu depăşeşte mărimea unui bob de mazăre, ca să nu mai vorbim de cei care ştiu că aceste informații sunt

adevărate, dar nu doresc ca ele să ajungă la urechile marelui public. Personal, nu-mi pasă de ceea ce zic oamenii! După cum spunea Gandhi: „Chiar dacă te afli în minoritate, chiar dacă ești absolut singur, adevărul rămâne adevăr". De aceea, m-am decis să prezint întreaga poveste, complet netrunchiată.

Pe scurt, o rasă de oameni care nu se încrucișează decât între ei (cu o linie genealogică aproape continuă), un fel de „rasă în interiorul rasei", a fost creată în Antichitate în Orientul Mijlociu și în Orientul Apropiat. De-a lungul miilor de ani care au urmat, această rasă și-a extins continuu puterile, acaparând practic întregul glob. Unul dintre instrumentele majore prin care a operat ea a fost crearea unor școli ale misterelor și a unor societăți secrete, pentru a-și implementa cu ajutorul lor Agenda. Simultan, a creat instituții care au ținut într-o închisoare mentală și emoțională masele largi de oameni, asmuțindu-le unele împotriva celorlalte prin tot felul de conflicte și războaie.

Ierarhia acestui grup închis nu este exclusiv masculină, o parte din pozițiile-cheie fiind deținute și de femei. Totuși, marea majoritate a pozițiilor-cheie sunt deținute de bărbați, motiv pentru care mă voi referi la acest grup sub numele de *Frăția*. Dat fiind rolul excepțional pe care l-a jucat Babilonul antic în toată această poveste, am preferat să o numesc chiar: *Frăția Babilonului*. În aceeași terminologie, am să numesc planul lor milenar de creare a „Marii Opere": *Agenda Frăției*. Puterea de control pe care a atins-o la ora actuală Frăția nu ar fi putut fi dobândită în câțiva ani, nici măcar în câteva decenii sau secole. Practic, procesul a durat mii de ani. Structurile instituțiilor moderne de control: guvernele, sistemul bancar, lumea afacerilor, armatele și mass-media nu au fost infiltrate de această forță, ci au fost chiar create de ea, de la bun început. Agenda Frăției este un plan multimilenar, care a fost îndeplinit gradat, etapă cu etapă, pentru preluarea cen-

tralizată a controlului la nivel planetar.

Ierarhia genealogică aflată la vârful piramidei care controlează şi oprimează umanitatea a trecut ştafeta din mână în mână, de-a lungul generaţiilor care s-au succedat, în special de la tată la fiu. Copiii acestor familii, aleşi să preia şi să ducă mai departe ştafeta, sunt educaţi încă de la naştere pentru a înţelege Agenda şi metodele de manipulare, pentru a transpune „Marea Operă" în realitate. Continuarea Agendei devine principala lor misiune în viaţă, care le este îndoctrinată de la cea mai fragedă vârstă. Când le vine rândul să intre în ierarhia Frăţiei şi să transfere mai departe ştafeta unei noi generaţii, ei sunt deja oameni profund dezechilibraţi, datorită modului în care au fost educaţi de mici. Sunt oameni cu o inteligenţă foarte ascuţită, dar complet lipsiţi de compasiune şi cu convingerea arogantă că au dreptul să conducă lumea şi să controleze masele ignorante pe care le consideră inferioare. Copiii Frăţiei care reprezintă o ameninţare pentru planurile acesteia (pe care le resping sau le încalcă) sunt trecuţi pe linie moartă sau chiar eliminaţi, astfel încât la nivelurile superioare ale piramidei (şi implicit la cunoaşterea secretă care li se revelează acolo) să nu aibă acces decât cei absolut „siguri". Câteva dintre acestea linii genealogice sunt cunoscute şi pot fi numite deschis, căci acţionează la vedere. Una dintre ele este casa regală de Windsor. Altele sunt: clanul Rothschild, toate familiile regale şi aristocratice din Europa, clanul Rockefeller, precum şi întregul *Establishment* de pe coasta de est a Statelor Unite care produce preşedinţi, mari oameni de afaceri, bancheri şi administratori. Adevărata cabală, cea care ocupă vârful ierarhiei şi care guvernează rasa umană din umbră, rămâne însă necunoscută marelui public.

Este inevitabil ca un grup suficient de dezechilibrat pentru a încerca să obţină controlul asupra planetei să conţină diferite facţiuni care se luptă între ele pentru a

pune mâna pe pârghiile supreme ale puterii. Frăția nu face excepție de la această regulă. Conflictele și competiția internă din această structură de putere sunt uriașe. Cineva i-a descris pe acești oameni ca pe o bandă de tâlhari care pun la cale spargerea unei bănci, dar care se ceartă apoi asupra prăzii. Acest tablou mi se pare o descriere excelentă a Frăției. De-a lungul istoriei, diferite facțiuni din interiorul acesteia au declanșat războaie unele împotriva altora, încercând să cucerească puterea absolută. În final, ele își dau însă din nou mâna, sub imperiul dorinței de a-și duce la bun sfârșit marele plan, iar în momentele cheie își unesc toate eforturile pentru a face față provocărilor cu care se confruntă Agenda.

Dacă te întrebi care este punctul în care a început toată această poveste a manipulării umanității și a liniilor genealogice care orchestrează „Marea Operă", ar trebui să ne întoarcem probabil în timp cu sute de mii de ani. Cu cât am studiat mai mult această problemă de-a lungul anilor, cu atât mai evident mi-a devenit faptul că originea liniilor genealogice și a planului de preluare a controlului planetar nu are legătură cu planeta noastră, ci cu una sau mai multe rase provenite din alte sfere sau dimensiuni ale evoluției. Altfel spus, este vorba de extratereștri. Dacă mai aveți încă îndoieli în privința existenței vieții extraterestre, îți supun atenției câteva cifre simple. Soarele nostru nu este decât una din cele circa 100 de miliarde de stele din această galaxie. Sir Francis Crick, laureat al premiului Nobel, afirmă că în Universul nostru există aproximativ 100 de miliarde de galaxii, din care numai în galaxia noastră există cel puțin un milion de planete care pot susține viața în forma pe care o cunoaștem noi. Gândiți-vă la ce număr am ajunge dacă am extrapola aceste date la scara întregului Univers, ca să nu mai vorbim de celelalte dimensiuni ale existenței, aflate în altă gamă de frecvență decât cea percepută de simțurile

noastre. Dacă am naviga cu viteza luminii (300.000 de kilometri pe secundă), ne-ar trebui 4,3 ani ca să ajungem până la steaua cea mai apropiată de sistemul nostru solar. Această cifră spune multe despre nivelul de îndoctrinare a oamenilor, cărora li s-a băgat în cap că viața extraterestră este o prostie, în timp ce ideea că viața a apărut exclusiv pe această planetă minusculă din Univers este considerată o idee credibilă! Este suficient să examinăm structurile complexe care existau pretutindeni în lume în Antichitate pentru a ne convinge că încă din acele vremuri pe Pământ se afla o rasă avansată. Ni se spune pe toate canalele că în acele vremuri nu existau pe planeta noastră decât rase primitive (prin comparație cu umanitatea modernă și nivelul tehnologic actual), dar această afirmație este de-a dreptul ridicolă. La fel ca în toate domeniile științei oficiale, *establishment*-ul istoricilor și arheologilor inventează propriile sale teorii, le consideră fapte incontestabile și ignoră dovezile copleșitoare care atestă că aceste teorii sunt greșite. Scopul acestor „oameni de știință" nu este de a educa, ci de a îndoctrina. Toți cei care nu se conformează liniei oficial acceptate a istoriei sunt izolați de restul istoricilor și arheologilor, care fie știu că slujbele, reputația și fondurile pe care le primesc depind de susținerea versiunii oficiale, fie pur și simplu nu văd mai departe de lungul nasului. Același lucru este valabil în privința tuturor profesiunilor „intelectuale" și educaționale.

Pe întreaga planetă există structuri uluitoare clădite cu mii de ani în urmă, care nu ar fi putut fi create decât cu o tehnologie cel puțin egală cu a noastră (de multe ori superioară). La Baalbek, o localitate situată la nord-est de Beirut, în Liban, trei blocuri masive din piatră, fiecare cântărind 800 de tone (!), au fost mutate cu cel puțin 600 de metri și poziționate vertical, la baza unui zid stâncos. Povestea s-a petrecut cu câteva mii de ani înainte de Christos! Un alt bloc de piatră

din apropiere cântărește aproximativ 1000 de tone (greutatea a trei avioane cu reacție). Cum a fost posibil ca niște greutăți atât de mari să poată fi mutate în acele vremuri îndepărtate? Istoricii oficiali nu doresc să răspundă la asemenea întrebări, știind unde ar conduce răspunsurile. Cărui constructor modern i s-ar putea cere să facă așa ceva? „Să fac CE!? ar striga el. Ești nebun." În Peru există misterioasele Linii Nazca. Oamenii acelor timpuri au înlăturat pământul colorat de la suprafață, scoțând la iveală un strat de pământ alb. Prin această metodă incredibilă au creat imagini uriașe de animale, pești, insecte și păsări. Unele sunt atât de mari, încât nu pot fi văzute în întregime decât de la 330 de metri altitudine! În mod evident, cunoașterea care a permis construirea minunilor de la Nazca, Baalbek, Marea Piramidă de la Gizeh și alte asemenea structuri uimitoare nu putea proveni decât de la o rasă avansată, care trăia în acele vremuri în mijlocul unei populații mult mai primitive. Textele din Vechiul Testament și din alte lucrări, precum și întreaga tradiție orală a Antichității, descriu această rasă sub denumirea de „zei". Aud tot timpul diferiți credincioși creștini negând că Biblia pomenește ceva de „zei". În realitate, Vechiul Testament abundă de asemenea referiri. Cuvântul „Dumnezeu" folosit frecvent în acest text este o traducere a unor expresii care însemnau „zei", la plural (de pildă, Elohim și Adonai). Nu este deloc greu de înțeles că ființele care puteau realiza opere tehnologice de o asemenea amploare erau privite în acele timpuri drept „zei" de către oamenii care nu puteau înțelege această cunoaștere avansată. Prin anii '30 (secolul trecut), aviatorii americani și australieni au aterizat în niște zone îndepărtate din Noua Guinee pentru a aproviziona trupele din zonă. Băștinașii, care nu văzuseră în viața lor un avion, au crezut că aceștia erau zei și au făcut din ei nucleul unei noi religii. Cu atât mai dramatic trebuie să fi fost acest fenomen în lumea

antică invadată de ființe venite din alte sisteme stelare sau dimensiuni, care au coborât pe Pământ în navele lor infinit mai avansate decât tot ce există la ora actuală (cel puțin, conform versiunii oficiale!). Un influx tehnologic provenit din afara planetei sau dintr-o altă sursă ar fi singura explicație a marii majorități a „misterelor" pe care istoricii oficiali le tratează astăzi printr-o tăcere asurzitoare. Numai în acest fel pot fi explicate incredibilele trăsături ale construcțiilor antice, dar și misterul inexplicabil al unor civilizații precum cea egipteană și cea sumeriană (ținutul Shinar despre care vorbește Biblia), care au apărut la apogeul înfloririi lor și abia ulterior au început să decadă, deși cursul normal al evoluției ar fi fost să înceapă de pe un nivel inferior și să avanseze lent, printr-un proces de învățare și acumulare de experiențe. Nu putem avea nicio îndoială că în acele vremuri s-a produs o infuzie de tehnologie avansată, care mai târziu s-a pierdut. În toate culturile lumii există texte și legende străvechi care descriu „zeii" ce au adus cu ei această cunoaștere avansată. De pildă, numai în acest mod poate fi explicat misterul fenomenalelor cunoștințe de astronomie pe care le dețineau popoarele din Antichitate. Există nenumărate legende în întreaga lume care vorbesc de o Epocă de Aur a umanității, distrusă de un cataclism și urmată de o „cădere a omului". Iată cum a descris lumea de dinainte de „cădere" poetul grec Hesiod:

> „Oamenii trăiau la fel ca și Zeii, fără vicii sau pasiuni, fără conflicte și fără să muncească din greu. Trăind în armonie cu ființele divine *(extratereștrii?)*, ei își duceau zilele în liniște și pace, într-o societate fără inegalități, uniți prin iubire și respect reciproc. Pământul era mai frumos atunci decât astăzi, producând în mod spontan o mare varietate de fructe. Oamenii și animalele vorbeau aceeași limbă și conversau unii cu ceilalți *(în mod tele-*

patic). Nu sufereau de bolile bătrâneții, iar trecerea în lumile vieții superioare se făcea lin și fără durere, ca și cum ar fi adormit."

Oricât de utopică ar părea această imagine, există nenumărate texte în toate culturile antice care descriu lumea din acele vremuri îndepărtate în termeni similari. Noi nu vom putea recrea lumea de atunci decât dacă ne vom schimba felul de a gândi și de a simți.

Cele mai explicite relatări privind rasa avansată se găsesc pe câteva zeci de mii de tăblițe din lut descoperite în anul 1850 la circa 400 de kilometri de Bagdad, în Irak, de Sir Austen Henry Layard, un arheolog britanic care făcea săpături în ruinele Ninivei, capitala Asiriei. Locul este situat în apropiere de orașul irakian modern Mosul. Au urmat apoi și alte descoperiri în această regiune, care corespunde Mesopotamiei de altădată. Sursa primordială a acestei cunoașteri nu erau asirienii, ci sumerienii, o populație despre care se crede că a trăit în această regiune între anii 4000 și 2000 î.Ch. De aceea, mă voi referi în continuare la aceste tăblițe din lut ca la *Textele sau Tăblițele Sumeriene.* Deși sunt considerate una dintre cele mai mari descoperiri arheologice din toate timpurile, la 150 de ani după scoaterea lor la lumină, ele continuă să fie ignorate de istoria și sistemele de educație convenționale. De ce oare? Pentru un motiv cât se poate de simplu: demolează versiunea oficială asupra evenimentelor istorice. Cel mai faimos traducător al acestor tăblițe este savantul și autorul Zecharia Sitchin, un istoric care cunoaște sumeriana, aramaica, ebraica și alte limbi antice din Orientul Apropiat și Mijlociu. Acesta a studiat cu atenție și a tradus Tăblițele Sumeriene, ajungând la concluzia că, printre altele, ele îi descriu pe extratereștri. Alți cercetători afirmă că Sitchin s-a folosit de o variantă ulterioară a limbii sumeriene pentru a traduce una anterioară (mai

veche), aşa că traducerea lui nu este corectă în proporţie de 100%. După părerea mea, principalele lui ipoteze sunt corecte, fiind sprijinite de numeroase alte dovezi şi relatări, dar mă îndoiesc că toate detaliile pe care le oferă sunt autentice. Am convingerea că o bună parte din interpretările lui Sitchin sunt îndoielnice, deşi sunt absolut de acord cu concluziile sale generale.

Conform traducerii sale (confirmate de cele ale altor traducători), tăbliţele afirmă că civilizaţia sumeriană, din care derivă numeroase tendinţe ale societăţii moderne, a fost „un dar al zeilor". Nu este vorba de nişte zei mitologici, ci de fiinţe concrete, care trăiau printre oamenii acelor timpuri. Tăbliţele îi numesc pe aceşti zei AN.UNNAK.KI (Cei care au venit din cer pe Pământ) şi DIN.GIR (Cei Puri, coborâţi din rachetele lor zburătoare). Numele Sumerului era KLEN.GIR (Ţara Domnului Rachetelor Zburătoare sau Ţara Celor care Privesc, conform traducerii lui Sitchin). Străvechiul text cunoscut sub numele de *Cartea lui Enoh* îi numeşte şi el pe zei „Privitorii", la fel ca şi vechii egipteni. Expresia egipteană care îi desemnează pe zei este Neturu, care se traduce chiar prin „Privitorii". Textele egiptene afirmă şi ele că zeii au venit în vasele lor celeste.

Tăbliţele afirmă că Anunnaki au venit de pe o planetă numită Nibiru (Planeta Încrucişării), despre care Zecharia Sitchin crede că are o orbită eliptică de 3600 de ani, care începe undeva între Jupiter şi Marte şi se extinde foarte departe în spaţiul cosmic, dincolo de Pluto. Ştiinţa modernă a identificat un corp ceresc pe care l-a numit Planeta X, situată dincolo de Pluto şi despre care se crede că face parte din sistemul nostru solar. Pe de altă parte, o orbită eliptică ar fi extrem de instabilă şi greu de susţinut. Savanţii pe care i-am consultat şi în care am încredere sunt de părere că Sitchin s-a înşelat în privinţa teoriei sale despre Nibiru, deşi principalele teme susţinute de el pe marginea zeilor

Anunnaki sunt corecte. Tăblițele Sumeriene traduse de Sitchin descriu cum planeta Nibiru aproape că a provocat la începutul formării sistemului nostru solar distrugerea unei planete care exista cândva între Jupiter și Marte. Sumerienii numeau această planetă Tiamat sau „Monstrul Apelor". Ei susțin că centura de asteroizi dintre Marte și Jupiter (numită astăzi Marea Brățară a Benzilor) a apărut ca urmare a unei coliziuni între una din lunile lui Nibiru și Tiamat. Textele continuă afirmând că rămășițele planetei Tiamat au fost aruncate pe o altă orbită, devenind în final planeta

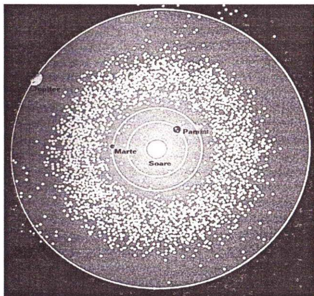

Figura 1

Sistemul solar și locația centurii de asteroizi dintre Marte și Jupiter. Deși amănuntele diferă de la un text la altul, numeroase relatări din vechime sau mai moderne susțin că această centură reprezintă rămășițele unei planete (sau chiar o parte din ea).

Pământ *(vezi Figura 1)*. Numele sumerian al Terrei înseamnă „Cea Despicată", căci coliziunea a produs o gaură mare în planeta originală. Este interesant de remarcat că, dacă scoatem apa din Oceanul Pacific, ceea ce rămâne este o gaură imensă.

Tăblițele sunt relatări scrise ale unor tradiții orale care vin dintr-o perioadă incredibil de veche, așa că este greu de știut ce amănunte au fost adăugate sau omise. În plus, interpretarea lor trebuie să țină cont de simbolismul specific limbajului vremii, care nu trebuie confundat cu adevărul literal. Personal, am anumite îndoieli legate de scenariul Nibiru-Tiamat și mai ales de perioada care i se atribuie. Există însă numeroase amănunte în aceste tăblițe care pot fi dovedite la ora actuală, printre care se numără și cunoștințele de astronomie ale sumerienilor. Tăblițele prezintă sistemul solar și planetele sale, precizând corect pozițiile, orbitele și mărimea acestora, lucru cu atât mai uimitor cu cât în prezent aceste date nu sunt cunoscute decât de 150 de ani, de când au fost descoperite anumite planete. De pildă, tăblițele descriu natura și culoarea planetelor Neptun și Uranus într-o manieră care nu a putut fi confirmată decât în ultimii ani! Mai mult, imaginea lor i-a luat prin surprindere pe experții moderni, care se așteptau la altceva; și totuși, sumerienii știau cu câteva mii de ani înainte de Christos aceste lucruri pe care știința modernă „avansată" nu le-a descoperit decât foarte recent.

Încă și mai uimitoare este descrierea creării lui *homo sapiens* de către Tăblițele Sumeriene. Sitchin afirmă că Anunnaki au venit pe Pământ cu circa 450.000 de ani în urmă, căutând aur într-o regiune din ceea ce numim astăzi continentul african. Principalele mine erau situate în actualul Zimbabwe, o zonă pe care sumerienii o numeau AB.ZU (depozitul adânc). Într-adevăr, anumite studii făcute de Corporația Anglo-Americană au scos la iveală dovezi impresionante ale unor săpături

făcute în minele de aur în urmă cu cel puțin 60.000 de ani (mai probabil 100.000 de ani). Aurul extras de Anunnaki era trimis pe planeta de origine cu navele lor de la bazele situate în Orientul Mijlociu. După părerea mea, această poveste cu minele de aur trebuie să aibă și alte explicații, fiind greu de crezut că acesta a fost singurul motiv pentru care Anunnaki au venit pe Pământ (în caz că aveau într-adevăr nevoie de un motiv special).

La început, continuă Sitchin, extracția minereului de aur se făcea de către muncitori din rândurile Anunnakilor, dar după o revoltă a minerilor, elita regală a zeilor a decis să creeze o rasă de sclavi care să facă această muncă. Tăblițele descriu modul în care au fost combinate într-o eprubetă genele Anunnaki cu cele ale oamenilor pentru a crea astfel o rasă umană „actualizată", capabilă să facă munca de care aveau nevoie Anunnaki. Ideea unor copii creați în eprubetă trebuie să fi părut ridicolă în anul 1850, când au fost descoperite tăblițele, dar la ora actuală ea a devenit realitate. Noile descoperiri științifice nu fac decât să confirme continuu subiectele descrise în Tăblițele Sumeriene. Spre exemplu, cu circa 200.000 de ani în urmă s-a produs o perfecționare bruscă și inexplicabilă a formei fizice umane. Știința oficială păstrează tăcerea în jurul acestui subiect, singurul răspuns pe care s-a dovedit capabilă să-l ofere fiind: „veriga lipsă". Există totuși fapte istorice greu de contestat, care merită să fie clarificate. Peste noapte, forma fizică umană anterioară, cunoscută sub numele de *Homo erectus*, s-a transformat în *Homo sapiens*. Încă de la început, noii *Homo sapiens* au fost capabili să vorbească într-un limbaj complex, iar mărimea creierului uman a crescut considerabil. Și totuși, un biolog de talia lui Thomas Huxley afirmă că astfel de schimbări nu se pot produce decât o dată la câteva zeci de milioane de ani. *Homo erectus* a apărut în Africa, acum 1,5 milioane de ani.

Timp de mai bine de un milion de ani, forma fizică a oamenilor a rămas neschimbată, pentru ca, peste noapte, să apară *Homo sapiens*. Cu circa 35.000 de ani în urmă s-a produs o nouă perfecționare la fel de bruscă, în urma căreia a apărut *Homo sapiens sapiens*, forma fizică pe care o avem și astăzi. Tăblițele Sumeriene dau numele celor doi zei implicați în crearea noii rase de sclavi. Aceștia au fost un savant-șef pe nume Enki, Domnul Pământului (Ki = pământ) și Ninkharsag, cunoscută și sub numele de Ninti (Doamna Vieții), din cauza cunoștințelor ei avansate de medicină. Mai târziu i s-a spus Mammi, de unde provine și cuvântul „mamă". Ninkharsag este simbolizată în ilustrațiile mesopotamiene de o unealtă cu care se tăia cordonul ombilical. Aceasta seamănă cu o potcoavă și era folosită în Antichitatea îndepărtată. Ninkharsag a devenit mai târziu zeița-mamă în diferite religii, fiind cunoscută sub diverse nume precum Regina Semiramida, Isis, Barati, Diana și încă multe altele, care au apărut în toată lumea, provenind din aceeași legendă primordială. De multe ori, Ninkharsag este ilustrată ca o femeie gravidă. Iată cum descriu Tăblițele Sumeriene crearea rasei de sclavi de către zeița-mamă:

„Ei s-au închinat și au rugat-o pe zeiță,
Moașa zeilor, înțeleapta născătoare [spunându-i]:
‚Dă viață unei creaturi! Creează o rasă de lucrători!
Creează un lucrător primitiv, care să ducă jugul!
Lasă-l să ducă jugul lui Enlil
Și să facă munca zeilor!'."

Enlil era comandantul Anunnakilor pe Pământ, iar Enki era fratele său vitreg. Enki și Ninkharsag au încercat multe variante până să descopere cea mai potrivită combinație de gene. În fazele inițiale, ei au creat oameni cu tot felul de defecte și hibrizi (pe jumătate oameni, pe jumătate animale), adică niște ființe oribile,

asemănătoare cu cele despre care circulă zvonuri că ar fi experimentate în bazele subterane extraterestre răspândite astăzi în lume. Nu este exclus ca însăşi povestea lui Frankenstein, monstrul uman creat în laborator, să fi fost inspirată de aceste evenimente, dat fiind că ea a fost scrisă de Mary Shelley, soţia marelui poet. Cei doi soţi erau iniţiaţi de rang înalt ai unei societăţi secrete, aparţinând reţelei mondiale care controlează întreaga cunoaştere ezoterică de mii de ani. Tăbliţele mai afirmă că Enki şi Ninkharsag au descoperit în cele din urmă proporţia genetică justă, în urma căreia s-a născut primul *Homo sapiens*, o fiinţă pe care sumerienii o numeau LU.LU (Cel născut dintr-un amestec). Numele biblic al acestui prim om este Adam. LU.LU era un amestec hibrid născut din fuziunea genelor lui *Homo erectus* şi ale „zeilor". Scopul experimentului de acum 2-300.000 de ani a fost să creeze un sclav, un fel de albină lucrătoare umană. A fost creată, de asemenea, şi o variantă feminină.

Cuvântul sumerian pentru om era LU, iar rădăcina sa însemna sclav sau servitor, fiind folosită şi cu referire la animalele domestice. De altfel, aceasta a fost condiţia rasei umane începând din acele timpuri şi până astăzi. Cei care conduc planeta de mii de ani, la început deschis, iar la ora actuală sub acoperire, sunt Anunnaki.

Potrivit sumerienilor, ovulul uman necesar pentru crearea lui Lulu/Adam a provenit de la o femeie din Abzu, în Africa, iar descoperirile cele mai recente din domeniul antropologiei atestă că *Homo sapiens* a apărut pentru prima oară în Africa. În anii '80, Douglas Wallace de la Emory University din Georgia a comparat ADN-ul (matricea vieţii fizice) a 800 de femei şi a tras concluzia că acesta provine de la un singur strămoş de sex feminin. La rândul lui, după ce a examinat ADN-ul a 21 de femei cu structuri genetice diferite din diferite regiuni ale lumii, Wesley Brown de la Universitatea din

Michigan a conchis că acesta provine de la o sursă unică, ce a trăit în Africa, acum 180-300.000 de ani. Același experiment a fost făcut de Rebecca Cann de la Universitatea din California, care a comparat ADN-ul a 147 de femei de origini rasiale și geografice diferite, descoperind că moștenirea lor genetică este comună și provine de la un singur strămoș care a trăit acum 150-300.000 de ani. Un alt studiu efectuat pe 150 de femei americane din linii genetice provenite din Europa, Africa și Orientul Mijlociu, inclusiv aborigene din Australia și Noua Guinee, a tras concluzia că toate aveau același strămoș comun de sex feminin, care a trăit în Africa, cu 140-290.000 de ani în urmă. Personal, cred că rasa umană s-a născut din mai multe surse, nu doar din Anunnaki.

Tăblițele Sumeriene și legendele akkadiene ulterioare prezintă numele și ierarhia zeilor Anunnaki. Ei îl numesc pe „Tatăl" zeilor AN, cuvânt care înseamnă cer. AN sau Anu la akkadieni stătea cea mai mare parte a timpului în cer, împreună cu soția sa, Antu, și nu vizita decât rareori planeta, pe care ei o numeau E.RI.DU (Casa din clădirea îndepărtată), cuvânt din care s-a născut mai târziu *earth* (n.tr. „pământ" în limba engleză). Cel puțin aceasta este traducerea lui Zecharia Sitchin. Textul nu poate fi înțeles decât în sensul că Anu stătea cea mai mare parte a timpului în munții înalți din Orientul Apropiat, acolo unde se crede că exista reședința zeilor, de unde nu făcea decât rareori vizite în câmpiile din Sumer. Unul din orașele sumeriene se numea chiar Eridu. Tăblițele afirmă că Anu și-a trimis doi fii să guverneze Pământul. Aceștia au fost Enki, cel despre care Tăblițele afirmă că l-a creat pe *Homo sapiens*, și fratele vitreg al acestuia, Enlil. Cei doi aveau să devină mai târziu mari rivali, încercând să câștige controlul suprem asupra planetei. Enki, primul născut al lui Anu, îi era totuși subordonat lui Enlil, din cauza obsesiei pentru puritate genetică a Anunnakilor.

Mama lui Enlil era sora vitregă a lui Anu, lucru care făcea ca Enlil să aibă gene mai apropiate de ale lui Anu decât Enki.

Tăblițele ulterioare descriu cum Anunnaki au creat linii genealogice care să guverneze umanitatea în numele lor. După părerea mea, acestea sunt familiile care continuă să controleze planeta până în zilele noastre. Tăblițele Sumeriene descriu felul în care Anunnaki au creat regalitatea (pe care o numesc chiar *Guvernarea lui Anu*, conducătorul zeilor). Toate familiile Frăției sunt obsedate de puritatea sângelui și a liniilor genealogice, încrucișându-se între ele fără să țină cont de iubire. Familiile regale și aristocratice din Europa sunt un exemplu perfect în această direcție, la fel ca și cele de pe coasta de est a Statelor Unite. Ele fac parte din același trib și sunt înrudite genetic. Așa se explică de ce familiile Frăției au fost obsedate dintotdeauna de încrucișarea genetică, exact cum sunt descriși Anunnaki în Tăblițele Sumeriene. Ele nu se încrucișează între ele din snobism, ci pentru a menține o structură genetică ce le conferă anumite capacități, în special aceea de a construi nave cosmice și de a se manifesta în alte forme. Voi oferi mai multe detalii ceva mai târziu.

Tăblițele Sumeriene descriu cum oamenii au primit capacitatea de a procrea de la Enki, lucru care a condus la o adevărată explozie a populației umane, care amenința să-i copleșească pe Anunnaki, al căror număr nu a fost niciodată foarte mare. Anunnaki aveau numeroase conflicte și războaie între ei, purtate cu arme de înaltă tehnologie. Facțiunile lui Enlil și Enki se luptau pentru a obține controlul. Majoritatea cercetătorilor sunt de acord că Enki era de partea umanității, dar după părerea mea ceea ce își doreau ambele grupări era să obțină controlul asupra planetei. Războaiele fratricide ale zeilor pentru supremație sunt descrise în traducerea lui Sitchin, dar și în alte texte

străvechi, precum *Vedele* indiene. Legendele sumeriene povestesc că fiii zeilor Anunnaki erau implicați tot timpul în aceste războaie. Este vorba de urmașii lui Enki și Enlil, cei doi frați vitregi care au devenit rivali.

Toate culturile antice ale lumii conțin referiri la Marele Potop. Tăblițele Sumeriene nu fac excepție. Sitchin afirmă că acestea povestesc modul în care Anunnaki au părăsit planeta în navele lor zburătoare, în timp ce pământul se acoperea de ape, ștergând de pe suprafața sa cea mai mare parte a umanității. Este incontestabil faptul că între anii 11.000 și 4.000 î.Ch., pe Pământ s-a produs o catastrofă greu de imaginat (sau, mai degrabă, un lanț de catastrofe). Dovezile geologice și biologice care susțin această teză sunt copleșitoare. Lor li se adaugă nenumăratele legende și tradiții care descriu aceste cataclisme și care provin din Europa, Scandinavia, Africa, Rusia, continentul american, Australia, Noua Zeelandă, Asia, China, Japonia și Orientul Mijlociu. Practic, de pretutindeni. Unele din aceste relatări descriu și o căldură foarte mare, care a adus apa mării în stadiu de fierbere, în timp ce altele vorbesc despre munți în flăcări, dispariția soarelui și a lunii și întunericul care a urmat, despre ploi de sânge, gheață și pietre, despre alunecări de teren, prăbușirea cerului, înălțarea și scufundarea pământului, dispariția unui continent uriaș și o glaciațiune. Practic toate descriu însă marele potop, un val uriaș de apă care a măturat întregul pământ. Imaginile uriașului val mareic produs de impactul cu cometa din filmul *Deep Impact* te poate ajuta să-ți faci o idee despre ceea ce trebuie să se fi petrecut pe Pământ în acele timpuri. Anumite texte chineze străvechi descriu felul în care pilonii pe care se sprijină cerul s-au prăbușit, iar soarele, luna și stelele s-au apropiat de Pământ, undeva în nord-vest, unde cerul s-a înclinat. Pământul s-a dezechilibrat și s-a scufundat în partea de sud-est, ceea ce a determinat o inundare a acestei zone cu apa mărilor și oceanelor

venită dinspre nord-vest. În America, legendele indienilor Pawnee descriu un fenomen asemănător petrecut într-o perioadă în care „steaua nordului și steaua sudului și-au inversat pozițiile, vizitându-se reciproc". Tradițiile din America de Nord vorbesc de apariția unor nori uriași și de un val de căldură atât de mare, încât apa râurilor și oceanelor a început să fiarbă. Eschimoșii din Groenlanda le-au povestit misionarilor că, cu mult timp în urmă, pământul s-a răsturnat. Legendele peruviene susțin că Anzii s-au format într-o perioadă când cerul s-a războit cu pământul. Miturile braziliene descriu o explozie a cerului, din care pe pământ au căzut bucăți mari, care au ucis pe toată lumea, în timp ce pământul și cerul își inversau locurile. În sfârșit, indienii hopi din America de Nord povestesc în legendele lor că: „Pământul s-a zguduit și a fost acoperit de ape, cu excepția unui mic teritoriu".

Toate aceste relatări sunt strâns asociate cu legendele despre Atlantida și Mu (Lemuria), două continente imense, unul situat în zona Oceanului Atlantic, iar celălalt în locul actual al Oceanului Pacific. Mulți oameni susțin că aceste continente erau guvernate de rase foarte avansate. Se crede că ele s-au scufundat în mare în circumstanțele descrise mai sus, lăsând în urma lor numai câteva insulițe, precum Insulele Azore, rămășițe ale gloriei lor de altădată. Atlantida a fost descrisă de Platon (427-347 î.Ch.), un filozof din Grecia antică și inițiat de rang înalt al unei societăți secrete (sau școli a misterelor). Aceste societăți au existat încă din cele mai îndepărtate timpuri pe pământ, transmițând o cunoaștere foarte înaltă unui grup restrâns de oameni, dar negând-o maselor largi. Istoria oficială contestă afirmația lui Platon cum că acest continent ar fi existat, sub pretextul anumitor discrepanțe istorice din relatarea sa, dar există dovezi geologice care susțin această teză. Insulele Azore, despre care se crede că sunt o rămășiță a continentului Atlantidei, sunt situate

la mijlocul crestei atlantice, un lanț muntos care face legătura cu o linie de fractură ce înconjoară întreaga planetă *(vezi Figura 2)*, pe o distanță de 72.000 de kilometri. Regiunea mijlocie a crestei atlantice este una dintre cele mai predispuse zone terestre către cutremure și erupții vulcanice. Patru plăci tectonice imense: cea eurasiatică, cea africană, cea nord-americană și cea caraibiană, se întâlnesc și se suprapun aici, făcând ca regiunea să fie extrem de instabilă din punct de vedere geologic. În perioada despre care Platon sugerează că a marcat sfârșitul Atlantidei, atât în Insulele Azore cât și în Insulele Canare (nume care vine de la *canis* - câine, și nu de la canar!) s-a desfășurat o activitate vulcanică extrem de intensă. Lava se dezintegrează în apa mării în circa 15.000 de ani, dar încă mai poate fi găsită pe fundul mării din jurul Insulelor Azore, lucru care confirmă alte descoperiri geologice recente.

Figura 2:

Creasta atlantică mediană este centrul unei activități vulcanice și a unor cutremure de mare intensitate. Aceasta este regiunea în care se crede că Platon a localizat Atlantida.

De pildă, nisipul prelevat de la adâncimi de 3-6 kilometri atestă că actualul fund al mării trebuie să fi fost situat deasupra nivelului apelor, relativ recent din punct de vedere geologic. Oceanograful Maurice Ewing scrie în revista *National Geographic* că: „Fie pământul s-a scufundat cu câțiva kilometri, fie nu putem decât să tragem o concluzie uimitoare".

Dovezile geologice și biologice sugerează, de asemenea, că activitatea vulcanică ce a provocat scufundarea pământului în regiunea Insulelor Azore s-a petrecut în același timp cu scufundarea unei mase de pământ cunoscută sub numele de Apalahia, care făcea legătura între ceea ce numim astăzi Europa, America de Nord, Islanda și Groenlanda. Chiar și nivelul la care s-au scufundat cele două porțiuni de pământ este asemănător. Există dovezi similare care susțin teoria potrivit căreia continentul Mu sau Lemuria s-a scufundat pe fundul Oceanului Pacific. Așa-zisul Triunghi al Bermudelor, situat între Insulele Bermude, sudul Floridei și un punct situat lângă Insulele Antile, a fost multă vreme asociat cu Atlantida. Legendele privind dispariția unor nave și avioane în această regiune sunt extrem de numeroase. Lângă Bimini, un loc situat în interiorul triunghiului, au fost localizate sub apele de lângă Bahama Banks clădiri scufundate, ziduri, drumuri și cercuri din blocuri de piatră asemănătoare celor de la Stonehenge, ba chiar și piramide. Să-ți vă mai prezint câteva fapte pe care marea majoritate a oamenilor nu le cunosc: Munții Himalaya, Anzii și Alpii nu au atins actuala lor înălțime decât acum 11.000 de ani. Lacul Titicaca, situat la granița dintre Peru și Bolivia, este lacul navigabil situat la cea mai mare altitudine din lume, respectiv 4200 de metri. Cu numai 11.000 de ani în urmă, întreaga regiune era situată la nivelul mării! De ce se găsesc atât de multe fosile de pești și de alte animale marine în regiunile muntoase? Pentru că munții respectivi au fost situați cândva la nivelul mării, într-o perioadă

destul de recentă din punct de vedere geologic. Toate acestea sunt dovezi copleşitoare care atestă că pământul a suferit în perioada respectivă o transformare geologică masivă. Dezbaterile aprinse (şi nu de puţine ori ostile) se nasc numai în privinţa datei şi a cauzelor care au provocat aceste schimbări. Cu siguranţă, ele au afectat întregul sistem solar, căci toate planetele prezintă dovezi ale unor cataclisme care le-au afectat suprafaţa, atmosfera, viteza şi unghiul orbitei sau rotaţiei în jurul soarelui.

Aşa cum spuneam mai devreme, consider că principalele teme abordate în Tăbliţele Sumeriene sunt autentice, dar nu cred că toate detaliile descrise în acestea se verifică, dacă nu pentru alt motiv, măcar din cauza imensei perioade de timp care s-a scurs de la sosirea zeilor Anunnaki, acum 450.000 de ani, în timp ce relatările scrise nu datează decât de câteva mii de ani. Cu siguranţă, în jurul anului 11.000 î.Ch., pe pământ s-a produs un cataclism major, care a distrus civilizaţiile extrem de avansate din punct de vedere tehnologic care existau la acea vreme (perioadă cunoscută sub numele de *Epoca de Aur*), iar acea dată (acum aproximativ 13.000 de ani) are o mare relevanţă pentru epoca pe care o trăim în prezent. Aşa cum planetele sistemului solar se rotesc în jurul soarelui, întregul sistem solar se roteşte în jurul centrului galaxiei sau, cel puţin, al acestei părţi din galaxie. Acest „soare central" sau galactic este cunoscut în anumite tradiţii sub numele de *Soarele Negru*. Perioada de revoluţie a sistemului nostru solar în jurul soarelui central este de 26.000 de ani şi este numită în cultura indiană *yuga*. Unii cercetători cred că timp de 13.000 de ani (jumătate dintr-o *yuga*), pământul se apropie de Soarele Negru, în timp ce vreme de alţi 13.000 de ani el se îndreaptă în direcţia opusă. De aceea, aceste cicluri sunt extrem de diferite între ele, planeta fiind scăldată într-o lumină pozitivă timp de 13.000 de ani, pentru a se scufunda

apoi în întuneric în următoarea perioadă de 13.000 de ani. Acest proces afectează întreaga energie în care trăim cu toții. Interesant este faptul că Epoca de Aur pare să se fi încheiat acum 13.000 de ani, în urma cataclismului de care am vorbit mai sus și a conflictelor care au urmat, ceea ce explică schimbările accelerate care se produc la ora actuală, dar mai ales trezirea spirituală globală și uimitoarele evenimente care ne așteaptă în anii ce urmează. Aceasta este perioada de tranziție în care pământul se întoarce din nou cu fața spre lumină. Am ajuns așadar la concluzia că acum 13.000 de ani s-a produs un teribil cataclism, care a pus capăt civilizațiilor de înaltă tehnologie care au existat în Epoca de Aur. A fost oare însă acest cataclism unicul de această anvergură? Anumite dovezi sugerează un răspuns negativ la această întrebare.

Am un prieten în California, Brian Desborough, cercetător și om de știință pentru care am un respect deosebit. Este specializat în știința aerospațială, iar studiile sale au fost folosite de numeroase companii. Brian este un om cu picioarele pe pământ, care nu acceptă nicio concluzie înainte de a avea dovezi solide. El a adunat o serie de informații extrem de detaliate și foarte interesante care fac legătura între lumea antică și manipularea actuală a Frăției. În timp ce lucra pentru una dintre marile corporații americane prin anii '60, fizicienii acesteia au ajuns la concluzia că acum 4800 de ani în sistemul nostru solar a pătruns un corp ceresc uriaș, pe care îl cunoaștem astăzi sub numele de Jupiter. Celelalte planete s-au dezechilibrat pe orbitele lor, iar Jupiter s-a izbit de una dintre ele, care se rotea între actualele orbite ale lui Jupiter și Marte. Fizicienii afirmă că rămășițele acestei planete au devenit centura de asteroizi pe care o cunoaștem la ora actuală, iar o parte din Jupiter s-a desprins, devenind actuala planetă Venus. În timp ce Venus era proiectată în spațiu (sub forma unei mase de materie), ea a distrus atmosfera și

viața de pe planeta Marte, după care a intrat sub influența câmpului gravitațional al Pământului. Venus a făcut câteva rotații în jurul Terrei, după care a intrat pe actuala sa orbită în jurul soarelui. Aceiași fizicieni susțin că aceste mișcări celeste au provocat un val mareic devastator pe Pământ, cu circa 4800 de ani înainte de Christos. La fel ca și Brian Desborough, ei cred că înainte de acel moment Marte avea orbita actuală a Pământului, în timp ce acesta din urmă se afla mult mai aproape de soare. Numele lui Lucifer, *Purtătorul Luminii*, trebuie să fi apărut în acea perioadă, când lumina strălucitoare a lui Venus a trecut foarte aproape de planeta Pământ. Cele mai vechi relatări astronomice din Mesopotamia și America Centrală nu includ planeta Venus, care a apărut doar în textele ulterioare. Numeroase culturi au dezvoltat o veritabilă obsesie față de Venus, căreia i se aduceau inclusiv sacrificii umane.

Studiul neoficial al fizicienilor nu a fost publicat niciodată, dar m-a determinat să caut dovezi pentru o parte din afirmațiile lor. Dacă împrăștii particule fine pe un platou aflat în vibrație, acestea se aranjează exact ca orbitele planetare ale sistemului nostru solar. Când undele vibratorii orientate către exterior se întâlnesc cu cele orientate către interior, din intersecția lor se naște o nouă undă, orientată vertical. Particulele se acumulează pe această linie și dau naștere unor cercuri concentrice. Dacă frecvențele care intră în coliziune ar fi singulare, aceste cercuri concentrice ar fi situate la distanțe egale. Dacă însă avem de-a face cu un spectru de frecvențe, așa cum se întâmplă în sistemul nostru solar, ele sunt situate la distanțe inegale, în funcție de presiunile vibratorii. Dacă plasezi un obiect pe aceste cercuri vibratorii de particule, el va începe să se rotească în jurul centrului platoului, purtat de fluxul energetic provocat de interacțiunile undelor. Obiectele mai grele plasate în orice loc de pe platou vor fi atrase

către unul din aceste cercuri concentrice, dând naştere, la rândul lor, unor forme-undă, care vor atrage către ele obiectele mai uşoare. În sistemul nostru solar, cele mai puternice unde sunt emise de soare, care reprezintă 99% din masa totală de materie a sistemului solar. Acestea interacţionează cu alte unde cosmice, dând naştere unor unde verticale care generează aceleaşi cercuri concentrice sau câmpuri vibratorii în jurul soarelui ca în exemplul de mai sus. Corpurile mai grele, planetele, sunt prinse în aceste orbite şi se rotesc în jurul soarelui. Ele creează, la rândul lor, cercuri vibratorii de mai mică intensitate în jurul lor, care atrag corpurile cereşti mai uşoare. Un exemplu îl reprezintă luna Pământului. Orice fenomen care ar distruge această armonie a interacţiunii vibratorii ar afecta cercurile concentrice de energie, iar dacă ar fi suficient de puternic, ar putea schimba chiar orbitele planetelor. Fenomenul descris de fizicienii respectivi intră cu siguranţă în această categorie. Cercurile de unde verticale există în jurul soarelui independent de planete şi nu au nevoie de acestea din urmă pentru a se forma. O planetă nu face altceva decât să se înscrie pe una din aceste orbite care deja există. De aceea, numărul orbitelor energetice care înconjoară soarele este mai mare decât cel al planetelor, iar dacă un corp ceresc este aruncat afară de pe orbita sa, el se va înscrie mai devreme sau mai târziu pe o altă orbită energetică, atunci când forţa inerţiei îi va permite acest lucru. Desborough crede că exact acest lucru s-a întâmplat atunci când imensele presiuni vibratorii ale „cometei" Venus au trecut pe lângă Marte şi pe lângă Pământ, aruncându-le pe orbite diferite.

În viziunea lui Desborough, Venus trebuie să fi fost o „cometă" cu coadă de gheaţă. Când Venus s-a apropiat de Pământ, atingând un punct numit Limita Roche (un fel de zonă vibratorie de siguranţă), gheaţa trebuie să se fi dezintegrat. Când două corpuri se îndreaptă

către coliziune, cel cu masa mai mică începe să se dezintegreze întotdeauna în jurul Limitei Roche. În cazul de față, gheața din coada „cometei" Venus trebuie să fi fost proiectată către Pământ, trecând prin Centura Van Allen (care absoarbe o mare parte din radiațiile periculoase emise de soare), unde a fost ionizată/magnetizată, fiind apoi atrasă de polii magnetici ai Pământului. Miliarde de tone de gheață la o temperatură de -273 grade Celsius trebuie să fi căzut în regiunile polare, înghețând totul în numai câteva clipe. Acest fenomen ar putea explica misterul mamuților găsiți înghețați în locurile în care se aflau. Contrar anumitor convingeri populare, mamuții nu trăiau în regiunile friguroase, ci în stepele din ținuturile cu climă temperată. Nu se știe cum, aceste regiuni au înghețat într-o singură clipă. Există mamuți găsiți înghețați în timp ce mâncau! Acum mesteci ceva, și în clipa următoare te trezești o păpușă de gheață! Dacă este adevărat că această gheață ionizată a căzut de pe Venus, atunci cantitățile cele mai mari trebuie să se fi acumulat în regiunea polilor magnetici ai Pământului, din cauza puterii de atracție a acestora. Această teorie se adeverește. Masa de gheață din regiunile polare este mai mare la poli decât în zona periferică, deși acolo ninge cel mai puțin. Scenariul de mai sus ar explica această anomalie. În Cartea lui Iov, considerată un text de origine arabă mult mai vechi decât restul Bibliei, se pune întrebarea: „De unde a venit gheața?" După părerea mea, răspunsul este cel pe care l-am dat mai sus. Acest lucru ar explica inclusiv hărțile detaliate ale regiunilor polare pe care le aveau anticii înainte de căderea gheții. Până acum 7000 de ani, polii Pământului nu erau acoperiți cu gheață. Nu a existat nicio epocă glaciară, așa cum sugerează știința oficială. Aceasta este doar una din iluziile pe care încearcă să le întrețină oculta mondială. Dacă privim „dovezile" pe care le prezintă știința oficială pentru a justifica ideea convențională a unei glaciațiuni și modul

în care sunt contrazise acestea de realitate, este de-a dreptul uimitor cum a putut fi acceptată o asemenea explicație stupidă. Înaintea acestui cataclism incredibil (eventual și a altora), Pământul avea o climă tropicală pe întreaga sa suprafață, lucru demonstrat de plantele fosilizate. Aceasta a fost schimbată nu doar de sosirea gheții, ci și de distrugerea stratului alcătuit din vapori de apă care înconjura Pământul, descris în Geneză și în alte texte antice. Acest strat asigura un climat tropical pretutindeni în jurul Pământului, dar el a dispărut subit în acea perioadă de timp.

Schimbarea dramatică de temperatură de la poli trebuie să fi intrat în coliziune cu masele de aer cald, provocând furtuni devastatoare, precum cele descrise în folclorul chinez. Fizicienii care au lucrat cu Desborough afirmă că presiunea creată de orbitele lui „Venus" în jurul Pământului trebuie să fi provocat un val mareic cu o înălțime de peste trei kilometri, ipoteză care ar explica de ce a început practicarea agriculturii la altitudini de peste 3000 de metri. Platon a scris în lucrarea sa, intitulată *Legile*, că agricultura a început să fie practicată la altitudini înalte după ce un val gigantic de apă a acoperit regiunile de șes. Botanistul Nikolai Ivanovici Vavilov a studiat mai mult de 50.000 de plante sălbatice adunate din întreaga lume și a descoperit că acestea își au originea în numai opt regiuni diferite, toate muntoase. Valul mareic trebuie să fi produs la suprafața pământului o presiune de o tonă pe centimetru pătrat, creând noi lanțuri muntoase și transformând toate creaturile vii în fosile în mai puțin de o oră. Pietrele artificiale obținute prin tehnologia modernă sunt create prin aplicarea unor presiuni de acest fel. Au fost descoperiți copaci întregi fosilizați, lucru imposibil dacă nu s-ar fi petrecut instantaneu. În caz contrar, copacii s-ar fi descompus până să apuce să se fosilizeze. De altfel, la ora actuală nu se mai produc fosile de acest fel. Ele nu pot fi decât rezultatul

evenimentelor catastrofice descrise mai sus, spune Desborough. Psihiatrul și scriitorul evreu-rus Immanuel Velikovski a provocat un adevărat scandal în mediul științific din anii '50, sugerând că Pământul a suferit daune devastatoare în perioada când Venus era o cometă și a trecut prin apropierea sa, înainte de a se instala pe actuala sa orbită. Când Venus a fost fotografiată de sonda spațială Mariner 10, multe din descrierile lui Velikovski s-au dovedit corecte, inclusiv rămășițele unei cozi de cometă. Imaginile luate de Mariner 9 de pe Marte susțin, de asemenea, teoriile lui Velikovski. În viziunea acestuia, în timp ce rătăcea prin sistemul nostru solar, „cometa" Venus s-a ciocnit de Marte. Velikovski estima că acest fenomen s-a produs în jurul anului 1500 î.Ch. Diferiți cercetători își resping reciproc descoperirile sub pretextul că perioadele în care s-au produs aceste catastrofe nu coincid. În realitate, este aproape cert faptul că în perioada de timp cuprinsă între 11.000 și 1500 î.Ch., și chiar mai recent, au avut loc o serie întreagă de cataclisme. Studiul fizicienilor mai susține că Marte a fost devastat de coliziunea cu Venus, fiind aruncat de pe orbita sa. El a urmat un traseu eliptic neregulat, extrem de instabil, care îl făcea să treacă între Pământ și Lună la fiecare 56 de ani. Se pare că ultima astfel de trecere s-a produs în jurul anului 1500 î.Ch., când a explodat marele vulcan de pe insula greacă Santorini, iar civilizația minoică de pe Creta a dispărut peste noapte. În aceeași perioadă cuprinsă între 1600-1500 î.Ch., nivelul apei oceanelor a scăzut cu 20%, au apărut lacuri glaciare în California, iar marele lac din regiunea extrem de fertilă a Saharei a secat, transformând întreaga regiune în deșertul pe care îl cunoaștem astăzi. În cele din urmă, Marte s-a instalat pe actuala sa orbită, dar la acea vreme viața de pe suprafața sa trebuie să fi dispărut de mult. Toate aceste ipoteze sunt susținute de dovezi descoperite pe Marte. Misiunea spațială Pathfinder trimisă pe Marte a

arătat că rocile marțiene nu sunt suficient de erodate pentru a putea fi mai vechi de 10.000 de ani.

La fel ca și ceilalți fizicieni cu care a lucrat, Brian Desborough crede că a existat o vreme când Pământul se afla mult mai aproape de soare, iar Marte se rotea în locul său (pe orbita actuală a Pământului). Dacă este adevărat că marile canioane de pe suprafața lui Marte au fost provocate de torente de apă, așa cum afirmă oamenii de știință, clima de pe această planetă trebuie să fi fost mult mai caldă. La ora actuală, clima de pe Marte este atât de rece, încât apa ar îngheța instantaneu, iar atmosfera sa goală (aproape de starea de vid) ar determina vaporizarea bruscă a apei. Desborough crede că distanța mult mai apropiată de soare a Pământului la acea vreme a făcut ca primele rase de oameni să fi fost cele negre, a căror pigmentație a pielii le permitea să reziste mai bine în fața razelor arzătoare ale astrului solar. Schelete umane străvechi descoperite lângă Stonehenge, în Anglia și de-a lungul coastei de vest a Franței, prezintă caracteristici nazale și ale coloanei vertebrale specifice multor femei africane. Desborough susține că, înainte de producerea cataclismului provocat de Venus, pe Marte (a cărui climă era mult mai apropiată de cea a Pământului actual) a trăit o rasă albă. El este convins că acești marțieni albi au construit piramidele fotografiate pe Marte și s-au luptat cu o rasă neagră, încercând să cucerească Pământul. Acestea sunt războaiele „zeilor" descrise în numeroase texte antice, inclusiv în *Vedele* hinduse. Desborough mai afirmă că, după cataclism, marțienii albi au rămas blocați pe Pământ fără tehnologia lor, în condițiile în care planeta mamă era complet devastată. Așa se explică apariția primelor rase albe de pe Pământ. Uluitor este faptul că anumiți oameni de știință au evidențiat că, dacă oamenii albi sunt scufundați în recipiente în care sunt privați de percepții senzoriale perioade mai lungi de timp, ritmul lor circadian intră

pe o frecvență de o oră și 24 de minute, care corespunde perioadei de rotație a lui Marte, nu a Pământului! Acest fenomen nu se produce în cazul celorlalte rase, care sunt într-o rezonanță perfectă cu rotația Pământului. Desborough crede că acești marțieni albi erau rasa extrem de avansată cunoscută în lumea antică sub numele de fenicieni sau arieni și că aceștia au început un lung proces de recucerire a puterii lor tehnologice, pierdută după distrugerea suprafeței planetei Marte și devastarea Pământului. Cercetările pe care le-am făcut personal susțin această ipoteză, deși există încă multe întrebări rămase fără răspuns. Cu siguranță, „creierul" care s-a ascuns în spatele civilizației egiptene, cel puțin începând din perioada din jurul anului 3000 î.Ch., au fost fenicienii, o rasă albă cunoscută și sub alte nume. Platoul Gizeh (unde se află Marea Piramidă) era cunoscut anterior sub numele de El-Kahira, derivat din substantivul arab El-Kahir, care este chiar numele... planetei Marte. Textele antice arată că sistemul de măsurare a timpului era foarte strâns legat de Marte, una din datele-cheie ale calendarului fiind 15 martie (sau Idele lui Marte), la fel ca și data de 26 octombrie. Prima dată marca începutul primăverii, iar cea de-a doua sfârșitul anului în calendarul celtic. Legendele Sfântului Graal și ale regelui Arthur au și ele o legătură cu această temă. De pildă, Camelot nu înseamnă altceva decât „Orașul lui Marte".

După părerea mea, toate opiniile prezentate pe scurt în acest capitol despre cataclismele care s-au abătut asupra Pământului în perioada cuprinsă între 11.000 și 1500 î.Ch. sunt mai mult sau mai puțin adevărate. Începutul acestui interval a marcat sfârșitul Epocii de Aur și al civilizațiilor extrem de avansate tehnologic care au existat până atunci pe Pământ. Rasele extraterestre au supraviețuit cataclismelor fie refugiindu-se în spațiul cosmic, fie în regiunile înalte

ale Pământului sau în adâncurile acestuia. Mulți dintre extratereştri şi marea majoritate a oamenilor de pe Terra nu au supraviețuit însă acestor evenimente. Cei care au reuşit, au fost nevoiți să o ia de la început, fără să dispună - cel puțin într-o primă fază - de cuceririle lor tehnologice. Supraviețuitorii s-au încadrat în două categorii: cei de origine majoritar extraterestră, care dețineau cunoştințe avansate, şi oamenii obişnuiți sau rasa sclavilor, care nu dețineau asemenea cunoştințe. Cei din prima categorie s-au împărțit şi ei în două tabere. Unii doreau să-şi utilizeze cunoştințele într-o manieră constructivă, comunicându-le umanității, pe când ceilalți doreau să le păstreze numai pentru ei, pentru a le putea folosi în scopuri de manipulare şi control. Lupta dintre cele două grupări pentru folosirea aceleiaşi cunoaşteri continuă şi astăzi. După ce civilizațiile şi-au revenit după cataclismul din jurul anului 11.000 î.Ch., celelalte catastrofe au adus noi devastări de-a lungul mileniilor care au urmat, iar umanitatea a fost nevoită să o ia de mai multe ori de la început.

Una dintre temele care se regăseşte însă în toate aceste relatări este cea referitoare la manipularea umanității de o rasă avansată din punct de vedere intelectual (deşi nu şi spiritual), de origine extraterestră. Voi continua pe marginea acestui subiect, introducând un element nou, care va împinge la apogeu incredulitatea multora.

CAPITOLUL 2

„Nu spune nimic despre reptile!“

Sunteți pregătiți? Mi-aş fi dorit să nu fiu nevoit să fac o introducere la povestea care urmează, deoarece aceasta ar complica şi mai mult lucrurile, expunându-mă oprobiului public şi ridiculizării generale. Dar, fie ce-o fi! Nu am dat niciodată înapoi în fața unor asemenea argumente.

După părerea mea, Anunnaki şi marțienii albi de care vorbeşte Brian Desborough nu reprezintă acelaşi tip de ființe, deşi nu este exclus să fi existat o legătură genetică între ele. După ce am pus laolaltă dovezile, punctele de vedere, studiile şi opiniile pe care le-am adunat în toți aceşti ani pe această temă, am ajuns la concluzia că Anunnaki sunt o rasă de origine genetică reptiliană. În literatura OZN-istică ei sunt cunoscuți pur şi simplu sub numele de *extratereştri reptilieni*. De altfel, nu sunt singurul care crede acest lucru. Sincer să fiu, am rămas uimit cât de mulți oameni din epoca noastră sunt deschişi în fața acestei posibilități, ajungând de multe ori la aceeaşi concluzie prin propriile lor cercetări. Printre ei se numără şi unii care ar fi râs de această idee nu cu mult timp în urmă. Dr. Arthur David Horn, fost profesor de antropologie biologică la Universitatea de Stat din Colorado, Fort Collins, credea până nu demult cu toată convingerea în teoria darwinistă a evoluției umane, respectiv în dezvoltarea lentă a speciei umane, urmând principiul supraviețuirii celui mai puternic. Pornind de la dovezile pe care le-a descoperit, el a ajuns astăzi să creadă că umanitatea a fost fabricată genetic de extratereştri şi

că o rasă de reptilieni controlează planeta de mii de ani (inclusiv la ora actuală). Concluziile mele sunt identice cu ale lui, deşi personal am urmat o cu totul altă cale în viaţă. Studiile doctorului Horn sunt prezentate detaliat în excelenta sa carte, *Originile extraterestre ale umanităţii*, în care sugerează că rasa pe care Tăbliţele Sumeriene o numesc Anunnaki este o rasă reptiliană (lucru cu care sunt pe deplin de acord). Faimosul astrofizician britanic Fred Hoyle a afirmat într-o conferinţă de presă ţinută în anul 1971 că lumea este controlată de o forţă care se poate manifesta în forme diferite. „Ei sunt pretutindeni, le-a spus el jurnaliştilor uluiţi: în cer, în apă şi pe pământ...", adăugând că „ei" controlează umanitatea prin puterea minţii. Ştiu că sună bizar, dar va trebui să citeşti integral cartea de faţă pentru a-ţi da seama cât de multe dovezi susţin această teorie. Dacă vei prefera să renunţi la lectură (acum sau după alte câteva capitole) pentru că această afirmaţie încalcă toate convingerile tale, vei rata şansa de a te convinge că până şi cele mai neverosimile ipoteze din cele pe care le voi prezenta în continuare sunt adevărate, fiind susţinute de o avalanşă de dovezi.

Cu cât am adunat mai multe informaţii incredibile, cu atât mai convins am ajuns să fiu că avem de-a face cu două situaţii distincte, care au evoluat în paralel. Pe Pământ au existat şi alte rase extraterestre (şi încă mai există), în afară de cei pe care vechii sumerieni îi numeau Anunnaki, iar alte texte antice: Rasa Şarpelui. Nu este exclus ca celelalte rase de extratereştri să se fi luptat cu aceşti Anunnaki. Multe texte din culturile antichităţii descriu „războaiele zeilor" şi este posibil ca ele să se refere chiar la conflictele dintre diferitele rase extraterestre care au populat planeta noastră, nu doar la facţiunile Anunnaki rivale despre care vorbesc Tăbliţele Sumeriene. Chiar şi în epoca modernă există nenumărate relatări ale unor oameni care pretind că au văzut umanoizi cu pielea şi faţa ca de şopârlă, având

ochii bulbucați ca la broaște. Unul dintre investigatorii fenomenului extraterestru este Jason Bishop III (un pseudonim). Acesta afirmă că, în majoritatea lor, reptilienii sunt mai înalți ca oamenii și au sângele rece, la fel ca reptilele de pe pământ. Sunt mult mai puțin sensibili din punct de vedere emoțional decât oamenii, iar cei mai mulți dintre ei au dificultăți în a simți sau a-și exprima afecțiunea, deși sunt foarte inteligenți și au cunoștințe tehnologice extrem de avansate. În treacăt fie vorba, această descriere corespunde perfect atitudinilor și comportamentului Frăției care controlează lumea de astăzi.

Relatările moderne referitoare la reptilieni se potrivesc întru totul cu descrierile multor „zei" din textele și legendele antice. De pildă, între anii 5000-4000 î.Ch. a existat o cultură numită Ubaid, anterioară Sumerului. Pe teritoriul Irakului de astăzi au fost găsite figurine care desemnează zeii acestei culturi, care aveau forme evidente de umanoizi cu fețe de șopârlă. În secțiunea ilustrațiilor apare imaginea unei asemenea figurine asemănătoare unei șopârle, care ține în brațe un copil ce pare o șopârlă în miniatură. Regiunea în care au fost descoperite vestigiile culturii Ubaid, dar și cele ale culturii sumeriene de mai târziu, joacă un rol important în povestea noastră, figurinele Ubaid prezentând grafic „zeii" care au dominat multe civilizații antice. Culturile din America Centrală au un zeu în formă de șarpe înaripat, Quetzalcoatl; indienii hopi aveau zeul-șarpe cu pene, Baholinkonga, iar cultura indienilor nord-americani este împânzită de imagini cu șerpi, inclusiv misteriosul munte în formă de șarpe din Ohio; indienii din India vorbesc de zeii reptilieni, Naga (o rasă de „demoni" în legendele indiene, al căror nume înseamnă „Cei care nu merg, ci se târăsc"); egiptenii aveau propriul lor zeu-șarpe, Kneph, faraonii fiind deseori ilustrați alături de șerpi; fenicienii îl aveau pe Agathodemon, un alt zeu-șarpe; populația voodoo are

un zeu pe care îl numeşte Damballah Wedo, cu formă de şarpe; iar ebraicii îl aveau pe Nakhustan, Şarpele de Bronz. Străvechiul zeu al britanicilor, pe care îl considerau Conducătorul Lumii în formă de Dragon, era numit Hu, de unde s-ar putea să provină termenul de Hu-man (n.tr. om/uman în limba engleză). Simbolul discului înaripat al sumerienilor, care apare în întreaga lume antică, era alcătuit din doi şerpi. Simbolismul şarpelui şi asocierea lui cu „zeii" antici poate fi găsit pretutindeni în lume. În cartea sa, *Adorarea Şarpelui*, reverendul John Bathhurst Deane scrie:

> „...Unul dintre cei cinci constructori ai Tebei [în Egipt] a fost numit după zeul-şarpe al fenicienilor, Ofhion... Primul altar din Atena ridicat ciclopilor a fost cel închinat lui Ops, zeul-şarpe... Adorarea simbolică a şarpelui era atât de obişnuită în Grecia, încât Iustin Martirul i-a acuzat pe greci că au introdus-o în misterele tuturor celorlalţi zei. Atunci când îşi aleg o bucată de teren pentru a-şi construi o casă sau un mormânt, chinezii au o superstiţie: ei ating pământul cu capul, coada şi picioarele şopârlelor care trăiesc sub pământ."

Nu este exclus ca dragonii care scot foc pe nări şi şerpii malefici care apar în toate legendele lumii să-şi aibă originea în „zeii" reptilieni care au acţionat cândva la vedere, cu mii de ani în urmă. Textele străvechi îi numesc pe aceştia oamenii-şerpi, iar Biblia face referiri frecvente la simbolistica şarpelui. Deşi nu toate simbolurile care includ şerpi se referă la aspectul reptilian al acestora, sunt destule care intră totuşi în această categorie. O altă temă comună care apare în textele antice este cea referitoare la locurile sacre păzite de dragoni sau de şerpi. Cel mai cunoscut exemplu de acest fel în Occident este şarpele din Grădina Edenului, dar tema este universală. Persanii vorbeau de o regiune

a fericirii absolute numită Heden, mai frumoasă decât tot restul lumii la un loc. Acesta a fost sălașul primordial al primului om, înainte ca el să fi fost tentat de un spirit malefic care a luat forma unui șarpe și care l-a ispitit să guste din fructele unui copac. Hinduismul vorbește de arborele banyian sub care Krishna, „Iisus" al indienilor, s-a așezat pe un șarpe încolăcit, revărsând cunoașterea spirituală asupra umanității. Grecii antici aveau tradiția Insulei celor Binecuvântați și a Grădinii Hesperidelor, în care creștea un copac ce producea merele de aur ale nemuririi. Această grădină era protejată de un dragon. În cărțile sacre chineze se vorbește de o grădină în copacii căreia creșteau fructele nemuririi, păzită tot de un șarpe înaripat, numit dragon. Legendele mexicane au o variantă a legendei Evei în care apare un șarpe uriaș de sex masculin. O altă legendă hindusă descrie muntele sacru Meru, păzit de un dragon înfricoșător. Peste tot regăsim aceeași temă a locurilor sacre păzite de dragoni înfricoșători și de reptilieni pe jumătate umani, care le oferă oamenilor cunoașterea spirituală.

Speciile de reptile au o istorie îndelungată pe pământ, începând cu dinozaurii care au trăit acum 150 de milioane de ani și chiar mai veche. Dacă dorim să înțelegem natura exactă a vieții, va trebui să ne eliberăm mintea de condiționările actuale și să realizăm că ceea ce vedem la ora actuală pe pământ nu reprezintă decât o fracțiune minusculă din posibilitățile existente. Speciile de reptile precum șopârlele sau șerpii nu reprezintă decât o formă a geneticii reptiliene care este posibilă în univers. Știința modernă a demonstrat că nu toți dinozaurii aveau sânge rece. Ei semănau cu reptilele actuale numai din punct de vedere fizic. Cert este că atât dinozaurii, cât și reptilele au dat naștere unei varietăți incredibile de forme. De pildă, dinozaurii erau de toate mărimile, trăiau pe pământ, în apă sau în aer, erau ierbivori sau carnivori feroce, precum

Tyrannosaurus Rex, care cântărea opt tone. Putem crede oare că această diversitate genetică nu putea produce și forme umanoide, care să meargă pe două picioare, să fie înzestrate cu două brațe și cu un creier suficient de dezvoltat încât să producă o civilizație tehnologică? Cercetările de ultimă oră indică faptul că mulți dinozauri care trăiau acum 100 de milioane de ani erau foarte inteligenți. Saurornitoidul, numit astfel din cauza asemănării sale cu o pasăre, avea un creier mare, ochi care îi permiteau să aibă o viziune stereoscopică și degete orientate în direcții opuse, care îi permiteau să prindă și să țină mici mamifere cu care se hrănea. Adrian J. Desmond, unul din cei mai mari specialiști ai lumii în domeniul dinozaurilor, afirmă că o creatură precum Saurornitoidul era despărțit de restul dinozaurilor „printr-o prăpastie comparabilă cu cea care îi desparte pe oameni de vaci", după care conchide: „Cine știe cât de departe ar fi putut ajunge aceste ‚imitații de păsări' dacă ar fi supraviețuit?" Studiile făcute sugerează că, dacă nu ar fi fost șterși de pe suprafața pământului de un cataclism petrecut acum 65 de milioane de ani, dinozaurii ar fi putut evolua într-o rasă de umanoizi reptilieni. Agenția Spațială Americană (NASA) i-a cerut lui Dale Russell, paleontologul șef de la Northern California University, să scrie un raport despre cum ar putea arăta viața extraterestră. El a creat un model pornind de la dinozaurul Troodon, căruia i-a aplicat schimbările genetice care s-ar fi putut produce în mod natural de-a lungul milioanelor de ani și a ajuns la o creatură pe care a numit-o dino-sauroid. Aceasta semăna în mod uimitor cu un reptilian umanoid, fiind chiar identic cu imaginile descrise de oameni care pretind că au văzut extratereștri reptilieni. Cine poate spune dacă acest salt evoluționist de la dinozaurii clasici la umanoizii reptilieni nu s-a produs într-o altă dimensiune sau pe o altă planetă fizică, poate chiar și pe Pământ, înainte de dis-

apariția dinozaurilor? Mai mult decât atât, au dispărut oare cu toții? Paleontologia modernă (știința care studiază fosilele) sugerează la ora actuală că nu toți dinozaurii au fost uciși de meteoritul care a lovit pământul acum 65 de milioane de ani și că unele specii de dinozauri ar fi putut să reziste chiar și până în zilele noastre. Există tot mai multe dovezi că păsările actuale ar putea fi urmașele dinozaurilor. Deși corpurile marii majorități a dinozaurilor au fost distruse, conștiința lor trebuie să fi supraviețuit, căci conștiința înseamnă energie, iar energia este indestructibilă. Ea nu poate fi anihilată, dar poate fi transmutată într-o altă formă.

Ce s-a întâmplat cu conștiința dinozaurilor care au dominat pământul *timp de 150 de milioane de ani?* Așa cum am văzut mai devreme, numeroase legende din Asiria, Babilon, China, Roma, America, Africa, India și din alte părți, inclusiv relatările din Vechiul Testament, prezintă povești cu dragoni. Simbolul șarpelui s-a descoperit și în Britania antică, în Grecia, Malta, Egipt, New Mexico, Peru și în toate insulele din Oceanul Pacific. Există o asemănare indubitabilă între unii dinozauri și vechile ilustrații ale dragonilor. Anumite specii de șopârle micuțe cu aripi solzoase din arhipeleagul indo-malaysian seamănă atât de bine cu dragonii, încât li s-a dat chiar numele de Draco, după constelația din care se crede că provin extratereștrii reptilieni. Încă și mai interesantă mi se pare șopârla cu armură numită *Moloch Horridus,* care seamănă, de asemenea, cu un dragon. Moloch este numele unei divinități antice căreia cu mii de ani în urmă i se sacrificau copii. Se crede că procesul continuă și astăzi în cadrul unei vaste rețele de ritualuri satanice. Altfel spus, copiii sunt sacrificați reptilienilor, căci, așa cum voi arăta în continuare, mulți „demoni" ai satanismului nu sunt alții decât reptilienii care încearcă de mii de ani să preia controlul asupra planetei. Iată ce spune în această direcție Charles Gould, un autor care a scris

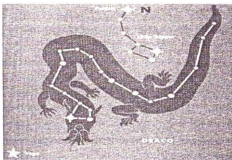

Figura 3
Constelația „Dragonului" sau Draco, în raport cu care sunt aliniate multe monumente antice.

foarte mult despre dragoni și reptile: „există o specie pierdută de șopârle care hibernau și erau carnivore, care aveau aripi la fel ca și Draco și erau protejate de o armură și de solzi".

El crede că habitatul acestei specii era situat în podișurile din Asia centrală, iar dispariția ei a coincis cu Marele Potop. Există încă imagini ale unor „șopârle zburătoare" uriașe în diferite părți ale lumii, în special în Mexic, New Mexico și Arizona.

Cine sunt și de unde vin ei?

Există trei origini posibile atribuite reptilienilor Anunnaki care intervin în bunul mers al omenirii: 1) sunt extratereștri; 2) sunt intratereștri care trăiesc în interiorul pământului; și 3) manipulează umanitatea dintr-o altă dimensiune, prin „posedarea" corpului uman. După părerea mea, toate cele trei ipoteze sunt adevărate.

Sunt ei extratereştri?

Cercetătorii fenomenului reptilian au tras concluzia că cel puțin o parte dintre aceste ființe provin din con-

stelația Draco *(vezi Figura 3).* Aceasta include steaua Thurban, considerată cândva Steaua Nordului, în funcție de care sunt orientate piramidele egiptene. Potrivit studiilor lui Graham Hancock, străvechiul complex de temple de la Angkor Wat, din Cambodgia, reprezintă o replică a constelației Draco, așa cum trebuie să fi arătat ea în anul 10.500 î.Ch. În această epocă, Pământul și locuitorii săi, oameni și extratereștri deopotrivă, abia își reveneau după marele cataclism care s-a produs în jurul anului 11.000 î.Ch., reconstruindu-și civilizația. Autorul și cercetătorul Robert Bauval afirmă că piramidele de la Gizeh sunt aliniate în funcție de stelele din „centura" lui Orion, așa cum trebuie să fi arătat ele în jurul aceluiași an 10.500 î.Ch., când Orion se afla în punctul cel mai de jos al ciclului său (din câte înțeleg, de pe Orion provine o altă rasă de extratereștri care operează pe planeta noastră). La fel ca alți cercetători, Hancock sugerează că Sfinxul cu trup de leu de la Gizeh, despre care se crede că este mult mai vechi decât a fost datat de istorici, trebuie să fi privit cu fața către constelația Leului în aceeași perioadă de timp. La ora actuală se fac cercetări legate de o structură fantastică aflată sub apele Japoniei, care ar putea fi, de asemenea, veche de cel puțin 10.500 de ani. Mulți oameni au pus la îndoială aceste descoperiri, în special sincronizarea piramidelor de la Gizeh cu constelația Orion, dar tema merită să fie cercetată în continuare, chiar dacă nu toate detaliile sale sunt adevărate. La urma urmei, descoperirea adevărului nu reprezintă niciodată un lucru ușor, cu atât mai mult dacă are o vechime așa de mare. Este uimitor cum niște structuri și temple extrem de vechi, aparținând unor culturi aparent fără legătură unele cu altele, se aliniază între ele cu o precizie astronomică, matematică și geometrică atât de mare. Dar poate că acele culturi *nu* erau fără legătură unele cu altele. Așa cum vom vedea în continuare, ele aveau o origine comună. Templele din

Angkor Wat sunt acoperite cu imagini ale reptilienilor, caracteristică specifică tuturor culturilor antice, inclusiv cea egipteană, cea din America Centrală şi cea indiană. În studiul său referitor la misterioasele turnuri rotunde din Irlanda, profesorul Phillip Calahan afirmă că acestea sunt poziţionate cu o sincronicitate remarcabilă în funcţie de constelaţiile vizibile pe cerul dinspre nord în timpul solstiţiului de iarnă. Dar cel mai bine se aliniază turnurile cu constelaţia... Draco. Dacă am trasa un desen uriaş al constelaţiei Draco pe întregul teritoriu al Irlandei, afirmă Calahan, ochii şi capul dragonului ar fi situate de o parte şi de alta a Lough Neagh, chiar în centrul Irlandei de Nord. Partea de est a Lough Neagh este situată în apropierea capitalei Belfast. De aceea, capul constelaţiei Draco este situat la sol exact în Irlanda de Nord, acea regiune micuţă care a fost atât de zguduită de crime şi de suferinţă în ultima vreme. Până la sfârşitul lecturii cărţii de faţă, cei care nu sunt familiarizaţi cu simbolismul îşi vor da seama cât de mare este puterea acestuia de a atrage energie (pozitivă sau negativă) într-un anumit loc. John Rhodes, unul din cei mai mari specialişti în domeniul reptilienilor, afirmă că aceştia ar putea fi invadatori veniţi din spaţiul cosmic, care vizitează diferite planete şi îşi infiltrează agenţii până la preluarea întregului control asupra acestora. Conform acestei teorii, forţele militare reptiliene răpesc diferite forme de viaţă existente pe planeta respectivă, pe care savanţii lor le studiază, după care introduc codul genetic reptilian în speciile pe care doresc să le manipuleze. Acest program presupune un procedeu de încrucişare, adică exact tehnica folosită de Anunnaki pe Pământ şi descrisă de Tăbliţele Sumeriene. Rhodes adaugă:

> „Din bazele lor subterane, extratereştrii reptilieni creează o reţea alcătuită din fiinţe cu genetică mixtă (umană şi reptiliană), pe care le infiltrează pe diferite

niveluri ale complexului militar-industrial de la suprafață, în guvernele diferitelor țări, în grupurile care studiază OZN-urile și domeniul paranormal, în organizațiile preoțești și religioase etc. Acești oameni cu genetică mixtă acționează conform instrucțiunilor primite, de multe ori fără să știe că sunt ‚agenți reptilieni', creând astfel condițiile pentru invazia finală a extratereștrilor."

Nu am avut ocazia să studiez opera lui Rhodes decât cu câteva zile înainte de terminarea acestei cărți, dar, așa cum veți constata în continuare, am ajuns exact la aceleași concluzii. Rhodes afirmă că, după invazia reptiliană din spațiul cosmic și din bazele lor subterane, populația de la suprafață este nevoită să se predea rapid, din cauza superiorității armelor extraterestre. În continuare, reptilienii golesc planeta de resursele ei naturale, precum apa, mineralele și informațiile ADN. Principala metodă de control reptilian este infiltrarea în societatea umană prin intermediul organizațiilor secrete, pe care o voi detalia mai târziu în această carte. În finalul cărții sale, *Zeii din Eden,* autorul și cercetătorul american William Bramley a tras concluzia că Anunnaki au creat o societate secretă numită *Frăția Șarpelui,* pe care au folosit-o pentru a manipula umanitatea prin metodele care vor fi descrise în capitolele următoare din lucrarea de față. Această Frăție a Șarpelui este nucleul central al rețelei globale actuale de societăți secrete existente pe pământ și controlate de reptilieni.

Sunt ei intratereștri?

În forma fizică pe care și-au asumat-o, Anunnaki sunt una dintre numeroasele rase care trăiesc în interiorul pământului, într-un fel de catacombe uriașe, care comunică prin tuneluri și peșteri subterane. Există o legendă a indienilor hopi care susține că sub orașul Los

Angeles există un complex străvechi de tuneluri, care a fost ocupat de rasa „şopârlelor" acum 5000 de ani. În anul 1933, G. Warren Shufelt, un inginer minier din L.A., a afirmat că a găsit acest complex subteran. Se crede că la ora actuală în interiorul lui se țin anumite ritualuri francmasone satanice. Autoritățile știu de multă vreme de existența acestor rase subterane şi de locurile în care trăiesc, dar ascund acest lucru printr-o operațiune masivă de acoperire. În anul 1909, G.E. Kincaid a descoperit un oraş subteran construit în apropiere de Marele Canion din Arizona. Oraşul era suficient de încăpător pentru a putea fi locuit de 50.000 de persoane şi era plin de corpuri mumificate, de origine orientală, poate chiar egipteană, potrivit conducătorului expediției, profesorul S.A. Jordan. Au fost descoperite, de asemenea, numeroase artefacte, inclusiv unele obiecte din cupru la fel de dure ca oțelul. Muzeul Smithsonian din Washington D.C. a avut grijă ca aceste descoperiri să nu fie aduse la cunoştința opiniei publice (la urma urmei, asta este sarcina sa!) şi nimeni nu ar fi ştiut nimic de această descoperire dacă nu s-ar fi publicat două articole în ziarul local, *The Arizona Gazette*, în aprilie 1909. Cercetătorul şi autorul John Rhodes afirmă că el a descoperit acest loc ascuns, pe care îl asociază cu Sipapuni, lumea subterană din care pretind că au ieşit la suprafață indienii hopi. Potrivit legendelor acestora, tribul hopi a trăit cândva în interiorul pământului, membrii săi fiind hrăniți şi îmbrăcați de nişte „oameni-furnici", care ar putea fi identificați cu extratereştrii cunoscuți sub numele de *micii cenuşii*. Indienii hopi îşi numesc strămoşii *frații lor şerpi* şi cel mai sacru ritual al lor este dansul şarpelui. Aşa cum voi continua să repet la nesfârşit, nu toți reptilienii au intenții răuvoitoare şi nu doresc în niciun caz să demonizez rasa reptiliană. Discuția de față se referă doar la o grupare, la o facțiune din rândul lor. Indienii hopi susțin că la ordinul zeiței lor,

Femeia Păianjen, au ieşit la un moment dat la suprafaţa pământului printr-o peşteră pe care o numesc Sipapuni. Odată ajunşi la suprafaţă, s-au confruntat cu o pasăre care le-a amestecat limbile, astfel încât triburile nu s-au mai putut înţelege între ele. Asemănarea cu povestea biblică a Turnului din Babel este atât de izbitoare, încât nu putem să nu sesizăm această conexiune. Nici în zilele noastre indienii hopi nu îndrăznesc să refacă imaginile strămoşilor lor şerpi, de teamă să nu fie pedepsiţi cu moartea. Structura lumii subterane descoperită în Arizona de E.G. Kincaid a fost prezentată de acesta astfel: „...o cameră-mamut din care ies pasaje subterane la fel ca spiţele din axul unei roţi". Exact aşa este descrisă baza subterană a reptilienilor de la Dulce, New Mexico, dar şi structura bazată pe cercuri concentrice prin care Frăţia mondială manipulează lumea, fiecare cerc având un nivel diferit de cunoaştere la care au acces membrii săi (cu atât mai înalt cu cât cercul este mai apropiat de nucleu). Câteva din cele mai importante baze subterane reptiliene sunt localizate în Arizona, New Mexico şi zona Four Corners (n.tr. textual: Cele Patru Colţuri) în care se intersectează cele patru state americane: Arizona, Utah, Colorado şi New Mexico. Cât despre lumile şi oraşele subterane, antice sau moderne, acestea abundă pe întreaga planetă. Există rapoarte ale unor martori oculari care au văzut prin anii '30 nişte umanoizi gigantici în catacombele din Hal Saflini (Malta). Aceştia au fost închişi acolo după o petrecere a unor elevi, când ghidul lor a dispărut. În apropiere de Derinkuya, în Turcia, s-au descoperit mai mult de 30 de complexe străvechi de tuneluri şi oraşe subterane, iar lista poate continua la nesfârşit. Se crede că misterioasa creatură cunoscută sub numele de Big Foot, un fel de maimuţă uriaşă şi păroasă, ar proveni din interiorul pământului. Marea majoritate a cercetătorilor fenomenului OZN cred că există baze subterane reptiliene în care extratereştrii

lucrează împreună cu elita pe care au impus-o la suprafața pământului (având gene încrucișate cu ale lor) și am vorbit personal cu foști agenți CIA care mi-au confirmat acest lucru. Cu siguranță, în interiorul planetei noastre trăiește o rasă reptiliană întrupată în formă fizică. Singura întrebare care mai rămâne de lămurit este dacă aceasta provine de pe pământ sau are o origine extraterestră. Cel mai probabil, răspunsul corect se află undeva la mijloc.

Vin ei din alte dimensiuni?

Cercetările pe care le-am făcut personal sugerează că manipularea și controlul reptilian asupra umanității sunt orchestrate în primul rând într-o altă dimensiune (regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni). Fără a înțelege natura multidimensională a vieții și a Universului, nu vom putea realiza plenar maniera în care se realizează manipularea pământenilor de către o forță ne-umană. Așa cum confirmă în ultima vreme tot mai mulți oameni de știință, Universul este alcătuit dintr-un număr infinit de frecvențe sau dimensiuni ale vieții care coexistă în același spațiu, la fel ca frecvențele radio sau de televiziune. Deocamdată, noi suntem racordați la frecvența spațiului tridimensional, pe care îl percepem ca fiind realitatea în care trăim. Cum s-ar spune, suntem acordați pe acest program, dar, la fel ca în cazul radioului sau al televiziunii, celelalte posturi transmit simultan programe și, dacă schimbăm canalul sau lungimea de undă, ne putem racorda oricând la ele. Dacă vom proceda astfel, canalul sau postul de dinainte nu își încetează transmisiunea, dar noi nu îl mai putem vedea sau auzi, căci nu mai suntem racordați la el. La fel se petrec lucrurile și cu conștiința umană. Există oameni care își pot racorda conștiința pe alte lungimi de undă (teoretic, toți putem face acest lucru), conectându-se astfel la informațiile și conștiințele care operează pe respectiva frecvență. Noi numim acest

fenomen „putere extrasenzorială", dar în realitate ea nu reprezintă altceva decât capacitatea de a muta canalul pe un alt post. Aceasta este maniera în care operează Rasa Şarpelui sau Anunnaki, care controlează lumea în care trăim prin „posedarea" anumitor linii genealogice dintr-o altă dimensiune. După cum îmi indică însă cercetările pe care le-am realizat, controlorii reptilieni din cea de-a patra dimensiune sunt controlaţi la rândul lor de entităţi aflate undeva, într-o a cincea dimensiune. Unde se termină toată această poveste? Cine poate şti?! Ştiu că ceea ce relatez aici sună ca un basm, dar aşa se prezintă de cele mai multe ori adevărul. Dacă nu mai poţi suporta, lasă cartea deoparte, dar nu vei mai afla astfel enorma cantitate de dovezi care există în favoarea acestei afirmaţii. „Postul" din care emit reptilienii se află pe un nivel inferior al celei de-a patra dimensiuni, cel mai apropiat cu putinţă de lumea fizică în care trăim. Dimensiunea mai este cunoscută şi sub numele de regiunea astrală inferioară - legendarul cămin al demonilor şi al entităţilor malefice despre care s-a vorbit atât de mult în Antichitate. Aceasta este dimensiunea la care apelează inclusiv satanştii moderni atunci când îşi invocă entităţile demoniace în ritualurile lor sinistre. De fapt, ei îi invocă pe reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Unii cercetători sugerează, pe bună dreptate, că reptilienii aflaţi într-o formă ne-fizică au putut pătrunde în dimensiunea noastră prin anumite găuri sau portaluri în ţesătura spaţio-temporală create de testele şi exploziile nucleare care au început în deşertul din New Mexico pe la începutul anilor '40. După părerea mea, aceste găuri au început să fie create cu mult timp în urmă, înainte de marile cataclisme, când lumea se afla într-o etapă mult mai avansată de dezvoltare tehnologică decât societatea în care trăim noi.

Controlul reptilian asupra planetei Pământ implică toate cele trei teme de mai sus. Personal, am convin-

gerea că structura genetică reptiliană operează în întregul Univers și că nu toți extratereștrii care au această structură sunt răuvoitori sau malefici. La fel ca în cazul umanității, ei acționează pe întregul spectru de atitudini posibile, de la iubire până la ură, de la dorința de libertate până la dorința de control. Nu voi putea sublinia îndeajuns până la sfârșitul cărții că reptilienii la care mă refer aici sunt doar o grupare particulară aparținând acestei specii, nu întreaga specie. Această grupare manipulatoare a venit pe planeta noastră din constelația Draco (și nu numai), aceasta fiind chiar originea unor termeni precum „drac" sau „draconic", care rezumă destul de corect intențiile și agenda membrilor săi. Acestor extratereștri le place să consume sânge uman, ei fiind vampirii despre care vorbesc atâtea legende. De altfel, care este numele celui mai celebru vampir din lume? Contele Dracula! Cuvântul „conte" simbolizează liniile genealogice aristocratice cu genetică mixtă, reptiliană și umană, pe care extratereștrii le posedă din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, iar Dracula este o referire evidentă la aceiași draconieni. Poveștile recente referitoare la *chupacabra* care suge sângele, apărute în Puerto Rico, Mexic, Florida și nord-vestul coastei pacifice, se potrivesc de minune descrierii reptiliene. Această creatură suge sângele unor animale domestice precum caprele, de unde și numele ei (n.tr. suge-capra). Reptilienii operează prin învăluire. Expresia lor fizică trăiește în baze subterane, de unde interacționează cu savanți și lideri militari cu sânge încrucișat. Ies uneori la suprafață pentru a răpi ființe umane, dar principala formă de control pe care o exercită este posesiunea. Programul de încrucișare genetică (prin acte sexuale sau în laborator) este descris în Tăblițele Sumeriene și în Vechiul Testament (Fiii lui Dumnezeu care s-au încrucișat cu fiicele oamenilor). Liniile genealogice hibride pe care le-au produs sunt purtătoare ale codului

genetic reptilian, putând fi mult mai uşor posedate de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. După cum vom vedea, aceste linii genealogice au devenit aristocraţia şi familiile regale ale Marii Britanii şi ale celorlalte naţiuni europene, fiind apoi exportate, graţie „Marelui" Imperiu Britanic, pentru a guverna cele două Americi, Africa, Asia, Australia, Noua Zeelandă şi aşa mai departe. Membrii acestor linii genetice preiau prin manipulare toate poziţiile-cheie ale politicii, armatei, mass-mediei, sistemului bancar şi mediului de afaceri, devenind un fel de păpuşi manevrate de extratereştri. Aceştia operează prin intermediul tuturor raselor, dar mai ales al celei albe.

După cum se ştie, există o zonă a creierului uman cunoscută sub numele de *creier reptilian*. Acesta este creierul primordial al omului, la care s-au adăugat ulterior celelalte segmente. Potrivit neuro-anatomistului Paul MacLean, această zonă primitivă a creierului este condusă de un alt segment preistoric, pe care oamenii de ştiinţă îl numesc *complexul-R*. *R* este prescurtarea de la reptilian, căci noi împărtăşim acest organ cu reptilele. MacLean afirmă că acest complex-R joacă un rol important în „comportamentul agresiv, în simţul teritorialităţii, al ritualismului şi în stabilirea ierarhiilor sociale". Acesta este exact modelul comportamental al reptilienilor şi al hibrizilor umani creaţi de ei. Astronomul Carl Sagan ştia mult mai multe lucruri decât a revelat opiniei publice. De fapt, el şi-a petrecut cea mai mare parte a carierei lui ascunzând adevărul, nu scoţându-l la iveală. Din când în când, această cunoaştere a adevărului ascuns a ieşit însă la suprafaţă, ca de pildă în acea ocazie în care a spus: „...Nu trebuie să ignorăm componenta reptiliană a naturii umane, îndeosebi comportamentul nostru ritualist şi ierarhic. Dimpotrivă, acest model ne-ar putea ajuta să înţelegem care este esenţa fiinţei umane." În cartea sa, *Dragonii din Eden*, el adaugă că până şi latura negativă a com-

portamentului uman poate fi exprimată în termeni reptilieni, cum ar fi expresia „ucigaş cu sânge rece". Cu siguranţă, Sagan (al cărui nume este o inversiune perfectă a numelui indian al zeilor reptilieni, Nagas) ştia el ce ştia, dar a preferat să nu dezvăluie aceste lucruri. În perioada de formare a fătului, acesta trece prin numeroase etape ce marchează evoluţia animalelor până la forma umană actuală. Pot fi stabilite astfel conexiuni cu mamiferele (altele decât primatele), reptilele şi peştii. Spre exemplu, există un moment în care embrionul îşi dezvoltă branhii. Până în cea de-a opta săptămână, fătul uman seamănă mai degrabă cu embrionii de păsări, oi şi porci. Abia din cea de-a treia lună de dezvoltare el porneşte pe calea evoluţiei proprii. Din când în când, instrucţiunile genetice uită care este cel mai recent scenariu şi conduc la naşterea unor copii cu cozi. Acestea se numesc „apendice caudale" şi apar în regiunea lombară inferioară. În ţările dezvoltate ele sunt înlăturate imediat de către medici, dar în ţările sărace există oameni care sunt nevoiţi să trăiască întreaga lor viaţă purtând aceste cozi. Feromonii sunt substanţe secretate de animale pentru a putea fi recunoscute de membrii aceleiaşi specii. Feromonii femeilor umane şi cei ai iguanelor sunt identici din punct de vedere chimic.

Vă reamintesc de cifrele date în primul capitol, care precizează numărul de planete şi stele care există în această fracţiune a Creaţiei în care ne aflăm şi noi. Numărul formelor de viaţă din această galaxie depăşeşte orice imaginaţie, iar acesta este doar nivelul tridimensional al existenţei. Dacă ne vom limita capacitatea de percepţie numai la ceea ce există pe această planetă micuţă din sistemul nostru solar (nici el prea mare), imaginaţia şi viziunea noastră vor rămâne atât de microscopice, încât ne va fi imposibil să înţelegem ce se petrece în realitate în lumea în care trăim. Pentru acest nivel de gândire, ideea că o rasă reptiliană con-

trolează această planetă dintr-o altă dimensiune pare neverosimilă și de neînțeles. Probabil așa vor gândi marea majoritate a cititorilor acestei cărți, dar în rândul cercetătorilor interesați de aflarea adevărului, și nu doar de apărarea unui sistem de convingeri depășit, „conexiunea reptiliană“ prinde din ce în ce mai mult teren.

În anul 1998 am călătorit prin Statele Unite timp de cincisprezece zile, perioadă în care am întâlnit mai mult de douăsprezece persoane diferite care mi-au declarat că au văzut cu ochii lor oameni transformându-se în reptile, iar apoi din nou în oameni. De pildă, doi prezentatori de televiziune au avut o asemenea experiență în timp ce intervievau un mare apărător al centralizării globale a puterii, cunoscută și sub numele de Noua Ordine Mondială. După ce interviul în direct s-a terminat, prezentatorul i-a spus colegei sale că a trăit o experiență uimitoare în timpul emisiunii: a văzut fața bărbatului intervievat transformându-se într-o creatură asemănătoare unei șopârle, după care a revenit din nou la trăsăturile unei fețe umane. Colega sa a rămas consternată, căci ea a văzut mâinile oaspetelui transformându-se în labe de reptilă. Prezentatorul mi-a mai povestit experiența unui prieten de-al său, polițist, în timpul unui control de rutină într-o clădire de birouri din Aurora, lângă Denver, Colorado. Polițistul i-a atras atenția directorului uneia din companiile de la parter asupra naturii extreme a mijloacelor de securitate adoptate în clădire. Directorul i-a răspuns că, dacă dorește să vadă cu adevărat mijloace extreme de securitate, ar face mai bine să viziteze etajele superioare ale clădirii. I-a arătat, de asemenea, un lift care nu urca decât până la anumite etaje din partea de sus a clădirii, după care, tot sporovăind, i-a povestit ce i s-a întâmplat cu câteva săptămâni înainte. Aștepta liftul, iar când acesta s-a deschis, din el a ieșit o creatură extrem de ciudată. Era

albinoasă și avea o față ca de șopârlă, cu pupile verticale, așa cum au reptilele. Creatura a ieșit afară din clădire și s-a urcat într-o mașină cu însemne oficiale. Polițistul a rămas atât de intrigat, încât s-a interesat în timpul său liber de companiile care erau găzduite în partea superioară a clădirii, la care ajungea liftul misterios. A descoperit că toate erau firme-fantomă, sub care se ascundea, de fapt, Agenția Centrală de Contraspionaj (CIA).

Ar mai fi și experiențele lui Cathy O'Brien, una din sclavele controlate mental de care s-a folosit Guvernul Statelor Unite timp de 25 de ani, pe care acesta le povestește în uimitoarea sa carte, *Trans Formation of America,* scrisă împreună cu Mark Phillips. Femeia a fost abuzată sexual încă din copilărie, iar apoi ca adult, de un întreg șir de oameni faimoși pe care îi numește în cartea sa. Printre aceștia s-au numărat președinții Statelor Unite Gerald Ford, Bill Clinton și George Bush, un jucător cu un rol principal în Frăție, așa cum am arătat în celelalte cărți ale mele (lucru confirmat de altfel de mulți alți autori). Bush, un pedofil și ucigaș în serie, a violat-o în mod repetat pe fiica lui Cathy, Kelly O'Brien. Ca reacție în fața curajoasei expuneri a adevărului pe care a făcut-o aceasta, autoritățile au fost nevoite să o scoată pe Kelly din programul de control al minții numit *Project Monarch.* Cathy descrie în cartea sa un moment în care președintele Bush stătea în fața ei în biroul său din Casa Albă, răsfoind o carte cu imagini ale unor „extratereștri cu fețe de șopârle veniți dintr-un loc îndepărtat din spațiul cosmic". Bush a pretins că este el însuși un „extraterestru" și s-a transformat în fața ei într-o reptilă, „ca un cameleon". Cathy a preferat să creadă că a fost victima unui efect de hologramă, lucru care nu mă miră deloc. Orice om ar fi crezut același lucru, căci adevărul pare prea fantastic pentru a fi crezut (chiar dacă îl vezi cu ochii tăi), până când nu începi să aduni dovezi care să-l ateste. Nu

există nicio îndoială că programele de control al minții includ și scenariul extraterestru, majoritatea organizațiilor care se ocupă de studierea O.Z.N.-urilor fiind manipulate în mod grosolan, nu în ultimul rând prin intermediul Hollywood-ului, prin care se încearcă să se modeleze opinia publică. Cathy afirmă în cartea sa, *Trans Formation of America*, că George Lucas, producătorul trilogiei *Star Wars*, este ofițer acoperit al NASA și al Agenției pentru Securitate Națională (NSA, din care s-a născut mai târziu CIA). Coroborând faptele și cu informații pe care le-am aflat de la alte persoane, eu nu cred că ceea ce a spus Bush și ceea ce a văzut Cathy a fost doar un program de control al minții. Cred că pur și simplu Bush i-a revelat lui Cathy Secretul Suprem, că o rasă reptiliană dintr-o altă dimensiune controlează planeta de mii de ani. Mai cunosc și alte persoane care l-au văzut pe Bush schimbându-se într-o reptilă.

Președintele Mexicului din anii '80, Miguel De La Madrid, s-a folosit, de asemenea, de Cathy în starea ei de transă. Cathy povestește că acesta i-a relatat Legenda Iguanei și i-a explicat că niște extratereștri cu forme de șopârle au coborât în Mexic și au luat contact cu populația mayașă. Piramidele mayașe, cunoașterea lor astronomică avansată și obiceiul de a sacrifica fecioare au fost inspirate de extratereștrii reptilieni. Președintele a adăugat că aceștia s-au încrucișat cu mayașii pentru a da naștere unei forme de viață în care să poată să „locuiască". De La Madrid i-a spus lui Cathy că moștenitorii acestor linii genealogice au capacitatea de a se transforma ca niște cameleoni, oscilând între forma umană și cea de iguană - „un vehicul perfect pentru a deveni lideri mondiali", a conchis el. Președintele a pretins că are el însuși strămoși cu gene încrucișate, lucru care îi permitea să se transforme la voință într-o iguană, și invers. S-a schimbat apoi în fața ei, la fel ca și Bush, căpătând o limbă și ochi ca de șopârlă. Deloc surprinzător, Cathy a continuat să creadă că asistă la o

proiecție holografică, dar oare chiar așa să fi fost? Și dacă De La Madrid spunea adevărul? Acest comportament de cameleon nu este decât o altă expresie pentru formula des uzitată în Antichitate referitoare la „schimbarea formei". Inclusiv savanții moderni cu mintea deschisă acceptă astăzi această posibilitate. Schimbarea formei este o capacitate a minții de a proiecta o altă imagine fizică în fața celor din jur. Tot ce există este energie care vibrează pe o anumită frecvență. Prin folosirea minții pentru a schimba frecvența de vibrație, poți apărea în ce formă vrei. Mulți martori oculari au vorbit de așa-zișii „bărbați în negru" care s-au materializat iar apoi s-au dematerializat în fața lor. Fenomenul se întâmplă de obicei atunci când cineva care divulgă informații despre O.Z.N.-uri sau extratereștri trebuie speriat și amenințat. Extratereștrii pot face acest lucru pentru că sunt ființe interdimensionale care pot apărea în orice formă doresc. Așa se explică obsesia familiilor din elita liniilor genealogice încrucișate de a-și păstra puritatea genetică. De fapt, ele urmăresc să-și mențină structura genetică ce le permite să se deplaseze între dimensiuni și să-și schimbe forma, apărând uneori ca oameni, alteori ca reptile. Dacă structura genetică se îndepărtează prea mult de originea ei reptiliană, ei își pierd aceste capacități. Cathy povestește că o altă experiență conexă cu extratereștrii s-a petrecut la laboratorul pentru controlul minții de la Centrul pentru Zboruri Spațiale Goddard, de lângă Washington D.C., în prezența lui Bill și Bob Bennett, două personaje binecunoscute în politica Statelor Unite și adânc infiltrate în rețeaua Frăției. Iată ce a experimentat Cathy, după ce i s-au administrat droguri pentru modificarea stării psihice:

„L-am auzit pe Bill Bennett vorbind în întunericul din jur: ‚Acesta este fratele meu, Bob. El și cu mine suntem o singură ființă. Provenim din altă

dimensiune - două ființe dintr-un alt plan'.

Luminile high-tech care se roteau în jurul meu m-au convins că mă deplasez și eu într-o altă dimensiune, la fel ca și ei. O rază laser a lovit peretele din fața mea, explodând într-o imagine panoramică a unei recepții la Casa Albă. Era ca și cum m-aș fi aflat acolo. Întrucât nu cunoșteam pe nimeni, am întrebat agitată: ,Cine sunt acești oameni?'

,Nu sunt oameni, iar aceasta nu este o navă spațială', mi-a răspuns Bennett. În timp ce vorbea, imaginea holografică s-a schimbat ușor, astfel încât oamenii de dinainte au căpătat forme de șopârle. ,Bine ai venit pe cel de-al doilea nivel al lumii noastre subterane. Acesta nu este decât o reflexie în oglindă a primului nivel, respectiv o dimensiune extraterestră. Noi venim dintr-un plan transdimensional care include toate dimensiunile...'

,Te-am luat în dimensiunea mea pentru a stabili o legătură mai puternică cu mintea ta decât mi-ar permite planul terestru', mi-a spus Bill Bennett. ,Fiind extraterestru, tot ce trebuie să fac este să-mi proiectez gândurile în mintea ta, pentru ca ele să devină propriile tale gânduri'."

Deși pare o simplă tehnică de programare, nu pot să nu mă întreb, date fiind și celelalte dovezi pe care le voi prezenta în continuare, dacă nu ar fi mai veridic să credem că, sub influența drogurilor și a celorlalte metode de control aplicate asupra ei, mintea lui Cathy a trecut pur și simplu pe frecvența pe care operează reptilienii. Aceștia provin din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni și nu își folosesc corpurile fizice decât ca instrumente pentru a manipula cea de-a treia dimensiune. De aceea, mi s-ar părea normal ca, în măsura în care îți poți racorda mintea la dimensiunea lor, să îi poți vedea așa cum sunt în realitate. Povestea lui Cathy se suprapune peste alte relatări ale unor

persoane răpite, care confirmă că răpitorii lor arătau mai întâi ca nişte oameni, pentru a se transforma apoi în reptile umanoide. Sunt oare toţi aceşti oameni într-adevăr răpiţi de extratereştri în navele lor zburătoare sau sunt supuşi ei unui program de control al minţii precum cel experimentat de Cathy O'Brien, care le permite să se conecteze la regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni? În cartea sa, *Teamă şi dezgust în Las Vegas*, Hunter S. Thompson descrie cum a văzut asemenea reptile pe când era drogat, iar un bărbat pe care l-am cunoscut în timpul celor cincisprezece zile cât am stat în S.U.A. mi-a povestit o istorie similară. Prin anii '60 făcea abuz de LSD şi într-o asemenea stare de conştiinţă alterată vedea unii oameni ca fiind normali, în timp ce alţii îi apăreau ca nişte şopârle şi alte reptile umanoide. O vreme a crezut că are halucinaţii, dar luând regulat doze mari de drog, a sfârşit prin a-şi da seama că ceea ce vedea nu era o halucinaţie, ci o ridicare a vălului vibratoriu care îi permitea să vadă forţele care îi controlează pe oameni, dincolo de planul fizic. Întotdeauna, aceiaşi oameni căpătau feţe de şopârlă şi aceiaşi oameni îşi păstrau chipul uman. Nu se schimbau niciodată între ei. De asemenea, a început să-şi dea seama că cei cu feţe de şopârlă reacţionează întotdeauna la fel în faţa filmelor, a programelor de televiziune etc. „Obişnuiam să ne distrăm şi să spunem: ‚Vin şopârlele'", mi-a povestit el. Era convins că există un „câmp morfogenetic", ca să-i folosesc propria expresie, care influenţează ADN-ul oamenilor-şopârlă şi le aliniază structura celulară la tiparul genetic reptilian. Cu cât cineva are mai multe gene reptiliene, cu atât mai uşor îi este să stabilească această comunicare cu câmpul morfogenetic, respectiv să fie controlat. Persoanele cu structura celulară cea mai aliniată la câmpul morfogenetic sunt familiile Elitei care conduce lumea la ora actuală. Nu este o întâmplare faptul că Prinţesa de Wales, Diana, obişnuia să îi numească pe Windsor-i

„șopârle“ și „reptile“. Făcea acest lucru cu toată seriozitatea. „Nu sunt umani“, spunea ea. Am aflat acest lucru de la o confidentă apropiată a Dianei, pe care o voi cita pe larg mai târziu în această carte.

La sfârșitul celor cincisprezece zile petrecute în America, în care am întâlnit o sumedenie de oameni care mi-au spus același lucru, și anume că au văzut oameni transformându-se în reptile, mă aflam în sala de conferințe a expoziției „Whole Life“ din Minneapolis și țineam o prelegere. O doamnă din public mi-a spus că are puteri extrasenzoriale și că știe despre ce vorbesc, căci putea vedea reptilele din interiorul oamenilor, în special al politicienilor, oamenilor de afaceri, bancherilor și elitei militare. Avea acest dar deoarece putea vedea dincolo de aparența fizică, pătrunzând cu ușurință în regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, în care rezidă acești reptilieni. Ce i-a spus Miguel De La Madrid lui Cathy O'Brien? Că aceste ființe cu sânge încrucișat pot oscila între înfățișarea de om și cea de iguană, la fel ca un cameleon - „un vehicul perfect pentru transformarea în lideri ai lumii“. Doamna cu puteri psihice mi-a spus că aproape toți oamenii aflați în poziții de vârf ale puterii fac parte din categoria reptilelor, deși existau printre ei și oameni normali, „copleșiți și controlați“ însă de reptile. Fără a fi ei înșiși reptilieni, acești oameni sunt posedați de cei din urmă. Există apoi reptilieni „cu sânge integral“, care își ascund adevărata natură sub înfățișarea umană, și „hibrizi“, oameni cu sânge încrucișat, posedați de reptilienii din cea de-a patra dimensiune. Mai există și reptilieni care se manifestă direct în această dimensiune, dar aceștia nu-și pot păstra indefinit înfățișarea. O parte din „bărbații în negru“ fac parte din această categorie. Mulți oameni posedați nu au nici cea mai mică idee de acest lucru, dar gândurile lor sunt gândurile reptilienilor. Ei acționează în sensul împlinirii Agendei, fără să-și dea seama ce fac și de ce sunt puși să

acționeze în acest fel. Familiile Elitei conducătoare, precum Rothschlid-zii și Windsor-ii, sunt reptilieni cu sânge integral care se ascund sub înfățișarea umană, știind perfect cine sunt și care este Agenda pe care încearcă să o implementeze. Un alt comentariu pe care l-a făcut doamna în cauză s-a referit la familia Clinton: în timp ce Hillary Clinton era o femeie-reptilian cu drepturi depline, Bill Clinton nu era decât un om posedat de reptilieni. Această informație mi s-a părut extrem de interesantă, căci propriile mele cercetări, la fel ca studiile altor persoane preocupate de acest domeniu, au scos la iveală faptul că Hillary Clinton este situată mult mai sus în ierarhie decât Bill, care nu reprezintă decât un pion în acest joc, deși are sânge încrucișat. La nevoie, superiorii lui pot renunța oricând la serviciile sale. Nu întotdeauna cei mai puternici oameni sunt plasați în pozițiile aparent cele mai influente. Adevărata putere o dețin cei care trag sforile.

Mai există o diferență importantă între cei cu sânge pur și cei cu sânge încrucișat. Tot ce există are un substrat energetic sonor (vibratoriu). Atunci când gândim sau simțim, noi emitem unde energetice care modifică prin rezonanță câmpul din jur, făcându-l să vibreze pe același nivel de frecvență. Aceste unde reprezintă sunete care nu pot fi percepute de auzul uman. Nicio formă nu poate exista fără un sunet corespondent. Așa cum puteți vedea din fantastica serie de filme video numită *Cymatics,* sunetul este cel care transpune materia în formă. Aceste filme prezintă structurile uimitoare, de multe ori în forme geometrice, în care se aranjează nisipul și alte particule așezate pe un platou de metal supus vibrației prin diferite sunete. Fiecare schimbare a sunetului conduce la o schimbare corespunzătoare a structurilor geometrice. Fenomenul este similar celui descris la începutul acestui capitol, care generează formarea cercurilor concentrice ale orbitelor planetare în jurul soarelui. Sistemul solar este

el însuşi o creaţie a sunetului, la fel ca tot ceea ce există în Creaţie. La început a fost Cuvântul, iar Cuvântul era... un sunet. În seria de filme intitulată *Cymatics* putem vedea transformarea particulelor în mini-planete, sisteme solare şi galaxii, prin simpla putere a sunetelor. Printre altele, sunetele reprezintă un incredibil remediu vindecător. Punerea în rezonanţă a corpului şi a organelor cu sunetele lor corespondente permite vindecarea acestora. O boală nu înseamnă altceva decât o dizarmonie a stării naturale de vibraţie a organismului, generată de gândurile şi sentimentele noastre dezechilibrate, care alterează vibraţia originală a trupului. Aşa se explică de ce stresul emoţional poate conduce la îmbolnăvire. Lucrurile sunt cât se poate de simple. Încă şi mai uimitor este faptul că particulele de nisip prezentate în seria de filme *Cymatics* iau forme aproape umane atunci când sunt emise anumite sunete. Corpurile noastre sunt ele însele produse de anumite energii, iar dacă mintea noastră ar fi suficient de puternică pentru a modifica aceste energii formatoare, corpul nostru şi-ar putea schimba forma sau ar putea dispărea complet din această dimensiune. Iată deci fenomenul numit *schimbarea formei*. Nu este vorba de un miracol, ci de un fapt ştiinţific, de o lege naturală a Creaţiei, care explică, printre altele, modul în care reptilienii cu sânge pur din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni îşi pot schimba forma, oscilând între înfăţişarea de om şi cea de reptilă. Ei nu îşi schimbă decât forma exterioară. În dimensiunea noastră apar ca oameni, dar aceasta nu este decât o schimbare a învelişului. Esenţa lor rămâne neatinsă.

După ce am terminat prima redactare a acestui capitol am cunoscut o altă femeie, de data aceasta în Anglia, care mi-a spus că este căsătorită cu un bărbat implicat în ritualurile satanice ale Frăţiei. Acesta este administrator al unei zone numite Burnham Beeches, situată lângă graniţa dintre Buckinghamshire şi

Berkshire, la câtiva kilometri de Slough, la vest de Londra. Locul este vestit pentru ritualurile satanice practicate aici, fiind menționat chiar în Registrul Cadastral făcut din ordinul lui Wilhelm Cuceritorul în secolul al XI-lea. Pe la începutul anilor '70, doamna în cauză își plimba câinele prin această regiune, când a văzut un personaj îmbrăcat într-o robă lungă de culoare roșie. Când și-a ridicat capul, a văzut că avea o față de șopârlă. Evident, s-a gândit că este nebună, dar cu siguranță nu a fost o iluzie. „Șopârla" era cât se poate de reală, nu era o apariție. Având capacități extrasenzoriale, mai târziu a început să vadă (la fel ca și doamna din America) oameni transformându-se în șopârle în fața ochilor săi sau fiind posedați de imagini ale unor șopârle suprapuse peste forma lor. În secțiunea cu ilustrații veți vedea imaginea pe care o percepe cu ochii minții o artistă, descrisă în termeni similari de multe alte persoane. La data de 20 iulie 1988, mai mulți oameni din Bishopsville, South Carolina, s-au plâns că au fost terorizați de „un om-șopârlă cu o înălțime de 2,20 metri, fără păr, sprâncene sau buze, cu trei degete la fiecare mână și ochi mari de culoare roșie". Cinci persoane au raportat apariția acestui om-șopârlă, iar povestea a fost relatată în *Los Angeles Times* și în *Herald Examiner.*

Dacă nu te opui fluxului vieții și asculți vocea intuiției, incredibilele sincronicități care te înconjoară de pretutindeni îți arată tot ce trebuie să știi și te ghidează prin această perdea de fum și galerie de oglinzi înșelătoare pe care o numim realitate. Într-o zi din februarie 1998 mă aflam la Johannesburg, în Africa de Sud. Am avut atunci o conversație de cinci ore cu un șaman zulu pe nume Credo Mutwa. Cuvântul „zulu" înseamnă „oameni veniți din stele", iar această populație crede că este o rasă regală venită de pe o altă planetă. Am vorbit despre manipularea globală și mi-a transmis convingerea lui că în spatele Frăției alcătuite din monarhi,

politicieni, bancheri şi patroni de mass-media se ascunde, de fapt, o rasă extraterestră. M-am întors apoi în casa în care locuiam şi am început să-mi notez în laptop tot ce mi-a spus, după care am coborât în salon. La televizor tocmai începea un film intitulat *The Arrival*, despre o rasă extraterestră reptiliană care a preluat controlul asupra planetei operând prin intermediul trupurilor umane şi schimbându-şi astfel înfăţişarea. Sincronicitatea era perfectă! Era evident că cineva încerca să-mi comunice ceva. Iar acel ceva era *adevărul*. Un alt film, mai puţin cunoscut, pe care l-am văzut în acea perioadă se intitula *Ei sunt vii*, tema fiind aceeaşi. În sfârşit, a mai fost un film cu exact aceeaşi temă, intitulat *Invazia extraterestră*. Dar filmul care s-a apropiat cel mai mult de adevăr este serialul american de televiziune care a rulat pe micile ecrane prin anii '80, şi anume *V: Bătălia finală*. Filmul prezintă aceeaşi rasă extraterestră de reptilieni care preia controlul asupra planetei, arătând exact ca oamenii. Reptilele sunt prezentate ca şi cum ar fi acoperite cu un fel de piele din latex, lucru care nu corespunde realităţii, dar tema filmului se suprapune aproape perfect peste realitate, arătându-ne ce ni s-ar putea întâmpla dacă nu ne vom trezi rapid la realitate. Vă recomand insistent să faceţi rost de o casetă video cu acest film, pentru a avea o imagine vizuală a lucrurilor expuse în această carte.

Unul din cei mai importanţi cercetători ai acestui fenomen a fost americanca Alex Christopher, autoare a unei lucrări în două volume, pe care a intitulat-o *Cutia Pandorei*. În această carte, ea aminteşte de prezenţa reptilienilor pe planeta noastră. Alex i-a văzut pe reptilieni şi pe cenuşiii cu ochi mari (după cum îi numeşte ea). Autoarea povesteşte că într-o noapte, pe când se afla în casa ei din Panama City, Florida, a fost strigată la ora 2:30 dimineaţa de vecinii săi, care erau înnebuniţi de spaimă. Când a alergat să vadă despre ce era vorba, a găsit-o pe femeie leşinată, cu ochii ieşiţi din

orbite. Alex susține că a simțit o energie incredibilă care încerca să pătrundă în mintea ei. S-a gândit că este vorba de radiații. Într-adevăr, a doua zi toate plantele din zonă muriseră. I-a luat pe cei doi și i-a scos afară, unde au stat de vorbă o vreme. Aceștia i-au povestit că tocmai făceau dragoste, când a început incidentul. Acest lucru nu este întâmplător, căci reptilienii se hrănesc cu emoțiile și energia sexuală a oamenilor, ceea ce explică de ce sexualitatea este atât de importantă în ritualurile satanice închinate „demonilor", adică exact acestor reptilieni. Cei doi i-au povestit că au văzut un flash luminos, după care au fost trași jos din pat. Bărbatul încă mai avea o vânătaie făcută de o palmă cu degete lungi de circa 25 de centimetri, cu gheare care i-au sfâșiat pielea. A doua zi, locul s-a inflamat, devenind atât de dureros, încât nu putea suporta nicio atingere. Alex Christopher a păstrat aceste imagini înregistrate pe o casetă video. După ce cuplul s-a calmat și Alex s-a întors acasă, s-a trezit ea însăși față în față cu un reptilian. Iată cum povestește ea incidentul:

> „M-am trezit din somn și am văzut lângă pat o ‚ființă'. Avea ochii galbeni cu pupile ca de șarpe, urechi ascuțite și rânjea cu toată fața. Purta un combinezon argintiu și m-a speriat de moarte. Mi-am tras pătura peste cap și am început să țip... Să vezi acest rânjet de motan Cheshire și acei ochi malițioși... era prea mult pentru mine! Am văzut acest gen de ființe și cu alte ocazii. Avea nasul turtit și o înfățișare aproape umană, exceptând ochii și pielea cenușie...
>
> ...Mai târziu, în anul 1991, lucram într-o clădire dintr-un mare oraș, când am făcut o pauză la ora 6:00 seara. Fără să-mi dau seama când trece timpul, m-am trezit că s-a făcut ora 10:30. Am început să-mi aduc apoi aminte ce s-a întâmplat: am fost luată la bordul unei nave spațiale, trecând prin cele patru etaje superioare ale clădirii și prin acoperiș. Pe navă se aflau germani și americani care lucrau împreună cu niște

extratereştri cenuşii. Am fost duşi într-o altă încăpere, unde i-am putut vedea din nou pe reptilienii (pe cei pe care obişnuiesc să-i numesc ,pui de Godzilla') cu dinţi scurţi şi ochii galbeni oblici. Aceştia sunt fiinţele cele mai crude pe care vi le-aţi putea imagina. Chiar şi mirosul lor este odios."

Germanii şi americanii aflaţi pe navă purtau ecusoane pe care apărea un triunghi albastru în interiorul căruia se afla un dragon cu ochii roşii, înconjurat de un cerc. O prietenă i-a spus mai târziu că a văzut acest simbol în Statele Unite, la Fort Walden. Simbolul şarpelui înaripat a putut fi văzut şi pe insigna soldatului israelian care o susţinea pe fiica primului ministru asasinat, Yitzhak Rabin, la funeraliile tatălui ei, în anul 1995 (vezi numărul din 29 noiembrie 1995 al revistei *Newsweek).* Unul dintre locurile pe care Alex Christopher le-a studiat cel mai amănunţit este noul aeroport din Denver, care are faima de a fi o acoperire pentru o bază subterană extraterestră în care lucrează atât oameni, cât şi reptilieni. Cu siguranţă, acela este un loc ciudat. Prima mea conferinţă pe această temă a conspiraţiei pe care am ţinut-o în Statele Unite a avut loc la Denver, în august 1996. Am aterizat pe aeroportul acestui oraş fără să am vreo idee despre sinistra sa reputaţie. De îndată ce am coborât din avion am simţit însă o energie extrem de ciudată, ca o apăsare neplăcută. Aeroportul a fost construit cu costuri imense pe un teren deschis, aflat la mare distanţă de Denver şi este plin de simboluri masonice. Există inclusiv gargui, figuri de reptile înaripate, la fel ca cele care decorează căminele aristocraţiei reptiliene din Marea Britanie, precum şi bisericile şi catedralele din Europa construite de Frăţie. Asemenea gargui există şi pe clădirea din Dealey Plaza, locul în care a fost asasinat preşedintele Kennedy, iar acum puteam să văd aceleaşi reprezentări de animale demonice şi într-un aeroport modern ridicat

- se spune - pe o bază subterană reptiliană. Garguii sunt simboluri ale reptilienilor, ceea ce explică de ce pot fi găsiți în aeroportul din Denver. Coloana frontală a aeroportului este marcată cu simbolul francmason al compasului și dă în Marea Sală, un alt termen francmason. Unul dintre pereții acestei săli este acoperit cu o pictură murală grotescă, plină de simboluri malefice, inclusiv trei sicrie cu trei femei moarte în ele: o evreică, o amerindiancă și o negresă. O altă fată ține în mână o tăbliță mayașă care descrie distrugerea civilizației. Un personaj uriaș, descris de Alex Christopher ca fiind un fel de Darth Vader verde, este reprezentat deasupra unui oraș distrus, cu o sabie în mână. Imaginea mai prezintă un drum pe care merg femei ținând în brațe prunci morți. Copii de toate rasele predau armele țărilor lor unui copil german cu pumnul de fier, care ține în mână o nicovală. Se spune că orașul Denver este programat să devină capitala sectorului de vest al Statelor Unite în cadrul statului fascist intitulat Noua Ordine Mondială, care ar trebui instaurat cândva, după anul 2000. Capitala sectorului de est ar urma să devină orașul Atlanta. Îmi amintesc că am sesizat cu câțiva ani în urmă similitudinea uluitoare a aeroportului din Atlanta cu cel din Denver. Acum înțeleg de ce seamănă atât de bine cele două structuri.

Principalul centru al Noii Ordini Mondiale urmează să devină statul Colorado. Însăși regina Angliei a cumpărat teren în acest stat, desigur, sub acoperire. Așa cum vei vedea mai târziu, familia regală britanică este masiv implicată în toată această poveste, inclusiv în moartea prințesei Diana. Unul din principalii oameni de legătură ai lui Christopher a fost Phil Schneider, fiul unui comandant de submarin din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, care a primit sarcina de a construi mai multe baze subterane la mare adâncime în Statele Unite. Am văzut personal o parte din casetele video înregistrate cu conferințele lui atunci când a

început să vorbească public despre vasta rețea de baze, orașe și tuneluri subterane din S.U.A. A murit mai târziu, în circumstanțe stranii, care ar fi trebuit să pară o „sinucidere". Schneider a afirmat că aeroportul din Denver este conectat la o bază subterană situată la mare adâncime, care are cel puțin opt niveluri și include un oraș subteran pe o suprafață de opt kilometri pătrați. Alte persoane care au avut acces în interiorul acestei baze subterane povestesc că acolo se află numeroși sclavi umani, mulți dintre ei copii, care lucrează sub controlul reptilienilor. Alte două baze, la a căror construcție pretinde că a participat Phil Schneider, sunt Zona 51 din Nevada (o zonă cu o reputație extrem de sinistră) și baza de la Dulce, în New Mexico, conectată printr-o rețea de tuneluri cu Laboratorul Național din Los Alamos. Am fost eu însumi la Los Alamos, iar vibrația de acolo este absolut îngrozitoare. După ce am vorbit despre invazia reptiliană la un post de radio din S.U.A., un soldat din armata Statelor Unite staționat la Dulce mi-a trimis o relatare în care mi-a spus că simte ceva „extrem de ciudat" în acel loc, dar nu-și dă seama despre ce este vorba. Iată ce mi-a scris el:

> „Lucram la o activitate de rutină, când un tânăr recrut, un mecanic, a intrat în atelier și mi-a spus că are nevoie urgent de o piesă. Avea la el desenul tehnic și mi-a arătat exact ce anume dorește. Eram aplecați amândoi deasupra bancului de lucru din fața strungului, când i-am privit întâmplător fața. Aceasta părea acoperită de un film semitransparent sau de un fel de ceață. Trăsăturile umane s-au estompat și în locul lor au apărut niște ochi galbeni și o piele solzoasă, fără păr."

Mai târziu, el a văzut aceeași transformare petrecându-se cu un soldat care păzea poarta de intrare în baza militară de la Dulce. Alți martori oculari au

descris transformări cameleonice similare petrecute la Spitalul Militar Madigan de lângă Fort Lewis, la sud de Seattle, în statul Washington. Jason Bishop III a făcut un studiu extins al operațiunii Dulce și a ajuns la concluzia că în aceasta a fost implicat un cartel despre care vorbesc într-una din cărțile mele anterioare *(Și adevărul vă va face liberi)*, care include organizații precum Rand Corporation, General Electric, AT&T, Hughes Aircraft, Northrop Corporation, Sandia Corporation, Stanford Research Institute, Walsh Construction, Bechtel Corporation, Colorado School of Mines și așa mai departe. Una dintre verigile majore în Frăția reptiliană este Corporația Bechtel. La Dulce există cel puțin șapte niveluri subterane. Bishop a adunat mărturii ale unor muncitori care au lucrat acolo și care i-au povestit ce au văzut. Relatările lor se potrivesc perfect cu cele de pe Tăblițele Sumeriene, care povestesc cum Anunnaki încrucișează diferite specii, producând hibrizi dintre cei mai hidoși. Iată o asemenea sinteză a relatărilor muncitorilor care au lucrat la Dulce:

„Nivelul șase este numit Sala Coșmarurilor, căci aici este situat Laboratorul Genetic. Am obținut următoarele relatări de la muncitorii care au văzut câte ceva din aceste experimente bizare: ‚Am văzut „oameni" cu membre multiple, care semănau cu o caracatiță pe jumătate umană. Erau o sumedenie de oameni-șopârle ținuți în cuști și creaturi cu blană, care aveau mâini de om și plângeau la fel ca și copiii mici, imitând cuvintele rostite de oameni'. Mai existau pești, scoici, păsări și șoareci care nu aminteau decât vag de aceste specii. Existau cuști în care erau ținuți umanoizi înaripați, un fel de lilieci grotești cu o înălțime de 1,10-2,20 metri. Apăreau, de asemenea, tot felul de figuri ca niște dragoni și reptile de toate felurile.

Nivelul șapte era și mai straniu. Mii de cadavre

de oameni sau de oameni-animale erau ținute aici în depozite frigorifice, aliniate pe rânduri. Existau, de asemenea, embrioni în diferite stadii de evoluție. Unul dintre muncitori mi-a povestit: ‚...Am văzut mulți oameni ținuți în cuști, de regulă amețiți sau drogați, dar uneori trezindu-se și țipând după ajutor. Ni s-a spus că erau nebuni și că oamenii de știință făceau teste cu medicamente de mare risc în încercarea de a vindeca nebunia. Ni s-a cerut să nu vorbim niciodată cu ei. La început am crezut această poveste, dar în anul 1978 am aflat adevărul'."

Această descoperire a stat la baza „războaielor de la Dulce", o bătălie între oameni și extratereștri care a avut loc în anul 1979, când mulți oameni de știință și membri ai personalului militar au fost uciși. Phil Schneider susține că a luat parte la un schimb de focuri între oameni și extratereștri în baza de la Dulce, în timpul căruia a fost lovit drept în piept de o armă cu laser, rămânându-i o cicatrice foarte urâtă, pe care a arătat-o și în public. În urma acestui conflict, baza militară a fost închisă o vreme, dar nu mult după aceea a fost redeschisă. O altă bază subterană reptiliană este cea de sub Boynton Canyon, din Sedona, California. Se crede că centrul acestei baze se află în așa-numitul Canion Secret. Alte baze și orașe subterane similare există pretutindeni în lume, fiind conectate între ele prin tuneluri prin care circulă „metrouri" cu o viteză incredibilă. Tunelurile sunt construite extrem de rapid, printr-o tehnologie de tip Subterrene, o mașinărie cu putere nucleară care topește și remodelează pietrele, dându-le forma pereților galeriilor. Tehnologia a fost pusă la punct în Laboratorul de la Los Alamos. Nu este deloc întâmplător faptul că majoritatea testelor nucleare s-au realizat în Nevada și New Mexico, cele două locuri în care există majoritatea bazelor subterane ale reptilienilor. Oare au fost făcute aceste teste cu

scopul de a produce caverne uriaşe în pământ? Un alt subiect pe care mi l-au relatat multe din contactele mele se referă la faptul că reptilienii se hrănesc cu energie nucleară.

Cum arată „ei"

Sintetizând toate cercetările mele, relatările pe care le-am citit şi pe care le-am auzit de la oameni care pretind că au întâlnit asemenea umanoizi reptilieni, descrierea care li se potriveşte cel mai bine este următoarea: există multe tipuri de rase de reptilieni pursânge sau încrucişate. Elita lor este cunoscută în literatura OZN-istică sub numele de draconieni. Aceştia sunt nişte fiinţe cu o înălţime medie de 2,2-3,8 metri, cu aripi din piele susţinute de nişte oase lungi. Aripile pot fi înfăşurate la spate. Ele stau la baza unor expresii precum „şarpe înaripat" sau „înger căzut", dar şi a dragonilor înaripaţi care apar sub formă de gargui. Pelerina purtată de contele Dracula reprezintă un simbol al acestor aripi. De altfel, în romanele sale, Bram Stoker îl numeşte pe contele Dracula un înger căzut. Draconienii înaripaţi mai sunt cunoscuţi şi sub numele de *rasa dragonilor*. Câţiva zei ai Antichităţii erau prezentaţi ca nişte oameni-păsări. Aceasta ar putea fi una din originile simbolismului păsării Phoenix şi al vulturului care apare în însemnele Frăţiei, dar mai ales a semnificaţiilor ezoterice ale acestora. În Biblie, Satan este prezentat ca o reptilă.

O parte a ierarhiei reptiliene pare să fie de rasă albă (chiar albinoasă), şi nu verde sau maronie, aşa cum sunt prezentaţi de multe ori aceşti extratereştri. În această categorie intră, de pildă, descrierea ciudatului umanoid „albinos" cu faţa de şopârlă care a ieşit din clădirea de birouri din Aurora, lângă Denver. Draconienii sunt „rasa regală" a reptilienilor, iar casta cea mai înaltă în rândul acestora sunt albinoşii, care par să aibă nişte coarne conice situate la jumătatea distanţei

dintre sprâncene şi creştetul capului. Această imagine m-a frapat de la bun început, căci „zeii" şi regii din Antichitate erau ilustraţi de multe ori purtând coafuri încornorate - cu siguranţă un simbol al acestor reptilieni „de viţă regală".

Alte specii, cum sunt cei din clasa soldaţilor şi a savanţilor, sunt cunoscuţi sub numele de *reptoizi*. Aceştia nu au aripi, dar au în schimb sânge rece. Solzii lor sunt mult mai laţi în partea din spate şi au trei degete subţiri, plus un deget mare (orientat în direcţie opusă). La picioare au tot trei degete, plus un al patrulea orientat lateral. Degetele sunt înzestrate cu gheare scurte şi tocite. Au ochii mari, ca de pisică, cu sclipiri roşiatice, şi o gură ca o fantă subţire. Unii au ochi negri sau albi, cu pupile orientate vertical (la fel ca în exemplul descris de doamna din Aurora). Reptilienii au o înălţime cuprinsă între 2-4 metri, fiind aproape sigur „uriaşii" descrişi în atâtea legende şi texte antice. Unii au cozi, alţii nu. O altă planetă asupra căreia şi-au exercitat influenţa a fost Marte, aşa că nu este exclus ca o parte din marţienii albi care au ajuns pe planeta noastră să fi fost deja specii încrucişate. Zecharia Sitchin emite el însuşi ipoteza că Anunnaki ar fi mers mai întâi pe Marte, înainte de a veni pe Pământ. Acest scenariu ar completa puzzle-ul şi ar explica aparenta conexiune genetică dintre Anunnaki şi marţienii albi despre care vorbeşte Brian Desborough. O mare preoteasă de rang înalt a Frăţiei, care a reuşit să se smulgă din ghearele acesteia (cel puţin la data când am vorbit eu cu ea), susţine că reptilienii Anunnaki au invadat cu mult timp în urmă planeta Marte, iar marţienii albi au fost nevoiţi să-şi părăsească planeta mamă, venind pe Pământ. Anunnaki i-au urmat însă, deşi personal nu mă îndoiesc că aceştia continuă să folosească bazele de pe Marte inclusiv la ora actuală. Ori de câte ori apare pericolul ca o imagine de pe Marte prelevată de NASA să ajungă la cunoştinţa opiniei publice, aceasta dispare

ca prin farmec. Un lucru este cert: oricare ar fi originea rasei albe, aceasta a fost principalul vehicul al programului de încrucişare genetică al reptilienilor Anunnaki care stă la baza planului lor de ocupare a Pământului. Cercetătorii mai cred că reptilienii controlează o altă rasă de extratereştri, aşa-numiţii cenuşii, cele mai cunoscute figuri de extratereştri din epoca noastră, cu ochii lor mari şi negri. Marea majoritate a relatărilor care descriu răpiri făcute de extratereştri se referă la aceşti cenuşii. În lucrările sale, Jason Bishop III descrie astfel ierarhia controlului: draconienii (reptilienii înaripaţi), draconienii neînaripaţi, cenuşiii, iar la baza piramidei oamenii. Se pare că există, de asemenea, o „alianţă" reptiliană cu alte grupuri de extratereştri.

Literatura de specialitate sugerează că sacrificiile umane aduse „zeilor" în Antichitate şi în special sacrificarea copiilor, se făceau în beneficiul reptilienilor, care le impuneau acest lucru oamenilor (una din trăsăturile care caracterizează creierul reptilian este ritualismul). Personal, am convingerea că această ipoteză este adevărată, dovedindu-se extrem de relevantă în a doua parte a cărţii de faţă. În momentul morţii care survine în urma sacrificiului ritualic, la baza creierului se acumulează o formă de adrenalină, extrem de puternică la copii. Se spune că aceasta este substanţa pe care o doresc reptilienii (şi rudele lor încrucişate). Este cert, de asemenea, că ei se hrănesc cu sânge şi cu carne de om. Aceste sacrificii închinate în Antichitate zeilor (reptilienilor) continuă până în zilele noastre. Una din principalele concluzii ale tuturor cercetărilor făcute pe tema reptilienilor este că aceştia sunt complet lipsiţi de emoţii şi sentimente, hrănindu-se cu emoţiile inferioare ale oamenilor, precum frica, vinovăţia şi agresiunea. Ori de câte ori emitem asemenea vibraţii, noi nu le putem vedea în lumea în care trăim, căci ele rezonează cu regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, unde sunt absorbite de reptilieni. Cu cât reuşesc să

stimuleze mai mult aceste vibrații joase, cu atât mai mare este energia cu care se hrănesc aceștia. Așa se explică numeroasele războaie umane, genocidurile, sacrificarea în masă a animalelor, perversiunile sexuale care dau naștere unor energii negative extrem de puternice și ritualurile de magie neagră, care includ sacrificii și care se desfășoară la o scară care îi va ului pe cei care nu au studiat acest subiect.

Fiii zeilor

Programul de încrucișare genetică al reptilienilor a început prin crearea unui hibrid Anunnaki-uman, acum 2-300.000 de ani. Personal, am convingerea că au existat și alte rase extraterestre care au făcut experimente de încrucișare genetică cu oamenii, dând naștere marilor profeți și altor ființe excepționale, dar mă voi concentra în continuare exclusiv asupra experimentelor grupului reptilian, singurul interesat să controleze și să manipuleze destinul oamenilor. Evident, cu cât ne îndepărtăm mai mult în timp, cu atât mai greu devine procesul de stabilire a faptelor reale, dar există suficiente dovezi care confirmă ceea ce s-a întâmplat în acele vremuri. Cu cât analizez mai mult această poveste, cu atât mai limpede îmi devine faptul că reptilienii au repetat pe Pământ ceea ce au făcut inițial pe Marte. Ei s-au infiltrat în rândurile populației planetei prin încrucișări genetice, după care au preluat puterea. Am convingerea că, atunci când au venit pe Pământ, marțienii albi aveau deja linii genealogice mixte (reptiliene/ariene). Una dintre principalele locații în care s-au stabilit Anunnaki și marțienii (sau arienii), în special în timpul și imediat după cataclismul generat de Venus în jurul anului 4800 î.Ch., au fost munții din Turcia, Iran și Kurdistan. Acestea au fost locurile din care ei au invadat Pământul după retragerea apelor. Ei sunt cei care au creat civilizațiile avansate care au apărut „instantaneu" în câmpiile Sumerului, Egiptului, Babilonului și în

Valea Indului. Unul din centrele cele mai importante ale reptilienilor Anunnaki pare să fi fost situat în Munții Caucaz, locație care va apărea în mod repetat în povestea noastră. Am bănuiala că în această regiune s-a desfășurat un program masiv de încrucișare genetică, probabil subteran, în urma căruia a rezultat un număr mare de copii cu sânge mixt. Una din caracteristicile particulare ale acestei regiuni este numărul foarte mare de oameni cu Rh negativ (adică cu sânge *rhesus* negativ). De multe ori, copiii care au Rh negativ se învinețesc (albăstresc) imediat după naștere. De aici provine originea expresiei „cu sânge albastru" atribuită regalității și aristocrației. Există o speculație care spune că sângele „albastru" (cu Rh negativ) atestă sorgintea marțiană, spre deosebire de sângele cu Rh pozitiv, care atestă o origine terestră. Majoritatea oamenilor care au Rh negativ sunt cei de rasă albă.

După toate aparențele, genele draconienilor albinoși „de viță regală" au fost folosite pentru a crea liniile genealogice hibride ale monarhilor care au guvernat lumea din acele timpuri străvechi și până astăzi. Aceștia erau semi-zeii despre care vorbeau legendele antice, iar rolul lor era de a guverna planeta și de a împlini Agenda stăpânilor lor reptilieni. Un lucru este cert: deși Anunnaki s-au încrucișat cu multe rase terestre, rasa albă a rămas principalul vehicul pentru preluarea controlului asupra planetei, iar draconienii din vârful ierarhiei sunt albinoși. Nu este de mirare că multe din creațiile lor hibride au avut părul blond și ochii albaștri. O schimbare majoră pare să se fi produs la scurt timp după cataclismele provocate de Venus, căci în timp ce cultura Ubaid (6000-5000 î.Ch.), care a trăit pe teritoriul Irakului de astăzi, adora zei care aveau forme de șopârle, sumerienii (5000-4000 î.Ch.), care au trăit în aceeași regiune, aveau deja zei cu forme umane. Cu siguranță, există o legătură între această schimbare și programul de încrucișare genetică din

Munții Caucaz. Elita hibrizilor Anunnaki-oameni a fost descrisă de sumerieni și există numeroase alte relatări despre încrucișările extratereștrilor cu oamenii, respectiv ale „zeilor" sau „oamenilor veniți din cer" cu oamenii. Chiar în Biblie, există în Geneză un pasaj faimos care spune:

> „Când numărul oamenilor de pe Pământ a început să crească și lor li s-au născut fiice, fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau frumoase și s-au căsătorit cu cele pe care le doreau... Nefilimii au trăit pe pământ în acele zile - dar și după aceea - când Fiii lui Dumnezeu s-au dus la fiicele oamenilor și au avut copii cu ele. Aceștia au fost eroii din vechime, a căror faimă s-a păstrat până astăzi".
>
> Geneza 6:1-4

În viziunea lui Zecharia Sitchin, cuvântul „Nefilim" s-ar traduce prin „Cei care au coborât", în timp ce alții îl traduc prin „Cei căzuți". La fel, cuvântul „faimă" din acest pasaj al Genezei a fost tradus din cuvântul sumerian *shem.* Traducătorii Bibliei l-au asociat cu ideea de „nume" sau „renume", dar Sitchin afirmă că adevărata semnificație a cuvântului *shem* este aceea de „vehicul din cer". El susține că provine de la rădăcina *shu-mu,* care înseamnă „cel care este un MU", iar MU înseamnă navă spațială. În acest caz, „eroii faimoși" devin „oamenii care au coborât din vehiculele lor spațiale". Ei sunt cei care s-au încrucișat cu femeile pământene. După părerea mea, acest pasaj din Geneza biblică descrie încrucișarea dintre extratereștri sau intratereștri și oameni, în urma căreia au rezultat hibrizii reptiloumani. Expresia „Fiii lui Dumnezeu" provine din ebraicul *bene-ha-elohim,* a cărei traducere exactă este „fiii zeilor". Primele progenituri ale acestor experiențe genetice au fost uriașii despre care vorbesc legendele și există numeroase relatări în toată lumea despre apariția acestor hibrizi. Practic, nu există rasă sau

continent pe care să nu găsim o legendă despre uriaşi. Biblicul Goliat ar putea fi el însuşi un simbol al acestor oameni. Indienii americani au numeroase legende despre Poporul din Stele venit pentru a se încrucişa cu femeile umane, iar Alex Christopher susţine că un numitor comun al tuturor răpirilor efectuate de reptilieni în Statele Unite este că oamenii răpiţi au legătură de sânge cu amerindienii. Vă reamintesc că indienii hopi afirmă că au venit la suprafaţa pământului de undeva din adâncuri. Există un text etiopian cu o vechime de câteva mii de ani, intitulat *Kebra Nagast* (*Nagas* erau „zeii-şerpi" ai indienilor din India, capabili să îşi schimbe forma la voinţă), în care se vorbeşte deschis de mărimea uriaşă a copiilor născuţi în urma încrucişării genetice dintre oameni şi zei. Textul povesteşte cum: „...fiicele lui Cain, care le-au conceput îngerilor (extratereştrilor) copii gigantici, nu i-au putut naşte pe aceştia, aşa că au murit". Pasajul continuă descriind naşterea prin operaţii de cezariană a unora dintre aceşti copii: „...după ce au spintecat burţile mamelor, aceştia au putut fi traşi de cordonul ombilical". Străvechiul text ebraic *Cartea lui Noe* şi urmarea sa, *Cartea lui Enoh*, descriu naşterea stranie a unui copil neuman, care va deveni mai târziu Noe, celebrul om care a supravieţuit Marelui Potop. Relatarea acestei poveşti apare şi în *Manuscrisele de la Marea Moartă*, care au aparţinut comunităţii eseniene. Această comunitate ocultă a existat în Palestina acum 2000 de ani, iar textele sale conţin numeroase fragmente din *Cartea lui Enoh*. Copilul ciudat despre care vorbesc aceste texte era fiul lui Lameh. El este descris ca o fiinţă neumană, care semăna mai mult cu „copiii îngerilor din ceruri". Noe, copilul lui Lameh, avea pielea albă şi părul blond, iar ochii săi umpleau întreaga casă cu o „strălucire aidoma soarelui". Descrierea unor fiinţe cu părul blond şi ochii albaştri, care luminau ca nişte lasere, corespunde misterioşilor „zei" care au apărut în toate

culturile lumii. Lameh a întrebat-o pe soția sa cine este tatăl copilului:

> „Ascultă, m-am gândit în sinea mea că această concepție s-a datorat Privitorilor și Celor Sfinți... precum și Nefilimilor... iar inima mea se simte tulburată din cauza acestui copil."

În *Shahnemeh* sau *Cartea Regilor*, legendara istorie a Iranului scrisă de poetul arab Firdowsi și încheiată în anul 1010, acesta descrie nașterea unui copil pe nume Zal, fiul unui rege numit Sam. La fel ca în cazul lui Lameh, regele este îngrozit de înfățișarea nepământeană a copilului, care avea un corp foarte mare, „strălucitor ca argintul", cu părul alb ca al unui bătrân, „la fel ca zăpada", și cu o față strălucitoare ca soarele. Sam își numește fiul: un copil demoniac, adică un copil al *daeva*-șilor (Privitorilor). La fel ca și Patriarhii din Vechiul Testament, iranienii aveau o aversiune față de copiii extrem de albi. Și cine sunt ființele cele mai albe între toate, chiar albinoase? Rasa regală a draconienilor. Iată cum îl descrie pe Zal textul *Shahnemeh:*

> „Nicio ființă umană de pe acest pământ
> Nu ar fi putut da naștere unui asemenea monstru.
> Trebuie să fie din rasa demonilor,
> Deși are formă și față de om.
> Chiar dacă nu este un demon, pare totuși
> Un animal prezentat la circ."

Mai târziu, Zal s-a însurat cu o prințesă străină pe nume Rudabeh, fiica lui Mehrab, regele din Karbul și descendent al regelui-șarpe Zahhak, despre care se spune că a domnit în Iran o mie de ani. Rudabeh aparținea în mod evident unei rase reptiliene și este descrisă ea însăși ca fiind înaltă ca un copac, cu pielea ca fildeșul etc. Altfel spus, avea trăsăturile familiare ale urmașilor umani ai Privitorilor. Asemenea descrieri ale regilor Iranului și ale altor monarhi din Orientul

Apropiat sunt foarte numeroase, la fel ca și compararea lor cu copacii, din cauza înălțimii lor foarte mari prin raport la talia medie a oamenilor. Se pare că nu puteau fi pretendenți la titlul de rege decât cei care aveau caracteristicile fizice ale nefilimilor sau ale Privitorilor. Fără nicio îndoială, de aici se trage „dreptul divin al regilor de a guverna" în virtutea sângelui lor regal, sistem care a continuat mai târziu și în Europa. Chiar și titlul britanic de noblețe, „Sir", conferit de regii Angliei unor supuși aleși de ei, provine de la o zeiță-șarpe din vechime numită chiar Sir, care se înrudea cu zeița Anunnaki Ninlil sau Ninkharsag, descrisă în Tăblițele Sumeriene. Soțul acesteia, Enlil, era supranumit Șarpele Splendid cu Ochi Strălucitori. Fratele său, Enki, era cunoscut și el ca om-șarpe și avea drept emblemă doi șerpi înlănțuiți, simbolul „centrului său spiritual" de la Eridu, dar și al profesiei medicale moderne, numit caduceu *(vezi Figura 4)*. Această informație provine din traducerea făcută de Zecharia Sitchin Tăblițelor Sumeriene și publicată în cărțile sale. Cu atât mai uimitoare mi se pare afirmația ulterioară a lui Sitchin că nu există nicio dovadă care să ateste

Figura 4:
Imaginea străveche a caduceului, adoptat ca simbol de medicina modernă, dar care întruchipează multe alte aspecte. Nu este exclus să semnifice inclusiv dubla spirală a ADN-ului sau poate o lungime de undă ori o frecvență particulară.

existența unei rase a șerpilor, pe care mi-a transmis-o personal, sfătuindu-mă totodată să renunț la cercetările mele în acest domeniu. Ideea că dovezile ar lipsi este de-a dreptul naivă. Ce l-o fi determinat oare pe Sitchin

să îmi spună așa ceva? Se pare că se temea să nu ajung prea departe cu cercetările mele. Personal, nu am nici cea mai mică îndoială că Anunnaki și Privitorii se referă la aceeași rasă reptiliană – „șerpii cu ochi strălucitori" despre care vorbesc Christian și Barbara O'Brien în lucrarea lor, *Geniul celor puțini.*

Autorul și cercetătorul Andrew Collins afirmă că deține o figurină din bronz care înfățișează unul din zeii canaaniți (o populație care a trăit în jurul anului 2000 î.Ch.). Această zeitate are un gât șerpuitor în forma glugii unei cobre, care se termină cu un cap de șarpe. De-a lungul miilor de ani care au trecut de la crearea acestor linii genealogice hibride, membrii acestora s-au integrat din ce în ce mai bine în rândul populației, devenind din ce în ce mai puțin distincți din punct de vedere fizic, dar structura lor genetică de bază rămâne aceeași. Frăția deține fișe exacte care precizează cine are această structură și cine nu. În cartea lor, *Geniul celor puțini,* Christian și Barbara O'Brien afirmă că, dacă Anunnaki s-au încrucișat cu oamenii acum câteva sute de mii de ani, iar apoi din nou acum 30.000 de ani, rezultatul celei de-a doua încrucișări ar fi o structură genetică în proporție de 75% Anunnaki și 25% umană. Personal, înclin să cred că a mai existat o încrucișare mai recentă, după potopul provocat de Venus acum 7000 de ani. Desigur, aceste linii genealogice trebuie să aibă o structură genetică încă și mai înclinată către cea reptiliană. Din rândul acesteia fac parte familiile care conduc lumea la ora actuală și ea este cea care le permite membrilor lor să își schimbe forma între reptile și oameni, după cum doresc. Între altele, acești oameni au capacitatea de a produce o stare hipnotică extrem de puternică, la fel ca un șarpe care își hipnotizează prada, și cred că de aici se trage legenda „deochiului". Aceasta este explicația reală a obsesiei față de păstrarea purității sângelui pe care o au familiile cu „sânge albastru" și progeniturile lor.

Încă din cele mai vechi timpuri, moştenitorii familiilor cu sânge albastru nu au acceptat să se însoare decât cu surori vitrege şi cu verişoare, exact aşa cum procedau Anunnaki, conform Tăbliţelor Sumeriene. Se pare că gena cea mai importantă se transmite pe linie feminină; de aceea, alegerea partenerei de sex feminin a fost întotdeauna vitală pentru aceşti hibrizi.

Este foarte important faptul că linia genealogică a „regelui-şarpe" a apărut în Iran, deoarece aceasta este regiunea (împreună cu Kurdistanul, Armenia, Turcia şi Munţii Caucaz) din care s-au răspândit aceste linii regale în întreaga lume. Un rus, cunoscător din interior al Frăţiei, mi-a spus că a existat un vortex masiv, un fel de poartă interdimensională, în Munţii Caucaz, prin care au intrat în dimensiunea noastră aceşti extratereştri. Această ipoteză ar explica foarte multe lucruri. Numele de Iran provine din mai vechiul Airyana sau Air-an, care înseamnă „Ţinutul Arienilor". Chiar şi astăzi, în Kurdistan există două rase distincte, una măslinie, de înălţime medie şi cu ochi închişi la culoare, şi cealaltă mult mai înaltă, cu oameni albi, mulţi dintre ei cu ochi albaştri. Deloc întâmplător, naziştii au considerat că aceste trăsături corespund „rasei superioare" sau „rasei stăpânilor", căci cunoşteau conexiunea şi istoria reptilienilor. În cartea sa, *Din cenuşa îngerilor,* Andrew Collins prezintă dovezi copleşitoare care atestă faptul că Grădina Paradisului (Edenului) a existat în munţii înalţi din această regiune (Iran-Kurdistan) şi, după cum ştim, unul dintre personajele centrale ale legendei acestei grădini este şarpele. De altfel, iranienii îşi numeau regii Mar, care înseamnă „şarpe" în limba persană. Să existe oare o conexiune inclusiv între Mar-te şi şarpe? Regii Iranului mai erau cunoscuţi şi sub numele de „descendenţii dragonului". Sunt convins de faptul că reptilienii draconieni s-au încrucişat cu oamenii din rasa albă, dând naştere unor hibrizi. De altfel, există foarte mulţi oameni, inclusiv la

ora actuală, care pretind că s-au încrucișat cu reptilienii. În jurul anului 2200 î.Ch., în Egipt a fost fondată Casa Regală a Dragonului, de către preoții din Mendes. Tradiția s-a păstrat până astăzi, 4000 de ani mai târziu, sub forma Curții Regale și Imperiale a Suveranității Dragonului, al cărui sediu modern se află în Marea Britanie. Unii oameni numesc această organizație secretă Frăția Șarpelui. Primii regi ai Sumerului, Egiptului, iar mai târziu ai Israelului, erau unși în timpul ceremoniei încoronării cu „grăsimea Dragonului", care era, de fapt, grăsime de crocodil (considerat animal sacru în acele vremuri). Crocodilul era numit în Egipt *messeh*, de unde provine termenul ebraic de „Messia", care înseamnă chiar „Cel uns". Regii acestei linii succesorale erau numiți „Dragoni". Tot acest simbolism se leagă de faptul că aceste familii regale erau urmașe ale hibrizilor reptilo-umani. Dacă mai multe regate se asociau pentru o bătălie împotriva unui dușman comun, ele își alegeau un rege al regilor, cunoscut sub numele de Marele Dragon sau... Draco. Faimosul titlu celtic de Pendragon nu reprezintă decât o variantă a acestei tradiții. Însuși cuvântul englezesc *kingship* (n.tr. regalitate) provine din rădăcina *kin* (de același sânge), de unde s-a născut mai întâi *kinship*, adică înrudit genetic, iar apoi *kingship*. Pentru a evidenția și mai puternic această teză a înrudirii caselor regale cu reptilienii, menționez că termenul egiptean pentru crocodil (*messeh*-ul sacru) era... Draco. El a devenit un simbol al Terapeuților Egipteni, o grupare al cărei echivalent în Israel au fost esenienii. Dinastia regală merovingiană a Franței a avut un simbol asemănător: șarpele marin Bistea Neptunis. Ce mai, vorbim de același „trib"! Dacă vei studia secțiunea ilustrațiilor, vei găsi în ea o imagine străveche a unui zeu egiptean, așa cum apare ea pe peretele templului din Saqquara. Acesta are o formă neumană, reptiliană, înzestrată cu aripi.

Nici în epoca noastră nu lipsesc relatările despre

ființe blonde cu ochi albaștri și cu privirea ca de laser. O prietenă din America mi-a povestit o experiență care i s-a întâmplat tatălui ei pe la începutul anilor '70. La acea vreme, familia acestuia locuia în Turcia, iar el lucra la un post de ascultare al Serviciului de Contraspionaj American. Într-o noapte, s-a întors acasă într-o stare groaznică. Întrebat ce s-a întâmplat, tot ce a făcut a fost să murmure câteva cuvinte: „Lumea în care trăim nu este ceea ce pare". Deși nu bea aproape niciodată, a cerut un whisky, apoi încă unul. Când s-a mai relaxat, i-a povestit fiicei sale o conversație pe care a avut-o cu un pilot staționat la o bază din Turcia. Pilotul i-a povestit că zbura pe deasupra Polului Nord, când dintr-odată i s-au oprit motoarele și toate sistemele electrice s-au blocat. Avionul a început să se prăbușească, dar, spre uimirea lui, în muntele de sub el a apărut o deschizătură, în care avionul a intrat lin, fără să se strivească de sol. A urmat apoi o scenă demnă de un film cu James Bond. Pilotul a ieșit din avion întrebându-se ce se petrece și a fost întâmpinat de niște oameni blonzi, foarte înalți, cu pielea „de culoarea perlelor" și ochii „albăstrui-mov", care păreau să fie înconjurați de un fel de câmp electric. Privirile lor scânteiau ca niște lasere. Purtau cu toții halate albe (întâmplător sau nu, aceasta este forma sub care este prezentat „zeul" sud-american Quetzalcoatl), pe deasupra cărora atârna un lănțișor cu un medalion în formă de Cruce Malteză. Deși memoria pilotului nu a înregistrat prea multe informații după prima întâlnire cu acei oameni cu „priviri scăpărătoare", își mai amintea totuși că a fost dus într-o cameră în care un grup din aceste ființe erau așezate în jurul unei mese de conferință. În final, a fost condus înapoi la avionul său, care s-a înălțat vertical deasupra muntelui, după care motoarele și instalațiile electrice au pornit din nou. După ce ai aflat această descriere făcută de un pilot al Statelor Unite din zilele noastre, te invit să

citești modul în care sunt descriși Privitorii în *Cartea lui Enoh:*

> „Și în fața ochilor mei au apărut doi oameni foarte înalți, așa cum nu am mai văzut vreodată pe pământ. Fețele lor străluceau la fel ca soarele, iar ochii lor ardeau ca niște felinare... Mâinile lor erau mai strălucitoare ca zăpada."

Imaginea corespunde și descrierilor din vechime referitoare la „zei", care erau numiți „cei strălucitori". Cu siguranță, istoria acestei planete arată cu totul altfel decât o cunoaștem noi și chiar în zilele noastre se petrec lucruri pe care marea majoritate a oamenilor nu le-ar putea crede niciodată. În interiorul și în jurul Pământului operează nu una, ci mai multe rase extraterestre și nu doar din această dimensiune, ci și din altele. Persoanele răpite și cercetătorii fenomenului OZN susțin că printre extratereștrii care interacționează cu oamenii se numără inclusiv cei veniți din Orion și Pleiade. Din câte mi-au povestit contactele mele din interiorul Frăției care i-au putut vedea pe extratereștri, cei din Orion reprezintă o rasă frumoasă, dar foarte crudă, care are un fel de alianță cu reptilienii. Din cercetările mele a rezultat că există mai multe facțiuni ale reptilienilor: unele care au o atitudine mai pozitivă față de oameni și altele care nu doresc decât să domine și să controleze planeta. Ambele au devenit cunoscute sub numele de Privitori. Nu este exclus ca legenda Arhanghelului Mihail care a alungat balaurul (dragonul) pe Pământ înaintea bătăliei finale și cea a Sfântului Gheorghe care a învins balaurul să fie legate de conflictul de lungă durată dintre adevărații marțieni albi și reptilienii Anunnaki. În ultima carte a Bibliei, *Cartea Revelației* (*Apocalipsa*), conexiunea dintre Satan și șarpe este făcută explicit:

„Şi marele balaur a fost alungat, şarpele din vechime numit Diavol şi Satan, amăgitorul întregii lumi; el a fost alungat pe pământ, şi îngerii săi au fost alungaţi împreună cu el.

...Şi el a prins balaurul, şarpele din vechime care este Diavolul sau Satan, şi l-a izgonit pentru o mie de ani, aruncându-l în abis, unde l-a închis sub un lacăt greu, pentru ca să nu mai amăgească naţiunile pământului."

Într-un fragment din *Manuscrisele de la Marea Moartă* tradus de un savant evreu, Robert Eisenman, există o descriere a unui privitor pe nume Belial (Bel?), numit Prinţul Întunericului şi Regele Răului. Acesta este prezentat ca având o înfăţişare înspăimântătoare, ca un şarpe cu faţa de viperă. În tradiţia ebraică, una din grupările angelice cele mai pure sunt Serafimii sau „şerpii aprigi", iar descrierea Privitorilor se apropie destul de mult de cea a şerpilor. Tradiţia persană vorbeşte, la rândul ei, de o fiinţă pe care o redă astfel: „şarpele din vechime umblând pe două picioare". Exact această expresie apare în mod repetat şi în *Cartea lui Enoh*. Dacă ţinem cont de faptul că rasa regală draconiană este înfăţişată ca având o înălţime de până la patru metri, cu pielea extrem de albă, „mai albă decât zăpada", descoperim aceeaşi imagine ca şi cea a copiilor gigantici descrişi în *Cartea lui Enoh* (şi nu numai) ca fiind hibrizi rezultaţi din încrucişarea oamenilor cu Privitorii. Copilul-hibrid descris în *Cartea lui Enoh* era chiar Noe. Dacă acest lucru este adevărat, toate popoarele care pretind că descind din Noe sunt, de fapt, urmaşe ale reptilienilor Anunnaki. În mitologia ebraică, Nefilimii sunt numiţi *awwim*, termen care înseamnă ruinători sau şerpi. În *Manuscrisele de la Marea Moartă* se spune că Noe arăta la fel ca şi „copiii îngerilor [căzuţi] din ceruri", a căror concepţie se datora Privitorilor... şi Nefilimilor. În tradiţia ebraică, Eva este considerată mama ancestrală a Nefilimilor, fiind asoci-

ată cu cuvintele ebraice care înseamnă viață și șarpe. În mitul Genezei din Vechiul Testament, Eva a fost tentată să muște din fructul interzis de către un șarpe. Din Capitolul 69 din *Cartea lui Enoh* aflăm că printre Privitorii care le-au revelat secrete ascunse oamenilor s-a numărat și Gadreel, îngerul căzut care a tentat-o pe Eva. *Cartea lui Enoh* a fost dezavuată de Biserica Catolică, aceasta nefiind de acord cu credința primilor creștini în existența unor îngeri în carne și oase și a unor îngeri căzuți care s-au încrucișat cu fiicele oamenilor. În realitate, scopul acestei dezavuări era să nu le permită maselor să înțeleagă adevărul. Pe de altă parte, francmasonii, care controlează la ora actuală Biserica Catolică (împreună cu alte organizații ale Frăției), l-au considerat întotdeauna pe Enoh unul dintre fondatorii lor legendari. Chiar și numele de Enoh înseamnă „inițiat".

Tema îngerilor căzuți care transmit secrete umanității apare atât în *Cartea lui Enoh*, cât și în numeroase alte lucrări. Printre acești revelatori de secrete se numără Azazel, care i-a învățat pe oameni arta prelucrării metalelor, și Shemyaza, cel care i-a învățat artele magice. Aceste legende au stat la baza apariției eroilor de mai târziu, cel mai celebru fiind semizeul grec Prometeu, care a furat focul (cunoașterea) zeilor și l-a dăruit oamenilor (dar numai unei elite din rândul acestora). În Centrul Rockefeller din New York se află, deloc întâmplător, o statuie din aur a lui Prometeu. Reckefeller-ii sunt reptilieni pur-sânge, deci cunosc semnificația plenară și ascunsă a legendei lui Prometeu. În treacăt fie spus, Privitorul numit Azazel stă la originea capului de țap folosit în ritualurile satanice, dar și a expresiei „țap ispășitor". În *Cartea Leviticului* se spune că israeliții obișnuiau să sacrifice doi țapi de Yom Kippur, Ziua Ispășirii. Unul îi era oferit lui Dumnezeu, iar celălalt lui Azazel. Preotul își punea ambele palme pe capul țapului consacrat lui

Azazel și mărturisea păcatele oamenilor. Țapul era dus apoi în sălbăticie și aruncat de pe o stâncă, simbolizându-l astfel pe îngerul căzut, Azazel, despre care se credea că este înlănțuit în sălbăticie - „abisul" din *Cartea Revelației*. După părerea mea, acest „abis" este situat în regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. De aici s-a născut străvechea temă a țapului ispășitor. Capul de țap al lui Azazel, îngerul căzut, este simbolizat prin pentagrama inversată a sataniștilor.

Detaliile acestor teme rămân să fie elucidate, căci mai sunt încă numeroase informații ascunse. Eu însumi am o serie de întrebări la care caut răspunsuri. Un lucru este însă cert: există câteva teme recurente - cea a raselor extraterestre care au vizitat de milioane de ani Pământul, din motive diferite, și cea a încrucișării lor cu oamenii, care a dat naștere diferitelor rase actuale. În trecutul îndepărtat au existat civilizații extrem de avansate din punct de vedere tehnologic, bazate pe această cunoaștere extraterestră, perioadă pe care strămoșii noștri o numeau *Epoca de Aur*. Acum 450.000 de ani au sosit pe pământ Anunnaki, o rasă reptiliană condusă de draconienii înaripați și albinoși. Aceștia au încercat să preia controlul asupra planetei. Este aproape sigur că la vremea respectivă ei ocupaseră și controlau deja planeta Marte. Mult timp, Anunnaki și-au arătat adevărata față, cea de reptilieni, până când, dintr-un motiv sau altul (posibil din cauza ostilității altor rase extraterestre sau a oamenilor), s-au decis să treacă sub acoperire. Altfel spus, și-au propus să cucerească planeta chiar sub înfățișarea de oameni. Acest plan a inclus un program de încrucișare care a dat naștere unor linii genealogice hibride, prin intermediul cărora puteau opera din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Reptilienii își poartă înfățișarea umană la fel ca pe o haină genetică. Atunci când corpul fizic moare, conștiința lor se mută în altul, continuând să implementeze Agenda în timpul

unei alte generații. Este ca și cum ar purta și ar schimba între ele mai multe costume spațiale. Oamenii cu proprietăți extrasenzoriale văd aceste creaturi sub forma unor reptilieni ascunși în trupuri de oameni. Pentru a putea face acest lucru, au nevoie de trupuri cu trăsături genetice puternic reptiliene, motiv pentru care anumite familii ajung întotdeauna la putere. Ceilalți reptilieni umani, cu sângele mai puțin pur, sunt posedați de o conștiință reptiliană din cea de-a patra dimensiune și sunt văzuți de persoanele cu proprietăți extrasenzoriale ca niște ființe umane peste care se suprapune imaginea unui reptilian. Această posedare este cu atât mai ușoară cu cât structura genetică a omului posedat conține mai multe gene de reptilieni. Așa se explică de ce Frăția este atât de preocupată de fișele genetice ale membrilor săi, pe care le păstrează până în cele mai mici detalii. În acest fel, ei știu care oameni pot fi posedați mai ușor decât alții. Pe de altă parte, reptilienii încearcă să influențeze întreaga umanitate prin stimularea activității specifice creierului reptilian (partea cea mai primitivă a creierului), respectiv: gândirea ierarhică, agresivitatea, conflictul, diviziunea, lipsa compasiunii și nevoia de ritualuri. Atunci când spun ritualuri nu mă refer numai la ceremoniile satanice sau de altă natură. Există tot felul de manifestări ale acestei nevoi, inclusiv repetarea aceluiași tip de comportament, zi după zi, săptămână după săptămână. Reptilienii s-au folosit de rasa albă ca principal instrument pentru cucerirea puterii globale, dar s-au încrucișat și cu celelalte rase, inclusiv cu chinezii, japonezii, arabii și evreii. În acest fel, ei pot controla oameni și organizații aparent fără nicio legătură unele cu altele. Multe din pozițiile de vârf ale puterii mondiale sunt ocupate la ora actuală de reptilieni cu drepturi depline (extratereștri), care și-au asumat o față umană, în timp ce majoritatea oamenilor nu au nici cea mai mică idee. Atunci când privim la televizor, vedem de

multe ori oameni diferiți, care ocupă poziții diferite, dar care ajung la aceleași concluzii și sunt de acord cu aceleași politici. Evident, aceste dezbateri par cât se poate de deschise și de democratice. Dar dacă forța care îi controlează pe toți este aceeași? Ar însemna că ne aflăm în plină dictatură. Cum am putea face această deosebire dacă nu cunoaștem adevărul? Aceasta este lumea în care trăim, condusă de reptilieni în formă umană și de familii de hibrizi create și infiltrate de ei.

Cartea lui Enoh susține că cei născuți din sânge de Nefilim (hibrizii reptilo-umani) sunt predestinați, din cauza spiritului lor ancestral, „distrugerii, oprimării, atacurilor, războaielor și ruinării eforturilor oamenilor de pe pământ". Altfel spus, corpurile lor pot fi posedate de „spiritul lor ancestral", respectiv de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. În Statele Unite există o organizație numită *Fiii lui Jared* (după numele tatălui lui Enoh). Membrii ei solicită declanșarea unui „război implacabil" împotriva descendenților Privitorilor, „care au dominat dintotdeauna umanitatea, din pozițiile lor de faraoni, regi și dictatori". În revista lor, *Avocatul jaredit*, ei îi condamnă pe Privitori, pe care îi numesc „super-gangsteri, o mafie celestă care guvernează lumea". Mulți oameni m-au întrebat cum este posibil ca membrii Elitei Frăției să verse atât de mult sânge, să provoace atâtea distrugeri și suferință, fără să arate nicio emoție. Se pare că cel puțin o parte din genetica reptiliană nu le permite acestora să simtă emoțiile la fel ca oamenii de rând. În schimb, îi predispune către cruzime. Această imagine corespunde perfect unor personaje precum George Bush, Henry Kissinger sau David Rockefeller, lucru care nu este de mirare, căci aceștia nu sunt decât exemple de reptilieni aflați la lucru în sfera umană.

Lucrurile pe care le-am dezvăluit în acest capitol îi vor uimi probabil până și pe simpatizanții care mi-au citit cărțile anterioare. Îi înțeleg, dar o experiență vastă

(şi uneori extremă) m-a învăţat să urmez cursul vieţii şi să mă las dus de el oriunde m-ar duce. Atunci când simt ritmul vieţii, eu încep să dansez. Atunci când îmi vorbeşte, îl ascult. Mă îndrept acolo unde mă duce muzica vieţii, oricât de incredibilă ar părea destinaţia şi indiferent de consecinţele pe care le-ar putea avea asupra vieţii mele personale. Celor care nu au încercat încă acest lucru nu le pot spune decât că ar rămâne uimiţi în ce aventură inedită se transformă subit viaţa, la ce cunoaştere îţi oferă ea acces atunci când te laşi dus de val şi renunţi să te mai războieşti cu ea, de teamă să nu pari diferit de marea majoritate. Cei mai mulţi oameni nu îndrăznesc să intre pe această cale din cauza mentalităţii lor, care se opune ieşirii în afara convenţiilor general acceptate, de teama de a nu fi respinşi. Altfel spus, aceste persoane se tem de ce ar putea spune sau crede despre ei ceilalţi oameni. Cum am putea avea însă acces la inimaginabil, dacă nu învăţăm să gândim în termeni inimaginabili? Putem spune oare că ştim totul, că nu mai este nimic de descoperit? Cu siguranţă, mai există destule lucruri care ne sunt necunoscute. Noi nu cunoaştem decât o mică părticică din imaginea de ansamblu. Şi care a fost forţa care ne-a adus până la actualul stadiu al cunoaşterii noastre? Au fost acei oameni care au îndrăznit să iasă în afara şabloanelor unanim acceptate ale epocii lor, gândind în termeni inimaginabili. Fără ei, rasa umană nu ar putea evolua; nu ar face decât să se învârtească în cerc, trăind într-o închisoare perpetuă a minţii. Nu sunt departe vremurile în care spuneau: „Oamenii să zboare? Ridicol! Să călătorească cu o viteză mai mare decât cea a sunetului? Absurd! Să creeze copii în eprubetă şi să cloneze specii de animale şi chiar oameni? Imposibil!" Şi totuşi, toate aceste lucruri au devenit posibile din cauza celor care au avut curajul să gândească ceea ce era de neconceput, în timp ce masele îşi băteau joc de ei. Încercaţi şi dumneavoastră acest lucru, înainte de a uita complet

că există şi această posibilitate. Gândiţi dincolo de limitele realităţii impuse de alţii.

Refuzul de a face acest lucru este închisoarea supremă, stagnarea mentală şi emoţională supremă, care permite controlul suprem. Pe scurt, este chiar maniera în care am fost controlaţi de când a început acest joc.

CAPITOLUL 3

Frăţia Babiloniană

După ce apele s-au retras în urma cataclismului provocat de Venus, supravieţuitorii au coborât din munţi sau au ieşit la suprafaţă din adâncurile pământului. Ei s-au stabilit în ţinuturile de şes şi au început să-şi reconstruiască civilizaţia. Aceasta a fost perioada în care au apărut brusc civilizaţiile Sumerului, Egiptului şi cea de pe Valea Indului, toate cu un nivel tehnologic foarte ridicat, deşi existaseră şi înainte de cataclism.

Societatea sumeriană a apărut în culmea dezvoltării sale din cauza bruştei infuzii de cunoaştere primită de la rasa ariană provenită de pe Marte, care a coborât din Munţii Caucaz şi s-a extins din Orientul Apropiat către Sumer, Egipt şi Valea Indului. Chiar şi istoricii sunt de acord că aceste societăţi extrem de avansate au apărut brusc. O altă infuzie primită de rasa albă (şi nu numai) a fost cea genetică de sorginte reptilo-ariană sau reptilo-umană. Este vorba de liniile genealogice încrucişate create prin manipulări genetice de Anunnaki. Principalul centru în care s-au dezvoltat aceste familii de hibrizi în lumea antică, după retragerea apelor, a fost Babilonul, situat în sudul Sumerului, de-a lungul fluviului Eufrat. Analiza atentă a dovezilor arată că Babilonul a fost fondat la o dată mult anterioară celei acceptate iniţial. Aici au apărut primele societăţi secrete, care s-au răspândit apoi pe întregul glob, de-a lungul miilor de ani care au urmat. Frăţia care controlează la ora actuală lumea

este expresia modernă a Frăției Babiloniene alcătuite din preoți reptilo-arieni și din familii „regale" care au coborât în această regiune imediat după potop (în urmă cu aproximativ 6000 de ani). Aceasta a fost perioada în care au apărut pentru prima oară credințele manipulate ale marilor religii actuale.

Potrivit textelor și legendelor antice, fondatorul Babilonului a fost Nimrod, care a domnit împreună cu soția sa, Semiramida. Nimrod era descris ca un „tiran atotputernic", unul dintre „giganți". Arabii credeau că cel care a construit (sau reconstruit) după potop uimitoarea structură de la Baalbek, în Liban, cu cei trei stâlpi din piatră cântărind fiecare câte 800 de tone, a fost Nimrod. Se spune că a domnit asupra regiunii Libanului de astăzi și, potrivit Genezei biblice, primele centre ale regatului lui Nimrod au fost Babilonul, Akkad și altele, în ținutul Shinar (Sumer). Mai târziu, el s-a extins în Asiria, construind orașe precum Ninive, unde au fost găsite numeroase Tăblițe Sumeriene. Nimrod și Semiramida aparțineau liniei genealogice cunoscute mai târziu sub numele de *titani* - o linie succesorală alcătuită din oameni posedați de reptilieni și din reptilieni pur-sânge. Se crede că această rasă de „giganți" sau „titani" erau descendenții lui Noe, copilul descris în *Cartea lui Enoh* (varianta ulterioară a *Cărții lui Noe)* ca fiind un hibrid Privitor-uman cu pielea foarte albă. În Geneză, tatăl lui Nimrod este numit Cush. El era cunoscut și sub nume precum Bel sau Belus și era nepotul lui Noe și fiul lui Ham. Mai târziu, Cush a devenit cunoscut ca zeul Hermes, care înseamnă Fiul lui Ham. Ham sau Khem se traduce prin „cel ars" și este posibil ca acest nume să fi avut o legătură cu adorarea soarelui. Mulți din zeii Antichității au apărut mai întâi în Babilon, răspândindu-se apoi în Egipt.

Nimrod și Semiramida au rămas principalele

zeități ale Frăției până în ziua de astăzi, sub diferite nume și simboluri. Nimrod era simbolizat ca un pește, iar regina Semiramida ca un pește și un porumbel. Ea reprezintă și un simbol al lui Ninkharsag, creatoarea raselor de hibrizi reptilo-umani. Nimrod era considerat un zeu-pește dragon și era ilustrat ca fiind jumătate om, jumătate pește. Este posibil ca acest simbol să amintească de faptul că era jumătate om, jumătate reptilă cu solzi. Regina Semiramida era și ea simbolizată de un pește, căci babilonienii credeau că peștele este un afrodiziac. În timp, a devenit Zeița Iubirii. În ipostaza ei de „Duh Sfânt", Semiramida este prezentată ca un porumbel cu o ramură de măslin în cioc. De altfel, numele ei înseamnă „purtătoarea ramurii", dacă ținem seama de rădăcinile „Ze" (articol), „emir" (ramură) și „amit" (purtător). Putem remarca în treacăt și asemănarea dintre această simbolistică și cea din legenda lui Noe și a Marelui Potop, când un porumbel s-a întors pe corabia lui Noe ținând în cioc o ramură de măslin. Să se refere oare acest simbol la întoarcerea reptilienilor după potop? Numele Semiramida derivă, de asemenea, din cel al unei divinități indiene anterioare: Sami-Rama-isi sau Semi-ramis. Peștele și porumbelul sunt două simboluri folosite încă pe scară largă în ritualurile religioase și în ceremoniile naționale de astăzi, deși majoritatea oamenilor nu au nicio idee despre adevărata lor semnificație. Sinn Fein, ramura politică a grupării teroriste nord-irlandeze IRA, are drept simbol un porumbel. Aceeași imagine poate fi regăsită pe multe din sceptrele ținute în mână de monarhii britanici *(vezi secțiunea cu ilustrații)*. Acest lucru nu este întâmplător, căci ambele organizații reprezintă acoperiri moderne ale Frăției Babiloniene, iar porumbelul o simbolizează pe regina Semiramida. Pentru acești oameni, porumbelul nu reprezintă un

simbol al păcii, ci al morții și distrugerii (știut fiind că Frăția folosește frecvent simbolismul inversat). Pentru masele largi, el chiar este un simbol pozitiv, în timp ce pentru Frăție este unul negativ. Această inversare a simbolisticii le permite să își afișeze fără teamă simbolurile în locurile publice, fără teama că cineva se va plânge sau le va înțelege cu adevărat.

Semiramida mai era cunoscută ca Regina Cerului (sau Rhea), Mama Fecioară a Zeilor, și uneori ca Marea Mamă a Pământului (Ninkharsag). Era, de asemenea, adorată sub numele de Astarte, „femeia care a construit turnurile", cu referire evidentă la Turnul din Babel (Babilon), atribuit lui Nimrod. Liniile succesorale regale din Europa provin din liniile genealogice reptilo-ariene din Babilon, iar coroanele lor au apărut ca urmare a coafurii încornorate purtate de Nimrod. Coarnele simbolizau autoritatea monarhului și s-au transformat în timp într-o diademă din metal cu trei coarne, care simboliza puterea regală învestită cu autoritate divină. La ora actuală, ea este reprezentată de simbolul crinului, care apare pretutindeni pe însemnele caselor regale europene *(vezi Figura 5)*. Așa cum spuneam mai devreme, ierarhia „regală" draconiană (albinoșii înaripați) este înzestrată cu coarne. Personal, nu am nicio îndoială că aceasta este adevărata origine a însemnelor încornorate pe care le purtau regii antici. Imaginea clasică a diavolului este și ea încornorată. Unul din titlurile pe care le-a purtat Nimrod era acela de Baal (Domnul), căruia îi corespundea Baalti *(Mylady* - Doamna) pentru Semiramida. Expresia latină pentru „Doamna Mea" era *Mea Domina*, care a devenit mai târziu *Madonna* în limba italiană.

Papalitatea a pretins multă vreme că scaunul Sfântului Petru de la Vatican este o relicvă sfântă, dar o comisie alcătuită din oameni de știință a stabilit

în anul 1968 că el nu este mai vechi de secolul al IX-lea. Mai semnificativ este faptul că scaunul papal este decorat (potrivit Enciclopediei Catolice) cu 12 farfurii care prezintă ilustrații cu cele 12 munci ale lui Hercule. Din aceeași lucrare aflăm că Hercule a fost un alt nume al lui Nimrod, înainte de a deveni un semizeu al grecilor. În anul 1825, papa Leon al XII-lea a autorizat producerea unei monede jubiliare pe care era prezentată o femeie într-o poziție care amintea puternic de simbolismul reginei Semiramida. Aceasta ținea un crucifix în mâna stângă, o cupă în mâna dreaptă, iar pe cap avea o coroană cu șapte vârfuri, precum cea de pe capul Statuii Libertății - un alt simbol al Semiramidei, dăruită orașului New York de francmasonii francezi. Un prieten de-al meu, care are rude ce ocupă poziții de vârf la Vatican, mi-a povestit că în timpul papei Ioan Paul al II-lea i s-a permis să facă un tur al Vaticanului care l-a lăsat cu gura căscată. De pildă, i s-a arătat baia din aur masiv a papei, decorată cu simboluri astrologice, și a putut privi în interiorul casetelor vidate care conțin mii de documente și cărți ezoterice furate în timpul sutelor de ani de dictatură religioasă, fiind ținute apoi departe de ochii opiniei publice.

Nimrod a fost cunoscut, de asemenea, sub numele de Eannus, zeul cu două fețe, care a devenit mai târziu Ianus la romani. Unul din frații Anunnaki, „zeul-șarpe" Enki, a mai fost cunoscut și sub numele de Ea. Vulturul francmason cu două capete, unul care privește către dreapta și celălalt către stânga, este un simbol al lui Nimrod în ipostaza sa de Eannus, dar poate și al unui draconian înaripat. Se spune că Eannus păstra cheile porții cerului, fiind singurul intermediar între Dumnezeu și umanitate. De aceea, orice credință care nu era susținută de el era considerată falsă și trebuia condamnată. Preoțimea babilo-

Figura 5
Crinul, simbolul trinității babiloniene Nimrod-Semiramida-Tammuz (printre altele).

niană s-a folosit plenar de acest instrument perfect pentru a-și impune voința asupra maselor. Religia babiloniană avea două niveluri. Masele erau manipulate să creadă în tot felul de superstiții și să preia literal sensul poveștilor simbolice, în timp ce inițiații aleși primeau adevărata cunoaștere, fiind amenințați cu moartea în caz că ar fi revelat-o altor persoane. În acest fel, adevărul despre viață, potențialul uman, istoria și Agenda reptiliană erau ascunse de ochii marii majorități a oamenilor, fiind cunoscute numai de un număr restrâns de inițiați.

Sacrificiile umane erau considerate fundamentale de religia Babilonului; oriunde s-au răspândit mai târziu, Frăția Babiloniană și liniile genealogice reptiliene au dus cu ele această tradiție, care le era impusă de reptilieni. Toate speciile crude par să fie dependente de sânge, iar această dependență s-a transmis inclusiv hibrizilor care le poartă genele, lucru pe care îl voi demonstra în continuare. Preoții babilonieni erau nevoiți să mănânce o parte din ofrandele sacrificiale. Nu întâmplător, numele de preot Cahna-Bal a devenit în timp sinonim cu expresia „mâncător de carne de om" sau canibal. Moloch, șopârla zburătoare pe care am menționat-o mai devreme, era un alt nume al lui Nimrod-Tammuz. *Tam* înseamnă „a perfecționa", iar *muz* înseamnă „a arde". Regăsim acest simbolism al lui Tammuz-Moloch în ritualurile de ardere a unor copii vii în onoarea acestei divinității însângerate. N-o să-ți

vină să crezi, dar aceste ritualuri continuă inclusiv în zilele noastre. Ritualul Beltane, practicat mai târziu de druizii din Britania pe data de 1 mai și cunoscut sub numele de May Day, implica în acele vremuri arderea unor copii vii în pântecul unei uriașe efigii umane căreia i se dădea foc. Acest obicei a fost moștenit de la babilonieni când Frăția s-a extins în Europa. Se pare că principala bază pe care și-au stabilit-o reptilienii înainte de a se muta în Orientul Apropiat și Africa a fost teritoriul actual al Regatului Unit al Marii Britanii și al Irlandei de Nord. Festivalul lui Tammuz se ținea la data de 23 iunie și sărbătorea ascensiunea acestuia din lumea subterană. După ce a înviat, Tammuz a devenit cunoscut sub numele de Oannes, zeul-pește. Simbolistica lui Nimrod-Semiramida a fost adoptată ulterior de toate culturile pământului, sub cele mai variate nume. Deși toate aceste divinități par extrem de diferite între ele, în spatele lor se ascund, de fapt, aceleași două personaje. O altă divinitate amplu folosită în ritualurile sataniste moderne care presupun sacrificarea copiilor este Cronos, regele ciclopilor din legenda greacă. Acesta era cunoscut drept constructorul turnului și este aproape sigur o altă variantă a lui Nimrod - constructorul biblicului Turn din Babel.

Motivul pentru care liniile genealogice reptiliene sunt implicate și astăzi în ritualuri atât de macabre este cât se poate de simplu: pentru că au făcut dintotdeauna acest lucru. Dacă vei studia evoluția acestor linii succesorale de-a lungul istoriei, vei constata că ele au folosit aceleași ritualuri și sacrificii aduse acelorași divinități, din cele mai vechi timpuri și până astăzi. Un alt fragment din *Cartea lui Enoh* descrie împerecherea Privitorilor cu femeile umane și comportamentul progeniturilor lor:

„Şi ele au rămas însărcinate şi au dat naştere unor uriaşi... care au consumat toate bunurile oamenilor. Când oamenii nu i-au mai putut susţine, uriaşii s-au întors împotriva lor şi i-au mâncat pe ei. Au păcătuit apoi împotriva păsărilor şi animalelor, a reptilelor şi peştilor şi au sfârşit prin a-şi devora carnea şi prin a-şi bea sângele unii altora. Pământul poate depune mărturie împotriva celor nelegiuiţi."

Acest pasaj descrie exact liniile genealogice despre care vorbim şi care s-au răspândit mai târziu pe întreaga planetă, odată cu Frăţia Babiloniană. În timp ce noi privim direct în realitatea fizică, în care ne simţim perfect integraţi, reptilele privesc în realitatea tridimensională ca şi cum s-ar uita printr-o fereastră. În cazul de faţă, fereastra o reprezintă ochii trupului uman. Noi suntem conştienţi în lumea cu trei dimensiuni, ei sunt conştienţi în cea cu patru dimensiuni. Dacă ştii să îi cauţi, îi poţi descoperi cu uşurinţă după modul în care privesc. Privirile lor sunt întunecate, pătrunzătoare şi reci. Reptilienii pur-sânge nu sunt ataşaţi de trupurile lor, ca oamenii. Ei le folosesc doar ca pe nişte „costume spaţiale", pentru a opera în această lume, iar când unul se epuizează, nu fac decât să îl schimbe cu altul. Acest proces de „posesiune" a trupurilor fizice de către reptilieni şi alte entităţi din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni a condus mai târziu la poveştile moderne cu demoni, diavoli şi alte spirite malefice care posedă mintea şi trupul oamenilor. În realitate, entităţile pe care le invocă ritualurile satanice şi de magie neagră apelează la reptilieni şi la alte forme de conştiinţă din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni; prin intermediul lor îşi „racolează" aceştia păpuşile pe care le vor poseda mai târziu. Aşa se petreceau lucrurile în Babilon şi la fel se petrec şi astăzi. Aşa cum am arătat în lucrarea mea anterioară, *Eu sunt eu - eu sunt liber*, şi aşa cum voi descrie amănunţit în lucrarea de faţă, ierarhia modernă a Frăţiei este impli-

cată până peste cap în ritualuri satanice, sacrificii de copii, ceremonii de băut sângele și alte orori care îți vor tăia respirația. Da, vorbesc acum de nume dintre cele mai cunoscute din rândul regalității, al oamenilor politici, bancherilor, oamenilor de afaceri și patronilor mass-media din lume. Altfel spus, mă refer la oameni precum George Bush, Henry Kissinger, familia regală britanică și mulți alți președinți de state, prim-miniștri și membri ai aristocrației. Greu de crezut, nu? Așa este, dar când nu a sunat ca fiind fantastic adevărul în această lume a amăgirii și minciunii?

Trei dintre principalele elemente ale religiei babiloniene erau: focul, șarpele și soarele. Voi explica în continuare simbolistica soarelui, căci aceasta reprezintă un aspect esențial al istoriei noastre. Cea mai mare parte a populației adora soarele pentru darurile evidente pe care le revărsa asupra pământului, pentru lumina și căldura sa, care aveau un efect atât de vital asupra recoltelor și bunăstării generale a oamenilor. Ierarhia Frăției Babilonului și celelalte grupuri ale Elitei care dețineau o cunoaștere avansată se concentrau însă asupra soarelui din alte motive. Aceste grupuri înțelegeau natura reală a soarelui ca o conștiință multidimensională care influențează întregul sistem solar pe diferite niveluri de frecvență. Chiar și în dimensiunea noastră fizică, emisiile solare de energie magnetică ne afectează în permanență, clipă de clipă. Soarele are un diametru de aproximativ 1.500.000 de kilometri și conține 99% din materia existentă în sistemul nostru solar. El reprezintă o sferă imensă de energie, care operează la fel ca o bombă atomică, iar nivelul temperaturii atinge în interiorul său nu mai puțin de 14 milioane de grade Celsius. Se rotește mai rapid la Ecuator decât la poli, motiv pentru care activitatea câmpului său magnetic este colosală. Scriitorul și cercetătorul Maurice Cotterell a făcut un studiu detaliat al petelor și activității solare, în urma căruia a dedus

că soarele proiectează în exterior o cantitate imensă de energie magnetică. Aceasta a fost chiar fotografiată, apărând ca nişte flăcări imense, unele cu o înălţime de 186.000 de kilometri. Această energie uriaşă călătoreşte spre Pământ purtată de vântul solar şi poate afecta computerele, provocând mari pene de curent electric. Dacă nu ar exista Centurile Van Allen, adică acele zone de radiaţii care înconjoară planeta şi sunt conexe cu câmpul magnetic al Pământului, energia soarelui ne-ar „prăji" pur şi simplu.

Maurice Cotterell a studiat petele solare şi a stabilit că există cicluri pe termen scurt, mediu şi lung ale activităţii solare, lucru pe care îl explică în cartea pe care a scris-o împreună cu Adrian G. Gilbert, *Profeţiile mayaşe*. După ce a avansat cu cercetările sale, Cotterell a descoperit un uimitor sistem matematic şi de simboluri rămas de la populaţia mayaşă din America Centrală. Mayaşii pretindeau că provin din „zei" şi susţineau că adevăratul lor cămin este o insulă pierdută. Sistemele lor matematice şi astronomice erau uimitor de precise, fiind moştenite, la fel ca şi sistemul de măsurare a timpului, de la o cultură mult mai veche şi, în ultimă instanţă, de la extratereştri. Am vorbit mai devreme despre afirmaţia preşedintelui mexican, potrivit căreia mayaşii erau o rasă provenită din încrucişarea oamenilor cu reptilienii sau „iguanele", după cum le numea el.

Maurice Cotterell a realizat fascinat că ciclurile mayaşe ale evoluţiei umane corespund aproape perfect cu ciclurile emisiilor magnetice solare descoperite de el. Deşi au trecut mii de ani de atunci, ele erau aproape identice. Acest lucru este uşor de explicat. Tot ceea ce există este o formă de energie. Viaţa reprezintă o formă de interacţiune a câmpurilor magnetice. Dacă schimbi magnetismul, modifici practic natura câmpului energetic. Dacă modifici natura

câmpului energetic, se va schimba inclusiv natura vieții mentale, emoționale, spirituale și fizice, care nu înseamnă altceva decât energie în diferite forme. De pildă, celelalte planete operează asemenea schimbări în timp ce se rotesc în jurul soarelui, influențând câmpul magnetic al Pământului. Știința care studiază acest fenomen este astrologia. Cotterell crede că noi suntem influențați mai puternic de aceste câmpuri în momentul concepției noastre decât în cel al nașterii propriu-zise, punct asupra căruia trebuie să-i dau dreptate. După părerea mea, *ambele* momente ne influențează însă la fel de puternic. Cercetările sale l-au condus pe Cotterell la concluzia că activitatea petelor solare corespunde ciclurilor de fertilitate umană, dar și apariției și decăderii marilor civilizații și imperii de pe Pământ. Recent, oamenii de știință au descoperit că omul deține un fel de „ceas biologic" sincronizat cu ritmul solar. Pe scurt, efectul soarelui asupra vieții umane este absolut fundamental și depășește cu mult beneficiile datorate luminii și căldurii sale. Extratereștrii știau acest lucru din cele mai vechi timpuri și priveau cu respect către soare. Acesta reprezintă inima fizică și spirituală a sistemului solar și a ajuns să simbolizeze în timp Creatorul, dar mai ales aspectul masculin al forței creatoare... „El este Lumina Lumii." Această cunoaștere referitoare la soare este o temă centrală a cărții de față, în care vom călători de-a lungul istoriei până în epoca modernă. Pe de altă parte, ea va îngreuna într-o oarecare măsură decodificarea istoriei, căci strămoșii noștri foloseau constant simbolistica soarelui și cea astrologică în legendele lor, iar o parte din numele zeilor lor nu înseamnă altceva decât o referire la soare și la planete.

Discernerea faptelor reale de cele simbolice nu este un lucru ușor. După părerea mea, expresia „zeul-soare" a fost folosită inclusiv pentru a-i desemna pe

extratereştri şi pe descendenţii hibrizi ai acestora, despre care textele străvechi afirmă că aveau feţe care străluceau ca soarele, motiv pentru care îi mai numeau şi „Cei strălucitori". Imaginează-ţi ce putere ai avea să-ţi impui Agenda dorită şi să manipulrzi rasa umană dacă ai cunoaşte dinainte ciclurile energiei solare şi ale celorlalte planete, precum şi maniera în care acestea influenţează conştiinţa umană. Ai şti astfel când sunt predispuşi oamenii către mânie, agresivitate, teamă, îndoială şi vinovăţie şi implicit când trebuie declanşate războaiele, colapsurile economice etc. Frăţia a deţinut întotdeauna această cunoaştere, pe care o foloseşte cu mult succes şi în zilele noastre, aşa cum voi arăta în continuare.

Frăţia Babiloniană şi liniile ei genealogice reptiliene s-au răspândit în întregul Orient Apropiat şi în cel Mijlociu, mai ales în Egipt, iar mai târziu în Europa şi în cele două Americi. După părerea mea, civilizaţia egipteană care a apărut după cataclismul provocat de Venus a fost opera arienilor de pe Marte, adică a fenicienilor, cu sau fără sprijinul reptilienilor Anunnaki. Cert este că, înainte de anul 2000 î.Ch., reptilienii au preluat puterea în Egipt. Curtea Regală a Dragonului a fost fondată de preoţii din Mendes în jurul anului 2200 î.Ch., continuând să existe şi astăzi sub forma Curţii Regale şi Imperiale a Suveranităţii Dragonului. Actualul Cancelar al acestei organizaţii secrete este autorul Laurence Gardner, iar adresa sa poştală este Columba House din Devon, Anglia (Columba = porumbel = Semiramida). Potrivit lui Gardner, numele Dracula înseamnă „Fiul lui Dracul", fiind inspirat de Prinţul Vlad al III-lea al Transilvaniei-Valahiei, un Cancelar al Curţii Dragonului din secolul al XV-lea. Tatăl prinţului era cunoscut sub numele de „Dracul", adică Draco. Oriunde au ajuns, membrii Frăţiei Babiloniene şi-au creat şcoli ale misterelor cu ajutorul cărora au deter-

minat populația locală să creadă în tot felul de prostii și să renunțe la puterea sa datorită fricii și superstițiilor. În schimb, nivelurile superioare ale acestei structuri piramidale își transmiteau cunoașterea avansată celor care deserveau Agenda reptiliană. Dacă apăreau alte școli inițiatice (ne-reptiliene), acestea erau infiltrate de preoții babilonieni, care preluau mai târziu controlul asupra lor. Școlile misterelor au existat pe pământ de zeci de mii de ani, poate chiar de sute de mii de ani, fiind folosite pentru transmiterea cunoașterii avansate celor pe care preoții și cei din vârful piramidei îi considerau demni să o primească. În cartea sa, *Maeștrii înțelepciunii,* J.G. Bennett afirmă că misticul rus Georges Ivanovitch Gurdjieff i-a povestit că școlile misterelor au o vechime de cel puțin 30-40.000 de ani, lucru pe care l-a aflat studiind desenele murale din peșterile din Caucaz și Turkestan. Îi aud de multe ori pe adepții New Age contestând indignați faptul că școlile misterelor din Antichitatea îndepărtată ar fi putut face parte integrantă din același mecanism manipulator. Răspunsul meu este că, înainte de toate, asemenea organizații care ascund cunoașterea de masele largi ale oamenilor nu ar trebui să existe deloc. Indiferent care ar fi intenția lor, dacă pleacă de la premisa că au dreptul să le conteste această cunoaștere avansată celor mulți, decizând cine poate să aibă acces la ea și cine nu, ele joacă deja un joc extrem de periculos prin aroganța pe care o exprimă. Au existat într-adevăr și școli orientate pozitiv, care au avut intenția să dăruiască această cunoaștere celor care ar fi putut-o folosi cu înțelepciune. Eu nu doresc să sugerez în niciun caz că toate aceste școli ale misterelor au avut intenții necurate. Departe de mine acest gând. Dar chiar și în aceste școli pozitive s-au infiltrat la un moment dat slujitorii reptilienilor. Iată ce scrie în această direcție istoricul francmason Manly P. Hall:

„Deşi ceremoniile magice complexe ale Antichităţii nu erau neapărat rău intenţionate, pervertirea lor a condus la apariţia şcolilor false de vrăjitorie sau magie neagră [în Egipt]... Magicienii negri din Atlantida au continuat să îşi exercite puterile supranaturale până când au subminat şi au corupt complet morala Misterelor primitive... Ei au uzurpat poziţiile ocupate cândva de iniţiaţi şi au preluat frâiele guvernării spirituale.

În acest fel, magia neagră s-a transformat în religie de stat, paralizând activităţile intelectuale şi spirituale ale indivizilor, cărora le cereau să accepte în întregime şi fără ezitare dogmele impuse de preoţime. Faraonul a devenit o păpuşă în mâinile Consiliului Stacojiu - un comitet de super-vrăjitori ridicaţi la putere de preoţime."

Magicienii negri despre care Hall afirmă că proveneau din Atlantida erau, după părerea mea, hibrizii reptilo-umani care au alcătuit Frăţia Babiloniană. Societatea lor secretă s-a răspândit la ora actuală în întreaga lume, operând practic în toate ţările pământului. Coordonarea Agendei lor se realizează în prezent transfrontalier, prin intermediul unor companii şi instituţii aparent fără legătură unele cu altele, precum guvernele diferitelor state, sistemul bancar global, cel al companiilor multinaţionale, complexul militar şi imperiul mass-media. Cunoaşterea nu este bună sau rea; ea este pur şi simplu. Modul în care este folosită ea poate fi însă benefic sau malefic. Iniţiaţii aflaţi pe nivelurile superioare ale organizaţiei ştiu foarte bine în ce constă influenţa magnetică a soarelui asupra minţii umane, care sunt efectele planetelor asupra comportamentului oamenilor, cum pot fi manipulate timpul, conştiinţa, energia, vremea şi încă multe altele. Dacă este folosită în mod rău intenţionat, această cunoaştere poate deveni incredibil de distructivă şi manipulatoare, lucru care s-a şi întâmplat.

Simultan, reptilienii şi-au folosit societăţile secrete pentru a crea instituţii publice precum partidele politice, cu ajutorul cărora extrag orice cunoştinţe avansate din circuitul public. Inchiziţia a reprezentat un excelent exemplu în această direcţie. Să vorbeşti în acele vremuri de probleme ezoterice însemna să îţi semnezi singur condamnarea la moarte. Acest mecanism a funcţionat atât de bine, încât până şi la ora actuală mai există creştini care condamnă cunoaşterea ezoterică, pe care o consideră „demoniacă", deşi însăşi religia lor a fost fundamentată pe această cunoaştere.

Toate subiectele asupra cărora am insistat până acum, inclusiv zeităţile şi simbolurile descrise mai sus, ne vor însoţi de-a lungul întregii noastre călătorii până în epoca modernă, analizând astfel expansiunea Frăţiei Babiloniene în lume. Invariabil, reptilienii pur-sânge şi hibrizii manipulaţi de aceştia au ajuns în poziţii de conducere în toate ţările unde s-au stabilit. Nivelul lor de cunoaştere era mult deasupra celui general. În plus, ei aveau un plan pe termen lung de îndeplinit, susţinut de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, respectiv *Marea Operă a Tuturor Timpurilor*, după cum avea să fie denumit de către francmasoni. Acest plan presupunea folosirea populaţiei ne-reptiliene ca sclavi şi preluarea puterii politice şi religioase de preoţii şi iniţiaţii Frăţiei, care se asigurau - printre altele - de retragerea din circuitul public a tuturor informaţiilor ezoterice şi ascunderea acestora în societăţile lor secrete. După potop, rasa albă şi liniile genealogice reptilo-ariene s-au extins din Munţii Caucaz şi din munţii Iranului şi ai Kurdistanului către Egipt, Israel/Palestina şi teritoriul ocupat la ora actuală de Iordania, Siria, Irak, Iran şi Turcia, până la Munţii Caucaz *(vezi Figura 6)*. Deloc întâmplător, aceasta a fost regiunea în care s-au născut toate marile religii ale lumii. În Antichitate, civilizaţiile Sumerului, Babilonului şi Asiriei au apărut pe teritoriul actual al

Irakului, în timp ce Turcia era cunoscută ca Asia Minor (Mică) sau Persia. Arhiepiscopul de Cashel, Richard Laurence, cel care a tradus prima ediție în engleză a *Cărții lui Enoh* din limba etiopiană, a tras concluzia (analizând descrierea celei mai lungi zile a anului) că autorul textului trebuie să fi trăit în regiunea Caucazului și nu în Palestina, așa cum cred majoritatea oamenilor. Aceasta este zona din care au apărut cele mai multe linii genealogice reptilo-umane, textul original al *Cărții lui Enoh* fiind mult mai vechi decât cel al *Cărții lui Noe*. Pe măsură ce s-a extins în noile teritorii, rasa ariană a fost cunoscută sub diferite nume, cele mai semnificative fiind cele de hitiți și fenicieni. Sunt convins că au mai existat și alte așezări ariene în afara acestor regiuni, poate chiar și în Britania, și sunt la fel

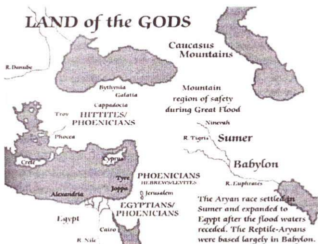

Figura 6:

Ținutul Zeilor în lumea antică, de unde s-au răspândit în Caucaz, Sumer, Babilon și Egipt arienii și rasele genealogice reptilo-ariene. Au existat însă și alte popoare avansate, în alte părți ale lumii.

de sigur că reptilienii operau și în alte părți ale lumii, precum cele două Americi. Cheia adevăratei istorii a umanității din ultimii 7000 de ani este însă situată în regiunea muntoasă din jurul Caucazului, coborând către câmpiile Sumerului și Egiptului.

Cu cât m-am adâncit mai mult în studierea acestor probleme, cu atât mai mult am avut de-a face cu munții Caucaz. Nu cred că este deloc întâmplător faptul că americanii numesc rasa albă: „rasa caucaziană". Chiar și istoricii oficiali recunosc faptul că civilizația și religia hindusă a apărut printr-o migrație masivă a rasei „ariene" din munții Caucaz către valea Indului, în jurul anului 1550 î.Ch. Aceeași rasă ariană (arienii își spuneau ei înșiși „arya") a introdus limba sanscrită în India, precum și legendele și miturile din cărțile sfinte hinduse cunoscute sub numele de *Vede*. În urma unor cercetări exhaustive asupra rasei ariene, L.A. Waddell a ajuns la concluzia că părintele primului rege arian al Indiei consemnat de istorie (menționat în epopeea *Mahabharata* și în istoria budistă a Indiei) a fost ultimul rege istoric al hitiților din Asia Mică. Arienii indieni adorau soarele sub forma lui Indra, Părintele Zeilor, în timp ce hitiții-fenicienii numeau același Părinte al Zeilor: Indara. Același popor arian s-a stabilit sub diferite nume în Sumer, Babilon, Egipt și Asia Mică, actualmente Turcia, precum și în alte țări din jur, ducând cu ei aceleași legende, mituri și religii. Toate provin din aceeași sursă: această rasă ariană despre care se spune că a venit de pe Marte și liniile genealogice reptilo-umane care operau sub acoperire în interiorul ei. Rasa ebraică provine și ea tot din regiunea Caucazului, și nicidecum din Israel, așa cum se pretinde. Surse istorice și antropologice evreiești arată că numai un număr mic de evrei au o legătură genetică cu israeliții. În secolul al VIII-lea, un popor care trăia în regiunea Caucazului și în sudul Rusiei (numit poporul khazar) s-a convertit în masă la religia

evreiască. Mai târziu, când imperiul a înflorit, această populație a emigrat către nord, stabilindu-se în alte părți ale Rusiei, în Lituania și Estonia. De aici, ei au pătruns în Europa Occidentală, de unde au ajuns în Statele Unite. De pildă, familia Rothschild este de origine khazară. Aceștia sunt oamenii care au impus cucerirea Palestinei arabe după cel de-al Doilea Război Mondial, pretinzând că „Dumnezeu" le-a dat dreptul divin de a se instala în țara destinată de el „poporului ales". În realitate, țara din care au provenit este regiunea Caucazului și sudul Rusiei, nu Israelul. Dacă vrei informații detaliate despre această poveste și despre manipularea pusă la cale de organizațiile secrete care s-a ascuns în spatele creării statului modern Israel (mai corect ar fi să-i spunem Rothschild-land), îți recomand lucrarea mea, *Și adevărul vă va face liberi*.

Rasa albă a migrat astfel către nordul Europei. Primii oameni care au ajuns aici pe mare au fost fenicienii, în timp ce alte popoare de aceeași sorginte au migrat lent pe uscat. Din ultima categorie făceau parte inclusiv cimerienii și sciții. Sub diferite nume, aceste populații și liniile genealogice hibride din rândul lor au populat întreaga Europă și s-au reunit cu arienii deja instalați în Britania și în nordul Europei, ajunși acolo pe mare. Fenicienii joacă un rol crucial în povestea noastră și voi insista imediat asupra lor. Cimerienii au migrat din Caucaz și Asia Mică (Turcia) către nord-vest, ajungând în regiunile pe care există astăzi Belgia, Olanda, Germania și Danemarca. Istoricii romani Pliniu și Tacit afirmă că toate popoarele de pe coasta de nord a Europei, de la Olanda și până la Danemarca, au aceeași origine etnică, afirmație susținută și de dovezile arheologice care indică faptul că acest popor cimerian a ajuns în respectiva regiune în perioada 300-250 î.Ch. Un alt grup de cimerieni a călătorit de-a lungul Dunării către Ungaria și Austria de astăzi, până în sudul Germaniei și al Franței. Romanii i-au numit gali,

în timp ce grecii le-au spus celți. Anumite grupuri din aceste triburi celtice s-au instalat în Boemia și Bavaria, în timp ce altele au invadat nordul Italiei. Istoricul roman Sallust descrie înfrângerea romanilor de către „cimbri", despre care afirmă că erau gali. Alți istorici romani afirmă că cimbrii erau celți. Ei erau împărțiți în trei triburi: belgii (la nord-est de Franța), galii (centrul Franței) și achitanii (sudul Franței, până în munții Pirinei). Până în secolul al II-lea înainte de Christos, celții/galii (cimerienii albi veniți din munții Caucaz și din Orientul Mijlociu) au ocupat întregul centru al Europei și nordul Italiei, după care au cucerit integral această țară. În jurul anului 280 î.Ch., ei s-au întors în Asia Mică și au reocupat pământurile strămoșilor lor. După cum afirmă istoricul Henry Rawlinson: „Aceste două invazii majore în Asia Mică au fost făcute de aceeași rasă, numită în primul caz cimerieni, iar în cel de-al doilea gali". În cele din urmă, galii invadatori s-au stabilit într-un loc numit Phrygia, cunoscut ulterior ca Galatia (Gal-atia). Se presupune că acestui popor le-a adresat Sfântul Petru scrisoarea sa despre care Noul Testament afirmă că le-a fost trimisă galatenilor. Cimerienii sau cimbrii s-au stabilit, de asemenea, în Țara Galilor; până astăzi, numele limbii acestui popor galez este Cymru.

Sciții au fost un alt grup arian, care a migrat, de asemenea, la nord de Caucaz, către Europa. Cei care le-au schimbat numele, pentru a-i distinge de alte popoare, au fost romanii. Printre simbolurile sacre ale sciților se numărau șarpele, boul (Nimrod/Taurul), focul (soarele/cunoașterea) și Tho sau Theo, echivalentul zeului egiptean Pan. Romanii i-au numit pe sciți sarmați și germani (de la cuvântul latin *germanus*, care însemna „autentic"). De atunci, sciții au rămas cunoscuți ca „poporul celor autentici", iar numele de germani le-a rămas până astăzi. Aceeași schimbare este confirmată și de scrierile istoricilor romani Pliniu și

Strabo. Un alt popor căruia romanii îi spuneau german au fost anglo-saxonii. La ora actuală, Saxonia este un teritoriu situat la nord de Germania şi de Olanda. Atât anglii, cât şi saxonii au venit din aceeaşi sursă genetică: cimerienii şi sciţii albi din Caucaz şi din Orientul Mijlociu. Acelaşi lucru este valabil şi în privinţa lui William Cuceritorul şi a normanzilor săi, ultimul popor care a invadat Britania în anul 1066, în urma celebrei bătălii de la Hastings. Termenii de normand şi Normandia provin de la oamenii nordului (norse), căci atunci când au ocupat regiunea cu acelaşi nume din Franţa, ei au venit din Scandinavia. Povestea eroului scandinav Odin afirmă că acesta a venit din Asaland sau Asaheim, un teritoriu identic cu ţara sciţilor, care poate fi identificat în India ariană. Se spune că de acolo a plecat Odin, între anii 200-300, pentru a cuceri Suedia, în fruntea unei armate uriaşe numite Svear. Până astăzi, numele Suediei în propria limbă este Sverige, Ţara lui Svear.

Un alt grup de sciţi, cunoscuţi sub numele de sakkas, s-a îndreptat către est, pornind din aceiaşi munţi Caucaz şi călcând pe urmele vechilor arieni. Prin anul 175 î.Ch., sakkas au ajuns la graniţa cu China. Textele chineze din această perioadă vorbesc de un popor numit Sai-wang sau Sok-wang, forţat să fugă în India. Sok-wang înseamnă „prinţii sakka". Textele arată faptul că aceşti sakka s-au retras către sud, înspre India, trecând prin trecătorile muntoase din Afganistan. Monedele descoperite din perioada anului 100 î.Ch. confirmă crearea unei regat sakka în regiunea superioară a văii Indului, între Kashmir şi Afganistan. Nu este deloc o coincidenţă faptul că budismul a apărut în ţinuturile ocupate de sakka (sciţii arieni). În jurul anului 500 î.Ch., în regiunea în care se presupune că s-a născut Buddha, cu 63 de ani în urmă trăia un trib numit sakyas. Gautama (Domnul Buddha) a primit titlul de Sakyashina sau Sakyamuni - înţeleptul sakya,

maestrul sakya sau leul tribului din Sakya. Toate aceste amănunte vor deveni extrem de semnificative dacă vom constata că toate religiile majore (ba chiar și cele minore), precum și eroii lor, provin din aceeași sursă. De fapt, sciții/sakka și cimerienii/cimbri erau unul și același popor, lucru confirmat de inscripțiile de pe Stânca Behistun din munții Zargos, situată la marginea unui vechi drum al caravanelor ce pleca din Babilon. Inscripțiile s-au făcut din porunca regelui Darius cel Mare în jurul anului 515 î.Ch. și au fost scrise în trei limbi: babiloniană, elamită și persană. Ori de câte ori versiunile elamită și persană folosesc termenul de sakka, cea babiloniană folosește termenul de cimbri.

Sintetizând, această populație ariană s-a extins sub diferite nume, dar ducând cu sine aceeași religie și aceiași eroi, dinspre țara ei de origine din munții Caucaz și din Orientul Mijlociu și Apropiat către Europa, India și China. În mijlocul său se aflau acele linii genealogice reptiliene care au făcut toate eforturile (și au și reușit) de a-și impune supremația asupra cursului evenimentelor prin intermediul regilor, reginelor, preoților și liderilor militari pe care i-au impus și pe care îi putem integra sub titlul colectiv de Frăția Babiloniană. Faptul că babilonienii făceau parte din rasa ariană este confirmat de inscripțiile și titlurile străvechi. Astfel, titlul de Kassi sau Cassi a fost folosit mai întâi de fenicieni, în jurul anului 3000 î.Ch., iar apoi adoptat de babilonienii care au domnit asupra imperiului mesopotamian. Kassi era folosit și ca nume de persoană de către fenicienii din Egipt, iar titlul de Cassi a stat la baza numelui regilor care au domnit mai târziu în Britania pre-romană. Unul dintre aceștia a bătut monede pe care scrie „Cas" și pe care apar simboluri solare, precum calul solar.

Această expansiune ariană a început mai devreme de 3000 î.Ch., prin ramura călătorilor pe mare - fenicienii. Aceștia erau un popor avansat din punct de

vedere tehnologic, dar marginalizat de istoria oficială, care le-a ascuns astfel adevărata identitate. El are o importanță fundamentală pentru a înțelege de unde provenim și unde ne aflăm la ora actuală. Fenicienii au fost cei care și-au adus liniile genealogice și cunoașterea în Europa, Scandinavia și cele două Americi, cu mii de ani înainte de Christos. Povestea lor este relatată de L.A. Waddell în cartea sa, *Originea feniciană a bretonilor, scoțienilor și anglo-saxonilor.* Waddell a fost membru al Institutului Antropologic Regal și a petrecut o viață întreagă cercetând dovezile existente. El arată faptul că fenicienii nu erau o rasă semită, așa cum s-a crezut până atunci, ci o rasă ariană albă. Studiul mormintelor feniciene arată că membrii acestui popor erau de rasă ariană, aveau capul alungit și arătau complet altfel decât semiții. Fenicienii din lumea antică obișnuiau să călătorească pe mare, pornind din bazele lor din Asia Mică, Siria și Egipt. S-au instalat astfel în insulele din Marea Mediterană, precum Creta și Cipru, dar și în Grecia și Italia. Fenicienii au fost cei care au dus mai departe cunoașterea care a permis apariția ulterioară a civilizațiilor din Creta Minoică, Grecia clasică și Italia romană. Tot ei au fost „creierele" care s-au ascuns în spatele culturii egiptene din perioada respectivă, înainte ca reptilienii să preia controlul asupra ei. Egiptenii îi numeau pe fenicieni Panag, Panasa sau Fenkha. Grecii le spuneau Phoinik-as, iar romanii Phoenic-es. Există un motiv cât se poate de simplu pentru care egiptenii își pictau zeii cu pielea albă și ochii albaștri, la fel ca și numeroase alte culturi din lumea acelei epoci. Această rasă avansată (numită fenicieni) avea pielea albă și ochii albaștri, la fel ca hibrizii reptilo-umani și ca rasa venită de pe Marte. În urma lor au rămas rasele scandinave, dar și alte popoare care provin din aceeași linie genetică. Tot ei au stat la originea obsesiei idioate a naziștilor (și, respectiv, a societăților secrete care i-au creat) pentru „rasa ariană a

stăpânilor".

Până în ziua de astăzi, cel mai mare erou al societății secrete a francmasonilor este Hiram Abif, așa-zisul constructor al Templului regelui Solomon. Sorgintea lui Abif trebuie să fi fost feniciană. Bunicul celebrului faraon egiptean Akhenaton, tatăl lui Tutankhamon, a fost un înalt preot fenician. Pasărea mitică a Egiptului, Phoenix, nu era alta decât pasărea-soarelui, emblema zeului-soare căruia i se închinau fenicienii, Bil sau Bel. Mai târziu, pasărea a fost simbolizată printr-un păun sau un vultur. În ultimii ani au apărut dovezi privind existența unor piramide pe Marte. Savanții de la NASA Vincent DiPietro și Gregory Molenaar au descoperit șase piramide enorme, asemănătoare celor din Egipt, în regiunea marțiană numită Cydonia. Este cât se poate de logic să bănuim că rasa care a construit piramidele din Egipt a fost aceeași rasă marțiană, venită pe Pământ, eventual însoțită de Anunnaki, conform ipotezei lui Zecharia Sitchin, pe care personal o susțin.

Fenicienii nu s-au limitat numai la Bazinul Mediteranean și la Orientul Mijlociu. Ei au debarcat în Britania, în jurul anului 3000 î.Ch. Artefacte feniciene incontestabile au fost descoperite în Brazilia, iar în Marele Canion din S.U.A. există anumite rămășițe care ar putea fi de sorginte egipteană. Fenicienii au debarcat în America cu mii de ani înaintea călătoriei lui Cristofor Columb, mult mediatizată de anumite grupuri de interese. Motivul pentru care legendele indienilor americani vorbesc de debarcarea unor zei înalți, de culoare albă, care au adus cu ei o cunoaștere avansată, este că exact așa s-au petrecut lucrurile. Aceștia au aparținut rasei ariene și reptilo-ariene, care au debarcat pe coasta estică a celor două Americi cu mii de ani în urmă, aceeași rasă de „zei" despre care sumerienii spuneau că le-au dăruit o civilizație după potop. Așa se explică - printre altele - de ce misionarii albi care au

venit împreună cu Cristofor Columb au rămas uimiți să constate că nativii indieni aveau aceleași legende și mituri ca și ei. Acum totul capătă sens. Ei au provenit din aceeași sursă: rasa ariană cunoscută sub numele de fenicieni, sumerieni sau hitiți. Desigur, împreună cu arienii au venit și liniile genealogice hibride pe care îi însoțeau pretutindeni. Se pare totuși că a existat și o invazie reptiliană directă în cele două Americi, cu mult timp înainte. Dovada că a existat o rasă avansată care știa de existența Americilor provine de la niște hărți străvechi, precum cea a lui Jadji Ahmed Portolan, desenată în anul 1519, care prezintă continentul nord-american, inclusiv o trecătoare care făcea legătura între Alaska și Siberia, precum și o anexă destul de precisă a unei Antarctici lipsite de gheață.

Sosirea fenicienilor arieni în Britania corespunde, de asemenea, cu perioada construcției marilor cercuri din pietre și a observatoarelor precum Stonehenge și Avebury, din Wiltshire, deși există cercetători care afirmă că au fost construite mult mai devreme. Fenicienii-sumerieni care dețineau cunoștințe extrem de avansate de matematică, geometrie sacră, astronomie, astrologie și cu privire la rețeaua de linii magnetice de forță ale pământului, cunoscută sub numele de *rețeaua energetică globală*, aveau cu siguranță cunoașterea necesară pentru a construi astfel de structuri masive. L.A. Waddell afirmă că a descoperit un însemn sumerian pe una din stâncile de la Stonehenge. Alexander Thom, profesor emerit de Inginerie la Universitatea din Oxford între 1945-1961, a descoperit că poporul antic care a construit complexul de piatră de la Stonehenge cunoștea geometria și principiile matematice „pitagoreice" cu mii de ani înainte de nașterea lui Pitagora. În cartea sa publicată în anul 1967, *Situri megalitice în Marea Britanie*, Thom explică faptul că pietrele acestei structuri nu numai că formează structuri geometrice în interiorul și în afara cercului, dar se aliniază și cu trăsă-

turile peisajului din jur și cu pozițiile soarelui, lunii și a celor mai importante stele de pe cer în anumite momente particulare, îndeosebi atunci când soarele apărea și dispărea în momentul echinocțiului și al solstițiului sau când luna se afla pe pozițiile extreme ale ciclului ei. Profesorul Thom susține că observatorul era un ceas astronomic gigantic. Dar lucrurile nu se opresc aici. Structura este un transmițător și receptor de energie. Rețeaua magnetică a pământului este alcătuită dintr-o serie de linii magnetice care se intersectează, cunoscute și ca meridiane și linii ale dragonului la chinezi. În punctele în care aceste linii se intersectează, energia începe să se învârtă într-un vortex sau într-o spirală, iar atunci când aceste intersecții sunt formate de un număr foarte mare de linii, vortexul devine uriaș. Aceste puncte sunt considerate locuri de putere și erau locurile sacre ale anticilor care le cunoșteau. Vortexul sau spirala este o constantă în Univers. Galaxia noastră are formă spiralată, apa curge de sus în jos în formă de spirală, părul din creștetul capului crește în formă de spirală, molecula de ADN care conține tiparul nostru genetic are forma unei spirale duble. Savantul Brian Desborough, prietenul meu din California, mi-a explicat că există un punct pe una din rețelele magnetice ale pământului, numită *Rețeaua Hartmann*, în care douăsprezece asemenea linii se întâlnesc și intră în pământ. „Unde se află acest punct?" l-am întrebat eu. „Într-un loc din Anglia, numit Avebury", mi-a răspuns el. Acesta este exact locul pe care fenicienii-sumerieni atât de avansați l-au ales pentru a-și construi cercurile din piatră acum cel puțin 5000 de ani, alături de alte câteva structuri uimitoare, precum Silbury Hill, cel mai mare tumul construit manual din Europa și altele, precum West Kennet Long Barrow. Toate aceste construcții alcătuiesc un fel de circuit în centrul rețelei energetice care influențează atât de decisiv natura câmpului magnetic al pământului. Am locuit timp de doi

ani lângă Avebury şi pot să confirm că este un loc incredibil de puternic, dacă eşti sensibil la energia subtilă. De asemenea, acesta este locul în care au apărut cele mai multe cercuri şi desene geometrice în lanurile de grâu, în special cele mai complexe dintre acestea.

Încă şi mai interesantă este aparenta conexiune dintre Avebury şi Marte. Cercetătorul cel mai cunoscut al structurii numite *Chipul de pe Marte,* construită după toate aparenţele de fiinţe umane, inclusiv al zonei marţiene (Cydonia) în care există aceasta, este americanul Richard C. Hoagland, un jurnalist specializat în domeniul ştiinţific, director al planetariilor din West Hartford şi New York şi totodată consultant al Centrului pentru Zboruri Spaţiale Goddard de la

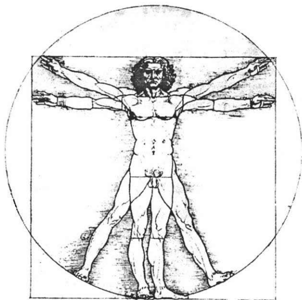

Figura 7: Imaginea Omului în viziunea lui Leonardo da Vinci, construită în conformitate cu principiul din geometria sacră cunoscut sub numele de Numărul de Aur.

NASA. În cartea sa, *Monumentele de pe Marte*, Hoagland aduce dovezi că „chipul" și piramidele de pe Marte fac parte dintr-o vastă rețea construită astfel încât să se alinieze cu răsăritul soarelui în momentul solstițiului marțian de vară, acum 500.000 de ani, deci cu 50.000 de ani înainte de venirea pe Pământ a extratereștrilor Anunnaki. Personal, nu am nici cea mai mică îndoială că rasa care a construit structurile din Cydonia, inclusiv piramidele, a construit mai târziu Stonehenge și Avebury. Există chiar dovezi care atestă faptul că Avebury ar putea fi imaginea în oglindă a complexului din Cydonia. Dacă faci două hărți topologice la aceeași scară a celor două locuri și le suprapui, corelația dintre obiecte și distanțe este incredibil de similară, așa cum a demonstrat echipa de cercetători a lui Hoagland. Tot el a descoperit că acest „oraș marțian" a fost construit în conformitate cu legile folosite inclusiv la construcția altor complexe similare de pe Pământ. Aceeași matematică, aceleași alinieri și aceeași geometrie sacră pot fi găsite în Cydonia de pe Marte și în marile structuri din Antichitate, precum Stonehenge, piramidele de pe platoul Gizeh, din Egipt, Teotihuacan din Mexic sau structurile din Zimbabwe. Aceste legi matematice corespund Numărului de Aur pe care l-a folosit artistul Leonardo da Vinci (1452-1519) în pictura sa care reprezintă un bărbat în mijlocul unui cerc *(vezi figura 7)*. Așa cum vom vedea mai târziu, da Vinci a fost un inițiat de rang înalt al rețelei de societăți secrete. Așa se explică invențiile sale care au luat-o cu mult înaintea epocii în care a trăit (predicția apariției telefonului, schițele mașinilor zburătoare și ale tancurilor și conceperea unor biciclete care arată exact ca cele de astăzi, totul într-o perioadă cuprinsă între secolele XV-XVI).

O altă constantă este latitudinea de 19,5 grade. Aceasta este latitudinea la care sunt construite piramidele, numeroase complexe de temple antice și

alte structuri sacre. Tot la această latitudine găsim vulcanii din Hawaii, vulcanii Schild de pe Venus, masivul vulcan Mons Olimpus de pe Marte, pata neagră de pe Neptun, pata roşie de pe Jupiter şi principalele zone de activitate solară (la nord şi la sud). Toate aceste date se potrivesc perfect, căci petele solare corespund unor emisii incredibil de puternice de energie magnetică ale soarelui, în timp ce vulcanii reprezintă incontestabil emisii de energie telurică ale planetelor. Nu este deci de mirare că latitudinea de 19,5 grade reprezintă punctul în care se realizează schimbul de energie între sferele aflate în rotaţie, iar strămoşii noştri ştiau acest lucru. Spre exemplu, sumerienii cunoşteau acel ciclu pe care noi îl numim *precesiune*. Acest ciclu reprezintă efectul mişcării lente de înclinaţie a Pământului în raport cu propria axă, care îl face să privească direct diferite sisteme stelare sau „case" astrologice la intervale de câteva mii de ani. Aşa cum atestă textele lor, sumerienii ştiau că Pământul are nevoie de 2160 de ani pentru a trece prin fiecare „casă" şi de 25.920 de ani pentru a încheia un ciclu complet (care corespunde inclusiv unei rotaţii complete a soarelui în jurul centrului galaxiei). La ora actuală suntem pe punctul de a încheia un asemenea ciclu, lucru care explică enormele schimbări care au început să se petreacă. Templele antice din toată lumea reflectă acest ciclu al precesiunii prin geometria şi matematica lor. Nu-i aşa că este uimitor ce ştiau să facă oamenii „primitivi"? Elita fenicieni-arienilor deţinea cunoştinţe detaliate despre structura reţelei magnetice a pământului şi despre potenţialul acesteia de a influenţa conştiinţa umană. La urma urmei, noi trăim scăldaţi în acest câmp magnetic. Atunci când el se schimbă, ne schimbăm şi noi. Dacă am trăi în apă şi aceasta s-ar schimba, viaţa noastră s-ar modifica radical. Acelaşi lucru este valabil şi în privinţa „oceanului" de energie în care ne scăldăm. De pildă, mişcările planetelor influenţează câmpul magne-

tic al pământului și implicit pe noi. Frăția nu dorește ca noi să știm aceste lucruri, scop în care s-a folosit de religiile ei, cum ar fi creștinismul, pentru a condamna astrologia ca fiind opera diavolului, sau de știința controlată de ea, pentru a ne demonstra că aceasta nu are o bază obiectivă (altfel spus, că este o prostie).

„Misterioasele" cercuri și structuri din pietre devin mult mai puțin misterioase dacă le privești cu mintea deschisă. Toate dovezile sugerează că ele au fost construite de către fenicienii-arieni care au venit din Orientul Apropiat și Mijlociu. Același lucru este valabil și în ceea ce privește caii albi sculptați în colinele de calcar din Marea Britanie. Chiar înainte de a scrie acest capitol am făcut o vizită la cel mai vechi și mai faimos cal alb din Anglia, cel de la Uffington, în Wiltshire, nu departe de Avebury (vezi secțiunea cu ilustrații). Plăcuța așezată la baza desenului afirmă că acesta a fost construit în jurul anului 3000 î.Ch., adică exact în perioada în care fenicienii soseau pe coastele insulelor britanice. Ce le-a venit fenicienilor să sculpteze acești cai în pereții calcaroși ai dealurilor? Ca de obicei, răspunsul este foarte simplu: religia lor avea în centrul ei soarele, iar calul alb era simbolul fenician al soarelui. Marile cercuri și structuri din pietre care se găsesc în Marea Britanie, precum cele de la Stonehenge și Avebury, au fost construite cu ajutorul cunoașterii deținute de preoții și elita conducătoare a fenicienilor, respectiv de Frăția Babiloniană, care s-a infiltrat, iar apoi a ajuns să controleze politica ariană. Această cunoaștere le permitea fenicienilor să folosească sunetele și alte tehnici neortodoxe pentru a crea un câmp magnetic în jurul unei pietre, deconectând-o astfel de la legea gravitației. Altfel spus, masa pietrei devenea zero. Această perioadă din jurul anului 3000 î.Ch. este foarte semnificativă. În timp ce fenicienii lucrau în Britania și în alte părți ale lumii, se pare că se înălțau și piramidele de pe platoul Gizeh (conform ultimelor

metode de datare cu carbon 12; acest lucru a devenit posibil datorită unor urme de cărbune descoperite în mortarul folosit la lipirea pietrelor).

Arienii din Orientul Mijlociu şi Apropiat erau cunoscuţi sub multe nume: hitiţi, fenicieni, goţi şi aşa mai departe. Este suficient să studiezi sursele diferitelor cuvinte şi nume pentru a observa că acestea au provenit din aceeaşi sursă. Cercurile din pietre sunt numite uneori *Hare Stones* (pietre Hare), nume care provine, conform cercetărilor făcute de L.A. Waddell, de la Harri sau Heria, titlul goţilor care guvernau ţara la acea vreme, dar şi de la titlul hitit de Harri, Arri sau Arian. Pietrele Hare sunt, de fapt, pietre ariene, la fel cum Han Krishna înseamnă Arianul Krishna, nume foarte potrivit dacă ţinem cont de faptul că religia hindusă a fost creaţia arienilor. Există, de asemenea, cercul din pietre de la Castlerigg, de lângă Keswick, în Cumberland. Cuvântul *rig* era un titlu acordat regilor şi prinţilor goţi, iar goţii erau de sorginte ariană. Picturile antice ale regilor arieni din Cilicia îi prezintă pe aceştia îmbrăcaţi în stilul vestimentar gotic. Numele de Keswick înseamnă „Sălaşul lui Kes", Kes fiind clanul Cassi sau Khatti al hitiţilor. Numele comitatului Cumberland provine de la Cymry şi Cumbers, a căror origine este sumeriană. Însuşi termenul de „arian" provine dintr-un cuvânt fenician, *Arri*, care înseamnă „cel nobil". Din el derivă cuvinte precum sum-ARIAN sau ARIAN-stock-racy (adică aristocraţie).

Leul a fost dintotdeauna un simbol arian major al soarelui, fiind adeseori plasat la intrarea în temple şi în locurile sacre. Din el s-a născut simbolul Sfinxului cu trup de leu, asociat şi cu semnul astrologic al Leului, guvernat, după cum se ştie, de soare. Întregul fundament al culturii britanice provine de la fenicieni. Faimoasa legendă a Sfântului Gheorghe şi a balaurului este legată de un centru fenician din Asia Mică: Sfântul Gheorghe din Cappadochia. Nu este exclus ca bătălia

dintre Sfântul Gheorghe și balaur să evoce simbolic conflictele dintre marțieni și reptilieni, care par să fie extrem de vechi. Crucea roșie a Sfântului Gheorghe (Anglia) și crucile Sfântului Andrei (Scoția) și Sfântului Patrick (Irlanda), la fel ca și însemnele din Scandinavia, erau purtate de fenicieni ca simboluri sacre ale victoriei. Crucea roșie era crucea de foc, unul din simbolurile feniciene-ariene ale soarelui, la fel ca și svastica, folosită mai târziu de naziști. O svastică poate fi văzută pe o piatră dedicată zeului fenician al soarelui Bel, găsită la Craig-Narget în Scoția. Același simbol împodobea robele marilor preotese ale fenicienilor *(vezi figurile 8 și 9)*. Am citit că „svastică" provine din cuvântul sanscrit *svasti*, care înseamnă „bunăstare". Simbolul a fost considerat cât se poate de pozitiv până când naziștii l-au inversat și au făcut din el un simbol al distrugerii. L.A. Waddell a interpretat semnele de pe o altă piatră găsită în Scoția (piatra Newton din regiunea Dumfries-Galloway) ca fiind feniciene-hitite, fiind dedicate zeului-soare Bel sau Bil. Simbolul clasic al Britaniei (și actualmente al Marii Britanii) provine de la zeița feniciană Barati. Priviți în *Figura 10* modul în care o reprezentau fenicienii pe Barati, alături de simbolul britanic al Britaniei! Unul din principalele centre ale arienilor-hitiților-fenicienilor era Cilicia din Asia Mică, unde Barati era adorată sub numele de Perathea, iar mai târziu Diana. Altfel spus, Diana și Britania provin din aceeași sursă. Barati era zeița/regina fenicienilor, iar Barat era zeul/regele lor. Nu este exclus ca aceste nume să corespundă zeităților babiloniene Nimrod și Semiramida. Clanul regal al elitei arienilor era numit Barat, de unde și termenul indian de Barat sau Brihat, respectiv termenii britanic și Britania (Barat-anic și Barat-ania). Vedele indienilor afirmă că: „Regele Barat a dat numele său rasei dinastice pe care a fondat-o. De la el a pornit răspândirea faimei poporului dinastic, care a ajuns atât de departe". Alte cuvinte

derivate din Barat sunt Parat, Prat sau Prydi. Forma originală a cuvântului era Barat-ana sau Brithad-ana. În hitită/sumeriană, sufixul *ana* înseamnă „unu". Din el au apărut mai târziu cuvântul englez *one* și cel scoțian *ane* (n.tr. unu). Barat-ana sau Briton înseamnă „unul dintre Barați". La fel s-au petrecut lucrurile și cu alte țări ocupate de această rasă albă. De pildă, numele de Iran provine de la *Airy-Ana* sau *Air-an*, care înseamnă „Ținutul Arrays-ilor sau al Arienilor".

Vedele indiene vorbesc, de asemenea, de zeița Barati (Cea care aparține Barat-ților), cunoscută și sub numele de Brihad cea Divină. Aceste texte antice afirmă că locul ei special se afla pe malul fluviului

Figurile 8 și 9 Svastica, simbolul soarelui la fenicieni, pe piatra de la Craig-Narget din Scoția (figura 8) și pe roba unei mari preotese feniciene (figura 9).

Sarasvati, identic cu fluviul Sarus din ținutul hitit-fenician Cilicia. Fluviul se varsă în mare la Tarsus, locul în care s-a născut Sfântul Pavel, conform Noului Testament (lucrare scrisă în acord cu miturile solare ariene). Acești fenicieni și arieni adorau șarpele și reptilienii care își schimbau forma, pe care hindușii îi numeau *Nagas*. Vedele sunt inspirate de arieni și povestesc cum oamenii-șerpi *Nagas* puteau provoca

Figura 10

Imaginea feniciană a lui Barati (dreapta) și simbolul britanic al Britaniei. Ambele reprezintă aceeași divinitate și un nume alternativ al reginei Semiramida din Babilon, respectiv al zeiței Isis din Egipt.

daune imense și chiar moartea instantanee. Se spune despre *Nagas* că au apărut la nașterea celui care avea să fie cunoscut sub numele de Buddha. În legenda lui Krishna, șarpele joacă, de asemenea, un rol important. Numele pe care l-au dat romanii lui Barati a fost Fortuna, conform unei legende care afirma că ea este zeița norocului. Ilustrațiile romane ale Fortunei sunt identice cu simbolurile feniciene ale zeiței Barati și cu simbolul britanic al Britaniei. Toate erau asociate cu apa, lucru normal la o rasă ca fenicienii, care călătoreau foarte mult pe mare. Egiptenii aveau și ei o zeiță pe nume Birth, zeița apelor, o altă reflexie a lui Barati, căci arienii-fenicieni erau forța care s-a ascuns în spatele civilizației Egiptului. În jurul anului 680 î.Ch., Birth a fost descrisă de un împărat babilonian ca „o zeiță feniciană dincolo de mări". În Creta, un alt centru fenician, zeița corespondentă este Brito-Martis. Potrivit legendelor grecești și romane, era o zeiță feniciană (altfel spus, Barati), fiica divină a lui Phoenix, regele

Phoeniciei. Brito-Martis a devenit la romani Diana, o zeitate majoră în lumea antică. Ambele zeițe erau ilustrate cu o armă în mână, gata pentru vânătoare. Așa cum a subliniat Earl Spencer la înmormântarea surorii sale, Diana, Prințesa de Wales, aceasta a fost numită astfel după zeița vânătorii.

Primii regi britanici își numeau rasa și pe ei înșiși „Catti", lucru care poate fi văzut pe monedele bătute de ei. Hitiții arieni din Asia Mică și din Siria-Phoenicia se numeau, de asemenea, Catti sau Khatti. Rasa arienilor care a părăsit Caucazul îndreptându-se către India era cunoscută sub numele de Khattiyo. Termenul de Khatti a devenit în traducerile ebraice și engleze „hitiți", acesta fiind numele sub care ei apar în Vechiul Testament. Kassi sau Cassi a fost titlul folosit de prima dinastie feniciană în jurul anului 3000 î.Ch. și a fost adoptat mai târziu de dinastia babiloniană, fapt deloc surprinzător, căci era vorba de două ramuri ale aceluiași popor. Lista vechilor regi din epopeele indiene conține nume identice cu cele din lista regilor mesopotamieni și există dovezi că civilizatorii pre-dinastici din Egipt au fost ei înșiși de rasă ariană. Practic, vorbim de același popor, în rândul căruia se ascundeau liniile genealogice reptilo-umane care au continuat să acumuleze puterea în mâinile lor, din acele timpuri străvechi și până astăzi. După cum arată L.A. Waddell, limbile și scrierile engleză, scoțiană, irlandeză, galeză, galică, gotică și anglo-saxonă derivă din aceeași limbă arian-feniciană, devenită apoi hitită și sumeriană. Jumătate din cele mai comune cuvinte folosite astăzi în limba engleză sunt de origine sumeriană, cipriotă sau hitită, având aceeași expresie sonoră și aceeași semnificație. Sumeriana, limba „zeilor", este limba-mamă din care s-au născut majoritatea limbilor vorbite la ora actuală pe pământ. După părerea mea, originea acesteia este chiar mai veche, provenind din Atlantida sau poate chiar din regiunea cunoscută astăzi sub numele de

Insulele Britanice. După cum spune Waddell:

> „Am descoperit că vechile manuscrise găsite în așezările feniciene, inclusiv ale celor numiți ciprioți, karieni, aramaici, sirieni, likieni, lidieni, corintieni, ionieni, cretani sau „minoici", pelasgi, frigieni, cappadochieni, cilicieni, tebani, libieni, celto-iberici, goți etc., erau toate variante ale aceleiași scrieri clasice ariene hitito-sumeriene pe care o vorbeau navigatorii fenicieni, acei pionieri antici care au răspândit civilizația hitită în întregul bazin mediteranean și în afara lui, dincolo de Coloanele lui Hercule, până în Insulele Britanice."

Istoria oficială insistă să ne facă să credem că populația care trăia în Britania erau nişte sălbatici, „civilizați" abia după venirea romanilor. Acest lucru nu este adevărat, ceea ce a fost confirmat chiar de romani. Textele romane afirmă că britonii erau un popor civilizat, ale cărui obiceiuri semănau foarte mult cu cele ale galilor, lucru firesc din moment ce ei reprezentau același popor. Britonii foloseau bani din aur și desfășurau un comerț cu continentul european, fapt confirmat de monezile din aur găsite aici. Singura populație pe care romanii au considerat-o necivilizată atunci când au intrat în Britania a fost cea din interiorul insulelor, neinfluențată de fenicieni, care s-au stabilit mai mult de-a lungul coastelor. Multe drumuri considerate astăzi „romane" nu au fost construite deloc de romani. Erau drumuri pre-romane, pe care aceștia doar le-au reparat. Romanii admirau eficiența armatelor britone, în special felul în care își conduceau britonii carele de război. Nu cred că va mai fi o surpriză să aflați că aceste care erau identice cu cele folosite de hitiții sau de Catti descriși de faraonul Ramses II în jurul anului 1295 î.Ch., în timpul bătăliei de la Kadesh, un port hitito-fenician. În preajma anului 350 î.Ch., cu trei secole înainte de sosirea romanilor, exploratorul și omul de

știință Pyteas a navigat în jurul Insulelor Britanice și a făcut o hartă a acestora, marcată științific cu latitudini. Pytheas era originar din Phocca, un oraș din Asia Mică, al cărui nume derivă din Phoenicia, la fel ca și portul alăturat numit Phoenice. La vremea respectivă fenicienii aveau deja un comerț înfloritor cu minereu de fier, pe care îl extrăgeau din minele lor din Cornwall, în vestul Angliei, și îl exportau în Franța, la Marsilia, de unde era dus mai departe pe mare în întregul bazin mediteranean și egeic. Primul port fenician din Cornwall a fost Ictis sau St. Michael's Mount, în Golful Penzance.

Există nenumărate dovezi care atestă conexiunea dintre Insulele Britanice și Irlanda, pe de o parte, și cultura din nordul Africii și din Orientul Apropiat, pe de altă parte. Există un proverb care spune că, dacă vrei să descoperi corupția, urmează calea banilor. În mod similar, dacă vrei să descoperi felul cum au evoluat popoarele și culturile, urmează calea limbii. Limba vorbită astăzi în Irlanda este engleza, care a înlocuit limba galică, ce a evoluat ea însăși dintr-o limbă mai veche, pierdută astăzi. Misionarii de limbă galică din Evul Mediu trebuiau să folosească interpreți pentru a vorbi cu picții, strămoșii scoțienilor de astăzi. Cormac, un rege irlandez vorbitor de limbă galică din secolul al IX-lea, s-a referit la limba populației din Munster, în sud-vestul Irlandei, numind-o „limba de fier". Chiar și limba galică se trage însă din Orientul Mijlociu. Există o comunitate care mai vorbește încă limba galică în Conamara, o localitate din vestul Irlandei. Cântecele lor *sean-nos* (pe stil vechi), care stau de altfel la baza întregii muzici irlandeze, sunt uimitor de asemănătoare cu cântecele nativilor din Orientul Mijlociu. Chiar și celor cu urechi antrenate le este greu să facă distincția între cântăreții galici și cei libieni. Un critic muzical care scrie în revista *Irish Times*, notează:

„Dacă asculți ore întregi epopeele cântate de arabii din Bedoum... și revii apoi în Irlanda, pentru a asculta un cântăreț sean-nos, asemănarea dintre ritmuri și melodii ți se pare uimitoare. Aceeași impresie ți-o lasă și cântecele spaniole canto-jondo."

În Antichitate, Irlanda, Spania şi Africa de Nord au fost legate printr-un trafic comercial intens, datorită căruia s-a produs inclusiv un transfer de cultură, cunoaştere şi linii genealogice. Arca Spaniolă din Galway, în vestul Irlandei, comemorează aceste legături, la fel ca și dansul Conamara cunoscut sub numele de *dansul berbecilor*, practic identic cu cel flamenco al spaniolilor. Dansul cu bâte pe care îl practică Wexford Mummers în Irlanda este de origine nord-africană. Cuvântul *mummer* provine de la *musulman*. Simbolul irlandez, harpa, a venit din Africa de Nord, la fel ca şi celălalt simbol clasic al Irlandei, trifoiul (n.tr. *shamrock* în limba engleză). În Egipt, orice plantă cu trei frunze este numită *shamrukh*. Rozariile de mătănii, principalul simbol al credincioşilor catolici, provin din Orientul Mijlociu; ele sunt folosite inclusiv la ora actuală de către egipteni. Cuvântul *nun* (n.tr. călugăriță) este egiptean, iar hainele călugăreşti provin din Orientul Mijlociu. Potrivit lui Arbois de Juvainville, autorul unei cărți numite *Cours de literature celtique* (n.r. *Curs de literatură celtică*), irlandezilor li se spunea în Evul Mediu „egipteni". Există într-adevăr conexiuni evidente între cărțile irlandeze şi cele egiptene. Ambele popoare folosesc acelaşi stil de ilustrații, iar culorile utilizate în *Cartea Irlandeză* a lui Kells şi în *Cartea lui Durrow* sunt de origine mediteraneană. Culoarea roşie folosită în aceste cărți provine de la o insectă mediteraneană, *Kermococcus vermiho*, în timp ce altele provin de la o plantă mediteraneană, *Crozophora tinctoria*. Imaginea zeului egiptean Osiris, cu brațele încrucişate pe piept, poate fi văzută şi în manuscrisele irlandeze. Puloverele

irlandeze croşetate pe Insula Arran au şi la ora actuală un design pe care l-au primit de la călugării egipteni copţi (potrivit mai multor experţi). Grupa de sânge majoritară în Arran (arian) este diferită de cea a restului populaţiei irlandeze. Vechiul model de barcă irlandeză, numit *pucan*, a fost inventat de nord-africani, care îl foloseau pentru navigaţia pe Nil. Săpăturile de la Navan Port, de lângă Armagh City, au condus la descoperirea unor rămăşiţe ale maimuţei berbere, despre care se estimează că a trăit în jurul anului 500 î.Ch. La ora actuală, ea este asociată cu Gibraltarul, dar în secolul al V-lea î.e.n. arealul ei era Africa de Nord. Acum 2000 de ani, mercenarii libieni se considerau acasă în Irlanda. În secolul al II-lea, geograful Ptolemeu, care locuia în Alexandria, cunoştea numele a şaisprezece triburi care trăiau în Irlanda. Sportul irlandez numit *hurling* este identic cu sportul marocan numit *takourt*.

La fel ca în toate culturile inspirate de fenicieni-arieni, ritualul irlandez se concentra asupra soarelui. Tumulul de la Newgrange, în Irlanda, are un pasaj de intrare cu o lăţime de circa 20 de metri, perfect aliniat cu răsăritul soarelui pe data de 21/22 decembrie (solstiţiul de iarnă). Lumina soarelui care răsare iluminează perfect pasajul şi camera din centru. Intrarea în structurile din bazinul mediteranean, de pildă în Palatul lui Minos din Creta, este identică. Faimoasele Turnuri Rotunde din Irlanda sunt, potrivit anumitor orientalişti, de origine feniciană. Toate aceste date se integrează perfect în povestea noastră. Fenicienii au venit din Orientul Mijlociu şi Apropiat, unul din centrele globale ale reptilienilor Anunnaki. Potrivit cercetărilor profesorului Phillip Calahan I, despre care am mai vorbit, turnurile rotunde sunt aliniate cu constelaţiile vizibile pe cerul de nord - în special cu constelaţia Draco.

Legăturile dintre Irlanda şi berberii din Maroc me-

rită o mențiune specială. Ambele popoare sunt formate din munteni cu pielea deschisă la culoare, mulți dintre ei având ochii albaştri şi părul blond. Berberii sunt asociați cu munții Atlas şi, implicit, cu Atlantida, fiind numiți astfel după Atlas, fiul legendarului conducător al Atlantidei, Poseidon. Arta berberă are numeroase similitudini cu cea irlandeză şi orice om care cunoaşte limba galică poate înțelege fără probleme limba berberă. Principalele clanuri berbere, precum M'Tir, M'Tuga şi M'Ghill reprezintă cu siguranță originile sau derivate ale numelor irlandez-scoțiene MacTier, MacDougal şi MacGhill. Prefixul Mac înseamnă „copilul sau copiii lui". Arabii folosesc termenul de Bini, de pildă Bini M'Tir, care înseamnă acelaşi lucru. Misionarii care au explorat primii ținutul berber au descoperit că aceştia foloseau cimpoaie, la fel ca irlandezii. Primii invadatori ai Irlandei erau cunoscuți sub numele de „oamenii cu cimpoaie din piele". O tobă din piele de capră găsită în Kerry, Irlanda, este copia identică a tobei marocane numită *bindir*. Vioara şi chitara îşi au, de asemenea, originea în Africa de Nord. Atunci când aripa vikingă a arienilor a invadat Irlanda, ea a găsit aici numeroase oraşe, inclusiv actuala capitală, Dublin. Deloc surprinzător, în lumina dovezilor pe care ți le-am oferit până acum, faimoasa corabie vikingă, cu partea din față mult înălțată, era de sorginte feniciană, fiind folosită inclusiv de egipteni. Sculpturile în piatră descoperite la Newgrange prezintă acest design, deşi au o vechime cu câteva mii de ani mai mare.

Numele Idris este binecunoscut în Țara Galilor; de secole, sfinții şi regii musulmani erau numiți Idris. La British Museum este expusă o monedă musulmană, un dinar din aur, care are imprimat pe ea cuvântul *Offa*. Offa a fost regele Merciei, în Anglia secolului al VIII-lea. Se crede că el a dispus construirea „zidului" de pământ cu o lungime de 200 de kilometri care desparte Anglia de Țara Galilor, cunoscut sub numele de Offa's

Dyke. Numele de Wales (n.tr. Țara Galilor) provine de la „Weallas", care înseamnă „Ținutul Străinilor". La fel ca și irlandezii, galezii au explorat apele din nord din jurul Islandei, înaintea vikingilor, și se spune că prințul galez Medoc a ajuns în America cu trei secole înainte de Columb. Acest lucru este posibil, căci, dacă avea acces la cunoașterea fenicienilor, ar fi trebuit să știe de existența Americilor. Venerabilul Bede din Cymbri (Țara Galilor) afirmă despre poporul său că acesta a emigrat după potop din insulele biblice în cele britanice.

Când irlandezii s-au instalat în anumite regiuni din Țara Galilor și Cornwall, o parte din populația dislocată s-a mutat în Amorica, Brittany de astăzi, pe coasta franceză, unde se află uluitoarea pădure de stalactite numită Carnac, nume care provine de la egipteanul Karnac. Limba bretonă este un amestec de galeză veche și dialect cornish-arian. Brittany înseamnă Mica Britanie și are legătură cu Barat și Barati. Amorica înseamnă „Ținutul cu fața către mare", o descriere perfectă a Americii privită dinspre Atlantic. Cu siguranță, aceasta este adevărata origine a numelui Americii, care nu are nimic de-a face cu Amerigo Vespucci, exploratorul florentin care l-a angajat pe Cristofor Columb în Spania. Isle of Man a fost populată și de arienii irlandezi, devenind un pământ sacru pentru aceștia. A fost unul dintre cele două locuri din insulele britanice (celălalt fiind Anglesea, din nordul Țării Galilor) în care și-au avut sediul arhii-druizii. Aceștia erau membri de rangul cel mai înalt al străvechii clase preoțești britanice, care a moștenit cunoașterea sa de la fenicieni și, mai târziu, de la Frăția Babiloniană. Simbolul cu trei picioare al Isle of Man seamănă izbitor cu simbolul fenician al soarelui: svastica.

S-a stabilit, de asemenea, existența unor legături între Irlanda și Etiopia. O cercetătoare americancă, Winthrop Palmer Boswell, a scris o carte numită

Vrăjitori irlandezi în pădurile Etiopiei, în care prezintă similitudinile dintre basmele irlandeze şi cele etiopiene. Unul dintre copacii sacri ai etiopienilor şi ai berberilor este baobabul, în timp ce numele iniţial al Irlandei a fost *Banba*.

Această adorare a copacilor în Africa de Nord a fost exprimată în Insulele Britanice şi în Europa de către druizi. În Orientul Apropiat, uriaşii sau titanii - hibrizii reptilo-umani - erau simbolizaţi de multe ori sub formă de copaci, din cauza înălţimii lor. În cartea sa, *Irlanda feniciană*, scrisă în anul 1833, Joachim de Villeneuve susţine că druizii irlandezi erau „preoţii-şerpi" ai navigatorilor fenicieni. Acest lucru ar explica cu siguranţă originea lui Balor cel cu Ochiul Malefic, varianta irlandeză a zeului nord-african Baal, şi celebrarea în luna mai a ritualului lui Baal numit Beltane (May Day). Ochiul malefic aminteşte de starea hipnotică pe care o pot induce reptilienii. Zeul-soare la fenicieni era Bel sau Bil. Mai târziu, el a fost cunoscut la canaaniţi şi la babilonieni ca Baal-Nimrod. Druizii au devenit exponenţii tradiţiei şcolilor misterelor în Marea Britanie, Irlanda şi Franţa, adică în Britannia, Eire şi Gaul, după cum erau numite în acele vremuri. O parte din ei au fost profund corupţi de influenţa liniilor genealogice reptilo-umane ale Frăţiei Babiloniene, care au preluat din ce în ce mai mult controlul asupra preoţimii ariene, odată cu trecerea timpului.

Originea cuvântului druid este incertă. Există un cuvânt galic, *druidh*, care înseamnă „înţelept" sau „vrăjitor". Dar nu este exclus ca el să provină de la cuvântul irlandez *drui*, care înseamnă „oamenii stejarilor". Misterele Druide erau predate în întunericul peşterilor şi pădurilor, stejarul simbolizând zeitatea lor supremă (aliniată cu simbolismul copacului la Privitori). Druizii nu se închinau stejarului, care era doar un simbol, dar tot ce creştea pe el a devenit sacru pentru ei (cum ar fi vâscul). Un alt simbol sacru al

druizilor era tufișul sfânt (n.tr. *holly bush),* de la care provine numele de Hollywood din Los Angeles, centrul industriei globale a filmului creat de inițiații moderni ai Frăției Babiloniene. Hollywood-ul se află aproape în totalitate sub controlul lor, fiind unul din principalele instrumente de condiționare a minții colective. El a ajuns într-adevăr să fie un loc magic, care îi vrăjește pe oameni, făcându-i să uite de sine și de realitatea lumii în care trăiesc. Druizii cunoșteau astronomia și astrologia și celebrau nașterea soarelui la data de 25 decembrie. Luna era și ea foarte importantă pentru ei. Momentele sacre erau noaptea cu lună plină, cea de-a șasea zi după aceasta și noaptea cu lună nouă.

La fel ca în cazul Gradelor Albastre ale francmasoneriei moderne, inițiații druizi erau împărțiți în trei grupuri. Învățăturile oferite discipolilor în pădurile din Antichitate și cele din templele francmasone moderne sunt practic aceleași. Primul nivel al școlii druide se numea Ovate. Discipolii de pe acest nivel erau îmbrăcați în verde, culoarea care desemna procesul de învățare. Al doilea nivel se numea Bard. Discipolii de pe acest nivel erau îmbrăcați în albastru, culoare care reprezenta armonia și adevărul. Ei primeau sarcina să memoreze o parte din cele 20.000 de versete druide în care erau revelate misterele. Al treilea nivel era chiar cel druidic. Discipolii de pe acest nivel erau îmbrăcați în alb, culoare care simboliza puritatea și soarele. Pentru a deveni un arhi-druid, adică un lider spiritual, trebuia să treci prin șase niveluri de inițiere. Druizii au exercitat mult timp o putere absolută asupra populației. După ce școala lor de mistere a fost preluată de Frăția Babiloniană, ritualurile lor au fost pervertite într-un sens cât se poate de malefic. La fel ca în cazul tuturor școlilor de acest gen, codul moral al druizilor era predat întregii populații, dar cunoașterea secretă era păstrată exclusiv pentru inițiați, care trebuiau să respecte un secret absolut. Iată ce spune faimosul ezoterist Eliphas

Levi despre metodele de vindecare ale druizilor:

> „Druizii erau preoţi şi medici, vindecând cu ajutorul magnetismului... Remediile lor universale erau vâscul şi ouăle de şarpe, căci aceste substanţe atrag lumina astrală într-o manieră specială. Solemnitatea ceremoniilor de culegere a vâscului a atras atenţia şi încrederea populaţiei în virtuţile vindecătoare ale acestei plante, încărcând-o astfel cu o mare putere magnetică".

La fel ca alte religii ale misterelor, druizii deţineau o cunoaştere avansată pe care o păstrau ascunsă de ochii profanilor, iar unii dintre ei o foloseau cu intenţii mai puţin curate. Eu nu îi condamn în totalitate pe druizi şi în niciun caz nu doresc să arunc o lumină negativă asupra druizilor moderni. Aşa cum spuneam mai devreme, cunoaşterea este neutră şi poate fi folosită atât cu intenţii benefice, cât şi cu intenţii malefice. Nu există însă nicio îndoială că religia druidă a fost modificată, ajungând să manifeste în timp ritualurile şi comportamentul clasic al reptilienilor, inclusiv sacrificiile umane. La ora actuală, Frăţia foloseşte încă ritualuri druidice în ceremoniile sale de magie neagră.

Întoarcerea acasă?

Dovezile privind legăturile dintre Orientul Mijlociu şi cel Apropiat, pe de o parte, şi Insulele Britanice şi Irlanda, pe de altă parte, sunt pur şi simplu copleşitoare. Putem face legături între fluxurile migraţiilor, cunoaşterii, culturii, limbii, zeităţilor, simbolurilor şi ritualurilor. Mă întreb doar dacă acest schimb între cele două regiuni s-a produs pentru prima dată în jurul anului 3000 î.Ch. sau dacă nu cumva era o reluare în sens invers a aceluiaşi flux produs înainte de cataclismul provocat de Venus. Nu cumva originile civilizaţiilor din Orientul Mijlociu şi Apropiat au fost chiar Insulele Britanice şi Europa, urmând o revenire a acestor cul-

turi în locurile din care au plecat cândva? În momentul de față nu am dovezi clare ale acestei afirmații, dar cercetările mele actuale se îndreaptă către această direcție. Nu este exclus ca în urma unor catastrofe naturale produse în Insulele Britanice și în Europa să fi avut loc o migrație în masă a rasei avansate către alte ținuturi mai sigure, în special din Orientul Apropiat. Cu siguranță, Frăția Babiloniană și alte grupări care dețineau cunoașterea avansată abia așteptau să revină înapoi în Insulele Britanice, stabilindu-și din nou sediul acolo. Epicentrul acestor operații a devenit Londra, care a rămas astfel până astăzi. Cu siguranță există un motiv important care justifică acest lucru și bănuiesc că el este legat de câmpurile de energie din aceste zone. Insulele Britanice reprezintă un loc cu adevărat sacru pentru Frăție, întrucât ele sunt centrul rețelei energetice a pământului. Nu este deloc întâmplătoare concentrația mult mai mare de cercuri din pietre, pietre verticale, tumuli și situri antice în Marea Britanie decât în orice alt loc din lume. Cei care știu cum pot fi manipulate energia și conștiința nu-și puteau alege alt loc drept sediu decât nucleul rețelei energetice planetare. Așa se explică de ce cea mai mare parte a Agendei este transpusă în practică din Insulele Britanice.

Londra este situată pe un centru major al rețelei magnetice a pământului, devenind nu doar capitala Britaniei sau Barat-aniei, ci și a Frăției Babiloniene. Pentru aceștia, ea reprezintă „Noua Troie“ sau „Noul Babilon“. Orașul Troia din Asia Mică, devenit celebru datorită legendei calului troian și a războaielor troiene, a fost un alt centru al culturii ariene. El a fost capitala hitiților într-o anumită perioadă de timp. Se pare că multe linii genealogice reptilo-umane s-au stabilit în acea vreme în Troia, care rămâne până astăzi un loc sacru al inițiaților de rang înalt ai organizațiilor secrete, care își cunosc perfect originile. Troia înseam-

nă „Trei Locuri" în limba greacă și în ebraică, o aluzie la trinitate. Actualul oraș care corespunde Troiei antice este Tripoli (al cărui nume înseamnă același lucru), capitala Libiei, condusă de unul din fruntașii Frăției Babiloniene, colonelul Gaddafi. Troia se leagă astfel de liniile genealogice pur-sânge și încrucișate, de unde și obsesia constantă a Frăției față de acest nume. În epopeea *Iliada*, scrisă de poetul grec Homer, se afirmă că Troia a fost fondată de Dardanus, fiul zeului grec Zeus, care era un titan (deci avea sânge reptilian). Zeus era ilustrat atât în formă de vultur, cât și în formă de șarpe. Legenda spune că s-a născut în Arcadia, Sparta. După războiul troian, mulți spartani au migrat pe teritoriul Franței de astăzi. De aceea, termeni precum *Noua Troia* sunt întotdeauna asociați cu centre ale acestor linii genealogice.

Cei mai mulți oameni nu știu că Londra a fost fondată de la bun început ca o *Nouă Troia*. După distrugerea vechii Troia în jurul anului 1200 î.Ch., legenda susține că Enea, eroul născut dintr-o linie succesorală regală, a fugit cu ce a mai rămas din poporul său și s-a instalat în Italia, unde s-a însurat cu fata lui Latinus, regele latinilor. Așa s-a născut ceea ce avea să devină mai târziu Imperiul Roman. Potrivit multor tradiții, nepotul lui Enea, un om pe nume Brutus, a debarcat în Britania în jurul anului 1103 î.Ch., împreună cu un grup de troieni, inclusiv din coloniile spaniole. Aceștia au numit Britania *Marea Insulă Albă*, după colinele de culoare albă care abundă pe coasta sudică. În sud-vestul Angliei este situat orașul Totnes, din provincia Devon, situat la scurtă distanță de Torbay, cel mai vechi port marin din zonă. Aici se află o piatră numită Piatra lui Brutus. Legenda spune că pe ea s-a așezat fostul prinț troian imediat după ce a debarcat în Britania. Anumite documente galeze susțin că Brutus a fost întâmpinat de trei triburi de britoni, care l-au proclamat rege. El a fondat mai târziu un oraș pe

care l-a numit *Caer Troia* - Noua Troia, pe care romanii aveau să-l redenumească ulterior Londinium. În acest fel, Londra a devenit centrul operațional al imperiului Frăției Babiloniene, rămânând astfel până astăzi, alături de Paris și de Vatican. În legendele Regelui Arthur, Londra este numită Troynavant, iar regatul Camelot înseamnă *Orașul lui Marte.* Artefactele descoperite de arheologul german Heinrich Schliemann în ruinele vechiului oraş al Troiei conțin numeroase simboluri identice cu cele de pe pietrele megalitice din Marea Britanie. Ele erau decorate cu svastici, simbolul ariano-fenician al soarelui. Practic, vorbim de același popor. De fapt, toți oamenii de rasă albă aparțin aceluiași popor de origine și ei sunt cei care au preluat controlul asupra lumii. Este suficient să privim în jur pentru a ne da seama cine sunt cei care dețin toate pârghiile puterii mondiale: oamenii albi!

În mijlocul acestei rase se ascund liniile genealogice reptiliene, al căror centru mondial se află la ora actuală la Londra, Noua Troia sau, mai bine zis, Noul Babilon. Trupurile acestor membri ai Elitei sunt ocupate sau controlate de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, în timp ce majoritatea celor din ierarhia ariană inferioară habar nu au de acest lucru. Voi insista în continuare asupra acestei rețele de sorginte reptiliană Anunnaki, arătând locul pe care ea îl ocupă în lumea modernă.

CAPITOLUL 4

Rule Britannia

În primele secole ale erei noastre, pe măsură ce religiile se răspândeau tot mai mult în rândul maselor populare, controlându-le din ce în ce mai mult, expansiunea Frăției Babiloniene s-a accelerat simultan pe frontul politic și pe cel financiar.

Vitală pentru această expansiune s-a dovedit a fi o nouă ramură de reptilieni pur-sânge și cu sânge încrucișat, care s-a instalat de-a lungul secolelor în Noua Troia - Londra, trecând prin Italia, Elveția, Germania și Olanda. Membrii acestei populații erau adoratori ai cultului lui Nimrod. Nu este de mirare faptul că însuși numele Italiei derivă de la cuvântul „taur", unul din simbolurile lui Nimrod.

Totul a început de pe timpul fenicienilor, când, după numeroase migrații, această populație a sfârșit prin a se instala în anul 466 în nordul Italiei, în localitatea care va deveni mai târziu Veneția. Acești fenicieni au devenit astfel cunoscuți sub numele de venețieni. Ei și-au construit un imperiu maritim și financiar puternic, care avea la bază împrumutarea unor bani care nu existau și perceperea de dobânzi în schimbul lor. Această schemă financiară reprezintă un alt secret al Frăției Babiloniene pe care îl regăsim în toate epocile și culturile, ceea ce i-a permis acesteia să controleze la ora actuală averea întregii planete. Atunci când te duci la bancă să ceri un împrumut, aceasta nu tipărește nici măcar o singură bancnotă și nu emite nici o monedă. Tot cee ce face funcționarul din spatele ghișeului este să îți treacă în cont mărimea împrumutului și, începând din acel moment, plătești dobânzi la o cifră aflată pe ecranul unui calculator. Banca a creat astfel

„bani" din nimic şi insistă să o plăteşti pentru acest serviciu. Dacă altcineva ar îndrăzni să facă acelaşi lucru, autorităţile l-ar aresta pentru fraudă, dar băncile au dreptul legal să opereze în acest fel. Acest sistem a fost folosit încă din timpul Babilonului şi s-a extins de-a lungul mileniilor din ce în ce mai mult. Puţini au fost cei care au îndrăznit vreodată să-l conteste, căci Frăţia care a conceput acest sistem i-a controlat de la bun început pe regi, regine şi oamenii politici, care l-au impus cu forţa maselor largi. De fapt, Frăţia chiar este alcătuită din regi, regine şi oamenii politici! „Banii" creaţi în acest fel sunt cunoscuţi sub numele de bani *„fiat"* (n.tr. de la fraza biblică: „Facă-se!").

Sub tutela Frăţiei Babiloniene, fenicienii-veneţieni şi-au extins continuu bogăţia şi puterea, prin asasinate, războaie, piraterie şi prin manipularea prin toate mijloacele a comerţului şi a banilor. Ei sprijineau o ţară atunci când aveau interesul, dar nu se sfiau să o distrugă dacă acest lucru corespundea Agendei lor. Una dintre metodele favorite pe care le-au aplicat a fost falimentarea oricărei persoane, companii sau ţări care li se opunea. Dacă găseşti o asemănare între această metodă şi ceea ce se întâmplă în sistemul global actual, e bine să ştii că există un motiv întemeiat pentru acest lucru. Frăţia a ajuns să controleze astăzi întregul sistem bancar şi comercial mondial prin intermediul băncilor centrale (naţionale), al Băncii Mondiale, al Fondului Monetar Internaţional, al Organizaţiei Mondiale a Comerţului, al Băncii pentru Investiţii Internaţionale şi aşa mai departe. Reptilo-arienii din Veneţia au iniţiat căsătorii din interes, şi-au cumpărat titluri sau, pur şi simplu, au inventat unele. În consecinţă, în jurul anului 1171, ei au ajuns cunoscuţi în Europa sub numele de *Nobilimea neagră*. Ca întotdeauna în istorie, fenicienii (sau mai bine zis reptilo-fenicienii) au devenit aristocraţia conducătoare. Sfera lor de operaţiune s-a extins din nordul Italiei către Genova,

apoi către Lombardia, ajungând, în sfârşit, în Elveţia. Cuvântul „lombard“ este încă larg folosit în industria financiară, iar una din străzile cele mai faimoase din centrul financiar al lumii, City-ul londonez, este Lombard Street. Nordul Italiei sau Lombardia a fost invadat în secolul al IV-lea e.n. de către „celţii“ arieni numiţi lombarzi, care au adus cu ei un aflux de sânge nordic dinspre Germania. Mai târziu, ei au fost absorbiţi de un alt popor arian, francii, de la care se trage numele Franţei. Pe scurt, au existat mai multe ramuri ale aceleiaşi rase albe, conduse însă inevitabil de aceleaşi familii reptilo-ariene, fără ca marea majoritate a populaţiei să ştie de existenţa lor. La fel ca în zilele noastre, aceşti reptilieni şi marionetele pe care le controlează arătau la fel ca oamenii, cu diferenţa că erau controlaţi de o forţă interioară ce opera în conformitate cu o Agendă pe termen lung (pe termen lung din punctul nostru de vedere). Elveţia a rămas până astăzi un nucleu financiar extrem de important al Frăţiei. Aşa se explică de ce această ţară nu este niciodată atacată şi nu ia niciodată parte la războaie, chiar dacă toate celelalte ţări de la graniţele sale sunt implicate într-un conflict. Elveţia este principalul centru financiar al oamenilor care creează războaiele, aşa că este normal ca aceştia să se asigure că ea nu va fi implicată. Vedeţi cât de simplă devine istoria atunci când cunoşti Agenda?

Secole la rând, Veneţia a rămas nucleul liniilor genealogice reptiliene, care au continuat să se extindă pornind de aici către Orientul Îndepărtat odată cu călătoriile veneţianului Marco Polo, despre care am avea mult mai multe de adăugat decât este dispusă să recunoască istoria oficială. La ora actuală, familiile regale care au supravieţuit în Europa sunt succesoarele acestei Nobilimi Negre, inclusiv Casa Britanică de Windsor. Toate aceste case regale practică satanismul şi sunt mână în mână cu francmasoneria şi cu alte soci-

etăți secrete ale Elitei. Mă voi ocupa de istoria Windsor-ilor, de groteștile lor manipulări și de activitățile lor reptilian-satanice într-un capitol ulterior al acestei cărți. Nobilimea Neagră a stabilit relații apropiate cu liniile genealogice din Marea Britanie, care s-au ascuns de altfel în spatele invaziei unei alte ramuri a „familiei" lor din anul 1066, normanzii lui Wilhelm Cuceritorul și clanul St. Clair, o familie de sorginte vikingă. Potrivit vechii scheme, Nobilimea Neagră s-a încrucișat prin alianțe matrimoniale cu familiile aristocratice britanice și și-a acordat singură titluri (sau le-a inventat pur și simplu). Două familii au fost cu deosebire importante în acest asalt al Nobilimii Negre asupra Marii Britanii: clanul Savoy și clanul Estes. Clanul Savoy (al cărui nume l-a preluat faimosul hotel londonez) a condus Italia între anii 1146-1945, iar familia Estes a condus regiunea Ferrara de la 1100 și până în anul 1860, când Italia s-a unificat. Există nenumărate exemple ale modului în care s-a infiltrat Nobilimea Neagră, preluând controlul asupra Angliei. Eleanor, fiica lui Peter, cel de-al nouălea conte de Savoy, s-a măritat cu regele englez Henric al III-lea. Peter Savoy, contele Nobilimii Negre, a primit astfel proprietăți întinse în Anglia de la socrul său, regele Angliei, inclusiv titlul de Conte englez (N. Tr. Există o distincție între titlul de conte specific altor aristocrații (*count*) și cel de conte englez (*earl*)).

de Richmond. Din această poziție, noul conte de Richmond a aranjat o serie de alte căsătorii între Nobilimea Neagră și aristocrația engleză. S-a ajuns până acolo încât fratele său mai mic, Boniface, a fost numit Arhiepiscop de Cantebury! Nobilimea Neagră a controlat de secole Biserica Angliei (de fapt, de la bun început), iar una dintre cele mai active reprezentante actuale ale ei, regina Angliei Elizabeta a II-a, este considerată încă șeful oficial al Bisericii. Liniile genealogice ale Nobilimii Negre sunt linii reptiliene pur-sânge

şi cu sânge încrucişat, care aparţin în totalitate Frăţiei Babiloniene. Ele au preluat frâiele puterii în Europa, ducând mai departe Agenda reptilienilor.

Fondatorii caselor regale europene, multe dintre ele active şi la ora actuală, au fost Rupert, conte de Nassau, şi Christian, conte de Oldenbourg. Cei doi au trăit în secolele XI-XII, în perioada în care Nobilimea Neagră/Frăţia Babiloniană şi-a lansat planul de preluare a controlului în întreaga Europă. Din Rupert s-au tras casele Hesse-Darmstadt şi Hesse-Cassal, ducii de Luxembourg, Battenborg-ii/Battenberg-ii (deveniţi ulterior Mountbatten-i), Prinţii de Orania (Orange) şi Nassau, precum şi regii Olandei. Din Christian s-au tras regii Danemarcei şi Norvegiei, casa Schleswig-Holstein şi clanul de Hanovra (Hanover), care aveau să devină regi ai Angliei. Din Hanover-i a derivat mai târziu actuala casă de Windsor. Alte linii genealogice reptiliene ale Nobilimii Negre i-au inclus pe ducii de Normandia (precum Wilhelm Cuceritorul, de unde şi sprijinul acordat de ei acestuia şi clanului St. Clair), pe Saxa-Coburg-i (o altă casă înrudită cu Windsor-ii) şi pe Plantageneţi, din care au rezultat monarhiile Tudor şi Stuart ale Angliei. Îţi poţi da seama că aristocraţia engleză şi monarhii care au condus Anglia au fost, de fapt, membri ai Nobilimii Negre. Nobilimea scoţiană, clanurile şi familiile aristocratice conducătoare, precum St. Clair, Bruce şi altele, fac şi ele parte integrantă din Nobilimea Neagră, adică din rândul liniilor genealogice reptiloariene străvechi, deşi într-o formă mai puţin transparentă. Desigur, toate aceste familii se luptă între ele pentru bani şi putere şi mulţi din membrii lor nu-şi dau seama cine sunt şi cine îi controlează, dar în realitate sunt aceiaşi reptilieni Anunnaki rămaşi din vechime, care se regăsesc invariabil în toate poziţiile regalităţii, puterii politice şi religioase.

Multe din marile familii financiare şi din lumea afacerilor, celebre la ora actuală, fac parte din

Nobilimea Neagră şi implicit din Frăţia Babiloniană. De pildă, dinastia bancherilor Warburg reprezintă o ramură a familiei Abraham del Branco, cea mai mare familie de bancheri din Veneţia pe vremea când oraşul se afla la apogeul puterii şi influenţei sale. Familia Agnelli, proprietara colosului industrial care produce automobile Fiat (îţi mai aminteşti de banii „fiat"?) este o altă linie genealogică din rândul Nobilimii Negre. Aşa se explică de ce această familie controlează practic Italia, dictând guvernelor acestei ţări după cum doreşte. O altă familie extrem de puternică din rândul Nobilimii Negre venețiene a fost familia Medici. Ei au fost cei care au sponsorizat călătoria lui Cristofor Columb în urma căruia acesta a „descoperit" America. Voi oferi în curând mai multe explicaţii pe marginea acestui subiect. Aceeaşi familie l-a sponsorizat pe Leonardo da Vinci, un iniţiat de rang înalt al reţelei de societăţi secrete europene. Explicaţia pentru care da Vinci a putut prezice câteva din direcţiile viitoare ale tehnologiei este cât se poate de simplă: el avea acces la o cunoaştere care le era refuzată marii majorităţi a oamenilor. Faimosul său desen al omului din interiorul cercului este o ilustrare a geometriei sacre a numărului de aur, folosit la construcţia şi localizarea tuturor locurilor sacre de pe planeta noastră.

Influenţa Nobilimii Negre s-a extins în nord către Germania, aceasta fiind sursa din care a derivat mai târziu Casa de Windsor, actuala familie regală britanică. Până când şi-au schimbat numele în anul 1917, această familie s-a numit Casa de Saxa-Coburg-Gotha, o linie regală germană care se trage din Nobilimea Neagră venețiană şi lombardă, cu rădăcinile în Babilon. Windsor-ii sunt reptilieni pur-sânge şi ştiu foarte bine acest lucru. Când Nobilimea Neagră s-a extins în Germania, familia veneţiană del Branco a devenit cunoscută sub numele de Warburg. Deşi pretind că sunt evrei, Warburg-ii sunt, de fapt, o linie genealogică

reptilo-ariană. Așa se explică de ce au devenit bancherii lui Hitler, la fel ca și alte familii reptilo-ariene precum Rothschild (pentru informații suplimentare pe marginea acestui subiect, îți recomand lucrarea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi*). În anul 1998, pe când țineam un turneu de conferințe în Africa de Sud, am fost invitat la o întâlnire particulară cu P.W. Botha, președintele Africii de Sud în timpul anilor '80, care dorea să-mi ofere informații referitoare la cine conduce cu adevărat acea țară. Mi-a mărturisit că în timpul președinției sale i s-a cerut să primească o delegație a ramurii engleze a Rothschild-zilor în orașul Cape Town. În timpul întâlnirii, oaspeții i-au spus că banii care le-au aparținut cândva evreilor germani se află depozitați în băncile elvețiene, fiind disponibili pentru investiții în Africa de Sud, dacă se înțelegeau asupra ratei dobânzii. Botha le-a răspuns manifestându-și indignarea și a refuzat să intre în joc. Acești bani au fost într-adevăr localizați recent în băncile elvețiene, fiind furați de la evreii care au pătimit atât de mult în timpul dictaturii lui Hitler. De la război și până în prezent, Rothschild-zii i-au împrumutat în repetate rânduri, făcând avere de pe urma dobânzilor percepute. Asta cred în realitate Rothschild-zii despre poporul evreu, deși o expunere a acestei familii ar însemna să fii numit „anti-semit" atât de evrei, care nu știu în ce fel sunt manipulați, cât și de acei „radicali-roboți" atât de severi cu alții, dar de indulgenți cu ei înșiși, cunoscuți și sub numele de *stânga politică*. Dacă vrei să știi cum gândește și ce face „stânga" politică, cel mai bine este să afli cum gândește și ce face „dreapta" politică. Te asigur că este același lucru. Rothschild-zii erau cunoscuți inițial sub numele de Bauer, una din cele mai faimoase familii oculte din Germania Evului Mediu, iar originea lor nu are nimic de-a face cu Israelul, ci cu Munții Caucaz. Toți sunt reptilieni care își schimbă forma, ascunzându-se sub înfățișări umane.

Din când în când, familiile Elitei Frăției își schimbă numele, pentru a se asigura că marea majoritate a oamenilor nu-și vor da seama că aceleași linii genealogice dețin puterea în toate momentele istoriei.

O vreme, Nobilimea Neagră și-a stabilit capitala la Amsterdam. Mulți dintre ei au pretins că sunt evrei, fără să fie în realitate, căci erau, de fapt, linii genealogice ariene care au călătorit pe diferite rute. Unii se trăgeau din fenicieni-venețieni, iar alții erau khazari arieni din Munții Caucaz, unde strămoșii lor s-au convertit în masă la iudaism în secolul al VIII-lea. Cei care au preluat conducerea în Amsterdam erau succesorii magicienilor negri din Babilon, reptilieni operând în principal (dar nu exclusiv) prin intermediul rasei albe. Poporul olandez a fost convins să înceapă să se stabilească în Africa de Sud în timpul perioadei în care Nobilimea Neagră și-a avut baza la Amsterdam. În anul 1689, un membru al Nobilimii Negre pe nume Wilhelm de Orania (Orange) a fost urcat prin manipulare pe tronul Angliei. Imediat după acest moment, elita conducătoare reptilo-ariană din Amsterdam s-a mutat la Londra, pentru a se reuni cu ceilalți reptilo-arieni stabiliți aici (unii dintre ei cu mii de ani înainte). Londra a devenit astfel în și mai mare măsură epicentrul operațiunilor lor din ce în ce mai globale. Abia după acest moment au putut fi convinși și englezii să înceapă să se stabilească în Africa de Sud, scop în are au început un război cu olandezii de acolo, așa-numiții bari, pentru a prelua controlul asupra țării. Ambele populații erau în realitate pioni într-un joc pe care nu îl înțelegeau și pe care succesorii lor l-au înțeles încă și mai puțin. Wilhelm de Orania a debarcat în Anglia, adică în Baratland, în anul 1688, în apropiere de Torbay, locul în care troianul Brutus a debarcat în anul 1103 î.Ch. pentru a crea Noua Troia. Chiar și astăzi mai există o statuie a lui Wilhelm de Orania în portul Brixham, pentru a comemora sosirea sa în apropiere de acest loc. Wilhelm

era un adept al artelor ezoterice, iar medicul său, Johann Scheweitzer, cunoscut şi sub numele de Helvetius, pretindea că era alchimist şi că a reuşit să transforme plumbul în aur.

Wilhelm de Orania a devenit regele William III al Angliei prin căsătoria cu regina Mary. Tratamentul grotesc la care i-a supus pe irlandezi avea să conducă la secole întregi de revoltă şi amărăciune în această ţară, sentimente care continuă până astăzi. În anul 1694, William a semnat documentul de înfiinţare a Băncii Angliei, iar Nobilimea Neagră, împreună cu aristocraţia reptilo-ariană deja stabilită de secole în Anglia, au pus bazele City-ului din Londra, care avea să devină centrul financiar al lumii, poziţie pe care şi-o păstrează inclusiv la ora actuală. Nu este de mirare că intrarea în City-ul londonez este marcată astăzi de statui ale unor reptile înaripate care ţin în mâini scuturi albe cu o cruce roşie pe ele, străvechiul simbol arian al soarelui, dar şi simbolul mai recent al rozicrucienilor sau Gra-al-ului sumerian, reprezentaţi de aceleaşi linii genealogice reptiliene. Vom discuta mai amănunţit despre acest subiect mai târziu.

Alte bănci centrale fuseseră deja create de diferitele ramuri ale Nobilimii Negre reptilo-ariene. Acestea erau: Banca din Amsterdam (1609), Banca din Hamburg (1619) şi Banca din Suedia (1661). Dar adevărata bijuterie a coroanei a fost Banca Angliei. Aceste bănci aveau drept scop să împrumute diferitelor guverne bani care nu existau, percepându-le în schimb dobânzi (plătite în ultimă instanţă de populaţie, sub formă de impozite). Cu cât datoriile naţionale erau mai mari, cu atât mai mare devenea dobânda şi implicit nivelul de impozitare a populaţiei. Înţelegeţi mecanismul? Am fost duşi de nas timp de secole şi a sosit timpul să ne trezim. Evident, guvernele şi-ar putea crea, dacă ar dori, propriii bani, fără să plătească dobânzi exorbitante cartelului privat al băncilor internaţionale.

Motivul pentru care nu introduc acest sistem infinit mai simplu este că guvernele lor sunt controlate de aceeași instituție care controlează și băncile: Frăția Babiloniană. Membrii acesteia se coordonează între ei prin diferitele lor ramuri aflate într-o țară sau alta, pentru a afla imediat dacă cineva îndrăznește să se gândească măcar la o încălcare a consemnului, pentru a-l strivi apoi din punct de vedere economic și politic. Principalul mecanism de coordonare între diferitele bănci centrale interconectate este Banca de Investiții Internaționale, cu sediul la Geneva, în Elveția.

La fel cum Frăția Babiloniană controlează monarhiile prin simplul fapt că membrii săi alcătuiesc aceste monarhii, tot ea este cea care a creat partidele politice, atât cele de stânga, cât și cele de dreapta sau de centru. De pildă, „radicalul" Partid Liberal din Marea Britanie, actualmente transformat în Partidul Liberal-Democrat, era cunoscut cândva sub numele de Partidul Venețian. La nivelelurile cele mai înalte, toții membrii de partid sunt reptilo-arieni sub diferite deghizări. Te-ai întrebat vreodată de ce par atât de diferiți politicienii atunci când vorbesc în public, dar aplică exact aceleași politici atunci când ajung la putere? Întregul joc politic este o iluzie creată de ei.

Lista oamenilor care au contribuit la urcarea pe tron a lui Wilhelm de Orania ar putea fi numită almanahul *Who's Who?* al Elitei reptilo-ariano-feniciene. Pe lunga listă a membrilor aristocrației feniciene (britanice) care au subscris la capitalul Băncii Angliei (scoțând apoi profituri uriașe) s-a numărat și William Cavendish, duce de Devonshire, care a semnat și invitația adresată lui Wilhelm să devină rege. Familia Cavendish își are sediul la Chatsworth House din Derbyshire, fiind la ora actuală o atracție turistică. Am vizitat acest loc și mi s-a părut unul din cele mai întunecate pe care le-am văzut vreodată. Numai Dumnezeu știe ce s-a petrecut aici de-a lungul secolelor

(la fel ca în cazul tuturor reşedinţelor acestor familii ale Frăţiei). Blazonul familiei Cavendish este o reptilă şi un şarpe. Oricare ar fi originea acestora, cu siguranţă se potrivesc foarte bine cu realitatea. Familia Cavendish a fuzionat cu clanul Kennedy din Statele Unite atunci când Kathleen, sora preşedintelui John F. Kennedy, s-a măritat cu moştenitorul averii Devonshire. Când acesta a murit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi Kathleen şi-a cerut dreptul la moştenire, ea a suferit un „accident" de avion şi şi-a pierdut viaţa. Familia Kennedy reprezintă o altă linie genealogică a Elitei, care se trage din regii irlandezi şi chiar dintr-o perioadă mai veche. Sosirea lui Wilhelm de Orania pe tronul englez a fost susţinută şi de aristocraţia reptilo-ariană scoţiană, din care se trăgeau multe din liniile genealogice. Fenicienii s-au stabilit în Scoţia cu mii de ani înainte de Christos, dar câteva din cele mai faimoase linii genealogice „scoţiene" au venit ulterior din nordul Franţei şi Belgia, în timpul domniei regilor scoţieni David I şi Malcolm IV, între anii 1124-1165. Familiile „scoţiene" clasice precum Stewart, Seton, Hamilton, Campbell, Douglas, Montgomery, Balliol, Graham, Lindsay, Cameron şi Comyn au sosit în această perioadă. Toate reprezentau linii genealogice provenite din Sumer, Babilon, Asia Mică şi Caucaz, care şi-au croit drum prin întreaga Europă. La 150 de ani de la sosirea lor în Scoţia, conduceau deja această ţară. Unul din cei mai faimoşi regi scoţieni, Robert the Bruce, a descins din linia lui Robert de Bruges, respectiv din Belgia, unul din centrele fundamentale ale Frăţiei la ora actuală. Deşi populaţiile celor două ţări nu au ştiut niciodată acest lucru, bătăliile dintre scoţieni şi englezi nu au fost decât conflicte între ramuri ale aceleiaşi Elite care se luptau între ele pentru supremaţie în vederea introducerii Agendei comune. Unii erau reptiloarieni, alţii nu. Cu siguranţă, familiile Bruce şi St. Clair erau reptilieni. Unul din descendenţii lui Bruce, nobilul

scoțian James Bruce de Kinnaird, a părăsit în anul 1768 Insulele Britanice, îndreptând-se către Abisinia, Etiopia de astăzi, de unde a adus înapoi în Europa (în anul 1773) un exemplar rar din *Kebra Nagast*, cartea sfântă a etiopienilor, și trei exemplare din *Cartea lui Enoh*. James Bruce era francmason, membru al Lojei de pe Canongate Kilwinning nr. 2 din Edinburgh, una din cele mai vechi din Scoția. Actuala familie regală britanică, Windsor-ii, poartă o parte din genele lui Robert the Bruce și ale Elitei scoțiene, irlandeze și galeze, dar și din cele ale ramurilor reptilo-ariene germane. La fel ca toate familiile regale din Europa, Windsor-ii sunt reprezentanți de frunte ai Nobilimii Negre și ai Frăției Babiloniene, fiind înrudiți cu Wilhelm de Orania. Așa cum voi explica în continuare, sunt reptilieni care își schimbă forma.

Anna Campbell, contesă de Balcarras și Argyll, a fost guvernanta tânărului prinț William, iar Archibald Campbell, primul duce de Argyll, s-a aflat alături de acesta atunci când s-a îndreptat către Anglia, în anul 1688, pentru a-l înlătura de la putere pe regele James II. Una din descendentele Annei Campbell a fost Jenny von Westphalen, înrudită atât cu Campbell-ii, cât și cu ducii de Argyll. Jenny von Westfalen a fost soția lui... Karl Marx, clona Frăției creată cu scopul precis de a da naștere comunismului. Acest sistem social a fost unul din cele mai eficiente instrumente de divizare și control al populației globale prin intermediul fricii. În treacăt fie spus, unul din motivele pentru care Marx i-a condamnat pe evrei era faptul că el nu aparținea acestei rase, contrar credinței populare. Era membru al unei linii genealogice ale Frăției, motiv pentru care a și primit rolul de fruntaș al marxismului, sistem teoretic creat nu de el, ci pentru el (vezi *Și adevărul vă va face liberi*). Aceste linii genealogice s-au încrucișat continuu între ele, ocupând pozițiile puterii politice și economice de-a lungul secolelor, fișele lor genetice fiind înregis-

trate până în cele mai mici detalii. Se știe precis care linii sunt mai predispuse să fie posedate de către reptilieni și care nu. Ori de câte ori apare o poziție de putere ce trebuie ocupată, este aleasă o persoană dintr-o linie genealogică reptilo-ariană și, dacă aceasta nu s-a racordat deja la conștiința reptiliană prin intermediul societăților secrete, este invitată pe loc să intre în club, invitație pe care nimeni nu o respinge vreodată.

Încrucișările și înrudirile dintre aceste linii genealogice sunt interminabile. Conții moderni de Balcarras sunt înrudiți cu vicontele Cowdray (familia lui Weetman John Churchill Pearson, care controlează *Financial Times*). Mama acestuia a fost fiica Lordului Spencer Churchill, bunicul lui Winston Churchill, iar sora sa s-a căsătorit cu ducele scoțian de Atholl. Liniile Argyll-Balcarras îi includ și pe Lindsay și Campbell-i. Robert A. Lindsay, cel de-al 12-lea conte de Balcarras, a devenit președintele Băncii National Westminster, una din cele patru mari bănci de scont britanice, și director al companiei de asigurări Rothschild's Sun Alliance Assurance. Același conte a fost ministrul apărării și al afacerilor externe. Mama sa a fost o Cavendish, actualii duci de Devonshire, cu sediul la Chatsworth House. Iar acesta este doar un exemplu minor al legăturilor de rudenie dintre aceste linii genealogice.

Familia Marlborough, una dintre cele mai puternice familii aristocratice britanice, a jucat, de asemenea, un rol important în instalarea lui Wilhelm de Orania pe tronul Angliei. Membrii ei sunt înrudiți cu Churchill-ii, iar Winston Churchill s-a născut chiar în casa ancestrală a familiei, Blenheim Palace, de lângă Oxford, ale cărei porți sunt împodobite cu blazonul familiei Marlborough, dominat de două reptile *(vezi figura 11)*. Churchill știa exact ce face atunci când a devenit primul ministru al Marii Britanii în timpul războiului. Imaginea sa creată de istoria oficială este o farsă. El nu

a salvat Insulele Britanice de o tiranie, ci a făcut parte din acel sistem care a creat inițial tirania, dând naștere unui război în care ambele tabere au fost finanțate și susținute de aceiași oameni. Pentru informații suplimentare, consultați lucrarea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi.* Aș putea sta o zi întreagă să vă ofer detalii despre familiile Elitei reptilo-ariene și despre felul în care s-au înrudit acestea pentru a prelua puterea în toate domeniile vieții umane de-a lungul miilor de ani. Această lume a fost controlată încă din Antichitate de *aceiași* „trib" și de stăpânii acestuia, care acționează din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni.

Agenda reptiliană a continuat să evolueze secol după secol. Ea reprezintă planul pe termen lung al aces-

Figura 11
Dragonul care apare pe blazonul familiei Marlborough de la Blenheim Palace

tui „trib" și implicit al reptilienilor de a prelua controlul asupra planetei. Agenda are etape și termene clar demarcate, lucru evident dacă analizăm precizia și eficiența incredibilă a fiecărei mișcări a Frăției, sub atenta supraveghere a nucleului interior care operează în culise, de fapt chiar într-o altă dimensiune. Spre exemplu, în anul 1665 a izbucnit un război între olandezi și britanici, iar Marea Ciumă a ucis 68.000 de londonezi, silind două treimi din populația orașului să își părăsească locuințele și să fugă. În anul 1666, pe data de 2 septembrie, a izbucnit Marele Incendiu din Londra, care a distrus orașul și care a fost pus pe seama unui brutar din Pudding Lane. Toate aceste evenimente s-au petrecut în perioada în care se făceau planurile pentru aducerea pe tronul Angliei a lui Wilhelm de Orania. Când acesta a sosit din Olanda, multe ramuri ale liniilor genealogice ale Frăției s-au reunit la Londra (sau Noua Troia) pentru a crea un stat major al operațiunilor. Grație incendiului, în centrul Londrei a apărut un teren viran pe care și-au putut construi noul centru financiar. Și cine credeți că a fost numit arhitect-șef al noii Londre? Nimeni altul decât Sir Christopher Wren, un inițiat de rang înalt al Frăției. Să fie o simplă coincidență? Catedrala St. Paul din Londra, cu domul ei masiv, are două replici similare, una la Paris, în Franța, și alta la Washington D.C. Una poartă numele de Panteon, iar cealaltă este Sediul Congresului de pe Colina Capitoliului (numită astfel după Colina Capitolină, o colină sacră a Frăției Babiloniene din Roma antică). În anii care au urmat sosirii lui Wilhelm de Orania s-a născut Marele Imperiu Britanic. Pe vremea când eram copil, m-am întrebat întotdeauna cum au reușit câteva insule care abia pot fi văzute pe harta globului să creeze și să conducă un imperiu mondial. Acum, motivele mi-au devenit evidente. La urma urmei, nici nu a fost un Mare Imperiu „Britanic", ci un Imperiu al Frăției Babiloniene cu

sediul la Londra. În timp ce Imperiul „Britanic" continua să se extindă în cele două Americi, în Africa, Asia, China, Australia și Noua Zeelandă, controlul Frăției asupra lumii întregi devenea din ce în ce mai evident. Alte ramuri reptilo-ariene din țări ca Spania, Portugalia, Franța, Belgia și Germania au ocupat alte părți din Africa. Spaniolii și portughezii au pus stăpânire pe America Centrală și de Sud. Regele Leopold al II-lea al Belgiei, un membru al liniei genealogice reptiliene de Windsor, numită Saxa-Coburg-Gotha, a jucat un rol major în ocuparea Europei și în exploatarea Africii. Oriunde se duceau reptilo-arienii, primul lor gând era să distrugă cultura și cunoașterea nativilor. Ei se grăbeau să scoată din circulația publică cunoașterea ezoterică și chiar amintirile și înțelegerea adevăratei istorii. În acest fel, toate relatările antice referitoare la reptilieni și la originile rasei albe au fost distruse sau ascunse în bibliotecile secrete ale Frăției, una dintre cele mai mari fiind cea a Vaticanului. Creștinismul nu a fost altceva decât un instrument de eliminare a unor informații vitale pentru oameni.

La prima vedere, am putea crede că reducerea dimensiunilor imperiilor europene la care asistăm la ora actuală (inclusiv a Imperiului Britanic) este sinonimă cu o reducere a influenței reptilienilor. Nici vorbă. În realitate, influența acestora a crescut și mai mult. Orice formă de control deschis, cum ar fi o dictatură, are o perioadă de viață limitată, căci mai devreme sau mai târziu va stârni o revoltă populară care o va elimina. În schimb, controlul invizibil sau sub acoperire, cel pe care nimeni nu îl poate vedea, identifica și expune, poate continua la infinit, căci nimeni nu se revoltă împotriva unui sistem de a cărui existență nu știe nimic. Un om care crede că este liber nu se va plânge de sclavie. Ceea ce s-a întâmplat în ultimul secol în Africa, America de Sud, Asia, Statele Unite și Canada, nu înseamnă altceva decât o înlocuire a metodelor de con-

trol deschis cu altele, mai subtile, de control sub acoperire. În timp ce aceste imperii la vedere păreau să se contracte, în special cel britanic, în urma lor a rămas în aceste țări o întreagă rețea de societăți secrete, linii genealogice și structuri care dețin mai mult ca oricând în mâinile lor frâiele puterii, dar fără teama unei revolte din partea populației, care nu știe cine o controlează de fapt. Structura puterii globale este cât se poate de simplă. Există o Agendă globală coordonată din City-ul londonez, care include centrul financiar cunoscut sub numele de *Mila Pătrată* (aluzie la suprafața restrânsă a acestei regiuni din Londra) și acel perimetru de pe malul Tamisei care ajunge până la Casa Parlamentului, sediul guvernului și cel al serviciilor secrete, inclusiv Buckingham Palace, sediul liniei genealogice reptiliene cunoscute sub numele de Windsor-i. Guvernul britanic nu reprezintă decât o acoperire a Agendei reale operată din acest perimetru cu valoare imobiliară maximă din City of London și City of Westminster. Alte două centre-cheie ale Frăției Babiloniene sunt Parisul și Vaticanul. Priviți structurile guvernamentale numite în bătaie de joc „democratice", structura sistemului juridic, a celui economic, a massmediei și a celorlalte instituții care există în marea majoritate a țărilor occidentale moderne. De unde a apărut modelul original al acestor structuri? Desigur, din Londra. Spre exemplu, încă mai există o vorbă care spune că Londra este „Mama Parlamentelor". Aceste structuri au fost concepute pentru a da aparența libertății, permițând în schimb un control aproape nelimitat din spatele scenei. Acestea sunt structurile pe care le-a lăsat în urma sa Imperiul Britanic atunci când s-a retras din țările ocupate, permițându-le să se guverneze singure. Totul este o farsă sinistră. Ocupația fizică a fost înlocuită de cea financiară, iar metodele deschise de control cu cele sub acoperire.

Din Londra, Elita reptilo-ariană își dictează politica

„managerilor de ramură", adică liniilor genealogice din celelalte țări, care au grijă ca Agenda coordonată de instituția-mamă să fie introdusă la nivel global. Așa se explică de ce toate țările aplică practic aceeași politică. În Statele Unite, principalii directori de ramură sunt Rockefeller-ii, care controlează un întreg cartel de familii precum Morgan, Harriman, Carnegie, Mellon etc., supervizat de Londra. În Africa de Sud directorii de ramură sunt membrii familiei Oppenheimer. În anul 1998, am petrecut trei săptămâni călătorind, discutând și ascultând tot felul de oameni din Africa de Sud și am ajuns la concluzia că această țară reprezintă un exemplu perfect pentru teoria pe care o susțin aici. Să analizăm mai întâi istoria acestei țări. Primii care s-au instalat la Cape Town au fost olandezii, odată cu venirea la putere a Nobilimii Negre în Amsterdam. După ce aceasta și-a mutat sediul la Londra, englezii au devenit principalii pioni ai ocupației. Compania olandeză Dutch East India Company din Africa de Sud a fost înlocuită de cea britanică, British East India Company. Exploratorii interiorului Africii, precum dr. David Livingstone, au fost finanțați de organizații precum National Geographic Society, controlate de City-ul londonez. Un alt val al ocupației reptilo-ariene a fost coordonat de Cecil Rhodes și de Compania Africii de Sud pe care o conducea, o altă operație a City-ului londonez. Rhodes a fost un fruntaș al Frăției, acționând îndeosebi prin intermediul unei societăți secrete numite *Masa Rotundă*, care continuă să existe și astăzi și despre care am vorbit pe larg în cartea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi*. Rhodes și Compania Africii de Sud au pus bazele imperiilor diamantelor și aurului numite De Beers și Consolidated Goldfields, controlate la ora actuală de familia Oppenheimer în numele aceleiași Frății care l-a finanțat pe Rhodes. O altă filială a Companiei Africii de Sud a fost celebra Companie London-Rhodesia, numită și Lonrho, con-

dusă, printre alții, de Tiny Rowland. Lonrho a manipulat și a exploatat sângeros popoarele africane, lucru care corespunde inclusiv Agendei actuale privind continentul african. În mod evident, acesta a fost controlat încă de la sosirea primilor oameni albi de același grup, prin intermediul mai multor companii și personaje.

Înainte de transferul de putere dinspre minoritatea albă către majoritatea neagră din Africa de Sud, operat sub conducerea lui Nelson Mandela, familia Oppenheimer a controlat circa 80% din companiile cotate la bursa sud-africană, inclusiv toate industriile miniere de exploatare a aurului, diamantelor și celorlalte materii prime de care depinde economia acestei țări. Între altele, ea a controlat inclusiv mass-media, prin intermediul mai multor directori executivi. S-a produs apoi „marea schimbare", odată cu eliberarea din închisoare a lui Nelson Mandela, iar populația neagră a cunoscut „libertatea". La ora actuală, după această victorie a democrației, familia Oppenheimer continuă să controleze 80% din companiile cotate la bursa sud-africană, inclusiv aceleași industrii miniere de care depinde economia țării și mass-media, prin intermediul unor directori precum prietenul lui Henry Kissinger, miliardarul irlandez Tony O'Reilly. O'Reilly și-a dat demisia din funcția de președinte al corporației Heinz, controlată de Frăție, și a început să cumpere ziare în întreaga lume, banii nefiind o problemă pentru el. Care este în acest caz diferența dintre controlul Frăției asupra Africii de Sud înainte și după „marea schimbare"? Diferența este următoarea: nimeni nu se mai plânge la ora actuală, căci controlul deschis a fost înlocuit cu cel sub acoperire. Cât timp minoritatea albă a stat la putere, opinia publică mondială nu a încetat să condamne această țară, spunând: „Nu e drept!". Radicalii-roboți strigau din toți rărunchii: „E strigător la cer! Este o formă de rasism, o dictatură!". Și chiar era. La ora actuală, protestele au încetat, iar Mandela

a ajuns un erou al poporului, în timp ce aceleași familii continuă să controleze Africa de Sud, la fel ca mai înainte, dar fără să mai aibă parte de agitație. Ghetourile mizere continuă să existe în Soweto, ba chiar au devenit mai numeroase, dar nu mai țin prima pagină a ziarelor din întreaga lume, căci toți știu că acum Africa de Sud a devenit o țară liberă și democratică. Guvernul organizației ANC este la fel de corupt și de controlat ca și cel al minorității albe de dinainte. Shell Oil, compania petrolieră a Frăției Babiloniene controlată de oameni ca Prințul Bernhard al Olandei, a făcut cadou ANC un întreg bloc de birouri ultramoderne în momentul schimbării și nu este un secret pentru niciun jurnalist care își merită acest nume că Mandela nu ia nicio decizie fără să se consulte mai întâi cu familia Oppenheimer. În anul 1993, Mandela și-a petrecut Crăciunul la casa de vacanță de la Nassau a lui Tony O'Reilly. La începutul anului 1994, O'Reilly a cumpărat cel mai mare grup media din Africa de Sud, Oops. Dar ce fac eu aici? Oare mă îndoiesc de unul din marii eroi ai umanității? Doamne ferește! Probabil Mandela este un om simplu, care a învățat din mers realitatea puterii, nemaidispunând de puterea sau de dorința de a se opune deschis sistemului. Există în schimb oameni negri cu adevărat corupți, precum Robert Mugabe, președintele Zimbabwe, care nu își dorește nimic mai mult decât să accepte banii oferiți de Frăție și să joace un rol fruntaș în piesa regizată de aceasta, pe seama poporului său. Există linii genealogice reptiliene inclusiv în rândul negrilor, nu doar al albilor.

Aceeași situație există în tot restul lumii, condusă de aceleași linii genealogice și de marionetele manevrate de ele și aflate la putere, atât în fața camerelor de luat vederi cât și în spatele ușilor închise. Evident, adevărata putere este deținută de cei din urmă. Așa se face că, dacă Agenda reptilienilor impune prăbușirea

dolarului american sau a pesoului mexican, ori a unui guvern întreg, sau declanşarea unui război civil, directorii de ramură din ţările respective se pun pe treabă, trăgând tot felul de sfori financiare, media şi ale societăţilor secrete, până când Agenda este îndeplinită. În acest fel, întreaga lume poate fi condusă de câţiva oameni din City-ul londonez şi din alte centre ale Frăţiei, precum Paris, Bonn, Bruxelles, Washington, New York, Elveţia şi Vatican. Este o structură de control simplă, dar perfect organizată, condusă de sus cu un pumn de fier, iar cei care nu fac exact ce le spune această structură sunt striviţi fără milă. Aşa se explică de ce a funcţionat ea o perioadă atât de lungă, într-un mod atât de eficient. Dacă mai adăugăm şi faptul că această realitate pare atât de bizară încât marea majoritate a oamenilor nu ar putea-o accepta cu niciun chip, obţinem tabloul perfect al unui mecanism de control ideal, necontestat de nimeni.

Deocamdată.

CAPITOLUL 5

Cavalerii Soarelui

De-a lungul miilor de ani care s-au scurs, liniile genealogice reptiliene pur-sânge şi hibride au creat o reţea fantastică de societăţi secrete prin intermediul cărora îşi pun în practică Agenda. Marea majoritate a oamenilor nu sunt conştienţi de această forţă de coordonare care le manipulează guvernele şi vieţile. În următoarele trei capitole voi arăta cum a preluat această reţea controlul asupra instituţiilor puterii regale, politice şi religioase, creând în final Statele Unite. Această aparentă „supraputere" nu este decât o marionetă în mâinile Frăţiei Babiloniene din Londra.

Trei dintre cele mai importante societăţi secrete au devenit public cunoscute în secolul al XII-lea. Ele există şi astăzi şi numără printre membrii lor oameni de vârf din politica globală, sistemul bancar, cel economic, armată şi mass-media. Este vorba de Cavalerii Templieri, Cavalerii Vindecători (n. tr. textual: *Knights Hospitaller*) ai Sfântului Ioan din Ierusalim şi Cavalerii Teutoni. Cavalerii Vindecători şi-au schimbat numele de mai multe ori. Iniţial s-au numit Cavalerii din Rodos, iar la ora actuală sunt cunoscuţi sub numele de Cavalerii de Malta în varianta romano-catolică şi Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim în varianta protestantă. Şeful oficial al Cavalerilor de Malta este Papa, iar cartierul lor general se află la Roma. Cavalerii Sfântului Ioan îşi au sediul la Londra, iar liderul lor oficial este regele sau regina Angliei. La cel mai înalt nivel, cele două aripi (cea catolică şi cea protestantă) reprezintă, de fapt, una şi aceeaşi organizaţie. Cavalerii Templieri au apărut cam la aceeaşi dată, în anul 1118 (sau cu patru ani mai devreme), fiind cunoscuţi la

început sub numele de Soldații lui Christos. Templierii sunt înconjurați de mister și de multe zvonuri contradictorii, dar se știe că și-au consacrat ordinul „Mamei lui Dumnezeu". Ei au folosit imaginea lui Christos ca acoperire, așa că Mama lui Dumnezeu a fost considerată Maria, mama lui Iisus, dar în limbajul societăților secrete reptilo-ariene expresia „Mama lui Dumnezeu" este un simbol al lui Isis, mama fecioară a Fiului egiptean al lui Dumnezeu, Horus, și respectiv soția zeului solar Osiris. La rândul ei, Isis nu este decât un alt nume al reginei Semiramida, cea care apare în trilogia Nimrod-Semiramida-Tammuz. Isis/Semiramida mai este cunoscută sub multe alte nume, în funcție de regiune, cultură și țară. Printre acestea se numără: Barati, Diana, Rhea, Minerva, Afrodita, Venus, Hecate, Iuno, Ceres, Luna și foarte multe altele. Se spune că toate simbolizează luna sau energia feminină în diferitele ei ipostaze. Sediul Lojii Marii Mame a francmasoneriei engleze (Marea Mamă = Semiramida/Isis) se află pe strada Great Queen din Londra (Great Queen (n.r. Marea Regină) = Semiramida/Isis). În final, toate aceste nume au fost inspirate pornind de la Ninkharsag, „Zeița Mamă" Anunnaki din care au rezultat liniile genealogice hibride reptilo-umane. Zeii antici, precum Nimrod/Osiris și nenumăratele nume sub care este cunoscut acesta, simbolizează puterea soarelui sau energia masculină. Aceasta este cunoașterea secretă pe care s-a întemeiat Ordinul Cavalerilor Templieri. Sursa reptilo-feniciană din care s-au inspirat poate fi văzută pe blazonul lor: crucea roșie pe un fundal alb. Crucea de foc a fost întotdeauna simbolul solar al fenicienilor și al liniilor genealogice. Ea figurează inclusiv pe steagul englez actual.

Încă de la prima apariție a acestui ordin, templierii s-au înconjurat de cele mai sfidătoare minciuni. Ei au pretins că s-au format pentru a-i proteja pe pelerinii care călătoreau în Țara Sfântă, deși în primii nouă ani

nu au existat decât nouă asemenea cavaleri. Mare protecție, ce să zic! Nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama că acest pretext a fost doar o perdea de fum menită să ascundă o altă realitate. Se pare că ei s-au format, de fapt, ca aripă militară și de protecție a unei alte societăți secrete numite Ordinul Sionului, devenită mai târziu Prioria Sionului. Cuvântul „Sion" vine de la Siona, numele sanscrit (arian) al... soarelui. Și iarăși ajungem de unde am plecat. Cartea *Sângele sfânt, Graalul sfânt* afirmă că printre marii maeștri ai Prioriei Sionului s-a numărat la un moment dat Leonardo da Vinci, care a fost sponsorizat de familia de bancheri Medici, aparținând Nobilimii Negre venețiene. Tot ei l-au sponsorizat mai târziu și pe Cristofor Columb. Printre cei mai importanți sponsori și susținători ai primilor templieri s-au numărat St. Bernard, fondatorul Ordinului Cistercian, și familia franceză St. Clair, care s-a stabilit ulterior în Scoția, sub numele de Sinclair, odată cu invazia normandă asupra Marii Britanii condusă de William Cuceritorul, din 1066. Clanul St. Clair/Sinclair este de origine reptiliană, iar marele secret pe care îl ascundeau, de fapt, templierii era chiar Agenda reptiliană. Primul Mare Maestru al Cavalerilor Templieri a fost Hughes de Payens, care a fost ales în anul 1124. Acesta era un nobil francez (al cărui nume înseamnă chiar „arian") aliat cu contele de Champagne și însurat cu o femeie scoțiană de sorginte normandă pe nume Catherine St. Clair. Primul centru sau „preceptoriu" templier în afara Țării Sfinte a fost construit pe domeniul St. Clair din Scoția. Un alt nume care s-a numărat printre primii templieri a fost cel al lui Fulk, conte de Anjou, care a fost tatăl lui Geoffrey Plantagenet și bunicul regelui Angliei Henry II. Henry a fost cel care a sponsorizat clădirea faimoasei Abații Benedictine din Glastonbury, în vestul Angliei, într-un loc considerat sacru din cele mai vechi timpuri. La vârf, templierii erau înrudiți cu Cavalerii de Malta, legături

care se păstrează până astăzi. Există numeroase legende care povestesc cât de mult se urau între ele aceste două ordine şi cu siguranţă au existat perioade de conflict şi zâzanie. La vârf, ele nu reprezentau însă decât ramuri diferite ale aceleiaşi organizaţii, al cărei scop suprem era implementarea Agendei reptiliene. În iunie 1099, cruciaţii creştini au dat o nouă „lovitură glorioasă în numele Domnului", invadând Ierusalimul şi măcelărindu-i pe turcii sarazini şi pe iudeii care trăiau acolo. Această lovitură de maestru a redeschis porţile „Oraşului Sfânt" în faţa pelerinilor creştini, care au început să sosească în număr din ce în ce mai mare prin porturile Jaffa, Tyre şi Acre. Tyre a fost unul din marile centre feniciene. Cavalerii Vindecători au creat în Ierusalim lanţul de hanuri Amalfi, pentru a asigura adăpost şi mâncare vizitatorilor. În timp ce prestigiul şi averea lor creşteau, ei au alcătuit o ramură militară, care a primit binecuvântarea papală în anul 1118, adică exact în anul în care cei nouă cavaleri au pus bazele Ordinului Templier, sosind în Ierusalim pentru a-i „proteja" pe pelerini.

Templierii au primit găzduire într-un sediu de lângă Muntele Templului, locul în care se presupunea că a existat Templul lui Solomon. Unii cercetători cred că templierii au descoperit o comoară de mare valoare, fie documente, fie mari cantităţi de aur, făcând săpături sub Muntele Templului. Oricare ar fi adevărul, cert este că după anul 1126, evenimentele au luat o turnură foarte rapidă. Marele Maestru Hugh de Payens a părăsit Ierusalimul şi a început să adune adepţi pentru a extinde ordinul. El s-a întors în Franţa, unde s-a întâlnit cu St. Bernard, apoi cu Abatele de Clairvaux, şi l-a luat cu el pe unchiul templier al lui Bernard, André de Montbard. Bernard i-a elogiat în faţa papei Honarius II, iar templierii s-au înfiinţat formal la data de 31 ianuarie 1128, prin Conciliul de la Troyes. Într-adevăr, numele acestui Conciliu provine de la Troia, marele

centru reptilo-arian din Asia Mică, ce a inspirat şi numele Londrei. Templierii făceau parte din aceeaşi grupare de interese, deşi mulţi dintre membrii ordinului aflaţi pe poziţii inferioare nu ştiau neapărat acest lucru. În afara crucii roşii feniciene, printre simbolurile lor s-au mai numărat steagul alb şi negru (alcătuit din două pătrate), craniul şi oasele încrucişate şi turnul de veghe. Toate aceste simboluri pot fi regăsite de-a lungul secolelor în organizaţiile Frăţiei, inclusiv în cele moderne. Podeaua oricărui templu francmason este pavată cu dale (pătrate) albe şi negre, căci francmasonii nu sunt altceva decât templierii sub un alt nume. Mulţi ofiţeri de poliţie, inclusiv cei din Statele Unite şi Marea Britanie, au pătrate albe şi negre pe uniformă, ca semn că sunt controlaţi de francmasoni şi templieri. Craniul şi oasele încrucişate simbolizează - printre altele - ritualurile de magie neagră pe care le-a folosit Frăţia încă din cele mai vechi timpuri. Aceste ritualuri dezgustătoare, care implică de multe ori chiar sacrificii umane, continuă să fie practicate şi la ora actuală. O altă organizaţie secretă a Frăţiei Babiloniene este Societatea *Skull and Bones* (n.r. - „cap de mort"), cu sediul pe drumul care leagă campusul Universităţii Yale de New Haven, în Connecticut, SUA. Este vorba de o societate sinistră, ai cărei membri, alcătuiţi numai din familiile Elitei, sunt băutori de sânge şi practică ritualuri satanice. Cel mai faimos membru al ei la ora actuală este George Bush Sr., fostul preşedinte al Statelor Unite şi reptilian care îşi schimbă forma. În plus, este unul din cei mai mari traficanţi de droguri din SUA, satanist, pedofil şi ucigaş în serie. Voi argumenta detaliat aceste acuzaţii într-un capitol ulterior. Simbolul Turnului de Veghe apare inclusiv pe însemnul organizaţiei Martorii lui Iehova, indicând că aceasta este o organizaţie a Frăţiei care îşi amăgeşte milioanele de membri că este o organizaţie creştină. Unul din fondatorii acesteia a fost Charles Taze Russell, un francmason de rang înalt,

îngropat sub o piramidă.

La numai un an după ce au fost creați oficial în urma Conciliului de la Troyes, templierii au cunoscut o expansiune incredibilă. Ei au căpătat o constituție papală, o avere uluitoare, terenuri și 300 de recruți din rândurile nobilimii, obligați să își cedeze întreaga avere la intrarea în ordin. Așa se face că, în scurt timp, templierii au devenit proprietari de pământuri în Franța, Anglia, Scoția, Spania și Portugalia, extinzându-se în numai zece ani și în Italia, Austria, Germania, Ungaria și Constantinopole. Existau preceptorii și sate, cătune și ferme templiere, împrăștiate în întreaga Anglie. Ori de câte ori vei vedea numele Temple (n.tr. Templu) într-un loc englezesc (spre exemplu Templecombe), poți fi sigur că este o fostă locație templieră. Sediul central al ordinului era la Londra, pe un teren pe care se află la ora actuală High Holborn, iar în anul 1161 templierii s-au mutat într-un nou templu londonez, numit și astăzi Temple Bar. Aici mai poate fi văzută încă biserica originală, de formă circulară (specifică templierilor), în care există câteva morminte ale membrilor ordinului. În poziția cea mai importantă, chiar în centrul culoarului principal, se află statuia unei reptile înaripate. Printre proprietățile templierilor se numărau, de asemenea, Strand Street și o mare parte din actuala Fleet Street, care a fost până recent sediul industriei naționale a presei britanice scrise. Simbolul tabloidului național, *The Dayly Express*, găzduit până recent pe Fleet Street, este un cavaler cu un scut care poartă blazonul templierilor: crucea roșie pe un fundal alb. Proprietățile templierilor se întindeau până spre râul Tamisa, unde își aveau propriile lor docuri. În timpul domniei reginei Victoria, Frăția a ridicat un obelisc pe malul Tamisei, chiar în acest punct, plasând câte un sfinx de fiecare parte a sa. Obeliscul provine din orașul egiptean On sau Heliopolis (Orașul sau Locul Soarelui), fiind cunoscut astăzi sub numele de Acul Cleopatrei

(vezi secțiunea cu ilustrații). Obeliscul reprezintă un simbol străvechi, egipteano-arian, al soarelui, sub forma energiei masculine sau a falusului. Astfel de simboluri pot fi văzute în multe locuri, fiind adesea deghizate ca monumente în amintirea eroilor căzuți în războaie, dar sunt plasate în realitate de francmasonerie. Te-ai întrebat vreodată de ce ar trebui să aibă un monument închinat memoriei soldaților căzuți un obelisc? Și de ce crezi că monumentul închinat lui Washington din centrul capitalei Statelor Unite reprezintă un obelisc uriaș? Pentru un motiv cât se poate de simplu: la fel ca toate simbolurile și formele geometrice sacre, obeliscurile atrag și generează energie, pe vibrația pe care o reprezintă. Îmi amintesc de un moment în care am urcat treptele din piatră ale unui obelisc uriaș situat lângă Podul Hebden din Anglia, când am simțit o energie sexuală masculină uriașă pretutindeni în jurul meu. M-am întrebat ce Dumnezeu se întâmplă, până când mi-am amintit unde mă aflu... în interiorul unui penis uriaș! Energia pe care o manifestă orice simbol este specifică formei acestuia, căci simbolurile nu reprezintă decât manifestarea fizică a gândurilor care le-au creat. De altfel, acești indivizi nu își așază simbolurile oriunde numai ca să se amuze. O fac pentru că îi ajută să rezoneze cu anumite câmpuri energetice, pe frecvența vibrației pe care o doresc. Desigur, ele afectează inclusiv gândurile și sentimentele celorlalți oameni care se află în preajma lor.

Pe aceleași proprietăți din Londra ale templierilor se află și sediul profesiei juridice britanice. Un jurist nu poate deveni avocat decât dacă „se înscrie în Barou" (n.tr. *Bar* în limba engleză) - adică la Temple Bar, intrând în Templul Interior, în cel Mijlociu sau în cel Exterior. Am discutat cu tot felul de oameni care au avut de-a face cu aceste organizații și aceștia mi-au spus că sunt cu adevărat sinistre. Așa este. Dacă vrei să controlezi oamenii, trebuie să controlezi mai întâi legea,

respectiv cine poate şi cine nu poate fi pus sub acuzație. Nu întâmplător, poliția și sistemul juridic britanic sunt împânate de francmasoni. Toate aceste posesiuni ale templierilor, vechi de secole, sunt situate chiar în inima Londrei, acolo unde se află City-ul londonez, Casa Parlamentului şi Palatul Buckingham; pe scurt, chiar perimetrul din care este controlată lumea întreagă, cel puțin la nivel operațional, alături de Paris și Vatican. De altfel, cel de-al doilea sediu important al templierilor a fost chiar Parisul. La fel ca în cazul Londrei, şi în acest oraş există un obelisc egiptean vechi de 3200 de ani şi situat într-o poziție-cheie, în Place de la Concorde. Cu numai un minut înainte de a suferi accidentul de mașină din anul 1997, în tunelul Pont de L'Alma, prinţesa Diana a trecut chiar pe lângă acest obelisc.

Pe la mijlocul secolului al XII-lea, templierii deveniseră instituția aflată pe locul doi în planul bogăției și al influenței, după Biserica Romană. Aveau propria lor flotă (pe care flutura steagul cu imaginea craniului şi a oaselor încrucişate) și propriile lor centre financiare în Paris şi Londra. Aşa a început crearea actualului sistem bancar, care a transformat umanitatea în sclavii unor „bani" inexistenți. La fel ca și băncile naționale, și ei împrumutau „bani" care nu existau, percepând dobânzi, în cel mai pur stil al Frăției Babiloniene. Există un caz bine documentat în care se arată că templierii percepeau o dobândă de 60% pentru ultima rată a împrumutului. Unul din planurile promovate de templieri era crearea unor State Unite ale Europei. Acest vis străvechi s-a împlinit în secolul nostru, fiind implementat de frații lor în arta manipulării. Crearea Uniunii Europene, cu banca și moneda ei unică, reprezintă unul din pilonii centrali ai Agendei Frăției.

Un aspect al cunoaşterii avansate moştenite de templieri era cel referitor la rețeaua de linii magnetice

și energetice ale pământului, cunoscute sub nume precum *liniile dragonului* sau *meridiane*. Cele mai importante locuri sacre din lume sunt plasate în punctele de intersecție ale mai multor asemenea linii, unde se creează vortexuri imense de energie. Dacă realizezi un ritual de magie neagră și un sacrificiu uman într-unul din aceste locuri, energia malefică rezultată va fi transportată de-a lungul liniilor de forță care emană din vortex, fiind pompată în întreaga rețea. În acest fel, întreaga stare energetică a câmpului magnetic a pământului, în care trăim cu toții, este afectată. Dacă acest câmp energetic se încarcă cu vibrația fricii, oamenii vor fi predispuși să simtă mult mai ușor această emoție. Iar forța cu ajutorul căreia este controlată lumea la ora actuală este chiar frica. Cea mai importantă armă de care a beneficiat Frăția Babiloniană de la creația sa și până astăzi a fost manipularea fricii. Nimic nu limitează mai mult potențialul creator al omului de a-și exprima propriul sine decât frica. Cei care au finanțat construirea marilor catedrale gotice din Europa, între anii 1130-1250, au fost templierii, cu cunoașterea lor ezoterică avansată. Stilul gotic își are originea în arta ariană practicată în Orientul Apropiat-Mijlociu. Printre catedralele gotice finanțate și concepute de templieri s-au numărat Westminster Abbey, York Minster din Nordul Angliei, Chartres din Franța, nu departe de Paris, și Notre Dame, chiar în centrul Parisului. Notre Dame (Doamna Noastră: Isis/Semiramida/Ninkharsag) a fost construită pe un loc sacru închinat pe vremuri zeiței Diana, iar catedrala din Chartres a fost construită pe un alt loc sacru din vechime, în care se adunau cândva druizii din întreaga Europă. Faimoasa capelă a Colegiului Kings din Cambridge, care are la bază simbolul cabalist al Arborelui Vieții, este considerată una din ultimele mari construcții gotice din Anglia. Se pare că forma sa este inspirată de catedrala din Albi, construită în secolul al XIV-lea în regiunea din sudul

Franței Languedoc. Aceasta a fost unul din primele centre ale templierilor și ale catarilor. În secolele XII-XIII, principala religie din sudul Franței era religia catară, care conținea numeroase informații ezoterice și punea la îndoială multe dogme ale Bisericii Romane. Frăția Babiloniană a trimis semnale de alarmă la Roma, unde se afla marioneta sa, papa Inocențiu III, care i-a distrus pe catari printr-o „cruciadă" infernală, marcată de torturi și arderi pe rug, care a culminat cu asediul asupra Castelului catar de la Montsegur din anul 1244. În treacăt fie vorba, doresc să menționez că folosirea figurilor de reptile numite gargui pentru decorarea bisericilor și a catedralelor creștine s-a răspândit foarte mult în această perioadă. Notre Dame din Paris este literalmente acoperită cu astfel de gargui *(vezi secțiunea de ilustrații)*, reprezentări în miniatură ale figurilor în formă de reptilă găsite în interiorul și în jurul piramidelor mayașe și în alte locuri din Mexic. Președintele mexican Miguel De La Madrid spunea că mayașii au fost una din rasele cu care s-au încrucișat reptilienii în formă de „iguane".

Atât catedrala din Chartres cât și Notre Dame au fost centre ale adorării Madonei Negre, o altă obsesie a templierilor. Cultul Madonei Negre nu are legătură cu Maria, mama lui Iisus, deși aceasta era impresia pe care încercau să o lase templierii. În realitate, era vorba de adorarea reginei Semiramida și a lui Isis/Barati. Egiptenii o reprezentau pe Isis îmbrăcată în alb în ipostaza ei binevoitoare și în negru în ipostaza ei negativă. Madona Neagră era tot una cu Isis/Barati cea Neagră sau cu regina Semiramida, care era cunoscută în Babilon sub numele de Madona. Madona Neagră simbolizează folosirea negativă a energiei feminine a lunii, în timp ce Soarele Negru simbolizează folosirea negativă a energiei masculine a soarelui. Aceeași expresie desemnează însă și centrul galactic în jurul căruia gravitează soarele și sistemul nostru solar

de-a lungul orbitei sale de peste 26.000 de ani. Spre exemplu, calul alb era un simbol solar al fenicienilor. Lui îi corespunde calul negru, care reprezintă în sistemul inversat de simboluri ale Frăției Babiloniene folosirea malefică a energiei solare. Calul negru este simbolul băncii Lloyds din Marea Britanie, una din organizațiile principale ale Frăției. St. Bernard era în mod evident un adept al cultului zeiței și s-a născut la Fontaines, lângă Dijon, unul din centrele adorării Madonei Negre. Templierii i-au împărtășit această pasiune și și-au construit propriile lor biserici în formă circulară, indicând astfel principiul feminin. Folosirea pe scară largă a domului sau a „pântecului" de către Frăție are, de asemenea, legătură cu acest principiu.

Sistemul de convingeri intitulat generic *New Age* a căzut adeseori în capcana credinței că energia feminină este întotdeauna bună, în timp ce energia masculină nu este la fel de bună, pornind de la starea actuală a lumii, în care predomină energia masculină. În realitate, lumea în care trăim este dominată de ambele energii, dar în formele lor extreme. Nu vorbesc acum de trupurile bărbaților și ale femeilor, ci de energiile masculine și feminine, pe care cele două sexe au potențialul de a le manifesta. Dacă un bărbat își suprimă polaritatea feminină, el devine un „macho", căpătând convingerea că singura manieră de a fi un „bărbat adevărat" constă în a fi dominant și agresiv. Această formă extremă a energiei masculine este ilustrată perfect de soldații înarmați și agresivi, gata oricând să te calce în picioare. Impresia că lumea în care trăim este dominată de energia masculină este dată de imaginile cu care suntem bombardați zilnic de programele de televiziune, în care nu vedem decât forme extreme ale acestei energii. De fapt, chiar acesta este și scopul manipulării. Forma negativă extremă a energiei feminine nu este mai puțin prezentă, dar se ascunde în culise, punând la cale evenimentele și conflictele de care are

nevoie forța masculină extremă pentru a se manifesta în public. Altfel spus, aceasta este energia pe care nu o vedem (ceea ce nu înseamnă că nu există), energia cu care operează agenții Frăției Babiloniene și pe care aceștia o simbolizează prin nume ca Semiramida, Isis și celelalte. Ei știu foarte bine că energia feminină este forța creatoare, fără de care nici chiar soarele nu ar putea exista, după cum obișnuiau să spună egiptenii. La fel ca orice altă formă de energie, și forța feminină este neutră în sine. Ea poate fi folosită în scopuri creatoare sau malefice, dar pentru asta trebuie să o stăpânești mai întâi. Așa se explică simbolismul feminin care abundă în toate creațiile Frăției, care nu dorește să suprime energia feminină în sine, ci doar expresia ei pozitivă, echilibrată.

Catedralele gotice și bisericile creștine sunt pline de simboluri solare, astrologice, sexuale și ale zeiței. Porțile gotice uriașe și încrustațiile din jurul lor reprezintă ilustrații simbolice ale vulvei, multe având chiar un simbol al clitorisului în partea de sus a arcului. Ferestrele sunt construite după același model, îndeosebi cele în formă de trandafir ale catedralelor gotice orientate cu fața către vest, considerată direcția sacră a zeităților feminine. Pe alte biserici medievale s-au descoperit sculpturi care prezintă călugări și preoți care fac sex cu tinere fete și care poartă pe cap măști în formă de animale. Cu asta se ocupă sataniștii chiar și în zilele noastre. Simbolurile *sheela-na-gig* din vechile biserici, în special cele din Irlanda, reprezintă femei goale cu picioarele larg deschise, iar în interiorul altarelor s-au descoperit simboluri falice din piatră. Doamne, ce-ar crede vicarul dacă ar ști? Vasele în formă de scoică pentru „apa sfințită" reprezintă alte simboluri ale zeiței. De fapt, bisericile au fost construite integral ca niște simboluri ale pântecului feminin. Pânzele de păianjen și decorațiile complicate din catedralele gotice (și nu numai) se referă, de asemenea, la

energia feminină a „zeiței", la forța creatoare, intuitivă, care țese soarta întregii lumi. Din acest simbolism s-au născut legendele Femeii-Păianjen ale nativilor americani și numele unor locuri sacre precum Spider Rock (n.tr. Stânca Păianjenului) din Arizona. În cartea sa, *Zodiacul secret*, Fred Gettings prezintă mozaicul în formă de zodiac de pe podeaua din marmură a bisericii gotice din San Miniato, Florența, care datează din anul 1207. Gettings sugerează că biserica a fost construită cu scopul de a surprinde rezonanța cu o conjuncție rară a lui Mercur, Venus și Saturn în semnul Taurului, la sfârșitul lunii mai a acelui an. Astrologia a fost practicată de la începutul istoriei cunoscute, fiind o artă foarte importantă pentru templieri, predată în școala din Chartres.

Templierii au avut relații strânse cu majoritatea monarhiilor vremii, mai puțin în Franța. Datorită averii lor uriașe, ei erau „proprietarii" tuturor regilor care păreau atotputernici, la fel cum Frăția de astăzi este „proprietara" tuturor guvernelor naționale. Templierii erau foarte apropiați de regele Henry II al Angliei, sponsorul catedralei din Glastonbury. Interesant este că faimoasa ceartă a lui Henry cu arhiepiscopul de Canterbury, Thomas Becket, s-a sfârșit prin venirea a doi cavaleri din Franța, care l-au asasinat în interiorul catedralei, în anul 1170. Fiul lui Henry, Richard Inimă-de-Leu, era el însuși templier, deși nu recunoștea oficial acest lucru. El s-a folosit de preceptoriile și vasele templierilor, iar când a fost nevoit să fugă din Anglia ca să scape de amenințările fratelui său John, a făcut-o deghizat în templier. A fost protejat de ordin și s-a îndreptat către Țara Sfântă, unde a luptat împotriva musulmanilor sarazini. Richard a vândut Ciprul (un fost centru fenician) templierilor și s-a implicat în negocierile dintre aceștia și corespondentul lor islamic, o societate secretă numită *Asasinii*. La ora actuală, acest cuvânt este folosit pentru a descrie un ucigaș. De

fapt, el derivă din metodele cu totul particulare ale Asasinilor de a conduce prin răspândirea terorii și a fricii. Se spune că *asasin* înseamnă „cel care utilizează hașișul", căci se foloseau de acest drog pentru a atrage tineri nevinovați, convingându-i să ucidă în numele lui „Dumnezeu", asigurându-și astfel un loc în Paradis. O altă origine posibilă a termenului ar putea fi cuvintele *hass* (a distruge) și *asana* (a pune capcane). Asasinii au provocat un război terorist internațional din cartierul lor general situat în munții Alamut sau Cuibul Vulturilor, din Persia (Asia Mică/Turcia). În acest loc s-au descoperit elemente de ceramică decorate cu pentagrame și cu simbolul vulvei feminine. În plus, ei purtau tunici albe și eșarfe roșii. Asasinii, care continuă să existe și astăzi, în forme ușor diferite, au apărut dintr-o sectă fondată în anul 1090 de un persan pe nume Hassan Sabah (o altă posibilă sursă a numelui lor), exact în perioada în care apăreau templierii, Cavalerii Vindecători și Cavalerii Teutoni.

Templierii și Asasinii au colaborat de minune, deși păreau că se află în tabere diferite. Această metodă a funcționat dintotdeauna, fiind aplicată și astăzi cu același succes: opinia publică este amăgită să creadă că, dacă două tabere se află în război sau în conflict deschis, ele trebuie să fie neapărat dușmane. Dacă vrei să controlezi rezultatul unui joc, trebuie să controlezi ambele tabere. Pentru a reuși acest lucru, trebuie mai întâi să îi convingi pe oameni că cele două tabere au lideri și scopuri diametral opuse. Una din cele mai eficiente metode de manipulare ale Frăției constă în infiltrarea tuturor taberelor posibile, controlând astfel rezultatul final. Templierii erau foarte pricepuți la acest joc. În timp ce îl escortau pe Richard Inimă-de-Leu către tabăra cruciaților, ei îl sprijineau din plin de fratele și marele rival al acestuia, regele John. Templierii au fost forța care a dus la semnarea *Magna Carta*-ei în anul 1215, grație eforturilor lui Aymeric de

St. Maur, Marele Maestru al templierilor din Anglia și cel mai apropiat sfătuitor al regelui John. *Magna Carta* a îngrădit multe din prerogativele regelui, dându-le astfel o putere și mai mare templierilor și conducându-i și mai departe pe drumul către împlinirea marelui obiectiv al Agendei de a introduce „democrația", respectiv acea închisoare socială deghizată în libertate (înlocuirea controlului deschis cu cel sub acoperire). Eu nu susțin că toți templierii aveau neapărat intenții malefice. La fel cum se întâmplă însă în toate aceste societăți secrete, în interiorul lor există diferite niveluri de cunoaștere, cu diferite agende. Scriitorul și cercetătorul francez Jean Robin a ajuns la concluzia că Ordinul Templului era alcătuit din șapte cercuri exterioare, în care adepții erau învățați mistere „minore", și trei cercuri interioare în care ei erau învățați „marile" mistere. Exact la fel stau lucrurile și în cazul francmasoneriei și al societăților secrete actuale. Marea majoritate a membrilor acestora nu au nicio idee despre ceea ce știu cei din vârful piramidei și despre agenda lor reală.

Deși erau atât de bogați, templierii erau scutiți de taxe și impozite (la fel ca fundațiile Frăției din zilele noastre). Aveau propriile lor curți și controlau monarhi, oameni influenți, afaceri și țări întregi. Metoda lor era de a-și manipula „țintele", aducându-le într-o poziție de dependență, de regulă prin șantaj sau îndatorare. În continuare, le puteau dicta orice doreau de la ele. Istoria se repetă. Edward I a împrumutat de la templieri sume mari de bani, iar regii Ioan și Henry al III-lea erau datori vânduți față de ei. La un moment dat, Henry și-a plătit datoriile militare cu Bijuteriile Coroanei. Aceasta este o altă tehnică folosită de Frăția Babiloniană inclusiv în zilele noastre. Ea manipulează războaiele, împrumută cu bani toate taberele și, în final, scoate profituri uriașe de pe urma ororilor pe care le-a creat în secret. Tot ea împrumută apoi țările pentru a-și reface societățile, îndatorându-le și mai tare

şi ţinându-le şi mai ferm sub controlul său. Războiul este un instrument „minunat", care îi permite să înlăture lideri incomozi şi să modifice graniţele în conformitate cu Agenda pe care o au. Dacă vrei să înţelegi mai bine acest mecanism, priveşte cele două războaie mondiale din secolul al XX-lea. Întreaga poveste este explicată în detaliu în *Şi adevărul vă va face liberi.* Bijuteriile Coroanei din perioada regelui John erau păstrate în Templul din Londra al templierilor, care a funcţionat pe post de trezorerie în timpul acestui rege, cât şi al regilor Henry II, Henry III şi Edward I. Templierii colectau impozitele pentru papă şi pentru Coroană, plus impozitul numit *zeciuială*. Erau o organizaţie privată cu o agendă secretă, care aduna impozitele de la populaţie în numele altor persoane, o parte însemnată din acei bani fiind păstraţi pentru sine ca dobândă la împrumuturile masive acordate lor. Se spune că erau neînduratori cu rău platnicii. Aceste metode sunt folosite şi astăzi în întreaga lume. Cât despre faimoasele jurăminte de castitate şi sobrietate, acestea erau, în cea mai mare parte, ipocrizie curată. Una din expresiile consacrate pentru beţie în Anglia medievală era: „a bea ca un templier". Când era însă vorba de afaceri serioase şi de bani mulţi, erau la fel de neînduratori cu ai lor ca şi cu populaţia exterioară. La fel se petrec lucrurile şi astăzi, atunci când diferiţi membri ai Frăţiei sau lacheii acestora ies afară din rând. În Franţa, centrul templier din Paris era trezoreria regală, iar monarhia franceză le era datorare vândută. Se pare că unul din regii francezi, Philippe IV (cunoscut sub numele de Philippe cel Frumos) s-a săturat şi s-a decis să îi distrugă pe templieri în octombrie 1307. Cel puţin, aceasta este versiunea oficială. În realitate, lucrurile sunt mult mai complicate şi au avut implicaţii serioase asupra evenimentelor mondiale care au urmat. Voi recapitula pe scurt aceste lucruri.

Linia genealogică a merovingienilor

Încă de la crearea lor, templierii și Ordinul Sionului (devenit mai târziu Prioria Sionului) au fost două ramuri ale aceleiași organizații. Conform cărții *Sfântul sânge, Sfântul Graal,* rolul Prioriei Sionului era de a proteja sângele „regal" al merovingienilor. În realitate, aceasta este o perdea de fum menită să ascundă realitatea.

Linia genealogică de care vorbim a devenit cunoscută în Franța sub numele de dinastia merovingienilor prin secolele V-VI. Istoria acestor oameni este relatată în *Cronica* lui Fredegar, din care există un exemplar la Biblioteca Națională din Paris. Fredegar a fost un scrib burgund din secolul al VII-lea care a lucrat timp de 35 de ani pentru a-și încheia istoria primilor franci și a merovingienilor. Tribul numit *francii sicambrieni* (de la care a rămas numele de Franța) a fost o altă sursă de „vin" reptilo-arian. Francii purtau numele liderului lor, Francio, care a murit în anul 11 î.Ch. Poporul lui Francio a emigrat din Troia, de pe teritoriul Turciei de astăzi, și a devenit cunoscut sub numele de sciți, iar apoi (la sfârșitul secolului al IV-lea), de sciți sicambrieni, după numele reginei lor, Cambra. Se trăgeau din Sciția, o regiune situată la nord de Marea Neagră, în Munții Caucaz, de unde a coborât în Europa rasa ariană și reptilo-ariană. Francii sicambrieni își spuneau Poporul Conventului (cu referire evidentă la Contractul cu Anunnaki). Mai târziu, acest popor s-a stabilit într-o zonă la vest de Dunăre, în Germania actuală (nume rămas de la romani, care i-au numit pe sciți „cei autentici"). Capitala sciților era la Cologne.

Această linie genealogică a devenit cunoscută sub numele de *merovingieni* din perioada regelui Meroveus, numit și *Păzitorul francilor* în anul 448. Merovingienii erau regi vrăjitori recunoscuți pentru cunoștințele lor ezoterice și pentru puterile magice pe care le-au dobândit ca urmare a inițierilor secrete. Francio, fondatorul

francilor, pretindea că este un descendent al lui Noe şi că strămoşii săi au locuit cândva în Troia antică. După părerea mea, povestea cu Noe simbolizează liniile genealogice hibride care au supravieţuit Potopului, după care au readus porumbelul şi ramura de măslin (Semiramida-Nimrod) la putere. În acest context, descendenţii lui Noe ar însemna linii genealogice reptilo-umane sau cel puţin care s-au încrucişat suficient de mult pentru a-şi păstra structura genetică. Oraşul francez Troyes, în care au apărut în mod formal templierii, a primit acest nume de la francii sicambrieni, pornind de la fosta lor capitală. Bazele oraşului Paris au fost puse în secolul al VI-lea, după ce liderii francilor au devenit cunoscuţi sub numele de *merovingieni*, iar numele său are legătură tot cu Troia, respectiv cu prinţul Paris, fiul regelui Priam al Troiei. Motivul declanşării războiului troian a fost relaţia de iubire dintre Paris şi Elena (soţia regelui Spartei). În cele din urmă, spartanii au câştigat războiul prin infiltrarea calului troian în interiorul oraşului asediat. Atât troienii cât şi spartanii erau urmaşi ai aceloraşi arieni şi reptilo-arieni. Merovingienii au creat oraşul Paris pe un punct de intersecţie a liniilor energetice ale pământului extrem de important şi aveau o cameră subterană în care îşi realizau ritualurile, inclusiv sacrificii umane aduse zeiţei Diana. Acesta era locul în care regii aflaţi în conflict din cauza unor proprietăţi îşi reglau disputele prin luptă. Meroveus, fondatorul dinastiei merovingiene, era adept al cultului păgân al zeiţei Diana, un alt simbol al lui Isis/Semiramida. Acest lucru nu este deloc surprinzător, dat fiind că centrul cultului Dianei era situat la Efes, în Asia Mică, nu departe de locul în care se află ruinele Troiei. Locul fostei camere subterane în care merovingienii obişnuiau să o adore pe zeiţa Diana şi să-i aducă sacrificii este cunoscut astăzi sub numele de Podul şi Piaţa de l'Alma, fiind şi acum o cameră subterană, mai precis un tunel auto.

Acesta este locul în care a suferit accidentul de mașină prințesa Diana în dimineața zilei de duminică, 31 august 1997.

O altă ramură a liniei genealogice scito-sicambriene și franco-merovingiene a migrat în secolul al XII-lea din nordul Franței către Belgia. De aici s-au tras faimoasele familii „scoțiene", din care o parte au fost strămoșii prințesei de Wales, Diana. Regele merovingian Clovis avea drept emblemă regală crinul sau *fleur-de-lis,* o floare care crește în sălbăticie în Orientul Mijlociu. Emblema este cunoscută și sub numele de „crinul cu trei petale", fiind un simbol consacrat al lui Nimrod sau, mai bine zis, al liniei genealogice reptiliene a lui Nimrod. În limba latină, expresia înseamnă „sabie mică". Motivul pentru care crinul a devenit simbolul regalității franceze este că în Sumerul antic liniile genealogice reptiliene transmise pe linie maternă erau simbolizate de un crin. Așa se explică de ce principalii purtători ai genelor reptiliene au primit nume precum Lilith, Lili, Lilutu și Lillette. O altă variantă este Lilibet sau Elizabeth. Actualei regine a Angliei, Elizabeth (El-lizard-birth (N. Tr. Joc de cuvinte: *lizard* înseamnă „șopârlă", iar *birth* înseamnă „naștere") i se spunea în intimitate Lilibet. Într-adevăr, ea este o purtătoare majoră de gene reptiliene, care a dat naștere unui reptilian important, cu sânge pur, și anume prințul Charles. Amândoi sunt reptilieni care își schimbă forma, afirmație pe care o vom argumenta la timpul potrivit. La fel este și regina-mamă, pe numele ei de fată Elizabeth (El-lizard-birth) Bowes-Lyon. *Fleur-de-lis* este un simbol străvechi, care simbolizează - printre altele - cei doi piloni falici ai lui Jachin și Boaz din Templul simbolic al lui Solomon, pe care erau sculptate flori de crin, după cum precizează Regi 7:22. La ora actuală, simbolul *fleur-de-lis* apare pe toate însemnele regalității britanice, pe clădirile oficiale și pe gardurile care le înconjoară, precum și pe biserici. Poate fi văzut

chiar și pe poarta exterioară a Casei Albe din Washington, un alt bastion al liniilor genealogice reptiliene. Trifoiul cu trei foi irlandez este un alt simbol străvechi al liniilor genealogice, și însuși cuvântul *shamrock* (n.tr. trifoi) provine din termenul nord-african *shamrukh.* Toate aceste simboluri au legătură cu imaginea cu trei coarne a babilonianului Nimrod, dar și cu alte principii ezoterice. Alte simboluri merovingiene erau peștele (o altă referire la Nimrod), leul (Zodia Leului, Soarele, autoritatea) și albina. În mormântul regelui Childeric I, fiul lui Meroveus, care a murit în secolul al V-lea, au fost găsite 300 de albine din aur. Albinele sunt un simbol străvechi al Zeiței Iubirii (Semiramida) și simbolizau regalitatea egipteană. Ele evocă, de asemenea, Matca, un alt simbol al lui Isis/Semiramida.

Merovingienii au fost una din liniile genealogice ale Frăției Babiloniene. Unul din scopurile declarate ale Prioriei Sionului este restabilirea dinastiei merovingiene pe tronul Franței. În realitate, aceștia nu au fost niciodată monarhi ai Franței, pentru simplul motiv că în vremea lor Franța nu exista (sub acest nume). Toată această poveste este o simplă perdea de fum, menită să ascundă adevărata Agendă a Prioriei Sionului, care este o organizație a Frăției Babiloniene. Adevărul pe care îl ocultează toate aceste diversiuni este pe cât de simplu, pe atât de devastator. În Sumer, simbolul liniei genealogice a Dragonului era numit *Gra-al,* cunoscut și sub numele de *Semnul lui Cain.* Acest simbol al Gra-al-ului a căpătat în timp numele de Sfântul Graal, echivalentul său în franceza veche fiind *sang real,* „sânge regal". Emblema Sumerului era o... cupă cu apă, adică o *Rosi Crucis* sau o „cupă cu rouă". În documentele egiptene, sumeriene, feniciene și ebraice aceasta era descrisă ca o cupă decorată cu o cruce roșie în interiorul unui cerc. Cupa simboliza pântecul feminin și linia hibridă cea mai „pură", care nu

poate fi transmisă mai departe decât pe linie maternă (feminină). În mod evident, termenul de *Rosi-Crucis* a stat la originea numelui rozicrucienilor, o societate secretă străveche care s-a pretat la cele mai odioase manipulări pentru a se asigura că liniile genealogice reptiliene vor continua să ocupe pozițiile puterii. Unul din autorii care încearcă să convingă opinia publică de faptul că linia genealogică are legătură cu Iisus este Sir Laurence Gardner, auto-declarat „un genealog suveran și cavaleresc". Amuzant este că Sir Laurence este Cancelar al Curții Imperiale și Regale a Suveranității Dragonului, fosta Curte Regală a Dragonului din Egipt, dar și Prior al Bisericii Celtice a Înrudirilor Sacre din Saint Colombe (Semiramida), atașat prezidențial al Consiliului European al Prinților, fost atașat al Nobilei Gărzi a Casei Regale Stewart (Stuart, linia merovingiană). Este cunoscut ca Le Chevalier Labhran de Saint Germain și este Preceptor al Cavalerilor Templieri din Saint Anthony. Cred că nu greșim prea mult dacă nu îl considerăm un genealog obiectiv, ci un cunoscător din interiorul organizației.

În cele din urmă, Biserica Romană și-a retras sprijinul acordat inițial merovingienilor, care și-au pierdut puterea și au dispărut din atenția opiniei publice până în anii din urmă. Un alt monarh dintr-o linie genealogică reptiliană a devenit în continuare regele francilor. Numele său era Charles, dar este cunoscut mai ales ca Charlemagne, unul din cei mai faimoși monarhi din istoria Europei. A fost unul din primii patroni ai meșterilor zidari (masoni) care au construit mai târziu marile catedrale gotice din Europa, la comanda templierilor. Se spune că ar fi fondat în Toulouse loja Ordinului Rozicrucienilor, ale cărei origini ajung cel puțin până în Egiptul antic și al căror nume are legătură, așa cum am mai spus-o, cu simbolul *Rosi-Crucis* al liniilor genealogice reptiliene. Charlemagne a extins mult imperiul francilor, iar în anul 800 a fost înscăunat ca împărat al

Occidentului de către papa Leon al III-lea. Biserica Romei/Babilonului controla la acea dată o mare parte din Europa occidentală și centrală. Această dominație a devenit deplină odată cu înfrângerea în anul 1268 a opoziției militare la adresa Romei (condusă de Hohenstaufen-i sau Ghibelini) de către guelfi, numiți astfel după Welf, ducele Bavariei. Această victorie a papalității a condus la crearea Sfântului Imperiu Roman, una din cele mai odioase dictaturi papale. Cea mai proeminentă dinastie de împărați a acestui imperiu a fost cea a Habsburgilor, o familie dintr-o linie genealogică remarcată pentru prima oară în Elveția, în secolul al X-lea. Ea a guvernat, cu sprijinul papei, Sfântul Imperiu Roman timp de 500 de ani, până la detronarea sa din anul 1806. A condus Austria începând din anul 1278, iar în secolul al XVI-lea a moștenit tronul Spaniei. Habsburgii sunt o linie genealogică reptiliană și cunosc o înaltă preoteasă (care a oficiat ritualuri satanice la vârf) care i-a văzut pe actualii membri ai Habsburgilor schimbându-și forma în reptile în timpul acestor ritualuri. Vom vorbi mai multe despre ea ceva mai târziu. Charlemagne a fost un slujitor perfect al Frăției Babiloniene, iar linia genealogică a continuat să dețină mult timp frâiele puterii. Cel puțin 33 de președinți americani sunt înrudiți genetic cu el.

Misterul de la Rennes-le-Chateau

Merovingienii au revenit în atenția opiniei publice în anii din urmă, datorită mai multor cărți care au încercat să rezolve misterul unui micuț cătun din vârful unui munte situat în Longuedoc, în sudul Franței, numit Rennes-le-Chateau. Acesta a fost unul din cele mai importante centre ale Prioriei Sionului, ale templierilor, catarilor și multor altor organizații care dețineau „cunoașterea". Locul a fost cândva populat de celți, proveniți din cimerieni și sciți, care au venit din Orientul Apropiat și din Munții Caucaz. Pornind de la

unul din triburile acestora, Rennes-le-Chateau a fost numit Rhedae. Druizii au făcut din el un loc sacru, căci este una din regiunile terestre cu o putere magnetică imensă. Pe la sfârşitul anilor '60, în Biblioteca Naţională din Paris a fost descoperit un document de proveniență incertă, numit *Şarpele Roşu* sau *Le Serpent Rouge*. Acesta conţinea genealogia merovingienilor, două hărţi ale Franţei din perioada merovingiană şi un plan al St. Suplice, centrul romano-catolic pentru studii oculte din Paris. St. Suplice a fost construit pe ruinele unui templu al lui Isis/Semiramida, fiind inclusiv locul în care sunt înmormântaţi regii merovingieni. Documentul *Le Serpent Rouge* a fost datat 17 februarie 1967, iar fişa de depozit de la Biblioteca Naţională a fost datată 18 februarie 1967. În cele din urmă, s-a demonstrat că documentul este un fals, adevărata dată la care a fost depozitat fiind 20 martie. La momentul respectiv, toţi cei trei presupuşi autori ai documentului, Pierre Feugere, Louis Saint-Maxent şi Gaston de Koker, au murit la mai puţin de 24 de ore unul de celălalt, respectiv pe datele de 6, 7 şi 8 martie. Lucrurile devin însă şi mai ciudate, căci s-a dovedit în final că cei trei nu erau, de fapt, autorii documentului. Se crede că cineva s-a folosit de numele lor, ceea ce sporeşte şi mai mult misterul. Între cele trei morţi subite şi data depozitării documentului la bibliotecă au trecut exact 13 zile. Cea de-a 13-a pagină a documentului include câteva poeme scurte în proză, corespunzând fiecărui semn al zodiacului, dar prezintă 13 semne zodiacale. Cel de-al 13-lea este numit *Ophiuchus* (Stăpânul Şarpelui) şi este situat între semnul Scorpionului şi cel al Săgetătorului. Cel mai important număr al templierilor era 13 şi el va deveni din ce în ce mai relevant pentru povestea noastră, pe măsură ce vom continua. Personal, am crezut dintotdeauna că la origini au existat 13 semne zodiacale. Textul intitulat *Le*

Serpent Rouge prezintă și o versiune a basmului Frumoasei Adormite în care prințesa (energia feminină) este condamnată să doarmă până când prințul cel frumos va sosi să o trezească. Această poveste este, de asemenea, foarte relevantă pentru numărul 13, din motive pe care le voi explica ulterior.

Energia feminină și liniile genealogice reptiliene sunt transmise mai departe pe linie maternă, iar de la opera lui Ninkharsag și Enki această energie a fost simbolizată de Isis și Semiramida, dar a fost cunoscută și sub numele de Diana. Prințesa Diana a fost asasinată într-un străvechi altar merovingian pentru sacrificii, închinat chiar zeiței Diana. Mașina prințesei s-a izbit de cel de-al 13-lea stâlp de susținere, făcându-se praf.

Atunci când templierii din întreaga Franță au fost arestați și torturați de către Filip cel Frumos în anul 1307, cei din regiunea Rennes-le-Chateau, care include Le Bezu, le Valdieu și Blanchefort, au fost lăsați în pace. Această zonă avea o importanță foarte mare pentru templieri, care aveau legături cu familia Blanchefort, a cărei reședință era Chateau de Blanchefort, situat la numai trei kilometri de Rennes-le-Chateau. Unii cercetători cred că templierii și-au îngropat cea mai mare parte a aurului lângă Rennes-le-Chateau. Cu siguranță, o treime din totalitatea proprietăților lor din Europa se afla cândva în regiunea Languedoc. La vremea lor, romanii considerau și ei această zonă ca fiind sacră, adorându-și aici zeii păgâni. Până în secolul al VI-lea, Rennes-le-Chateau devenise un oraș înfloritor cu o populație de 30.000 de oameni, fiind capitala nordică a imperiului vizigot, care s-a răspândit apoi către sud, trecând Pirineii în Spania. Vizigoții erau o populație germanică sau teutonă, din rândul căreia s-au născut mai târziu Cavalerii Teutoni, care au apărut simultan cu cei templieri. Vizigoții au fost strămoșii cimerienilor

și ai sciților, două populații albe provenite din Caucaz. Ei sunt cei care au invadat Roma pornind din Europa Centrală, punând astfel capăt Imperiului Roman.

Un străvechi castel vizigot numit Chateau d'Hautpoul supraviețuiește încă la Rennes-le-Chateau, având și un turn al alchimiștilor. Alchimia este știința care permite transformarea omului inferior în spirit pur, dar are și o altă semnificație, aceea de transformare a metalelor inferioare în aur. Teoria alchimiei a fost creată de inițiatul grec Aristotel, care afirma că la baza lumii fizice se află ceea ce el a numit materia primară. Aceasta este o energie ne-fizică, pe care nu o poți vedea sau atinge. Aristotel credea că materia primară se manifestă în forme fizice prin cele patru elemente: Pământul, Apa, Focul și Aerul. Acestea diferă unele de celelalte, dar toate sunt legate între ele prin calitățile uscăciunii, umezelii, căldurii și frigului. Fiecare element are două din aceste patru calități, din care una este dominantă. Astfel, Pământul este rece și uscat, calitatea dominantă fiind uscăciunea. Apa este rece și umedă, calitatea dominantă fiind răceala. Focul este fierbinte și uscat, calitatea dominantă fiind căldura. Aerul este fierbinte și umed, calitatea principală fiind umezeala. Ideea alchimiei este că un element se poate transforma într-un alt element pornind de la calitatea pe care o au în comun. De pildă, focul se poate transforma în aer prin intermediul căldurii, calitate pe care o împărtășesc ambele elemente. Substanțele sunt alcătuite din elemente și, dacă poți transforma un element în altul, vei putea transforma inclusiv substanțele din care sunt alcătuite aceste elemente. Spre exemplu, plumbul poate fi transformat în aur. Se crede că ar exista un praf secret necesar acestei transformări, care a devenit cunoscut sub numele de *Piatra Filozofală*. Familia d'Hautpoul a fost conside-

rată păstrătoarea unor asemenea secrete. Atunci când vorbeşte despre cel de-al 13-lea semn al zodiacului, Ophiucus, documentul *Le Serpent Rouge* spune: „Plumbul elementar al cuvintelor mele ar putea conține aurul cel mai pur". Timp de 500 de ani, Rennes-le-Chateau s-a aflat în proprietatea conţilor de Razes şi a devenit un centru important al catarilor. Odată cu distrugerea acestora, puterea sa a intrat în declin. O epidemie de ciumă şi atacurile banditilor catalani i-au desăvârşit decăderea, astfel încât Rennes-le-Chateau s-a transformat dintr-un oraş înfloritor într-un cătun. Astăzi este un loc de o mare frumusețe şi înconjurat de mult mister, de unde pot fi văzuţi munţii şi văile din jur. La prima vedere, l-ai putea considera un paradis terestru, dacă nu ar exista o vibraţie energetică foarte neplăcută. Personal, am experimentat o senzaţie profund malefică în acest loc.

Structurile geometrice fantastice ale acestei zone care reunesc munţi, locuri sacre şi biserici, au fost identificate în vremea noastră de oameni ca Henry Lincoln, un cercetător-pionier al misterelor de la Rennes-le-Chateau, sau de cei doi autori ai cărții *Genisis şi Geneset (vezi Figura 12)*, David Wood şi Ian Campbell. Zeiţa Isis este menţionată în nişte documente vechi găsite la Rennes-les-Bains, o localitate situată la mică distanţă de Rennes-le-Chateau, iar în ultimul secol a fost descoperită o statuie a lui Isis în apropiere de sat. Wood şi Campbell sugerează că Rennes-le-Chateau şi Rennes-les-Bains s-ar traduce prin Regina Casei şi Regina Apelor - nume date de egiptenii din Antichitate zeițelor Nephthys şi Isis. Regiunea din jurul satului Rennes-le-Chateau este una din cele mai importante în structura energetică a pământului, motiv pentru care a atras atenţia tuturor celor care ştiau acest lucru în Antichitate, inclusiv cum să controleze această energie enormă. Lumea

modernă nu a aflat de povestea satului Rennes-le-Chateau decât după filmele de televiziune ale BBC-ului, regizate de Henry Lincoln, și după cartea acestuia, *Sfântul sânge, Sfântul Graal*, scrisă în colaborare cu Michael Baigent și Richard Leigh. Cartea a fost inspirată de povestea lui Berenger Sauniere, care a devenit preot al bisericii Sfintei Maria Magdalena din Rennes-le-Chateau, în anul 1855. Sauniere s-a născut în apropiere, la Montazels. Biserica se afla într-o stare de degradare foarte avansată și povestea spune că în anul 1887 el s-a apucat să facă principalele reparații în interior, împreună cu doi muncitori. Cei trei au descoperit lângă altar o lespede pe care au ridicat-o. Pe partea interioară, aceasta avea gravată imaginea a doi bărbați pe un cal. Acest simbol a fost primul sigiliu al templierilor. Lespedea a devenit cunoscută sub numele de *Piatra Cavalerilor* și poate fi văzută la muzeul din sat. Dându-și seama că ar putea descoperi ceva de valoare, Sauniere și-a continuat singur munca. Marea revelație s-a produs atunci când a desfăcut altarul și a descoperit în interiorul unuia dintre piloni niște tuburi din lemn sigilate cu ceară. În interiorul acestora se aflau mai multe manuscrise scrise codificat. După ce și-a consultat superiorii din Carcassonne, el s-a dus la Paris, la centrul pentru studii oculte al bisericii romano-catolice numit Saint-Suplice, aflat deasupra unui fost loc sacru de adorare a lui Isis/Semiramida. Documentele au fost studiate de experți în texte medievale, grafologi și experți în coduri. Până în prezent, cercetările au indicat că documentele lui Sauniere conțin o genealogie datată 1244 (anul în care catarii au fost măcelăriți la Montsegur), care a confirmat supraviețuirea liniei genealogice merovingiene, o altă genealogie merovingiană de la 1244 la 1644, și încă două genealogii alcătuite în jurul anului 1780 de abatele Antoine Bigou, un fost preot al Rennes-le-Chateau și capelan personal

al familiei Blanchefort. Personal, nu cred nici o clipă că asta este tot ce a descoperit Sauniere. Cu siguranță, documentele care ar fi contat cu adevărat nu ar fi fost făcute niciodată publice și nu este exclusă nici ipoteza ca Sauniere să nu fi găsit niciun fel de document. Poate că totul este doar o perdea de fum menită să ascundă adevărata realitate.

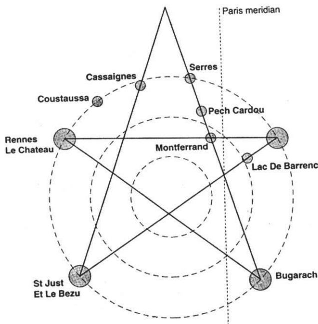

Figura 12

Pentagrama extinsă identificată de David Wood și Ian Campbell în regiunea din jurul Rennes-le-Chateau. Cei doi au unit mai multe biserici și alte monumente naturale cheie.

Prioria Sionului a avut grijă să „scape" nişte exemplare ale celor două documente Bigou, prin anii '60. Această organizaţie a apărut, la fel ca şi templierii, la Troyes, în Franţa, oraşul fondat de francii sicambrieni (merovingienii). Prioria Sionului a apărut simultan cu templierii, Cavalerii de Malta şi Cavalerii Teutoni, dar a avut legături extrem de strânse numai cu templierii. Există însă cercetători care cred că adevăratele origini ale Prioriei Sionului sunt mult mai vechi. Marii maeştri ai acestei organizaţii sunt numiţi Nautonnier sau Navigatori. Lista tuturor marilor maeştri dintre anii 1188-1918 este prezentată în nişte documente numite *Dosarele Secrete*, care reprezintă texte publicate particular şi depozitate la Biblioteca Naţională din Paris. Printre aceşti mari maeştri s-au numărat: Marie şi Jean de Saint-Clair, Leonardo da Vinci, Sandro Boticelli, un alt artist italian şi prieten al lui da Vinci, Nicolas Flamel, faimosul alchimist medieval, filozoful Robert Fludd, Isaac Newton, cel care a „descoperit" legea gravitaţiei şi care a jucat un rol major în crearea „ştiinţei" de tip „această lume este tot ce există", Robert Boyle, un prieten apropiat al lui Newton şi un alt fondator al „ştiinţei" moderne şi Jean Cocteau, scriitorul şi artistul francez contemporan. Alţi doi mari maeştri, aflaţi în funcţie în timpul lui Sauniere, au fost scriitorul şi poetul francez Victor Hugo şi prietenul său, compozitorul Claude Debussy, un mare maestru al Ordinului rozicrucian. Una din cele mai faimoase opere a lui Debussy este o dramă merovingiană. Un mare maestru mai recent pare să fie Pierre Plantard de Saint-Clair, care, potrivit documentelor prezentate în cartea *Sfântul sânge, Sfântul Graal*, este un descendent al lui Dagobert II şi al dinastiei merovingiene. Dagobert a fost moştenitorul merovingian trimis în exil în Irlanda pe vremea când era copil. S-a întors şi a preluat coroana, dar a fost în cele din urmă asasinat. Se presupune că fiul său ar fi supravieţuit. După părerea mea, Pierre Plantard i-a

păcălit pe autorii cărţii *Sfântul sânge, Sfântul Graal.* Motivul pentru care se fac atâtea referinţe cu privire la Arcadia în legătură cu Rennes-le-Chateau este că regiunea spartană Arcadia a fost legendarul cămin al lui Zeus şi al titanilor, liniile genealogice reptiliene din Troia. Aceasta este adevărata origine a acestor linii genealogice. Pierre Plantard, care cunoaşte foarte bine acest adevăr, dar nu doreşte ca el să fie cunoscut şi de opinia publică, s-a născut în anul 1920 şi a editat o revistă în Franţa ocupată de nazişti (cu aprobarea acestora), în anul 1942, numită *Calea unui tânăr cavaler.* De fapt, era un jurnal al unei societăţi masonice-cavalereşti cu sediul la Paris numită *Ordinul Alfa-Galates*, al cărei mare maestru a devenit Plantard la vârsta de 22 de ani. Cu greu putem avea încredere în cuvântul unui om cu o asemenea iniţiere.

La St. Suplice, preotul rural Berenger Sauniere s-a întâlnit cu abatele Bieil, directorul general al seminarului, şi cu nepotul acestuia, Emile Hoffet. Acesta din urmă l-a prezentat unui cerc de prieteni ezoterici, care l-au întâmpinat cu căldură, printre care se numărau faimoasa cântăreaţă de operă Emma Calve şi Claude Debussy, marele maestru al Prioriei Sionului şi al rozicrucienilor. Sauniere şi Calve au devenit foarte apropiaţi, şi cântăreaţa l-a vizitat pe preot la Rennes-le-Chateau. Calve s-a aflat chiar în centrul mişcărilor oculte din Franţa, unul din prietenii ei apropiaţi fiind marchizul Stanislas de Gualta, fondatorul unei variante moderne a Ordinului Roza-Crucei, rozicrucienii. Aproape toţi marii maeştri ai Prioriei Sionului au legături cu rozicrucienii. Un alt prieten apropiat al lui Calve era Jules Bois, un satanist notoriu şi asociat al unui alt satanist, MacGregor Mathers. Încurajat de Bois, Mathers a înfiinţat societatea secretă ocultă britanică numită *Ordinul Golden Dawn.* Cel mai cunoscut membru al acesteia avea să devină mai târziu satanistul Aleister Crowley. Membrii Ordinului Golden Dawn au

fost implicați atât în relația cu naziștii, cât și în cea cu satanistul, druidul și primul ministru britanic Sir Winston Churchill. Salutul cu brațul ridicat al naziștilor (Heil Hitler) era, de fapt, un ritual păgân al Ordinului Golden Dawn. Un alt membru faimos al Golden Dawn a fost poetul W.B. Yeats, un prieten al lui Claude Debussy. Atunci când a descris societatea ideală, Yeats a sintetizat perfect scopurile Frăției Babiloniene:

> „...o civilizație aristocrată în forma sa desăvârșită, ierarhizată până în ultimele detalii, cu petiționari adunându-se dimineața la porțile marilor oameni, cu o imensă bogăție acumulată în mâinile unui grup restrâns, în care toată lumea depinde de acești câțiva, mergând până la împărat, care este un zeu ce depinde de un alt zeu mai mare. Inegalitatea ar trebui să domnească pretutindeni, ca lege, în familii, la Curtea imperială etc."

Aceasta este chiar viziunea plănuită de reptilieni pentru rasa umană. Dacă Sauniere și prietenii săi se învârteau în cercul Emmei Calve, avem cu siguranță de-a face cu activități sataniste. Eu nu spun că Sauniere era el însuși un satanist, pentru că nu cunosc cu precizie acest lucru, dar este cert că se învârtea în niște cercuri sataniste. Alți vizitatori faimoși ai lui Sauniere la Rennes-le-Chateau au fost secretarul francez de stat pentru cultură și arhiducele Johann von Habsburg, vărul lui Franz-Josef, împăratul Austriei. Habsburgii, una dintre cele mai importante linii genealogice reptiliene, au condus Sfântul Imperiu Roman timp de 500 de ani, până la destrămarea acestuia din anul 1806. Cu siguranță, Prioria Sionului, linia genealogică merovingiană și Rennes-le-Chateau sunt piese principale în această rețea mai largă ce reprezintă subiectul cărții de față.

Printre cele mai importante loji masonice din

lumea modernă se numără Marea Lojă Alpină din Elveția. Unul din membrii acesteia este Henry Kissinger, unul din cei mai activi slujitori ai reptilienilor (fiind el însuși unul dintre ei) de pe planeta noastră. Este implicat în manipularea globală la cel mai înalt nivel (vezi *Și adevărul vă va face liberi*) și este indubitabil un satanist. Marea Lojă Alpină a publicat (deși acum contestă acest lucru) o lucrare intitulată *Descendenții merovingieni și enigma regiunii vizigote Razes*. Razes este vechiul nume al zonei din jurul satului Rennes-le-Chateau. Cartea a fost publicată la început în germană și tradusă apoi în franceză de un anume Walter Celse-Nazaire, un pseudonim creat din numele sfinților cărora le este consacrată biserica din Rennes-les-Bains. Se pare că secretele păstrate în regiunea Rennes-le-Chateau și Longuedoc sunt foarte importante pentru acești oameni. Compozitorul Richard Wagner a folosit mai multe nume din regiunea Rennes în operele sale, iar în opera *Valkiriile* regăsim tema unui personaj condamnat la somnul etern în ruinele unui castel vrăjit. Există multe castele vrăjite aflate în ruină în jurul satului Rennes-le-Chateau, iar Castelul Walhalla care apare în opera lui Wagner este situat pe meridianul Parisului, la numai câțiva kilometri de sat. Adolf Hitler, care era obsedat de magia neagră, obișnuia să spună că, dacă dorești să-i înțelegi pe naziști, trebuie să-l înțelegi mai întâi pe Wagner. Există o legendă care spune că Wagner însuși l-a vizitat pe Sauniere la Rennes-le-Chateau. Jules Verne, autorul de literatură „science-fiction", a fost și el un inițiat de rang înalt care cunoștea numeroase secrete. Cartea sa, *Castelul din Carpați*, include o serie de nume unice din regiunea Rennes-le-Chateau, iar unul din personajele dintr-o altă carte a sa, *Clovis d'Ardentor*, este Căpitanul Bugarach – numele unui munte de lângă Rennes-le-Chateau cunoscut de localnici drept *muntele magnetic*. Clovis a fost și numele unuia din primii regi

merovingieni. Există o fermă în apropiere de Rennes-les-Bains numită Jouanne, un alt nume folosit de Jules Verne pentru unul din personajele sale.

Întors în Rennes-le-Chateau după vizita sa la Paris, Sauniere a început să cheltuiască o adevărată avere, cu mult peste posibilitățile financiare ale unui preot sărac de la țară. De unde a apărut această bogăție subită? El și-a construit lângă biserică o casă pe care a numit-o Villa Bethania, numai pentru el și angajata sa, Marie Denarnaud. În imediata apropiere a construit un turn de veghe, deasupra unei stânci de unde pot fi văzuți munții și văile din întreaga regiune. A dat acestui turn numele de La Tour Magdala, afirmând că acesta reprezintă o bibliotecă. Am vizitat turnul și mă îndoiesc de această destinație. Există într-adevăr în interiorul lui o cameră mică ce conține câteva cărți, dar cu greu am putea-o numi „bibliotecă". Cert este că locul unde a fost construit corespunde perfect cu unul din punctele pentagramei din structura geometrică identificată de Wood și Campbell. Numele de Magdala înseamnă „turn de veghe", care reprezintă, la rândul lui, unul din simbolurile Frăției Babiloniene pentru energia feminină, Isis, Semiramida. De remarcat că el este și simbolul Martorilor lui Iehova, o religie-închisoare creată de fruntași ai Frăției cum ar fi francmasonul de rang înalt Charles Taze Russell. Toate aceste societăți secrete și toate aceste religii sunt legate între ele. Sauniere a cheltuit sume mari de bani pe cumpărarea unor obiecte de artă și antichități, a plătit construirea unui turn de apă pentru nevoile satului și a cheltuit o avere pentru a construi un nou drum care să ducă din Rennes-le-Chateau în vârful muntelui, înlocuind cărarea îngustă și nesigură de dinainte. În plus, a început să corespondeze cu oameni din întreaga Europă. Dar mai presus de toate, și-a transformat biserica cu banii recentei sale averi. Aceasta a fost complet restaurată și împodobită cu statui ciudate și cu simboluri ezoterice. La intrarea

în biserică a scris în limba franceză: „Acest loc este teribil". Chiar la intrare se află o statuie demoniacă ce prezintă o versiune particulară a diavolului. Este vorba de Asmodeus, despre care legenda spune că a fost forțat de regele Solomon să ajute la construirea templului său din Ierusalim. Printre posesiunile lui Sauniere s-a descoperit și o pictură a lui Asmodeus înlănțuit. Vitraliul uneia din ferestrele bisericii o prezintă pe Maria Magdalena ungând picioarele lui Iisus. Există, de asemenea, o statuie a Mariei Magdalena cu un craniu la picioare (simbolul ritualurilor templiere). Podeaua bisericii este pavată cu dale pătrate albe și negre, la fel ca orice templu mason. Interiorul bisericii este decorat cu simbolul crucii și al trandafirului, inspirat chiar de Sauniere. Acesta este simbolul societății secrete a rozicrucienilor, ale cărei origini se pierd în negura timpului. Există artefacte templiere găsite la Paris și în Cipru care prezintă același simbol. Trandafirul este asociat cu adorarea zeiței și cu simbolismul sexual. Romanii numeau trandafirul *Floarea lui Venus* (Venus = Semiramida). „Prostituatele sacre ale lui Venus" purtau această floare la butonieră, ca semn distinctiv. În misterele sexuale ale lui Venus, nimic din ce era *sub rosa*, adică „sub trandafir", nu trebuia să le fie revelat celor neinițiați. Numele de Rose (n.tr. trandafir, roză) ar putea proveni de la Eros, simbolul iubirii sexuale. Rozicrucienii fac parte integrantă din rețeaua Frăției, la fel ca și iezuiții. Fratele lui Sauniere, Alfred, era iezuit. Custodele muzeului din Rennes-le-Chateau mi-a spus că este posibil ca Sauniere să fi fost un membru al Ordinului rozicrucian, și aș fi surprins să aflu că nu a fost. Pe mormântul său din curtea bisericii se află o cruce și un trandafir roșu. Trandafirul roșu pe un mormânt poate indica fie că cel care s-a stins a dus o viață exemplară, fie că s-a sfârșit prematur. Când Pierre Plantard de Saint-Clair, marele maestru al Prioriei Sionului, a vizitat Rennes-le-Chateau, el a fost văzut

executând o ceremonie stranie la mormântul lui Sauniere. Desigur, superiorii ierarhici şi-au pus întrebări privind averea subită a lui Sauniere, dar când ar fi trebuit să fie investigat, cel care l-a sprijinit a fost însuşi papa.

Sauniere colabora în secret cu doi preoţi locali, abatele Boudet de la Rennes-les-Bains şi abatele Gelis de la Coutaussa. Cele două sate se află foarte aproape de Rennes-le-Chateau. Există dovezi care atestă că Boudet, un prieten al bunicului lui Pierre Plantard, le-a plătit lui Sauniere şi fratelui iezuit al acestuia sume mari de bani. Toţi trei beneficiau se pare de o sursă inepuizabilă de lichidităţi. În anul 1897, prietenia lor a fost zdruncinată de un conflict între Sauniere şi Boudet, marcat de asasinarea sângeroasă a lui Gelis, care se retrăsese complet din viaţa publică, trăind încuiat în casă, de teamă pentru viaţa sa. Se pare că avea toate motivele. A fost înjunghiat de cineva pe care îl cunoştea şi în care avea încredere, căci i-a deschis uşa, iar alarma pe care a instalat-o nu a funcţionat. În pofida morţii sale violente şi a luptei aprige care i-a precedat, corpul său a fost lăsat să zacă pe podea într-o poziţie aproape ritualică. În biserica sa din Coutaussa se află simbolurile familiare de-acum ale ghearelor de leu, strugurilor şi viţei de vie, precum şi o variantă a Stelei lui David (steaua cu şase colţuri) în care cele două triunghiuri se suprapun, în loc să se intersecteze în poziţia normală. Acelaşi simbol a fost găsit şi pe eticheta unei cărţi a lui Sauniere. Pe mormântul lui Gelis, marcat cu o cruce malteză/templieră, se află cuvântul „Asasin", iar piatra funerară este împodobită cu un trandafir, simbolul rozicrucienilor şi al morţii premature. Sauniere a murit în anul 1917, în urma unui atac cerebral. Atacul s-a produs pe data de 17 ianuarie 1917, o dată extrem de semnificativă pentru Frăţia Babiloniană, căreia îi corespunde sărbătoarea St. Suplice. Sauniere şi-a dus documentele descoperite la biserica St. Suplice din Paris. Misteriosul document

numit *Le Serpent Rouge* conține un plan al St. Suplice. St. Suplice a fost construit în anul 1645 potrivit legilor geometriei sacre, pe ruinele unui templu al lui Isis, și a devenit sediul societății Compagnie du Saint-Sacrement, o acoperire a Prioriei Sionului. În sfârșit, Victor Hugo, mare maestru al Prioriei Sionului, s-a însurat la St. Suplice. *Le Serpent Rouge* a fost datat 17 ianuarie, dată care corespunde zodiei Capricornului sau caprei, a cărei ipostază negativă (țapul) este Bafomet și Țapul din Mendes, simbolul satanismului și al templierilor *(vezi Figura 13)*. Imaginea derivă din sacrificarea simbolică a unui țap de către israeliți în onoarea Privitorului (reptilian) Azazel, simbolizat și de pentagrama inversată sau „capul de țap". Se spune că Nicholas Flamel, un alt mare maestru al Prioriei Sionului, ar fi reușit prima sa transmutare alchimică în după-amiaza zilei de 17 ianuarie. Pe data de 17 ianuarie 1775 a fost dezvelită la Bruxelles o statuie a lui Charles de Lorraine, mare maestru al Prioriei Sionului și al Ordinului Cavalerilor Teutoni. Dacă ți se pare că toate acestea sunt simple coincidențe, îți propun să nu subestimezi importanța datelor precise pentru Frăția Babiloniană. Fiecare fracțiune de secundă are o vibrație diferită de cea precedentă, căci câmpul magnetic al pământului se modifică subtil din cauza influenței soarelui și a mișcării planetelor, și fiecare număr și combinație de numere își au propria lor semnătură vibratorie unică. Sauniere și-a transferat toți banii și toate posesiunile pe numele îngrijitoarei sale, Marie Denarnaud, confidenta sa de-a lungul întregii perioade pe care am discutat-o mai sus. Se spune că aceasta i-ar fi transmis unui prieten:

> „Oamenii din această regiune calcă pe aur fără să-și dea seama... Cu ceea ce ne-a lăsat domnul am putea hrăni Rennes-ul timp de o sută de ani și tot ne-ar mai rămâne destul... Într-o zi am să-ți spun un secret care te va face un om foarte bogat."

Figura 13
Simbolul complex al forței răului, Bafomet

Dar nu i-a transmis niciodată acest secret. Rennes-le-Chateau rămâne un loc atât de învăluit în secrete, care seamănă atât de bine cu „sala oglinzilor", încât adevărul nu a reușit să ajungă niciodată la masele de oameni, deși au trecut atâtea secole. În ultima vreme vălul a început însă să se ridice, iar adevărul să iasă la iveală. Complicațiile din povestea satului Rennes-le-Chateau (inclusiv a Frăției) se nasc datorită certurilor dintre diferitele facțiuni concurente care operează sub aceeași conducere centrală. Altfel spus, oameni despre care știm sigur că sunt implicați sunt subminați sau

ucişi de alţi oameni, despre care ştim la fel de sigur că sunt şi ei implicaţi. Acest lucru poate fi extrem de derutant dacă nu cunoşti regulile jocului. Aceste lupte interne sunt inevitabile dacă ţinem cont de modul în care gândesc aceşti oameni şi de faptul că, de multe ori, ei servesc chiar scopurilor Frăţiei, căreia îi convine ca ele să se desfăşoare în arena publică, lăsând impresia unor disensiuni. Aceasta este regula haosului, a lui *divide et impera* (divide şi guvernează), de care au nevoie membrii Frăţiei pentru a-şi implementa Agenda prin manipulare. Când luptele interne pun însă în pericol întreaga Agendă, asupra căreia toţi sunt unanim de acord, respectiv controlul global al lumii, ierarhia superioară a Frăţiei strânge rapid rândurile. O asemenea luptă a izbucnit între Prioria Sionului şi ramura sa militară, Cavalerii Templieri, care a provocat destule conflicte în secolele care au urmat. În anul 1187, templierii au pierdut controlul asupra Ierusalimului în faţa turcilor sarazini, probabil în mod intenţionat, după care au intrat în conflict cu foştii lor aliaţi şi maeştri oficiali, Prioria Sionului. Un an mai târziu s-au separat formal de aceştia printr-un ritual numit *Tăierea Ulmului*, ţinut la Gisors, un oraş de lângă coasta de nord a Franţei. Ordinul Sionului şi-a schimbat numele în Prioria Sionului şi a adoptat ca emblemă crucea roşie folosită de templieri. Prioria a adoptat şi titlul de Ordinul Adevăratei Cruci Roşii, *L'Ordre de la Rose-Cross Veritas*. Cele două societăţi secrete au căzut de acord să acţioneze independent, dar Prioria dorea averea Templului, asupra căreia credea că are toate drepturile, şi probabil că s-a folosit de regele merovingian al Franţei, Filip cel Frumos, pentru a-şi atinge acest scop.

Masacrul templierilor

Filip a început prin a înlătura de la putere doi papi, până când a găsit unul care să îi urmeze ordinele. Şi-a trimis mai întâi un apropiat să îl agreseze pe papa

Bonifaciu VIII, care a murit la scurt timp după aceea, după care l-a otrăvit pe următorul papă, Benedict XI. Acest lucru i-a permis să îl instaleze pe tronul papal pe arhiepiscopul de Bordeaux, care a devenit papa Clement V. A mutat reşedinţa papală la Avignon şi a generat o diviziune în sânul Bisericii Catolice care a durat 68 de ani, cu doi papi rivali, unul în Franţa şi celălalt în Italia. După ce şi-a impus propriul papă, Filip şi-a orientat atenţia către cavalerii templieri. Îi invidia pentru averea lor, îi ura pentru puterea pe care o aveau şi, peste toate, era o marionetă în mâinile Prioriei Sionului. Templierii îşi pierduseră o mare parte din influenţa în faţa Bisericii după ce sarazinii i-au învins pe cruciaţii creştini, expulzându-i din Ţara Sfântă. Conspirând cu papa pe care l-a impus, Filip şi-a propus să îi distrugă pe templieri. În anul 1306 el a arestat toţi evreii din Franţa, i-a izgonit din ţară şi le-a confiscat averile. A planificat apoi o operaţiune similară şi a dispus în secret arestarea tuturor templierilor în zorii zilei de vineri, 13 octombrie 1307. De atunci, ziua de vineri 13 a fost considerată aducătoare de ghinion. Majoritatea templierilor, inclusiv marele lor maestru, Jacques de Molay, au fost astfel prinşi şi supuşi de către Inchiziţie unor torturi inimaginabile. Există însă dovezi indubitabile că mulţi alţi templieri au ştiut de acest plan şi au scăpat.

Documentele referitoare la ritualurile templierilor au fost distruse înainte ca raidurile să aibă loc, iar când au fost deschise cuferele de la sediul Templului din Paris, imensa avere pe care Filip o râvnea dispăruse. Împreună cu papa-marionetă, el a făcut presiuni asupra celorlalţi monarhi din Europa, cerându-le să îi aresteze pe templieri, dar acest lucru nu s-a dovedit deloc simplu. În regiunea Lorraine, aparţinând Germaniei în acea vreme (mai târziu a devenit franceză), ducele i-a sprijinit pe templieri. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în alte părţi ale Germaniei. Alţii şi-au schimbat numele de

cavaleri templieri, continuând să existe sub o altă deghizare. Unii au intrat în Ordinul Sfântului Ioan din Ierusalim (Malta) sau în Ordinul Cavalerilor Teutoni. Liniile genealogice aristocratice din Lorraine sunt dintre cele mai „pure" linii reptiliene, una dintre ele fiind la ora actuală o figură centrală în rețeaua globală a ritualurilor satanice. Deși la modul oficial aceste trei ordine nu aveau nimic de-a face unele cu altele și se displăceau reciproc, la vârf ele reprezentau aceeași organizație.

Regele Angliei Edward II a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru templieri, ignorând ani la rând ordinul papei de a-i aresta. Când a cedat în sfârșit presiunilor, el s-a purtat cu cea mai mare blândețe cu ei. Scoția și Irlanda au procedat la fel. În cele din urmă, inchizitorii au venit pe pământul Insulelor Britanice, iar templierii au părăsit Anglia și Irlanda sau și-au acceptat soarta. Cu Scoția lucrurile s-au petrecut altfel. În momentul masacrului, templierii au fugit cu vasele lor din Franța, îndeosebi din portul lor favorit, La Rochelle, luându-și averea cu ei. Există totuși și posibilitatea ca Filip cel Frumos să fi fost înșelat de Prioria Sionului, care a aranjat ca flota engleză să îi intercepteze pe templieri și să le ia averea. Templierii s-au îndreptat către Scoția, Portugalia și probabil cele două Americi, de a căror existență știau, căci aveau acces la cunoașterea ascunsă a Elitei Ariene și știau că fenicienii ajunseseră pe coasta Americilor cu mii de ani înainte.

Alegerea Scoției era evidentă din mai multe motive. Acolo se aflau clanul St. Clair/Sinclair și numeroase alte linii genealogice ale Frăției sosite cu primii fenicieni sau mult mai târziu, în urma migrației din Belgia și nordul Franței. Șeful uneia din aceste familii, Robert the Bruce, se afla în război cu o altă ramură a arienilor, englezii, pentru controlul Scoției, și fusese excomunicat de papă. De aceea, ordinul papal de a-i distruge pe templieri nu era valabil în regiunile con-

trolate de Bruce. Așa se explică de ce atâția templieri au venit în această regiune după masacrul din Franța. Ei au navigat de-a lungul coastei vestice a Irlandei și au debarcat în nord-vestul Scoției, între Islay, Jura și Mull of Kintyre. De-a lungul acestei coaste se mai văd și astăzi numeroase morminte și relicve ale unor templieri, în locuri precum Kilmory și Kilmartin. O altă regiune în care s-au stabilit templierii a fost Dalnada, la ora actuală Argyll, de unde aveau să joace în scurt timp un rol crucial în cea mai faimoasă bătălie din istoria Scoției.

CAPITOLUL 6

Aceeaşi faţă sub o mască diferită

În anii de dinainte de sosirea în forţă a templierilor din Franţa, campania împotriva englezilor a lui Robert the Bruce fusese dezastruoasă. El a fost forţat să se refugieze în munţii Perthshire, iar apoi în Argyll. De aici, s-a îndreptat către Kintyre şi către nordul Irlandei.

Bruce avea legături foarte strânse cu Ulster-ul şi deţinea pământ în această regiune. Titlul său, de conte de Carrick, poate fi întâlnit şi astăzi în numele din această parte a Irlandei, de pildă în Carrickfergus. Populaţia din Ulster are legături politice şi de sânge vechi cu scoţienii, îndeosebi cu cei din vestul Scoţiei, deşi manipulările i-au făcut să se lupte de multe ori cu aceştia. Până în zilele noastre, principala temă de conflict sunt neînţelegerile dintre irlandezi (catolici) şi irlandezo-scoţienii (protestanţi) care s-au mutat în Ulster din Scoţia. Aceste conflicte sunt încurajate şi manipulate de Frăţie prin oamenii infiltraţi de aceasta în cele două tabere. Cu ajutorul familiilor nobile irlandeze, Bruce s-a întors în Scoţia în 1307, anul masacrului templierilor din Franţa, şi s-a trezit luptându-se împotriva unui nou rege englez, Edward II, care l-a înlocuit la tron pe Edward I. Campania lui Bruce a prins putere datorită sprijinului şi armelor furnizate de templierii din Franţa şi a culminat în bătălia de la Bannockburn, de lângă Stirling Castle, purtată în Ziua Sfântului Ioan Botezătorul (Ziua lui Nimrod), 24 iunie 1314. Scoţienii au reuşit să-i respingă pe englezi după o zi de lupte, prin sosirea unei forţe de călăreţi

„necunoscuți" care le-au sărit în ajutor. Din motive rămase neexplicate până astăzi, englezii au intrat în panică și au luat-o la fugă, văzând aceste întăriri neașteptate. Cu siguranță, pentru a genera o asemenea reacție, trebuia ca noile batalioane să fie trupe de elită și să fie ușor de recunoscut. Templierii îndeplineau ambele condiții, așa că soldații „necunoscuți" nu puteau fi alții decât ei - războinicii atât de temuți ai cruciadelor, care s-au regrupat în Scoția. Victoria de la Bannockburn avea să asigure independența Scoției pentru următorii 289 de ani. Printre cei care au luptat împreună cu Bruce în acea zi s-a numărat și Sir William St. Clair de Rosslyn. După moartea lui Bruce din anul 1329, a început dinastia Stuart. În timpul merovingienilor, regii francezi numeau șambelani ai palatului care să sprijine monarhia și începând din perioada regelui David I, Scoția a adoptat și ea acest sistem. Șambelanii erau numiți stewarzi regali și pozițiile lor au devenit ereditare. Mai târziu, numele lor s-a schimbat în Stewart, care s-a transformat apoi în Stuart. La fel ca în cazul merovingienilor, acești stewarzi regali ereditari au sfârșit prin a deveni ei înșiși linia genealogică regală. Procesul a început după ce fiica lui Bruce s-a măritat cu Walter the Steward sau Stewart. După moartea lui Bruce, primul copil rezultat din această căsătorie a devenit Robert II al Scoției, primul rege din dinastia Stuart.

Una din creațiile templierilor dezmembrați din punct de vedere oficial a fost Ordinul Jartierei, primul ordin cavaleresc, introdus de Edward III în anul 1348 și condus și la ora actuală de monarhia britanică. Acest ordin este o altă instituție a Elitei Frăției Babiloniene și este consacrat Fecioarei Maria. În timpul lui Edward, întrunirile ordinului se făceau într-o cameră specială a Castelului Windsor, în jurul unei mese create după modelul celei din legenda Regelui Arthur. Castelul Windsor este construit pe un vortex energetic extrem

de puternic, considerat sacru, şi este locul în care satanistul şi reptilianul Henry Kissinger a fost făcut cavaler de către regină. Aceasta susţine deschis Agenda Frăţiei şi una din cele mai importante instituţii prin care operează este Ordinul Jartierei. Numele lui Edward III era Windsor, iar când actuala familie regală s-a decis în timpul Primului Război Mondial să îşi schimbe numele german într-unul englezesc, din raţiuni de *public relations*, ea a ales numele de Windsor, după cel care a fondat acest ordin-cheie al Frăţiei. Însemnul Ordinului Jartierei este un colier de trandafiri roşii intercalaţi între 26 de verigi de aur, care îi simbolizează pe cei 26 de cavaleri, împărţiţi în două grupuri de câte 13. Ordine similare au apărut şi în Franţa, sub nume precum Ordinul Stelei, Ordinul Lânii de Aur şi Ordinul Sfântului Mihail. Iezuiţii şi Cavalerii de Malta sunt societăţi secrete care deţin şi manipulează cunoştinţe ezoterice secrete, deşi la suprafaţă pretind că sunt romano-catolici şi creştini. Ei fac la ora actuală exact ce au făcut templierii în vremea cruciadelor, controlând împreună cu gradele superioare ale francmasoneriei Vaticanul, pe papă şi întreaga biserică romano-catolică. Cu alte cuvinte, ei controlează simultan ambele tabere, atât cunoaşterea ezoterică ascunsă cât şi Biserica, ce condamnă această cunoaştere, afirmând că este opera diavolului. În acest fel, ei patronează întregul joc, care se apropie de sfârşit, dacă nu ne vom trezi la timp. Un exemplu evident al acestei afirmaţii este ceea ce s-a petrecut după măcelul templierilor ordonat de papalitate. În anul 1312, toate pământurile şi proprietăţile templierilor au fost dăruite de papă „rivalilor" acestora, Cavalerii Vindecători ai Sfântului Ioan, numiţi ulterior Cavaleri de Rodos, iar la ora actuală Cavaleri de Malta (ramura catolică) şi Cavalerii Sfântului Ioan (ramura protestantă). În realitate, ambele tabere reprezentau aceeaşi forţă, la fel ca şi Cavalerii Teutoni. Cu toţii erau implicaţi în aceleaşi

operațiuni, inclusiv bancare, și foloseau aceleași metode lipsite de scrupule pentru a-și atinge țelurile. Timp de mai bine de 200 de ani, până la mijlocul secolului al XVI-lea, cavalerii vindecători și templierii au făcut parte dintr-un ordin mixt. De altfel, nici chiar după dispariția templierilor, foarte multe pământuri și proprietățile lor nu au fost preluate de cavalerii vindecători, deși le-au fost oferite.

Templierii și-au restabilit influența în Franța pe la jumătatea secolului al XV-lea, sub numele de *Gărzi Scoțiene*. Când Robert the Bruce a fost instalat ca rege necontestat al Scoției, el a semnat un pact cu Charles IV al Franței, refăcând astfel „vechea alianță", după cum era cunoscută. Acest lucru nu este deloc surprinzător, dacă ținem seama de faptul că liniile genealogice care controlau Scoția, inclusiv Bruce și Sinclair-ii, au venit din Franța și din Flandra. În anul 1445, regele Charles VII a creat prima armată de sine stătătoare din Europa după templieri. De fapt, aceasta era alcătuită *chiar* din templieri, căci mândria armatei lui Charles era Compania Scoțiană, care mergea în frunte la toate paradele militare. Chiar mai puternică și mai influentă era însă Garda Scoțiană de elită, alcătuită din 33 de soldați, număr ezoteric extrem de semnificativ, care va apărea mai târziu în cele 33 de grade ale ritului scoțian al francmasoneriei. Garda Scoțiană avea misiunea de a-l păzi pe rege, mergând până acolo încât membrii ei dormeau chiar în dormitorul acestuia. Să sperăm că nu toți 33! Ori de câte ori garda trebuia mărită, se adăugau multipli de 13, un alt număr ezoteric care ține cont de legile numerologiei, aflat la loc de cinste în rândul templierilor. Comandanții Gărzii Scoțiene deveneau automat membri ai unei societăți secrete numite Ordinul Sfântului Mihail, care și-a creat mai târziu și o ramură în Scoția. Un alt secret al manipulării actuale constă în faptul că oameni care operează sub o anumită „mască" fac simultan parte și din altele, uneori chiar

foarte multe la număr, care slujesc însă aceeași Agendă. Ca de obicei, Garda Scoțiană (templierii) stăpânea la perfecție această tehnică a Calului Troian. Ei s-au infiltrat și au preluat controlul asupra administrației Franței în calitate de „consilieri" și „ambasadori". Charles era marioneta lor, iar numele acestor membri de elită ai Gărzii Scoțiene ne sunt deja cât se poate de familiare: Sinclair, Stuart, Hamilton, Hay, Montgomery, Cunningham, Cockburn și Seton. Acestea au fost familiile care au venit în Scoția din Franța și Flandra, putând să-și stabilească arborele genealogic până în perioada zeilor Anunnaki. Ei au preluat puterea asupra Scoției, regrupându-se apoi în Franța. Garda Scoțiană a fost o altă grupare care a deținut cunoașterea secretă și a acționat în favoarea Agendei templiere, practicând inclusiv ritualurile satanice de care au fost acuzați templierii. Nu s-a schimbat nimic, decât numele. Un membru actual al familiei Montgomery le-a spus autorilor cărții *Templul și loja* că pe vremea Gărzii Scoțiene s-a format un ordin în care toți membrii de sex masculin ai familiei Montgomery erau automat eligibili. Numele acestuia era Ordinul Templului. O altă denumire sub care aveau să reapară mai târziu templierii este francmasoneria de rit scoțian.

Tot din această rețea făcea parte și Casa de Lorraine din regiunea situată la granița dintre nordul Franței și Germania. Cel mai important membru al acesteia a fost ducele de Lorraine cunoscut ca Rene d'Anjou, născut în anul 1408. El a devenit mare maestru al Prioriei Sionului la vârsta de zece ani, sub tutela unchiului său, Louis, cardinal de Bar, până la împlinirea vârstei de 20 de ani. Familia acestuia era una dintre cele mai importante linii genealogice reptiliene. Printre titlurile lui Rene d'Anjou se numărau: conte de Provence (în regiunea Rennes-le-Chateau), conte de Guise, duce de Anjou, rege al Ungariei, rege al

orașului Napoli și al Siciliei, rege al Aragonului, Valenciei, Majorcăi și Sardiniei și titlul simbolic de rege al Ierusalimului. Acesta din urmă este extrem de important pentru Frăție. La ora actuală, titlul de rege al Ierusalimului urmează să-i revină reptilianului Karl von Habsburg, al cărui nume echivalează din punct de vedere numerologic cu 666. Una din fiicele lui Rene d'Anjou s-a căsătorit în anul 1445 cu regele Henry IV al Angliei și a jucat un rol important în Războiul celor două Roze, în care trandafirul roșu al lui Henry de Lancaster s-a încrucișat cu cel alb al lui York, în anul 1455. Rene d'Anjou avea conexiuni cu toată lumea și a fost o figură clasică a Frăției, aflată în centrul unei rețele vaste în formă de pânză de păianjen. Cu titlu de exemplu, două din numele faimoase ale istoriei cu care a avut legături au fost Cristofor Columb și Ioana d'Arc. La un moment dat, el chiar s-a folosit de Cristofor Columb, iar semnificația enormă a acestei operațiuni va deveni clară cât de curând. Din câte se pare, Ioana d'Arc s-a născut ca supus al lui Rene d'Anjou în ducatul Bar. Potrivit istoriei oficiale, în anul 1429 ea și-a anunțat „misiunea divină" de a salva Franța de invadatorii englezi și de a se asigura că Charles va deveni rege al Franței, lucru care s-a și întâmplat (el a devenit regele Charles VII). Ioana d'Arc a cerut o audiență la socrul lui Rene d'Anjou, iar când întâlnirea a avut loc, Rene a fost de față. Pentru a-și împlini misiunea, ea le-a spus ea celor doi, potrivit versiunii oficiale, că avea nevoie de un cal, de Rene și de „câțiva oameni de ispravă care să o ducă în Franța". Istoricii care au ținut cronica vieții lui Rene sugerează că acesta a părăsit-o pe Ioana pentru a se întâlni cu Charles și că a fost de partea ei în victoriile pe care le-a obținut împotriva englezilor, în urma cărora Charles a ajuns pe tronul Franței. Ei nu țin cont de oscilațiile lui din anii 1429-1431, când Ioana d'Arc s-a aflat la apogeul puterii sale militare. În cele din urmă, Ioana d'Arc a fost arsă pe

rug de Inchiziție sub acuzația de vrăjitorie și dovezile indică cu claritate că întreaga poveste oficială nu este altceva decât o altă perdea de fum. Nu știu cine poate să creadă că o fată tânără provenită dintr-o pătură săracă a bătut la poarta atotputernicilor aristocrați, iar aceștia nu numai că au primit-o, dar au și susținut-o să declanșeze un război împotriva Angliei. Da, sigur! Cel care s-a aflat de la bun început în spatele campaniei militare a fost Rene d'Anjou, povestea Ioanei d'Arc nefiind decât un basm (creat după legenda „Fecioarei din Lorraine") menit să ascundă din nou realitatea.

Rene d'Anjou a fost responsabil de apariția crucii de Lorraine (două linii orizontale care intersectează o linie verticală). Simbolul crucii duble avea să fie folosit mai târziu de anumite grupări ale bisericii creștine și el stă la originea expresiei: a fi *double-crossed* (n.tr. textual: a fi tras în piept, păcălit sau manipulat). Acest simbol a fost adoptat mai târziu de Frăția reptiliană și la ora actuală poate fi văzut pe logo-ul gigantului petrolier Exxon, controlat de directorii americani de ramură ai Frăției, familia Rockefeller. Rene d'Anjou era foarte versat în cunoașterea ezoterică și era un adept al legendei regelui Arthur și a Graalului. Averea sa uriașă și conexiunile din Italia i-au permis să strângă relațiile cu Nobilimea Neagră și cu celelalte familii aristocratice. A încurajat traducerea cunoașterii egiptene și grecești străvechi în limbile europene, care avea să stea la baza declanșării Renașterii. La curtea lui Rene d'Anjou se afla și un astrolog pe nume Jean de Saint-Remy și, potrivit mai multor surse, tot el a fost bunicul celui mai faimos medium-astrolog al tuturor timpurilor, Nostradamus. Această ipoteză pare logică, întrucât în secolul al XVI-lea Nostradamus a fost foarte apropiat de Casa de Lorraine și de Casa de Guise (din aceeași familie), în perioada în care cele două case au declanșat un val de asasinate împotriva rivalilor lor, în încercarea nereușită de a pune mâna pe tronul Franței. De altfel,

chiar numele lui îi trădează originea. Numele real al lui Nostradamus a fost Michel de Notre Dame: Mihai al Doamnei Noastre. Autorul și cercetătorul francez Gerard de Sede, care se pare că avea contacte în interiorul Frăției, a declarat că Nostradamus a fost un agent al Caselor de Lorraine și de Guise, folosindu-și poziția de astrolog la curtea Franței pentru a manipula în numele acestora. De Sede sugerează în continuare că multe din faimoasele „catrene" ale lui Nostrdamus nu erau neapărat predicții, cât mesaje, cifruri, tabele ale timpului, instrucțiuni și o prezentare simbolică a unor evenimente și grupuri din trecut. El susține că Nostradamus a fost antrenat mult timp în Lorraine în artele ezoterice, înainte de a fi trimis la curtea dușmanilor acestei case, și că în această perioadă a avut acces la o carte străveche, pe învățătura căreia și-a bazat întreaga operă. Nu este de mirare că a fost considerat un astrolog strălucit, căci știa lucruri pe care puțini oameni au avut vreodată privilegiul să le cunoască. În treacăt fie spus, Gerard de Sede afirmă și el că linia genealogică merovingiană este de sorginte extraterestră, lucru care i-a atras condamnarea unanimă, dar eu sunt de părere că a avut perfectă dreptate. În cel mai rău caz, a fost o linie genealogică „regală" posedată și controlată de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni.

În secolele XVI-XVII, un val de evenimente au accelerat brusc implementarea Agendei Frăției. Dimensiunile și influența rețelei subterane de societăți secrete au continuat să crească, astfel încât a devenit posibilă trecerea la o nouă etapă a planului de preluare globală a puterii. Rene d'Anjou a fost unul din jucătorii cheie care au stat în spatele Renașterii, prin faptul că a permis și a orchestrat - cu ajutorul contactelor sale din Italia și, în special, din Florența - traducerea, publicarea și distribuirea lucrărilor grecești, egiptene și gnostice străvechi, inclusiv cele ale lui Platon și

Pitagora. Explozia artistică şi culturală care s-a produs a transformat viaţa claselor privilegiate ale Europei, iar puterea Bisericii a fost pusă la grea încercare. Ea a permis, între altele, înrolarea unui număr mult mai mare de oameni influenţi în reţeaua societăţilor secrete. Presiunea asupra *establishment*-ului bisericii a crescut şi mai mult după publicarea *Manifestelor Rozicruciene* între anii 1614-1616, documente elaborate de un grup secret de iniţiaţi din Germania şi Franţa. Aceştia au afirmat că lumea se va transforma cu ajutorul cunoaşterii ezoterice şi au prezis o nouă eră a libertăţii religioase şi politice. Biserica catolică şi Sfântul Imperiu Roman erau aspru înfierate. Şi totuşi, Ordinul Roza-Crucii sau Rozicrucienilor nu era o apariţie nouă pe scena europeană. După toate aparenţele, el a fost fondat cel puţin din vremea faraonului Thothmes III, în secolul al XV-lea î.Ch. Sigiliul personal al acestui faraon este folosit ca logo de literatura rozicruciană modernă. Un alt argument se referă la legăturile dintre rozicrucieni şi Curtea Regală a Dragonului din Egiptul antic. Cercetătorii moderni cred că manifestele au fost scrise de ezoteristul german Johann Valentin Andrea, mare maestru al Prioriei Sionului. O altă voce influentă a gândirii rozicruciene a fost Robert Fludd, marele maestru care i-a precedat lui Andrea la conducerea Prioriei Sionului.

Moştenirea lui Bacon

Unul din cele mai importante personaje din această perioadă a fost rozicrucianul Francis Bacon. Influenţa sa a fost absolut colosală. A fost marele maestru al rozicrucienilor din Anglia, a jucat un rol determinant în crearea francmasoneriei, a fost „părintele“ ştiinţei moderne şi poate chiar autorul real al operelor lui Shakespeare. Era, de asemenea, membru al unei societăţi secrete numite Ordinul Coifului, consacrat adorării zeiţei înţelepciunii, Palas-Atena, ilustrată ade-

seori cu un coif pe cap și purtând o suliță în mână. Cercetători de talia lui Manly P. Hall, celebrul istoric francmason, nu au nici o îndoială că Bacon s-a născut dintr-o legătură amoroasă a reginei Elisabeta I („regina-fecioară") cu amantul ei Robert Dudley, conte de Leicester. Francis a fost crescut de Nicholas și Anne Bacon și a devenit cel mai influent om din țară, atât la vedere cât și sub acoperire. A purtat titlul de viconte de St. Albans și a fost Lord Cancelar al Angliei. Dacă Bacon a fost într-adevăr fiul Elisabetei I (El-lizard-birth), înseamnă că avea sânge reptilian, ceea ce ar explica rapida sa ascensiune în planul politicii și al societăților secrete. A lucrat prin intermediul unor canale discrete, printre care Inns of Court, centrul profesiei juridice controlate de Frăție cu sediul în Temple Bar (Baroul londonez), situat pe fostele teritorii ale templierilor din centrul Londrei. Epoca lui Bacon a fost extrem de agitată și plină de conflicte, căci Frăția și-a propus să folosească Biserica pentru răspândirea războaielor și a haosului. Unul din fruntașii Frăției a fost, de pildă, Martin Luther, un produs al societăților secrete germane și un rozicrucian. Sigiliul personal al lui Luther era trandafirul și crucea. În anul 1517, acest profesor de teologie de la Universitatea din Wittenberg a enumerat 95 de plângeri împotriva Vaticanului, arătând că acesta vindea absoluțiuni cu scopul de a strânge bani pentru construcția Bisericii Sfântului Petru. Luther a fost excomunicat, dar a ars Decretul Bisericii și alte exemplare ale Legii acesteia, după care și-a lansat propria biserică luterană. Așa a apărut creștinismul protestant, care a deschis calea unor conflicte fără precedent în Europa. Amuzant este faptul că rozicrucienii militau pentru libertate politică și religioasă, dar una din principalele lor marionete, Martin Luther, s-a opus cu înverșunare ambelor idealuri. El ura gândirea liberă și cercetările bazate pe un spirit deschis. Într-una din predicile sale, a afirmat că adepții săi ar trebui

să scuipe pe rațiune, căci aceasta este târfa diavolului, mâncată de lepră, și ar trebui ținută închisă în toaletă. Încântător! Iată un citat din opera lui Luther:

> „Dacă iubirea este susținută în dauna credinței, ea trebuie condamnată să ajungă în abisul iadului... Este mai bine dacă un tiran păcătuiește de o sută de ori împotriva poporului pe care îl guvernează, decât dacă poporul păcătuiește o singură dată împotriva tiranului care îl conduce... La fel cum fundul are nevoie de o mamă de bătaie, mulțimea are nevoie de o guvernare prin forță."

Vorbește în numele tău, dragă! O versiune la fel de arogantă și de extremistă a creștinismului protestant s-a născut în Franța, unde este cunoscută sub numele de calvinism, după numele creatorului său, Jean Calvin. Peste timp, ea avea să stea la baza mișcării puritane atât de influentă în America de Nord (unde a fost impusă de ocupația europeană). Biserica Protestantă a ajuns în Anglia pentru că regele Henry VIII își dorea un fiu și un moștenitor, iar prima sa soție, Catherine de Aragon, nu i-a putut „produce" decât o fiică. Henry dorea să divorțeze de ea, dar papa Clement VII a refuzat să îi accepte divorțul. La vremea respectivă, Henry era un catolic devotat, cel puțin în ochii publicului, iar papa îi acordase titlul de Apărător al Credinței. Culmea ironiei face ca acest titlu (acordat de un papă catolic) să fie păstrat și astăzi de monarhii britanici, deși între timp au devenit capii bisericii protestante! Nu poți să nu râzi! Lezat de refuzul papei de a-i accepta divorțul, Henry și-a convocat parlamentul și i-a poruncit să creeze o Biserică Anglicană, independentă de Roma. A devenit el însuși șeful noii Biserici prin Legea Supremației, emisă în anul 1534, și a declanșat un măcel sângeros împotriva catolicilor. Lui Henry i-a urmat la putere unicul său fiu, Edward, dar după ce acesta a murit la vârsta de 15 ani, a fost înlocuit de

fiica lui Henry, Mary. Aceasta era o catolică fervenţă, care şi-a câştigat pe bună dreptate titlul de „Mary cea Sângeroasă", din cauza măcelului furibund declanşat împotriva protestanţilor. Mary şi-a asigurat domnia prin execuţia rivalei sale, Lady Jane Grey, „regina celor şase zile". După moartea lui Mary a urmat legendara domnie a reginei Elisabeta I, fiica lui Henry VIII şi a Annei Boleyn. Elisabeta şi-a executat rivala, pe Mary Stuart a Scoţiei, după care a restabilit supremaţia Bisericii Anglicane, în fruntea căreia s-a auto-numit. A ordonat, la rândul ei, o epurare a catolicilor, care i-a atras titlul de „Elisabeta cea Sângeroasă". Simpatică familie!

Acesta a fost mediul social în care a apărut Francis Bacon, ca iniţiat de rang înalt în cunoaşterea ezoterică, sub domnia celei care probabil îi era mamă, Elisabeta I, iar apoi a succesorului acesteia, James I, regele scoţian care a unit monarhia engleză cu cea scoţiană, odată cu încoronarea sa în anul 1603 ca prim monarh al ambelor ţări. Bacon a fost cel care, împreună cu Robert Fludd, marele maestru al Prioriei Sionului, a supervizat traducerea acelei versiuni a Bibliei, supranumită „a regelui James" (rămasă în vigoare până astăzi), o carte care are cel puţin 361 de greşeli de traducere, conform unui studiu efectuat în anul 1881. Dat fiind că Bacon era un om educat şi extrem de inteligent, este greu de crezut că traducerea Bibliei ar fi putut conţine atâtea greşeli dacă nu s-ar fi dorit acest lucru. Între altele, Bacon a eliminat cele două *Cărţi ale lui Macabei*, ostile societăţii secrete a nazarinenilor. Francis Bacon este numit „părintele" ştiinţei moderne de genul „asta este singura lume care există şi alta nu mai este", care se concentrează exclusiv asupra nivelului fizic al existenţei. De ce a sprijinit el cu atâta ardoare această variantă a „ştiinţei", în condiţiile în care era un iniţiat avansat al cunoaşterii ezoterice şi ştia adevărul? Cu siguranţă, ceva nu este în ordine, cu

atât mai mult dacă ținem seama că și ceilalți doi „părinți“ ai științei moderne, Isaac Newton și Robert Boyle, erau inițiați la fel de avansați și maeștri ai Prioriei Sionului. Așadar, Francis Bacon a fost un inițiat de rang înalt al cunoașterii secrete, implicat prin intermediul rozicrucienilor și al altor societăți secrete în divizarea Bisericii Creștine, în rescrierea Bibliei, dar și în crearea „științei moderne“, care a spulberat multe din dogmele de bază ale creștinismului. În mod evident, el a ațâțat cele două tabere una împotriva celeilalte, creând astfel un mediu nou, care să permită implementarea unei alte Agende, invizibilă pentru publicul larg. Perioada care a urmat a fost caracterizată de carnagii în masă, atât în rândul catolicilor cât și în cel al protestanților, timp în care „dogmele“ științifice aflate într-o afirmare continuă săpau ambele credințe de la rădăcină.

Tot sub influența lui Bacon și cu sprijinul unor magicieni precum John Dee și Sir Francis Walsingham a fost creată rețeaua de spioni englezi care au împânzit întreaga Europă și care a devenit cunoscută mai târziu sub numele de Serviciul Secret Britanic. Acesta a fost creat de liniile genealogice reptiliene ale Frăției Babiloniene, iar după modelul său au fost create mai târziu și celelalte servicii secrete din Statele Unite și din restul Imperiului Britanic, care sunt active astăzi mai mult ca oricând. CIA a fost creată de membrii elitei serviciilor secrete britanice, în timpul președinției masonului de grad 33 Harry S. Truman, omul care a ordonat oficial aruncarea bombei atomice asupra Japoniei. Principalul său sfătuitor a fost Bill Donovan, șeful predecesorului CIA, Oficiul pentru Servicii Strategice (OSS), în care nu au lucrat decât cavaleri templieri, dacă este să ne luăm după Bill Cooper, un fost agent al serviciilor secrete ale marinei SUA. Pentru a extinde rețeaua de spioni, Walsingham a fost numit ambasador în Franța și nu am fost deloc surprins

atunci când un agent al serviciilor secrete franceze mi-a spus că aceste servicii și cele britanice reprezintă, de fapt, aceeași organizație. Asasinarea prințesei Diana a putut fi mușamalizată mult mai ușor în acest fel. La vârf, toate serviciile secrete din lume sunt societăți secrete ezoterice, ai căror membri practică magia neagră și care au drept unic scop implementarea aceleiași Agende: obținerea controlului la nivel mondial. John Dee a fost astrologul reginei, mare maestru al rozicrucienilor, magician negru și agent al serviciului secret recent creat. Se pare că avea un exemplar din *Cartea lui Enoh,* care l-a ajutat să creeze, împreună cu mediumul Edward Kelley, un limbaj scris pe care cei doi l-au numit „cifrul enohian", de comunicare cu extratereștrii. Dee își semna rapoarte sub indicativul 007, identic cu cel al lui James Bond, celebrul personaj creat în secolul al XX-lea de un alt agent al serviciilor secrete britanice, Ian Fleming, prieten bun cu magicianul negru Aleister Crowley. Dee a călătorit prin întreaga Europă, manipulând pe toată lumea, strângând informații și ungând mecanismul noii rețele de agenți secreți. Una din țintele sale a fost Boemia, întrucât era unul din apropiații împăratului Rudolf II din dinastia reptiliană Habsburg, un ocultist de renume. Dee a fost una din vocile influente care au orchestrat politica de expansiune britanică ce avea să conducă la formarea Imperiului Britanic. Odată, pe când se afla în Praga, el i-a dat împăratului Rudolf II un manuscris ilustrat scris într-un cod secret, pretinzând că este o lucrare a lui Roger Bacon (Roger, nu Francis), călugărul franciscan care a trăit în secolul al XIII-lea și care a stârnit o agitație atât de mare în rândul bisericii prin ideile sale. Acestea includeau profeții despre inventarea microscopului, a telescopului, automobilului, submarinului, avionului, precum și convingerea că pământul este rotund, nu plat. În anul 1912, acest manuscris a fost cumpărat de un anticar american pe nume Wilfred Voynich, motiv pentru care

a rămas cunoscut sub numele de *Manuscrisul Voynich.* Când Voynich a trimis copii ale documentului experților epocii, aceștia au declarat că majoritatea celor o sută de plante ilustrate în manuscris nu sunt de pe planeta noastră. Unele ilustrații arătau ca un țesut privit la microscop, iar altele prezentau sisteme stelare și constelații. Cei mai buni spărgători de coduri din serviciile secrete ale Statelor Unite au încercat în timpul celor două războaie mondiale să descifreze ceea ce au numit „cel mai misterios manuscris din lume", dar nu au reușit. William Romaine Newbold, profesor la Universitatea Pennsylvania, a pretins în anul 1921 că a reușit să descifreze o parte din manuscris. Iată un fragment din textul obținut de el:

> „Am văzut într-o oglindă concavă o stea în formă de melc între ombilicul lui Pegas, brâul Andromedei și capul Cassiopeei."

Această descriere este corectă, la fel ca și ilustrația nebuloasei Andromedei, dar acestea sunt prezentate dintr-un unghi care nu poate fi vizibil de pe Pământ! Acest manuscris este doar un exemplu al cunoașterii la care a avut acces de mii de ani Frăția, în timp religia creștină a menținut masele într-o ignoranță neagră. În cercul lui John Dee și Francis Bacon se aflau toate figurile majore din societatea elisabetană, inclusiv Sir Walter Raleigh. Nu este exclus ca Francis Bacon să fi fost cel care a transmis o parte din cunoașterea secretă „celor care aveau urechi de auzit", prin cifrele și imaginile simbolice care abundă în piesele de teatru atribuite lui William Shakespeare. La fel ca autorii Vechiului și Noului Testament sau cei ai legendelor Regelui Arthur, și el era un inițiat de rang înalt, care cunoștea mijloacele de comunicare a secretelor prin intermediul codurilor și semnificațiilor ascunse. Manly P. Hall susține că Bacon indică faptul că el a fost ade-

văratul autor al anumitor opere prin diferite coduri. Numărul său ezoteric era 33, iar pe una din paginile primei părți a piesei lui Shakespeare, *Henric al IV-lea*, numele Francis apare de 33 de ori. La fel ca rozicrucienii și majoritatea societăților secrete, și Bacon folosea filigranul pentru a-și transmite simbolurile. Printre acestea se numărau trandafirul și crucea, precum și nenumărați struguri - simbol al viței de vie, deci al liniilor genealogice. Bacon a folosit, de asemenea, simbolismul Tarotului în codurile sale, inclusiv numerele 21, 56 și 78, care marchează diviziunile în pachetul cărților de Tarot. Într-un folio shakespearian din anul 1623, numele creștin al lui Bacon apare de 21 de ori, la pagina 56. Expresia *Rota Mundi* apare frecvent în primele manifeste ale Frăției Roza-Crucii. Dacă rearanjăm literele din *Rota* obținem Taro, numele antic al cărților de Tarot. Shakespeare a rămas legendar sub numele de *Bardul*. Un bard era un inițiat druidic al cunoașterii secrete. Cealaltă explicație a cuvântului este, potrivit Dicționarului Concis al Limbii Engleze: „...felie de șuncă pusă pe o bucată de carne înainte de a o prăji"! Cu siguranță, nu aceasta este semnificația atribuită lui Shakespeare! Faimosul Globe Theater din Londra, în care se jucau piesele lui Shakespeare, a fost construit după principiile geometriei sacre, iar ultima sa piesă, *Furtuna*, include nenumărate simboluri rozicruciene. Nu este exclus ca „piesele lui Shakespeare" să fi fost scrise de un alt inițiat care trăia în societatea elisabetană: Edward De Vere, cel de-al 17-lea conte de Oxford, care se încadrează, de asemenea, perfect profilului, mulți considerându-l pe el adevăratul autor, nu pe Bacon.

Ideea că cele mai faimoase piese de teatru din lume au fost scrise de un analfabet din Stratford-upon-Avon pe nume William Shakespeare este de-a dreptul ridicolă. La fel ca atâtea alte „adevăruri" unanim acceptate, ea nu rezistă la cea mai elementară cercetare.

„Bardul“ Shakespeare a crescut în Stratford, un orăşel fără o şcoală capabilă să transmită copiilor un nivel atât de înalt de cunoaştere. Părinţii săi au fost analfabeţi şi el însuşi nu a manifestat un interes deosebit pentru studiu. Şi totuşi, piesele au fost scrise de cineva cu o cunoaştere foarte profundă asupra lumii, care nu putea fi acumulată decât prin citirea foarte multor cărţi şi prin experienţa acumulată direct în călătorii personale prin lume. Shakespeare nu dispunea de o bibliotecă (şi, oricum, nu ar fi citit cărţile nici dacă ar fi avut-o) şi nu a părăsit niciodată ţara. În schimb, Bacon avea exact acest tip de bibliotecă şi a călătorit enorm, inclusiv în majoritatea locurilor descrise în aceste piese. De unde putea Shakespeare să dobândească cunoştinţele de franceză, italiană, spaniolă, daneză, latină şi greacă veche ce transpar din piesele sale? Răspunsul este simplu: de nicăieri, căci nu avea astfel de cunoştinţe. În schimb, Bacon şi De Vere cunoşteau perfect aceste limbi. Fiica lui Shakespeare, Judith, era analfabetă, neputându-şi scrie nici măcar numele la vârsta de 27 de ani. Pare neverosimil ca un om care scria atât de elocvent să nu-şi fi învăţat fiica nici măcar să se semneze. Nu s-au păstrat decât şase mostre ale scrisului de mână al lui Shakespeare, din care trei sunt semnăturile de pe testamentul său. Expertiza lor grafologică arată un om nefamiliarizat cu scrisul şi o mână ghidată probabil de altcineva. Testamentul său face referire la patul său preferat şi la o bijuterie de argint, dar nu aminteşte nimic de drepturile de autor ale vreunor opere literare! Peste toate, nu există niciun portret autentic al lui Shakespeare. Diferenţele care există între portretele făcute de alţi artişti arată un singur lucru: că aceştia habar nu aveau cum arată el. Şi totuşi, puterea condiţionării şi a acceptării liniei oficiale atrage milioane de oameni din toată lumea la Stratford, pentru a vizita casa celui care *nu* a scris piesele lui Shakespeare! Acesta este doar un exemplu mărunt al

manierei în care basmul oficial numit „istorie" ne condiționează comportamentul curent și modul de percepție. Oare ce alte fapte „istorice" mai există care nu sunt adevărate? Păi cam toate! În spatele pieselor lui Shakespeare s-a ascuns aceeași mână invizibilă care a manipulat toate evenimentele istorice demne de a fi reținute: societățile secrete ale Frăției. Atitudinea acestui grup a fost sintetizată perfect chiar de Bacon/De Vere în cuvintele rostite de vrăjitoarele din piesa *MacBeth:* „Adevărul este o minciună și minciuna este adevăr". Iată ce scrie despre Bacon istoricul francmason Manly P. Hall:

> „A fost un rozicrucian. Unii afirmă chiar că a fost cel mai important rozicrucian. Dacă nu a fost cumva chiar Ilustrul Părinte C.R.C. la care fac referire manifestele rozicruciene, a fost cel puțin un inițiat de rang înalt al Ordinului... Acei entuziaști care se străduiesc de ani de zile să demonstreze că Sir Francis Bacon a fost adevăratul „Bard din Avon" ar fi câștigat de mult timp dacă ar fi subliniat unicul aspect care contează: că Sir Francis Bacon, inițiatul rozicrucian, a introdus în piesele shakespeariene învățăturile secrete ale Frăției R.C. și ritualurile Ordinului Francmason, al cărui adevărat fondator a și fost."

Ritualurile și simbolurile francmasoneriei erau practicate în Egiptul antic și chiar în perioade mai vechi. Cunoașterea geometriei, numerelor și formelor sacre este extrem de veche, provenind după toate aparențele chiar de dinainte de ultimul cataclism. Artificierii sau Arhitecții lui Dionisos, o societate alcătuită din inițiați ai misterelor lui Bahus/Dionisos (Soarele) și al cărei rol a fost să conceapă clădirile și monumentele publice, sunt cunoscuți de cel puțin 3000 de ani, dacă nu mai mult. Acești arhitecți inițiați au fost cei care au conceput marile clădiri din Constantinopole, Rodos, Atena și Roma, inclusiv tem-

plul zeiței Diana și centrul mondial al cultului acesteia de la Efes, considerat una din minunile lumii antice. Arhitecții lui Dionisos erau asociați cu o grupare secretă numită Ionienii (de la insula Iona din Scoția), despre care se crede că au fost cei care le-au comandat templul Dianei. Sub alte nume, Arhitecții lui Dionisos și inițiații școlii de mistere Frater Solomonis au construit marile catedrale creștine finanțate de Cavalerii Templieri. Sculpturile de pe catedrala Notre Dame din Paris abundă de însemne rozicruciene și masonice, inclusiv compasuri, echere și alte instrumente de zidărie; din păcate, o bună parte din acestea au fost distruse în timpul Revoluției Franceze. Arhitecții lui Bahus/Dionisos erau împărțiți în comunități conduse de maeștri și străjeri, la fel ca masoneria modernă. La un moment dat, ei s-au stabilit în Israel, unde sunt asociați de unii cercetători cu esenienii, secta egipteană de la care ne-au rămas *Manuscrisele de la Marea Moartă*. Bahus/Dionisos (două nume ale aceleiași divinități) reprezintă un simbol al Soarelui, născut dintr-o fecioară pe data de 25 decembrie. Esența legendei și „istoriei" francmasoneriei are în centrul ei construirea simbolicului Templu al Regelui Solomon din Ierusalim. Eroul francmasonilor este Hiram Abiff, „fiul văduvei", după cum îl numesc ei. De fapt, este un alt simbol. În Egipt, Horus (Tammuz) era numit uneori fiul văduvei Isis.

Crearea francmasoneriei în secolele XVI-XVII a centralizat multe din temele, agendele și organizațiile pe care le-am descris în acest capitol. Am făcut aici legătura dintre rozicrucienii și templierii din Anglia, precum Bacon, cu templierii veniți din Franța lui Filip cel Frumos, iar apoi cu întoarcerea acestora în Franța, sub forma Gărzii Scoțiene. Am stabilit totodată legătura care există între aceștia și Prioria Sionului. Personajul care a încarnat cel mai bine toate aceste conexiuni a fost regele James I al Scoției, care i-a urmat pe tronul Angliei reginei Elisabeta, devenind

James I al Angliei și Scoției. Acesta a fost unicul copil al lui Mary, regina Scoției. Sângele Stuarților, înrudit cu reptilienii merovingieni, se afla în acea perioadă simultan pe tronul Angliei și al Scoției. Sub patronajul lui James, cunoașterea ezoterică scoțiană, cea a templierilor și cea rozicruciană a lui Francis Bacon și a altora au putut fuziona într-o singură organizație, numită *francmasoneria*. Tot aici a intrat și cunoașterea Casei reptiliene de Lorraine, o altă linie genealogică înrudită cu regele James. Acest individ a reușit să reunească toate liniile și toate cunoașterile. Așa se explică de ce numele de James și St. James apar atât de des în titlurile companiilor, organizațiilor și locațiilor Frăției. De pildă, ambasadorul american la Londra este cunoscut în limbajul diplomatic ca ambasador la Curtea Regelui St. James. În imediata apropiere a Casei Parlamentului Britanic se află Piața St. James, unde este sediul Partidului Conservator; sediul celui mai mare sindicat din Marea Britanie, Sindicatul Transportatorilor; o clădire aflată în proprietatea liniei genealogice reptiliene scoțiene Keswick (despre care vom vorbi mai pe larg ceva mai încolo); iar în centrul ei se află o uriașă biserică circulară dedicată Sfântului James (Nimrod).

Unul din primele acte pe care le-a făcut regele James al Angliei și Scoției a fost să îi acorde titlul de cavaler lui Bacon. Mai târziu, James l-a numit pe acesta Avocat-General, Lord Păstrător al Marelui Sigiliu, iar în anul 1618 Lord Cancelar și Baron Verulam. Mai târziu, Bacon a fost pus sub acuzare, fiind învinuit de fapte de corupție, și s-a retras din viața publică. În primii ani ai domniei regelui James ar fi putut exista condiții minunate de repunere în circulație a cunoștințelor ezoterice ale lumii antice, suprimate atâta vreme, dacă aceasta ar fi fost adevărata motivație a organizației căreia îi aparțineau atât Bacon cât și James. Ca de obicei însă, lucrurile s-au petrecut exact

pe dos. James l-a folosit pe Bacon pentru a publica varianta Bibliei ce îi poartă astăzi numele, ocazie cu care s-a lansat într-un şir nesfârşit de acuzaţii la adresa „vrăjitorilor şi vrăjitoarelor", adică a oamenilor neiniţiaţi care foloseau şi transmiteau mai departe cunoaşterea ezoterică. Mai mult decât atât, el a declanşat o campanie de ucidere a lor, omorând mii de oameni, şi chiar a scris o carte în care a explicat cum pot fi identificaţi aceştia şi cum trebuie procedat cu ei. De ce a acţionat în acest fel, de vreme ce motivaţia oficială a schimbărilor care se petreceau în Europa era protejarea şi chiar punerea în circulaţie a cunoştinţelor ezoterice? Pentru un motiv cât se poate de simplu: nu acesta a fost scopul real. Era important ca oamenii care puteau sprijini Frăţia să *creadă* că aceasta este motivaţia sa, dar când a fost vorba să facă ceva concret, ea a luat-o în direcţia opusă. Ierarhia grupurilor pe care le-am descris mai sus nu a intenţionat niciodată să facă publice cunoştinţele sale. Ei nu doresc decât să se folosească de ea şi să acumuleze mai multă putere la nivel global. Sincer să fiu, m-am cam săturat să tot aud cum francmasonii, templierii, rozicrucienii, Bacon şi toţi ceilalţi protectori ai cunoaşterii, în condiţiile în care n-au ştiut cum să o ascundă mai bine, ori de câte ori condiţiile au permis acest lucru. Totul este praf aruncat în ochi. Aceşti oameni ştiu că cunoaşterea înseamnă putere dacă tu o ai şi alţii nu, aşa că ultimul lucru pe care şi-l doreşte această ierarhie, inclusiv la ora actuală, este o populaţie informată. „Vrăjitorii şi vrăjitoarele" din întreaga Europă, adică mediumii şi clarvăzătorii, au fost arşi, înecaţi, închişi şi torturaţi din ordinul unor oameni ca regele James şi Martin Luther, deşi aceştia erau iniţiaţi care foloseau aceeaşi cunoaştere ca şi „vrăjitorii şi vrăjitoarele". Dintotdeauna, au existat două curente subterane ale cunoaşterii: unul al oamenilor obişnuiţi, care şi-au transmis în secret această cunoaştere, inclusiv sub forma miturilor

şi basmelor, pentru a evita răzbunarea *establishment*-ului religios şi politic, şi celălalt al Frăţiei Babiloniene, care nu doreşte această cunoaştere decât pentru sine, pentru a controla şi manipula *establishment*-ul politic şi religios. De aceea, cunoaşterea oamenilor care nu fac parte din rândurile ei este atacată continuu de organizaţiile Frăţiei. Circa 250.000 de oameni au fost ucişi în acele timpuri sub acuzaţia de „vrăjitorie", din care 30.000 numai în Insulele Britanice.

Mişcarea francmasonă avea să devină un fel de loc central de întâlnire şi coordonator al diferitelor elemente ale reţelei Frăţiei. W. Wynn Westcott, fondatorul Ordinului Hermetic (şi satanic) al Golden Dawn, ştia foarte bine care sunt adevăratele fundamente ale francmasoneriei, căci avea legături strânse cu aceasta. El a scris în lucrarea sa, *Masonul magic*, că francmasonii derivă din esenieni, evreii farisei (leviţi), şcolile străvechi ale misterelor din Egipt şi Grecia antică, Vehm-Gerichte din Westphalia, în Germania, colegiile romane, *Compagnon*-ii francezi şi rozicrucieni. Istoria oficială (şi incorectă) afirmă că francmasoneria s-a născut din lojile zidarilor care au lucrat la marile catedrale şi biserici medievale, care cunoşteau principiile geometriei sacre. După construirea catedralelor gotice, aceştia ar fi păstrat legături strânse cu templierii. Activitatea lor era însă în declin, încă din perioada regelui Henry VIII. Departe de a mai clădi alte catedrale, Henry şi-a propus să jefuiască mănăstirile, fraternităţile şi breslele, pentru a strânge banii de care avea atâta nevoie. Pentru a supravieţui, breasla zidarilor a început să-şi deschidă porţile în faţa ne-masonilor, oameni proveniţi din alte profesii, oameni de afaceri, negustori, proprietari de terenuri şi aristocraţi. Ea s-a transformat astfel în francmasonerie, iar noii veniţi au preluat rapid frâiele puterii interioare. Aceasta este istoria oficială. În realitate, structura subterană a Frăţiei Babiloniene/rozicrucienilor/templierilor şi-a

creat propria sa şcoală de inițiere, cu scopul de a transmite cunoaşterea secretă câtorva aleşi, continuând să o mențină astfel în afara circuitului public. Breasla zidarilor nu a fost nici o clipă altceva decât o acoperire.

Francmasoneria s-a născut în Scoția, din rândul liniilor genealogice pe care le cunoaştem, în special cea a reptilienilor St. Clair/Sinclair. Sediul acestora se afla la Rosslyn sau Roslin Castle, la sud de Edinburgh, într-o regiune consacrată pentru tradiția templieră. La fel ca toate familiile din aceste linii genealogice, Sinclair-ii şi-au schimbat periodic numele, pentru a-şi ascunde astfel originile. Atunci când a părăsit Normandia, venind împreună cu Wilhelm Cuceritorul în Anglia, linia de care vorbim se numea St. Clair. Ajunşi în Scoția, membrii acesteia şi-au schimbat numele în Sinclair. Cinci din cei nouă St. Clair care au participat la bătălia de la Hastings din anul 1066 erau veri primari cu Wilhelm, iar unul dintre ei s-a instalat în Scoția, unde a fondat dinastia scoțiană a familiei. Istoria oficială a familiei spune că aceasta şi-a luat numele de St. Clair după martiriul unei pustnice pe nume Clare. În realitate, erau nordici veniți din Scandinavia care au ocupat Normandia, dar adevărata lor origine era similară cu cea a rasei albe ariene şi reptilo-ariene care a coborât din Munții Caucaz şi din Orientul Apropiat. Fundațiile Capelei din Rosslyn au fost puse în anul 1446, iar lucrarea a fost terminată în 1480. Construcția abundă de simboluri ezoterice şi francmasone, fiind un fel de altar al Frăției. Familia Sinclair avea conexiuni extinse cu rețelele secrete din Franța, Lorraine şi Guise, dar şi cu cele din Scandinavia, Danemarca şi fostul centru financiar al Frăției, Veneția. Membrii ei erau implicați din cap până în picioare în rețeaua reptiliană. Unul dintre aceştia a vizitat chiar America, împreună cu venețianul aparținând Nobilimii Negre Nicolo Zeno, cu un secol înainte de descoperirea oficială a acestui continent de către Cristofor Columb. Unul din simbolurile

pe care le găsim la Capela Rosslyn este zeul păgân al vegetației sau „Omul Verde". Tim Walace-Murphy scrie în istoria oficială a Capelei Rosslyn că Omul Verde poate fi identificat cu Tammuz, zeul babilonian care a murit și a înviat din morți și unul din aspectele lui Nimrod. Tammuz este ilustrat adeseori cu fața verde. La fel și alte divinități, printre care Osiris, soțul-frate al lui Isis. Povestea lui Robin Hood cu costumul său verde are la bază legenda Omului Verde. În legenda originală, Robin Hood a apărut ca un fel de „spiriduș", fiind cunoscut și sub numele de Robin cel Verde, Robin din Pădurea Verde sau Robin Goodfellow (n.tr. textual: Băiatul cel Bun). Varianta sa shakespeariană, Puck din *Visul unei nopți de vară,* prezida riturile sexuale și de fertilitate din timpul solstițiului de vară. Pe data de 1 mai, May Day, obișnuia să se practice în Anglia ceremoniile May Pole. May Pole este un simbol falic consacrat zeiței sexualității și a fertilității, iar în ziua respectivă toate fecioarele din sat erau considerate Regine ale lui May (echivalente ale Semiramidei). Multe dintre ele intrau în pădurea verde pentru a fi inițiate sexual de tineri care jucau rolul lui Robin Hood sau Robin Goodfellow. Copiii care se nășteau de multe ori la nouă luni de la acest ritual au stat la originea unor nume atât de frecvent întâlnite astăzi, precum Robinson sau Robertson (n.tr. textual: fiul lui Robin sau fiul lui Robert). Povestea lui Robin Hood a fost o altă fabulă simbolică menită să păstreze memoria ritualurilor păgâne în mijlocul creștinismului rigid. La Rosslyn se obișnuia transpunerea în scenă a unei piese intitulate *Robin Hood și Little John,* jucată de țigani și de alți actori voiajori. Pentru o vreme, Sir William Sinclair a devenit protectorul țiganilor, atunci când Parlamentul scoțian a adoptat o lege care își propunea ștergerea lor de pe suprafața pământului. Țiganii provin din Egipt și dețin o anumită cunoaștere ezoterică, pe care o transmit din generație în generație și o poartă din loc în loc.

Așa se explică de ce au fost atât de persecutați și hărțuiți, până când marea majoritate a cunoașterii lor s-a pierdut.

Cel mai înalt rit al francmasoneriei mondiale sunt cele 33 de grade (niveluri de inițiere) numite *ritul scoțian*. Numele acestui rit provine de la acea țărișoară din nordul Insulelor Britanice, Scoția, deoarece aici s-au instalat multe din liniile genealogice venite din Franța și Flandra, urmate mai târziu de templieri, în perioada lui Filip cel Frumos. La ora actuală, templierii au ieșit din nou la suprafață, sub numele de *francmasonerie*. Celălalt curent puternic al „mașinăriei" este ritul York, de la care și-a primit numele orașul New York, centrul francmasoneriei mondiale până în zilele noastre. Unii cercetători cred că Prioria Sionului și-a disputat controlul asupra ritului scoțian și a ritului York cu templierii, atunci când aceștia au trecut din nou Canalul Mânecii pentru a fonda francmasoneria din Franța. Poate că este adevărat, dar nu trebuie să uităm că, la vârf, toate acestea reprezintă aceeași organizație unică. Influența templierilor poate fi văzută și la ora actuală în gradele ritului York. Gradul cel mai înalt în acest rit este cel al cavalerilor templieri, urmat de gradul cavalerilor de Malta și de gradul crucii roșii. Oricum, gradele oficiale nu reprezintă decât ceea ce vor aceștia să recunoască. Deasupra acestor niveluri se află ceea ce numesc eu gradele Illuminati, despre care foarte puțini oameni au auzit. Marea majoritate a francmasonilor nu trec niciodată de primele trei grade (cele inferioare), așa-numitele „grade albastre" folosite ca acoperire pentru asigurarea respectabilității organizației și ascunderea adevăratei Agende, pe care majoritatea membrilor nu o cunosc. În secolul al XIX-lea, șeful Jurisdicției Sudice a ritului scoțian al francmasoneriei a fost Albert Pike, considerat un „zeu" francmason în America. Statuia sa este înălțată chiar în centrul capi-

talei SUA, Washington D.C. Iată ce scrie acesta în cartea sa francmasonă, *Morală și dogmă:*

> „Gradele albastre nu reprezintă decât curtea exterioară a templului. Inițiatul pe aceste niveluri află o parte din simboluri, dar interpretarea acestora este în mod intenționat falsă. Scopul nu este ca el să o înțeleagă, ci doar să își imagineze că o înțelege."

Altfel spus, adepții din gradele inferioare sunt ținuți în mod deliberat în întuneric, fiind alimentați cu informații false. Aceasta este structura clasică a oricărei societăți secrete, în care numai gradele supreme știu ce se întâmplă cu adevărat. Marea majoritate a membrilor nu află decât mituri. Pe la mijlocul secolului al XVII-lea, Războiul de 30 de ani dintre protestanți și catolici a transformat Europa într-o vale a plângerii și a morții. La un moment dat, au existat temeri că mișcarea protestantă va fi învinsă, iar tirania Romei reinstaurată. Anglia a devenit un paradis pentru cauza protestantă, în special sub domnia casei regale Stuart, care nici măcar nu era creștină. Diviziunea pe care au creat-o protestanții în sânul Bisericii și diminuarea puterii Romei au convenit Frăției. Insulele Britanice au devenit nucleul gândirii ezoterice din Europa, iar crearea francmasoneriei nu a făcut decât să unească toate aceste curente într-o singură structură. În mod natural, ea avea să devină rapid un instrument perfect de manipulare politică și economică, membrii săi lucrând pe diferite fronturi pentru implementarea aceleiași Agende. Scopul lor în această perioadă a fost de a reduce puterea monarhiilor din Europa și de a le înlocui cu sisteme politice astfel concepute încât să poată fi mai ușor controlate de către Frăție. Această structură politică era cunoscută din perioada Sumerului și a Babilonului, fiind cea care există și la ora actuală. În întreaga Europă au izbucnit o serie de războaie civile, în urma cărora monarhiile au fost înlă-

turate de la putere sau au devenit simple marionete în mâinile adevăraților păpușari. În urma Războiului Civil dintre 1642-1646 din Anglia, regele și francmasonul Charles I Stuart a fost învins și, mai târziu, executat. Monarhia britanică a fost suspendată pentru o scurtă perioadă de timp, fiind înlocuită de un Lord Protector, Oliver Cromwell, și el francmason. La prima vedere, poate părea ciudat și contradictoriu, dar lucrurile sunt mult mai simple. *Singura* motivație a Frăției este respectarea cu strictețe a Agendei. Dacă acest lucru presupune înlocuirea unui francmason și a unui Stuart care nu urmează îndeaproape Agenda cu un alt francmason mai devotat, foarte bine. Sfârșitul liniei genealogice a Stuarților nu este atât de important pe cât s-ar părea. Elitei Frăției și a reptilienilor nu-i pasă cine sunt cei care îi implementează Agenda, atât timp cât cineva face acest lucru, iar liniile genealogice cele mai influente nu sunt neapărat și cele mai faimoase. De cele mai multe ori, personajele cu adevărat influente lucrează în culise, acolo unde se află adevărata putere. Stuarții au corespuns o vreme, dar nimeni nu este indispensabil cauzei, iar la vremea respectivă structurile puteau deja conduce țările prin intermediul societăților secrete și al mai multor fruntași. Era puterii singulare a monarhului se terminase. Așa s-au petrecut lucrurile inclusiv în Regatul Unit, după decapitarea lui Charles I. Chiar și după restaurarea monarhiei, Carol II a rămas o marionetă în mâinile Frăției, care primea ordine de la aceasta la fel cum le primise la vremea sa Oliver Cromwell, atunci când le-a permis „evreilor" (arienilor) să se întoarcă în Anglia în anul 1655, pentru prima oară după expulzarea lor de către Edward I din anul 1290. Așa cum spuneam mai devreme, aceasta era perioada în care Nobilimea Neagră din Amsterdam se pregătea să își instaleze omul, pe Wilhelm de Orania, pe tronul britanic.

Toate aceste evenimente se întrepătrund cu o pre-

cizie remarcabilă întrucât au fost coordonate din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni, care poate privi cu ușurință în dimensiunea noastră. Biserica creștină a fost divizată în facțiuni rivale și violente de către rozicrucianul Martin Luther, proces care a condus apoi la apariția unei ramuri protestante încă și mai extremistă, numită *calvinism*, cunoscută ulterior sub numele de *puritanism*. Fondatorul acesteia, Jean Calvin, se numea, de fapt, Jean Caum și era din Noyons, Franța, unde a fost educat la colegiul controlat de Frăție College du Montagu. Tot aici a fost educat cândva Ignatius de Loyola, fondatorul „catolic" al Societății lui Iisus - iezuiții. Caum s-a mutat la Paris, iar apoi la Geneva, în Elveția, unde a devenit cunoscut sub numele de Cohen. Acest nume provine de la cuvântul „preot" și are legătură cu școlile misterelor egiptene. În Geneva a fost creată (de către el sau de altcineva) filozofia numită *calvinism*. Caum și-a schimbat din nou numele, în Calvin, pentru a fi mai ușor acceptat de către englezi, care au devenit principala țintă a noii religii (creată în realitate de aceeași sursă ca și cele de dinaintea ei). Calvinismul era religia care trebuia să slujească intereselor Frăției în următoarea etapă a planului. El se focaliza rigid asupra celor zece porunci ale lui Moise și asupra textelor din Vechiul Testament (desigur, înțelese cât mai literal cu putință, nu simbolic). Scopul era crucial: până acum, religia creștină respinsese percepția de dobânzi la împrumuturile acordate. Acum, când bancherii Nobilimii Negre încercau să preia controlul asupra Angliei, o țară creștină, folosindu-se de aristocrația aparent creștină, a sosit vremea ca această regulă să înceteze, iar perceperea dobânzilor să devină norma general acceptată. De aceea, calvinismul a sprijinit această practică și una din cele mai mari beneficiare a fost Elveția, țara în care a fost conceput acest complot și care a devenit centrul sistemului bancar mondial. Un alt rol al calvinismului

a fost de a insista asupra arderii pe rug a „vrăjitoarelor", continuând să scoată astfel din circulație cunoașterea secretă. Nobilimea Neagră dorea ca omul lor, Wilhelm de Orania, să fie așezat pe tronul Angliei, scop în care a fost necesară înlăturarea de la putere a lui Charles I, pe care l-au și decapitat în anul 1649. Calvinismul a fost folosit pentru crearea unei stări de agitație împotriva monarhiei. Astfel a apărut Oliver Cromwell, francmason și calvinist deopotrivă, care și-a jucat rolul în noul conflict manipulat de aceeași putere, ce a condus la Războiul Civil Englez dintre roialiști și „capetele rotunde". Pe data de 3 septembrie 1921, o publicație a Lordului Alfred Douglas numită *Plain English* (n.tr. cu sensul de: a vorbi pe șleau, a spune lucrurilor pe nume) a prezentat conținutul corespondenței care a stat la baza complotului ce avea să conducă la decapitarea lui Charles I. Textul afirma că documentele fuseseră găsite la Sinagoga din Mulheim de un anume L.A. Van Valckert. Erau scrise în limba germană și erau considerate pierdute din timpul războaielor lui Napoleon. O scrisoare adresată de Oliver Cromwell lui Ebenezer Pratt la data de 6 iunie 1647 spune:

> „În schimbul acestui sprijin financiar voi susține revenirea evreilor în Anglia. Acest lucru este imposibil atât timp cât Charles rămâne în viață. Charles nu poate fi executat fără un proces, iar la ora actuală nu există motive adecvate pentru așa ceva. De aceea, recomand ca Charles să fie asasinat. Nu doresc să am nimic de-a face cu numirea asasinului, dar sunt dispus să contribui la scăparea lui."

Răspunsul lui Ebenezer Pratt a venit la data de 12 iulie 1647:

> „Vă vom acorda ajutorul financiar de îndată ce Charles va fi înlăturat de la putere și evreii vor fi

reprimiți în Anglia. Asasinarea lui Charles este prea periculoasă. De aceea, ar trebui să i se dea posibilitatea să încerce să scape. În acest fel, se creează premisele judecării și execuției lui. Sprijinul acordat va fi masiv, dar este inutil să discutăm condițiile până când nu va începe procesul lui Charles".

Publicarea acestui text a fost atât de șocantă, încât rețeaua Frăției a dispus încarcerarea Lordului Alfred Douglas, sub pretextul unei calomnii publicate în aceeași revistă la adresa lui Winston Churchill. Mi-e greu să înțeleg cum ai putea calomnia un satanist de talia lui Churchill. Corespondența dintre Cromwell și Pratt a prezis exact modul în care s-au derulat evenimentele. Pe data de 12 noiembrie 1647, lui Charles I i s-a permis să evadeze, ba chiar să se „ascundă" pe insula Wight, la sud de Anglia, locul în care scriu acest capitol. Charles a fost recapturat și, tocmai când Parlamentul părea să fie dispus să îi cruțe viața, Cromwell, devenit între timp Lord Protector, i-a demis pe toți parlamentarii dispuși să semneze actul de grațiere. Istoria numește ceea ce a mai rămas din Parlamentul Britanic: „Parlamentul fracturat". Cromwell a ordonat un alt proces, căci le promisese susținătorilor săi din Amsterdam că Charles va fi executat. Documentul de punere sub acuzare a fost redactat de Isaac Dorislaus, agentul în Anglia al Manasseh ben Israel, unul din numeroșii finanțatori din Amsterdam ai „revoluției" lui Cromwell. Rezultatul procesului a fost decapitarea publică a lui Charles, urmată de permisiunea acordată de Cromwell „evreilor" să se întoarcă în Anglia. Repet ce am mai spus: aceștia nu sunt cu adevărat evrei, ci reprezentanți ai ierarhiei financiare a Nobilimii Negre și ai Frăției, care se ascund în spatele termenului de „evrei" și care îi manipulează fără milă pe marea majoritate a celor care se auto-denumesc „evrei". După moartea lui Cromwell

din anul 1661, mulți din adepții săi calvinist-puritani au fugit în America pentru a scăpa de „persecuțiile religioase" care au urmat după reinstaurarea monarhiei sub Charles II. Aceștia au fost fanaticii religioși care au măcelărit populația nativă sub stindardul lui „Dumnezeu". Pentru a-l aduce la sentimente mai bune pe Charles, bancherii Nobilimii Negre din Amsterdam au fost nevoiți să provoace un crah financiar în Anglia. În cele din urmă s-a semnat un „tratat de pace" între Olanda și Anglia, în anul 1667, prin care Wilhelm de Orania (Nobilimea Neagră) s-a însurat cu Mary, fiica Ducelui de York. Când Charles II a murit în anul 1685, pe tronul Angliei a venit Ducele de York, sub numele de James II. Tot ce mai avea acum de făcut Frăția era să-l înlăture de pe tron, pentru ca omul lor să poată ajunge, în sfârșit, regele Angliei. Membrii săi au început să-i mituiască pe cei mai influenți susținători ai regelui James II și primul care a mușcat momeala a fost John Churchill, reptilianul duce de Marlborough. Documentele arată că Churchill a încasat o mită în valoare totală de 60.000 de lire sterline (o sumă fabuloasă în acele zile) de la reprezentanții unor familii olandeze și spaniole precum Sir Solomon de Medina și Antonio Machado. Un alt cercetător, Eustace Mullins, afirmă că suma reală a fost mai degrabă de 350.000 de lire.

John Churchill, duce de Marlborough, a fost unul din strămoșii prim-ministrului Sir Winston Churchill, cel care a guvernat Anglia în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Conexiunea dintre clanul Churchill și Frăție continuă până în zilele noastre. Nora lui Sir Winston, Pamela, s-a măritat cu americanul Averell Harriman, unul din cei mai mari manipulatori ai Frăției din secolul al XX-lea, despre care am vorbit pe larg în lucrarea *Și adevărul vă va face liberi.* Pamela Harriman, care fusese măritată anterior cu fiul lui Winston, Randolph, a devenit foarte influentă în cadrul Partidului Democrat American, fiind considerată una

din principalele forțe care au stat la baza alegerii lui Bill Clinton ca președinte al SUA. A fost răsplătită de acesta prin numirea ei ca ambasador al SUA la Paris (unul din orașele-cheie ale Frăției), unde a și murit în anul 1997, la vârsta de 76 de ani. Fiul ei, numit, de asemenea, Winston, este membru în Parlamentul Britanic și foarte apropiat de Rothschild-zi. Înainte de a se căsători cu Averell Harriman, Pamela Churchill s-a întâlnit cu Elie de Rothschild. În anul 1995, familia Churchill a primit 12,5 milioane de lire sterline din banii Loteriei Naționale, în urma vânzării unei părți din „discursurile către națiune" ale lui Winston Churchill din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Aceste discursuri au fost cumpărate din bani publici de către National Heritage Memorial Board, al cărui președinte era... Lord Jacob Rothschild. Doar o coincidență, nu-ți face probleme! Atât familia Churchill cât și clanul Harriman sunt linii genealogice hibride. Unul din strămoșii Pamelei Hariman a conspirat cu familia Percy, strămoșii lui George Bush, în încercarea de a arunca în aer Casa Parlamentului prin așa-numitul Complot al Prafului de Pușcă, condus de Guy Fawkes, care a avut loc pe data de 5 noiembrie 1605. După ce a devenit o Harriman, Pamela a început să reprezinte aripa „democrată" a Frăției, în timp ce familia Bush, asociați și parteneri apropiați de afaceri cu Harrimanii, reprezintă aripa „republicană" a aceleiași organizații. Ambele aripi au răspuns apelului stăpânului comun, care dorea să se asigure că nici în Statele Unite, la fel ca în toate celelalte țări, nu există decât un singur partid. Cei din familia Bush sunt prieteni apropiați ai Windsor-ilor, lucru care nu ar trebui să-i surprindă pe cititorii care au citit până acum această carte, căci toți sunt reptilieni care își schimbă forma. Atât Bush cât și asociatul său, neobositul manipulator global al Frăției Henry Kissinger, au fost înnobilați de regina Elisabeta II.

Versiunea modernă a francmasoneriei s-a extins rapid de la obscurul său început din vremea templierilor şi a altor iniţiaţi ai misterelor. Marea Lojă a Angliei - centrul reţelei - a apărut formal la data de 24 iunie 1717, în ziua Sfântului Ioan Botezătorul, o zi sacră pentru cavalerii templieri şi o referire evidentă la Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim (sau Cavaleri de Malta). Şase sau şapte ani mai târziu a urmat crearea Marii Loji Irlandeze. Multe din lojile militare apărute în regimentele din armata Marii Britanii sunt susţinute de loja irlandeză, nu de cea engleză. Clanurile scoţiene au introdus francmasoneria în Franţa (unde locuiau fraţii lor de sânge). Nu îl voi menţiona în această privinţă decât pe Andrew Michael Ramsey, tutorele pretendentului scoţian din familia Stuart la tronul Angliei, prinţul Charlie. Ramsey s-a născut în Scoţia prin anii 1680 şi era prieten apropiat cu Isaac Newton, marele maestru al Prioriei Sionului. A fost membru în elita multor organizaţii, inclusiv într-un fel de societate rozicruciană numită *Filadelfienii* (după oraşul din care a fost orchestrat Războiul American pentru Independenţă), precum şi în ordinul cavaleresc francez Sfântul Lazăr. Multe din aceste grupuri de elită le dădeau iniţiaţilor nume ezoterice, iar numele lui Ramsey era Chevalier (n.tr. „Cavalerul", în limba franceză). A jucat un rol important în răspândirea francmasoneriei şi este amintit frecvent în cercurile francmasone pentru două versiuni ale aceluiaşi discurs pe care l-a ţinut în decembrie 1736 şi respectiv martie 1737. Acesta a rămas cunoscut sub numele de *Oraţiunea lui Ramsey* şi prezintă o parte din istoria francmasoneriei. Ramsey confirmă că această organizaţie derivă din şcolile antice ale misterelor închinate Dianei, Minervei şi lui Isis (Semiramidei). El afirmă că francmasoneria în varianta ei modernă îşi are originile în Ţara Sfântă, în perioada Cruciadelor (a templierilor) şi nu a avut nimic de-a face cu breasla zidarilor. Ramsey arată că „ordinul nostru"

(templierii) a fuzionat cu cel al Cavalerilor Sfântului Ioan din Ierusalim (de Malta) şi că, din acel moment, „lojile noastre au luat numele de Lojile Sfântului Ioan". Cu sprijinul activ al lui Ramsey, francmasoneria din Franța a realizat o fuziune extrem de importantă cu iacobinii, devenind cunoscută ca Francmasoneria Marelui Orient. Există rețele ale Marelui Orient şi în alte țări, precum Brazilia şi Portugalia. Numele de Marele Orient este legat chiar de Orientul Mijlociu, ritualurile sale fiind inspirate din cele ale cultului lui Zoroastru din Persia, al lui Ishtar şi Tammuz (Semiramida şi Nimrod) din Babilon, al Demetrei, Persfenonei şi al lui Dionisos din Grecia, al Afroditei şi al lui Adonis din Siria, al lui Isis şi Osiris din Egipt şi al lui Mithra din Persia. Marele Orient francez a fost forța care s-a ascuns în spatele Revoluției Franceze, pe care a manipulat-o şi a coordonat-o în totalitate. Din punctul de vedere al Frăției, aceste „revoluții" nu au nimic de-a face cu libertatea, ci exclusiv cu implementarea Agendei sale de cucerire a controlului la nivel global. Celebrul strigăt al revoluționarilor francezi: „Libertate, egalitate, fraternitate!" este un motto francmason.

Ştiința manipulării

Pe măsură ce puterea religiei a început să se destrame, aceasta a fost înlocuită de o altă închisoare mentală, căreia i s-a spus „ştiință". Ea nu are nimic de-a face cu ştiința reală, ci este o ştiință „oficială", care afirmă că „lumea pe care o vedem este singura lume care există şi că nu există o continuare a vieții după moarte". Frăția a trebuit să găsească o alternativă pentru cei care începeau să respingă religia, pentru a se asigura că aceştia nu-şi vor da seama că suntem cu toții conştiințe multidimensionale infinite întrupate într-un corp fizic pentru o perioadă de experiențe intense pe calea evoluției, respectiv că nu vom „muri", pentru sim-

plul motiv că nu putem muri. Energia înseamnă conștiință, și ea nu poate fi distrusă, ci doar transformată într-o altă expresie a sa. Dacă omul își dă seama că nu este una cu corpul său fizic, ci cu conștiința eternă și infinită care dă viață acestui corp, viziunea și potențialul său se amplifică nelimitat. Ce coșmar ar însemna acest lucru pentru cei care doresc să îi controleze pe oameni. De aceea, sub patronajul regelui Charles II și sub coordonarea directă a francmasoneriei s-a creat la Londra Societatea Regală, în anul 1662. Aceasta a fost prima organizație a oamenilor de știință și a inginerilor creată vreodată, cu scopul de a asigura direcția în care trebuie să se îndrepte „știința". Practic, toți primii membri ai Societății Regale erau francmasoni care știau că această direcție este greșită și falsă. „Părintele" Societății Regale, cel care a inspirat-o în cea mai mare parte înainte de a „muri" (adică de a-și schimba învelișul fizic), a fost Francis Bacon, șeful rozicrucienilor, traducătorul Bibliei și arhitectul francmasoneriei. Printre membrii Societății Regale se mai numărau: Isaac Newton, marele maestru rozicrucian al Prioriei Sionului, care a devenit membru al acestei organizații a oamenilor de știință în anul 1672, Lord Moray, un francmason scoțian, Elias Ashmole, unul din primii francmasoni înregistrați în acte și „Cavalerul" Andrew Michael Ramsey, un veritabil far luminos al francmasoneriei, acceptat de Societatea Regală fără să i se ceară vreo calificare științifică. Un alt membru a fost John Byrom, francmason și membru al Clubului Cabala, cunoscut și sub numele de Clubul Soarelui. În anul 1984, mai mult de 500 de documente ale acestuia au fost descoperite într-o casă din Manchester. Ele includ informații despre geometria și arhitectura sacră și despre simbolurile cabaliste, francmasone și alte însemne alchimice și ezoterice.

Ashmole, un alchimist și rozicrucian cu multe contacte ezoterice în Germania, era prieten apropiat cu

Charles II și Cavaler al Ordinului Jartierei, acel prim ordin „cavaleresc" instituit de regalitate. El a scris o carte împreună cu Arthur Dee (fiul doctorului John Dee), care a fost medicul personal al țarului Ivan cel Groaznic. După moartea lui Ivan, manipulările lui Dee au condus la instalarea pe tronul rusesc a dinastiei Romanov. Ashmole avea extrem de multe conexiuni și a menținut un contact strâns cu „Colegiul Invizibil" care a început să se întrunească la Oxford începând din anul 1650. Despre acest grup vorbește Francis Bacon în cartea sa, *Noua Atlantidă.* Printre cei care făceau parte din acest „Colegiu Invizibil" s-au numărat faimosul om de știință Robert Boyle, un alt mare maestru al Prioriei Sionului, și Sir Christopher Wren, arhitectul care a construit catedrala St. Paul în City-ul londonez, centrul financiar al Nobilimii Negre și al Frăției Babiloniene. Amândoi au fost mari maeștri ai ordinului rozicrucian al Sfântului Paul. Reconstrucția centrului Londrei (City-ului) nu a devenit posibilă decât în urma Marelui Incendiu care a devastat capitala Angliei în anul 1666 și este foarte interesant faptul că atât Wren, arhitectul care a ridicat catedrala St. Paul pe locul unui fost altar al cultului Dianei, cât și Robert Hooke, unul din cei trei primari ai orașului după incendiu, erau membri ai Societății Regale și mari inițiați ai unor societăți secrete. Noul City londonez a fost construit după un plan municipal mason, în care fiecare clădire ține seama de rețeaua magnetică a pământului în punctul respectiv și de cele mai bune posibilități de manipulare a ei.

Societatea Regală a însemnat de la bun început mult mai mult decât o adunare a oamenilor de știință. În esența ei, ea este o societate secretă creată și controlată de Frăție, cu scopul de a limita viziunea asupra lumii și înțelegerea științifică și spirituală. Dacă vrei o confirmare, privește cine sunt inițiații ezoterici ai acestei societăți care se pretinde împotriva cunoașterii ezo-

terice. Lucrurile devin şi mai evidente dacă ţinem seama de orientarea unui alt grup de iniţiaţi care a fuzionat cu Societatea Regală. Aceştia îşi spuneau *Societatea Lunară*, deoarece se întruneau o dată pe lună, în noaptea cu lună plină. Dintre membrii ei făcea parte inclusiv Benjamin Franklin, francmason de rang înalt, rozicrucian, unul din Părinţii Fondatori ai Statelor Unite, un om cu legături foarte strânse cu francmasonii din spatele Revoluţiei Franceze. Vom discuta mai multe despre el în capitolul următor. Printre alţi membri ai Societăţii Lunare s-a numărat şi Erasmus Darwin, bunicul lui Charles Darwin, omul care avea să joace un rol atât de important în promovarea ideii că lumea în care trăim este unica lume care există şi că la baza evoluţiei stă legea selecţiei naturale a celui mai puternic. După părerea mea, nici chiar Darwin însuşi nu credea în aşa ceva, cel puţin nu la sfârşitul vieţii, dar mitul a rămas în urma lui. Oricum, ideea că Charles Darwin a „descoperit" teoria selecţiei naturale şi a supravieţuirii celui mai puternic este de-a dreptul ridicolă. Bunicul său, Erasmus Darwin, membru în Societatea Lunară, a scris în anul 1794 o carte intitulată *Zoonomia*, în care a emis aceeaşi ipoteză. Josiah Wedgwood, patronul imperiului olăritului care îi purta numele, a fost un alt membru al Societăţii Lunare, iar fiica sa s-a măritat cu fiul lui Erasmus Darwin, Robert Darwin, devenind mama lui Charles Darwin! Din aceeaşi linie genealogică s-a născut mai târziu Thomas Malthus, ale cărui convingeri rasiste extreme au fost folosite de Adolf Hitler, Henry Kissinger şi mulţi alţi fruntaşi ai Frăţiei cu scopul de a justifica genocidul asupra raselor „inferioare" pentru a menţine puritatea genetică a rasei umane, mai precis a raselor reptiliene. Preotul anglican Malthus era de părere că răspândirea bolilor şi asigurarea unor condiţii de viaţă inumane pentru mase erau absolut

esențiale pentru a opri suprapopularea planetei și diluarea liniilor genealogice albe (ale stăpânilor). Iată doar una din perlele înțelepciunii sale:

> „Justiția și onoarea ne cer să le refuzăm dreptul celor săraci la asistență socială. În acest scop, propun adoptarea unei legi care să refuze oricărui nou-născut dreptul la asistență socială... Din punct de vedere comparativ, copiii [nelegitimi] nu au o valoare prea mare pentru societate, așa că locul lor va fi luat imediat de alții... Toți copiii care depășesc acest nivel [dezirabil] al numărului populației trebuie să fie lăsați să piară, exceptând cazul în care rămâne un loc gol rezultat prin moartea unor persoane adulte."

Economistul John Maynard Keynes, ale cărui principii au dominat politicile economice moderne, îl considera pe Malthus un geniu, iar Darwin și cercul său îl supranumeau maestru al logicii. Toate politicile de control al populației din secolul nostru au fost inspirate de principiile lui Malthus ale genocidului, pe care le explic mai în amănunțime în lucrarea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi*. Regăsim astfel conexiunea scoțiană. Șase membri ai Societății Lunare și-au făcut educația la Edinburgh, la fel ca și Charles Darwin mai târziu. O altă voce importantă care a contestat existența oficială a lui „Dumnezeu" și a sufletului etern a fost cea a francezului Rene Descartes, născut în anul 1596 și numit „părintele filozofiei moderne". Descartes a fost educat de ramura catolică a Frăției Babiloniene, iezuiții. Și-a spus toată viața romano-catolic, dar cărțile sale au fost introduse în Indicele Catolic al Cărților Interzise. Ideile sale aveau să fie dezvoltate mai târziu de Isaac Newton. Amândoi erau fascinați de ezoterism și alchimie. Ne dăm astfel din nou seama că aceeași forță care a creat religiile în lumea antică a conceput și „știința" modernă. Cine a creat și a susținut ideea unui Dumnezeu răzbunător și a paradisului la care nu au

dreptul decât credincioşii? Nişte oameni care ştiau foarte bine că aceste lucruri nu sunt adevărate. Cine a creat versiunea materialistă a „ştiinţei" de tip „accident cosmic", care neagă existenţa sufletului etern? Aceiaşi oameni care ştiau că acest lucru nu este adevărat. Această tradiţie este continuată la ora actuală de o mişcare cunoscută sub numele de Umanism. Manifestul acesteia, publicat în anul 1953, afirmă că Universul există în sine şi nu este creat, că ştiinţa modernă oferă singura definiţie acceptabilă a Universului şi a valorilor umane şi că, atunci când moare, omul încetează să mai existe.

Aceste două curente aparent opuse, ştiinţa şi religia, au foarte multe lucruri în comun, dar unul mai presus de toate celelalte: ambele neagă adevărata natură a omului şi puterea pe care o are acesta de a-şi controla singur destinul. Dacă vom înţelege acest lucru şi vom descătuşa puterea nelimitată dinlăuntrul nostru, care nu aşteaptă altceva, controlul reptilienilor şi al liniilor lor genealogice va dispărea fără urmă. Faţa Frăţiei Babiloniene poartă nenumărate măşti, dar crearea francmasoneriei a asigurat o reţea unică, ce acţionează ca şi coordonator global al acestora, asigurând comunicarea dintre ele. Unele măşti nu operează decât în cadrul unui grup sau domeniu social, dar foarte multe dintre ele, îndeosebi cele majore, de tipul francmasoneriei, operează în cadrul unor organizaţii şi grupuri care par să se opună la suprafaţă. Acesta este doar un mecanism de manipulare a conflictelor şi războaielor de către aceeaşi „mască" şi de direcţionare a politicii, ştiinţei şi religiei către implementarea Agendei unice.

A fost creată astfel structura care a permis trecerea la următoarea etapă a planului: controlul reptilo-arian al Africii, Australiei, Noii Zeelande, dar mai presus de toate, al Americii, perla coroanei.

CAPITOLUL 6

Țara celor „liberi"

Cea mai puternică țară de pe planetă pare la ora actuală Statele Unite ale Americii. Asta, dacă e să credem tot ce ni se spune. În realitate, Statele Unite au fost de la bun început controlate de Londra, lucru care se întâmplă și astăzi. America nu a fost niciodată pământul libertății, dar a sosit timpul să se trezească.

Multă lume condamnă astăzi atotputernica Americă, pe care o consideră uriașul cel rău al lumii globale, deși toate evenimentele pentru care sunt învinovățiți americanii au fost orchestrate de Elita Frăției Babiloniene din Anglia, și nu numai. Aparenta prăbușire și declinul Imperiului Britanic ca superputere mondială nu a făcut decât să ascundă locul în care se află adevărata putere. Subliniez că prin Londra eu nu înțeleg guvernul britanic, care nu reprezintă decât o fațadă, oricine ar fi la putere. Ce vreau să spun este că, din motive istorice și nu numai, centrul major operațional al rețelei de societăți secrete a Frăției reptiliene își are sediul la Londra sau Noua Troia și, în mare măsură, în alte trei centre europene: Paris, Bruxelles și Roma. Ca de obicei, pentru a înțelege ce s-a întâmplat în Statele Unite este necesar să pornim de la niște evenimente care s-au petrecut cu mult timp în urmă. Primii care au debarcat pe coastele americane acum mii de ani au fost fenicienii. În primul deceniu al secolului al XX-lea s-au descoperit în Marele Canion rămășițe ale civilizației egiptene (feniciene) sau orientale, deși acest lucru este ascuns de autorități. Numele orașului Phoenix din Sun Valley, Arizona, a fost inspirat de istoria reală a locului respectiv, indiferent ce ar

dori să ne facă să credem istoricii oficiali. Există dovezi certe că galezii, irlandezii, englezii şi scoţienii au debarcat în America de Nord cu secole înaintea lui Cristofor Columb.

Istoria oficială, potrivit căreia cel care a descoperit pentru prima dată America a fost Columb, este ridicolă. La câţiva kilometri de oraşul scoţian Edinburgh se află Capela Rosslyn, sfântul graal al Elitei Babiloniene. Aceasta a fost construită în forma unei cruci templiere de către familia St. Clair-Sinclair şi este împănată de simboluri ezoterice. Fundaţiile sale au fost puse în anul 1446 şi lucrarea a fost terminată prin anii 1480. Cu atât mai ilustrativ este faptul că faţada bisericii prezintă ilustraţii ale porumbului dulce şi ale unor cactuşi care nu trăiesc decât în America de Nord, continent pe care Cristofor Columb nu l-a descoperit" decât în anul 1492! Cum a fost posibil? De fapt, nu este niciun mister. Cristofor Columb nu a fost nici pe departe primul alb care a pus piciorul pe pământ american. Fenicienii, norvegienii, irlandezii, galezii, bretonii, bascii şi portughezii - toţi au navigat către America înaintea lui. Printre ei s-a numărat şi prinţul Henry Sinclair de Rosslyn, lucru atestat de o carte rară scrisă de Frederick I. Pohl intitulată *Călătoria prinţului Henry Sinclair în Lumea Nouă din anul 1398*. Sinclair a făcut această călătorie împreună cu o altă linie genealogică, pe nume Zeno, una din cele mai influente familii ale Nobilimii Negre din Veneţia. Sinclair şi Antonio Zeno au debarcat în Nova Scotia (Noua Scoţie) în anul 1398. Descrierile făcute în scrisorile sale de către Antonio, referitoare la pământul descoperit, corespund perfect şi în detaliu unei regiuni din Pictou County, bogată în depozite de bitum, nu departe de actualul oraş New Glasgow. Sinclair a mers mai departe şi a debarcat în New England de astăzi. În Prospect Hill, Westford, un loc situat la 40 de kilometri de Boston, statul Massachussetts, s-a descoperit o sculptură în piatră

care reprezintă o sabie şi un cavaler în armură. T.C. Lethbridge, custodele Muzeului Universitar de Arheologie şi Etnologie din Cambridge, Anglia, afirmă că armele, armura şi însemnele heraldice au aparţinut unui cavaler din secolul al XIV-lea, din nordul Scoţiei, „fiind foarte asemănătoare cu cele ale lui Sinclair, conte de Orkney". Frăţia ştie de existenţa Americii de mii de ani, iar Cristofor Columb a fost folosit doar ca momeală, pentru ca ocupaţia oficială a celor două Americi să poată începe. Iată cum s-au petrecut lucrurile.

După masacrul din 1307, mulţi templieri au părăsit Franţa cu destinaţia Scoţia, aşa cum am văzut mai devreme. Alţii s-au îndreptat însă către Portugalia, unde au devenit cunoscuţi sub numele de Cavalerii lui Christos. Ei şi-au concentrat atenţia îndeosebi asupra unor activităţi maritime. Cel mai faimos mare maestru al Cavalerilor lui Christos a fost prinţul Henry Navigatorul (un alt prinţ Henry), care a trăit între 1394-1460. Termenul de „navigator" sau *nautier* era folosit de templieri şi de Prioria Sionului pentru a desemna un mare maestru, aşa că nu este de mirare că el a fost preluat de acest nou front templier, *Cavalerii lui Christos*. Prinţul Henry a fost un explorator cu sânge regal. Marinarii săi au fost cei care au descoperit Madeira şi Azorele, două posibile rămăşiţe ale Atlantidei. Datorită cunoaşterii secrete a Frăţiei, prinţul Henry a avut acces la multe hărţi întocmite din vremea fenicienilor şi a altor popoare antice, printre care se numărau şi unele care indicau prezenţa Americilor. La numai 20 de ani după ce Columb şi-a ridicat pânzele îndreptându-se către America - pardon, către India! - amiralul turc Pin Reis a desenat o hartă a felului în care arăta Antarctica cu 300 de ani înainte de descoperirea oficială a acelui continent! Corectitudinea acestei hărţi a fost stabilită prin tehnici moderne. Cum a fost posibil? Amiralul a afirmat că a copi-

at harta după altele mai vechi, la care aveau cu siguranță acces și prințul Henry Navigatorul și Cavalerii lui Christos. Acest lucru devine și mai semnificativ dacă îți voi spune că unul din căpitanii de vas ai prințului Henry (respectiv un Cavaler al lui Christos) era... bunicul lui Cristofor Columb! Nu cred că îți mai vine să crezi că acesta a plecat în căutarea Indiei... El știa foarte bine către ce destinație se îndreaptă. Nu întâmplător, cei mai mulți dintre marii navigatori și exploratori ai lumii, precum Vasco da Gama sau Amerigo Vespucci, au fost portughezi. După cum ne explică istoricul francmason Manly P. Hall, Columb avea legături cu rețeaua de societăți secrete din Genova și din nordul Italiei, bastionul Nobilimii Negre venețiene-feniciene, respectiv al liniilor genealogice reptiliene. La un moment dat, el a fost angajat de Rene d'Anjou, șeful casei reptiliene de Lorraine, membru al Frăției Babiloniene și nobil cu nenumărate contacte în întreaga Europă, inclusiv în Genova și Veneția. Columb (pe numele real Colon) a fost membru al unui grup catar și templier foarte activ, inspirat de convingerile poetului Dante, iar steagul care a fluturat pe navele sale în timpul călătoriei către America era... un steag alb cu o cruce roșie pe el. Un sprijin crucial pentru Columb a provenit de la doi inițiați de rang înalt ai Frăției Babiloniene, Lorenzo de Medici, aparținând uneia din cele mai puternice familii reptiliene venețiene, și artistul Leonardo da Vinci, marele maestru al Prioriei Sionului.

La cinci ani după ce Columb a debarcat în Caraibe, un italian pe nume John Cabot a plecat din portul templier Bristol, în vestul Angliei, și a descoperit oficial „Lumea Nouă", America de Nord. Numele de Bristol derivă de la Barati, după ce portul s-a numit cândva Caer Brito. Bristolul a fost un centru al templierilor, iar cartierul modern Temple Meads confirmă acest lucru. Cabot a fost susținut de regele Angliei Henry VII, iar

fiul lui Cabot, Sebastian, născut la Veneția, avea să devină la rândul lui explorator, fiind angajat de Henry pentru a desena hărți. Sebastian a ajuns inclusiv în Hudson Bay din Canada și a condus o expediție a spaniolilor către America de Sud. Pretextul celor doi Cabot a fost că se aflau în căutarea Asiei! Expedițiile spaniolilor către America de Sud și ale francezilor și englezilor către America de Nord au fost coordonate de aceeași sursă, respectiv de filialele Frăției. Istoria oficială nu recunoaște vreo legătură între Columb și Cabot, dar nu pentru că nu ar exista dovezi în acest sens. Numele adevărat al lui John Cabot a fost Giovanni Caboto. Era un venețian naturalizat venit din Genova, orașul în care se afla la acea vreme și Cristofor Columb. Manly P. Hall, francmason de rang înalt el însuși, afirmă că amândoi aveau legături cu aceleași societăți secrete și cu „Înțelepții Orientului". În cartea sa, *Întâlnirea Americii cu destinul*, el spune:

> „Exploratorii care au deschis calea către Lumea Nouă au respectat un plan măreț, fiind cei care au redescoperit America, nu cei care au descoperit-o pentru prima oară. Se cunosc foarte puține lucruri despre originea, viețile, caracterele și politicile duse de acești aventurieri întreprinzători. Deși au trăit amândoi într-un secol în care au existat numeroși istorici și biografi, aceștia au preferat fie să păstreze tăcerea, fie să inventeze niște relatări aparent plauzibile, dar în realitate lipsite de substanță."

Păi sigur! E limpede că nu doreau ca oamenii să cunoască adevărul - că totul era doar o poveste trasă de păr, parte integrantă a unei Agende pe termen lung a Frăției. În cele patru secole care au urmat, țările europene controlate de Frăție, în special Anglia, dar și Olanda, Franța, Belgia, Spania, Portugalia, Germania și altele, au invadat planeta și au preluat controlul asupra acesteia, dând liniilor reptilo-ariene o putere pe

care nu au avut-o niciodată până atunci. Tipic pentru mentalitatea şi metodele utilizate de Frăţie a fost comportamentul lui Hernando Cortes, cel care a permis instaurarea controlului spaniol asupra Americii Centrale, după debarcarea lui Columb. Nativii acestui pământ aveau un sistem propriu de măsurare a timpului şi o dată la care aşteptau întoarcerea zeului lor, Quetzalcoatl. Poveştile rostite în Orientul Mijlociu şi Europa şi cele despre Quetzalcoatl din America Centrală nu difereau prea mult, căci proveneau din aceeaşi sursă. Data la care nativii aşteptau a doua venire a zeului alb Quetzalcoatl era (după sistemul european de măsurare a timpului) anul 1519, şi ei erau convinşi că acesta va purta veşmintele indicate de numele care i se atribuia: Şarpele cu Pene. Cortes a ajuns în Mexic în anul 1519, purtând un coif cu pene, ba chiar a debarcat în apropiere de locul în care era aşteptat Quetzalcoatl. Avea la el o cruce, care corespundea, de asemenea, legendei lui Quetzalcoatl. Din toate aceste motive, regele aztec Montezuma şi poporul său au crezut că Hernando Cortes era zeul mult aşteptat. Acest lucru i-a permis lui Cortes să preia controlul asupra unui popor mult mai numeros, deşi nu avea decât 598 de oameni. Când aztecii şi-au dat seama că nu el era zeul aşteptat, era deja prea târziu. A urmat un imens carnagiu al nativilor, iar un istoric spaniol estimează că cel puţin 12 milioane de nativi au fost ucişi după venirea arienilor şi reptilo-arienilor albi în America de Sud, şi un număr chiar mai mare au devenit sclavi. Conchistadorii spanioli au cucerit pământurile incaşilor şi ale mayaşilor (pe lângă cele aztece), iar o mare parte a cunoaşterii acestor popoare s-a pierdut în cursul procesului de colonizare sau a fost distrusă în mod sistematic. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în America de Nord, unde europenii au ucis un număr uriaş de nativi, ştergând practic cultura lor de pe suprafaţa pământului. Popoarele native din Africa,

Australia, Noua Zeelandă şi din alte părţi au suferit o soartă similară. Aflaţi sub controlul invizibil al reptilienilor, arienii au pus stăpânire pe întreaga lume prin intermediul Imperiului Britanic şi a altor monarhii europene şi, oriunde au ajuns, cunoaşterea vieţii şi a istoriei (adică implicarea reptilienilor în afacerile pământenilor) a fost furată sau distrusă. Unul din exemplele cele mai evidente ale acestui proces a fost distrugerea marii biblioteci ezoterice din Alexandria (în Egipt) din secolul al IV-lea, la ordinul romanilor. Toate cărţile care nu au fost distruse au fost depozitate la Vatican. O cunoştinţă care are rude ce lucrează pe posturi înalte la Vatican mi-a spus că în timpul unei vizite pe care i s-a permis să o facă, a văzut cufere vidate care depozitau mii de documente şi cărţi ezoterice vechi. „Era incredibil", mi-a spus ea.

Prima aşezare engleză permanentă în ţara care avea să devină Statele Unite ale Americii a fost Jamestown, în statul actual Virginia. Aşezarea a apărut pe la începutul secolului al XVII-lea. Se spune că Virginia ar fi primit acest nume după regina Elisabeta I, supranumită (fără temei) „regina-fecioară". Totuşi, este mult mai probabil ca regiunea să fi fost numită aşa pornind de la zeiţa fecioară a Babilonului antic, Semiramida, şi echivalentul ei egiptean Isis. Printre primii colonişti care s-au instalat atunci s-au numărat mulţi membri ai familiei lui Francis Bacon, precum şi numeroşi puritani-calvinişti, cu hainele negre şi pălăriile lor înalte, care au tratat populaţia nativă cu o aroganţă şi o inumanitate ieşite din comun, la fel cum îşi tratau de altfel şi propriile neveste. Odată cu aceşti colonişti au sosit şi liniile genealogice reptiliene ale aristocraţiei şi regalităţii europene, care aveau să devină peste ani liderii lumii economice, bancherii, preşedinţii şi guvernatorii noilor State Unite ale Americii. Transferul proprietăţilor financiare şi imobiliare s-a asigurat de la bun început prin crearea

Companiei Virginia de către regele James I, în anul 1606. James l-a înnobilat pe Francis Bacon şi l-a numit în diverse poziţii importante, inclusiv în aceea de Lord Cancelar al Angliei. Sub patronajul lui James, templierii, rozicrucienii şi alte societăţi secrete şi-au unit forţele sub un singur nume: francmasoneria. Printre primii membri ai Companiei Virginia s-au numărat: Francis Bacon, contele de Pembroke, contele de Montgomery, contele de Salisbury, contele de Northampton şi Lordul Southampton. Toţi aceştia aparţineau unor linii genealogice ale Frăţiei. Compania Virginia continuă să existe inclusiv la ora actuală, sub alte nume, ea fiind cea care controlează astăzi Statele Unite, aşa cum voi explica imediat.

Francmasonii erau pe punctul de a trece de la controlul deschis al Americii la cel sub acoperire, proces cunoscut în istorie drept Războiul pentru Independenţă. Agenda Frăţiei referitoare la America a fost surprinsă perfect de Francis Bacon în lucrarea sa *Noua Atlantidă*, publicată în anul 1607, în care un „Colegiu Invizibil" format dintr-o elită a intelectualilor controlează toate evenimentele. Unul din liderii francmasonilor din coloniile americane ale britanicilor a fost Benjamin Franklin, considerat de mulţi şi la ora actuală Părintele Fondator care credea în libertatea poporului. Faţa sa poate fi văzută pe bancnota de 100 de dolari. Din păcate, chiar şi Mişcarea Patriotă Creştină, care a surprins numeroase aspecte ale conspiraţiei globale, a rămas cu convingerea că Franklin ar fi fost de partea lor. Personal, sunt exact de părerea opusă. Franklin a fost un agent al serviciilor secrete britanice, un satanist care se ocupa cu sacrificarea copiilor şi un slujitor devotat al Frăţiei Babiloniene. Dacă nu doresc să cadă complet în amăgire, americanii ar trebui să îşi reconsidere din temelii istoria şi motivaţiile părinţilor fondatori. Franklin a fost Henry Kissinger al epocii sale. El a fost cel care a publicat primul articol docu-

mentat despre francmasonerie în ziarul său, *The Pennsylvania Gazette*, la data de 8 decembrie 1730. A devenit el însuşi francmason în februarie 1731, în mod oficial, şi a fost numit mare maestru provincial al Pennsylvaniei în anul 1734. În acelaşi an, Franklin a tipărit prima carte masonică din America, iar prima lojă americană cunoscută este cea fondată în statul său, Pennsylvania. De unde a fost orchestrat Războiul pentru Independenţă? Din Philadelphia, unde încă poate fi văzut Clopotul Libertăţii (n.tr. *bell* - clopot), un simbol al lui Bel, zeul-soare al fenicienilor şi arienilor. Ceea ce contează în simbolistica reptilo-arienilor este sunetul unui cuvânt, nu felul în care se scrie el (aceasta fiind o caracteristică a limbajului fenician). Franklin, care era inclusiv mare maestru rozicrucian, s-a aflat chiar în centrul operaţiei Frăţiei de preluare a controlului asupra Americii şi de înlocuire a guvernării deschise a Londrei cu cea sub acoperire, mult mai eficientă pentru stăpânirea maselor. Îi invit pe cei care cred că Franklin şi alţi părinţi fondatori ai Statelor Unite au luptat pentru libertatea poporului american să nu se lase înşelaţi de aparenţe. Ce le spun alegătorilor cei care îşi propun să câştige puterea prin alegeri? Ce doresc sau ce nu doresc aceştia să audă. Mulţi dintre părinţii fondatori, precum Franklin sau Jefferson, erau nişte ipocriţi de prim rang, care una spuneau şi alta făceau. Desigur, orice om procedează din când în când la fel, dar aici vorbim de o operaţiune la scară mare. Jefferson a scris că toţi oamenii se nasc egali în timp ce avea 200 de sclavi negri şi nota în altă parte că oamenii negri sunt inferiori din punct de vedere genetic şi intelectual rasei albe. Cum putem împăca aceste două declaraţii? Este imposibil. Franklin avea şi el sclavi în timp ce nu înceta să propovăduiască despre libertate.

De fapt, Benjamin Franklin a fost un francmason notoriu chiar în locul unde s-a organizat Războiul pentru Independenţă: Franţa, fiind membru în lojile franc-

masone Cele Nouă Surori și San Juan, care au manipulat inclusiv Revoluția Franceză din 1789. A fost un inițiat al extrem de exclusivistei Loji Regale a Comandorilor Templului de Vest din Carcassonne. A fost, de asemenea, membru al Clubului Satanic Hellfire (n.tr. Focul Iadului), împreună cu un prieten apropiat, Cancelarul Britanic al Eșichierului, Sir Francis Dashwood, asociat cu multe grupuri ezoterice, inclusiv cu Frăția Universală Druidă. Dashwood dispusese săparea unei peșteri uriașe pe domeniul său din West Wycombe (Wicca), unde practica ritualuri satanice și ceremonii sexuale „magice". Voi explica această obsesie pentru ritualurile sexuale într-un capitol ulterior. Deocamdată doresc să subliniez că eu nu condamn în bloc tradiția druidă sau wiccană. Nici vorbă de așa ceva. Nu fac decât să insist asupra folosirii cu rea-voință a acestei cunoașteri, care poate fi folosită cu multă înțelepciune și iubire de către oamenii orientați pozitiv. Motivul pentru care afirm că acei oameni erau druizi este pentru a confirma astfel că înțelegeau și operau cu cunoașterea ezoterică, deși o condamnau în public, ascunzându-se sub mantaua creștină. Alți membri ai Clubului Hellfire la vremea respectivă erau: Frederick, prințul de Wales, primul ministru, Lordul Amiralității și Primarul Londrei. Aceasta era compania pe care o cultiva Benjamin Franklin, omul care avea să conducă o „revoltă" împotriva Coroanei Britanice! În realitate, el a fost agentul cu indicativul 72 al serviciului secret britanic, organizația creată de oameni ca Francis Bacon și dr. John Dee în timpul domniei reginei Elisabeta I. Săpăturile făcute în anul 1998 sub locuința lui Franklin din strada Craven nr. 36, lângă Trafalgar Square din Londra, au dus la descoperirea a zece cadavre, din care șase de copii, datate ca aparținând perioadei în care a locuit acolo Franklin. Explicația oficială este că Franklin și soția sa se ocupau fie cu jefuirea cimitirelor, fie cumpărau cadavre pentru

cercetări medicale. Cine poate crede însă așa ceva, știut fiind că Franklin era implicat într-un grup care se ocupa cu sacrificiile ritualice, de genul celor practicate în Antichitate de Frăția Babiloniană? A, și încă ceva: cei doi sataniști, Franklin și Sir Francis Dashwood, au scris o carte de rugăciuni care a devenit nucleul actualei *Cărți Creștine de Rugăciuni*! Întrucât Dashwood mai era numit și Lord DeSpencer, cartea a devenit faimoasă sub numele de *Cartea de Rugăciuni Franklin-DeSpencer*, iar în America sub numele de *Cartea de Rugăciuni a lui Franklin*. La fel ca și ceilalți părinți fondatori, Franklin a lucrat pentru Frăție atât în Europa, cât și în America și nu este deloc un accident faptul că atât Franklin, cât și Jefferson au fost numiți la un moment dat (în perioade diferite) să reprezinte interesele americane într-unul din principalele centre ale Frăției, Paris, la fel cum a făcut-o la vremea lui și Sir Francis Bacon, care a reprezentat interesele britanicilor. Contactele strânse ale lui Franklin cu societățile secrete franceze au determinat atât de mulți revoluționari și francmasoni francezi, precum Lafayette, să se implice în Războiul American pentru Independență. Contactele sale invizibile i-au asigurat și serviciile francmasonului german baronul von Streube, care a servit în armata lui Frederick al Prusiei. Streube a jucat un rol semnificativ în război, la fel ca și francmasonul de rang înalt George Washington, comandantul armatei americane și primul președinte al Statelor Unite. Marea majoritate a ofițerilor săi erau francmasoni, la fel ca și comandanții trupelor britanice.

Comandantul-șef al trupelor britanice din Războiul American pentru Independență era Lord Geoffrey Amherst, iar cel care i-a plătit intrarea în rândul ofițerilor britanici a fost Lionel Sackville, primul duce de Dorset, un asociat al ducelui de Wharton. În anul 1741, Sackville și Wharton au devenit Cavaleri ai Ordinului Jartierei, ordinul cavaleresc al elitelor instituit de

monarhia britanică, ce se întrepătrunde cu celelalte rețele de „cavaleri", precum Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim (de Malta). Simbolul Cavalerilor Ordinului Jartierei este crucea roșie pe un scut alb. Sackville a organizat rețeaua francmasonă a Lojii Marelui Orient din Italia, care a lucrat mai târziu cu foarte secretoșii Carbonari și cu Alta Vendita. Fiii săi, George și Charles, conte de Middlesex, erau amândoi francmasoni cât se poate de activi. În anul 1733, Charles Sackville a creat o lojă în rândul Nobilimii Negre din Florența (în Italia) și a fost co-fondator al Societății Dilettanti, alături de prietenul lui Benjamin Franklin, Sir Francis Dashwood. Charles Sackville și Dashwood erau membri ai unui grup de elită alcătuit din francmasoni din jurul prințului de Wales Frederick, care era, la rândul lui, membru al Clubului Hellfire. Fratele mai mic al lui Charles, George, a fost numit colonel al Regimentului 20 Infanterie (devenit mai târziu Regimentul Pușcașilor Lancashire) și maestru al lojii francmasone a acestuia. Unul din membrii lojii sale era locotenent-colonelul Edward Cornwallis, un alt comandant al armatei britanice în timpul Războiului American pentru Independență. Cornwalis, al cărui frate era Arhiepiscop de Canterbury, a fost numit Guvernator al Noii Scoții în anul 1750 și a format acolo o lojă francmasonă. Sub comanda lui Cornwalis se afla căpitanul James Wolf, un alt personaj care ava să joace un rol vital în Războiul pentru Independență. În anul 1751, George Sackville a devenit mare maestru al Marii Loji Irlandeze, principalul organism la care erau afiliate lojile din armata britanică aflată în colonii. În 1775, când războiul din America ajungea la apogeu, același George Sackville, prieten apropiat cu regele Nobilimii Negre George III, a fost numit Secretar de Stat însărcinat cu afacerile coloniilor americane! Aceasta era rețeaua la care era conectat Benjamin Franklin. Ca să nu lungim vorba, Frăția Babiloniană a fost cea care a

controlat şi a manipulat în realitate, prin intermediul francmasonilor, ambele tabere ale Războiului American pentru Independenţă, aşa cum procedează de altfel în cazul tuturor războaielor.

Aşa cum au căzut de acord toţi istoricii, operaţiunile militare şi navale ale armatei britanice în timpul Războiului American pentru Independenţă au fost incredibil de prost coordonate. Nu se pune problema unei victorii a coloniştilor, ci doar a unei auto-înfrângeri a britanicilor. Acum înţelegem de ce şi care au fost canalele care au cerut acest lucru. Regimentele britanice erau înţesate de loji francmasone care interferau cu fraţii lor din armata americană. Benjamin Franklin se afla chiar la Paris în timpul acestei perioade cruciale, comunicând la fel de uşor cu lojile britanice şi cu cele franceze. În plus, Parisul era (şi încă mai este) un centru major al operaţiunilor de spionaj ale serviciilor secrete britanice. Principalul rol al directorului general al Poştei era în mod tradiţional acela de spionaj, căci avea acces la toate formele de comunicare. La acea vreme, Anglia a divizat acest post, acordându-l simultan lui Sir Francis Dashwood, colegul satanist al lui Franklin, şi contelui de Sandwich, care a alcătuit o nouă societate secretă împreună cu Dashwood, numită Ordinul Sfântului Francisc, un fel de al doilea Club Hellfire. Contele de Sandwich a fost numit Prim Lord al Amiralităţii în bătălia navală împotriva coloniilor americane, iar Encyclopaedia Britannica afirmă ea însăşi că administraţia contelui de Sandwich a fost unică în istoria forţelor navale britanice pentru corupţia şi incapacitatea ei. La fel de incapabil (în mod intenţionat) era şi comandantul operaţiunilor navale, amiralul Lord Richard Howe, care a fost pus în legătură cu Franklin în anul 1774 de sora acestuia, care trăia în Anglia şi era membră a reţelei sale de spionaj. Howe a recunoscut public mai târziu că nu şi-a informat superiorii în privinţa întâlnirilor sale cu Franklin. În cei trei

sau patru ani de dinainte de adoptarea Declarației de Independență din anul 1776, Franklin și-a petrecut vara pe domeniul lui Dashwood din West Wycombe, la nord de Londra, unde cei doi au luat parte la tot felul de „ritualuri" în peștera special săpată la ordinul lui Dashwood pentru a-și crea un loc potrivit pentru practicile sale sataniste. La sediul Clubului Hellfire avea să fie găsită o statuie a lui Harpocrates, zeul grec al secretului și tăcerii, prezentat cu un deget dus la gură. S-au găsit numeroase statui ale lui Harpocrates la intrarea în temple, peșteri și alte locuri în care erau practicate și transmise misterele. Dashwood și Franklin (el însuși director general al Poștei americane) au fost cei care au coordonat ambele tabere ale războiului, pentru a se asigura de rezultatul dorit: preluarea controlului sub acoperire al Statelor Unite de către Frăția Babiloniană din Londra. O scrisoare datată 3 iunie 1778, scrisă de John Norris, un agent secret al lui Dashwood, afirmă că: „În această zi am transmis prin heliograf un raport al doctorului Franklin, aflat la Paris, către Wycombe".

Războiul American pentru Independență a izbucnit în mod oficial în anul 1775, fiind declanșat de impunerea unor impozite mult prea ridicate de către Coroana Britanică, pentru a face față costurilor uriașe ale Războiului de Șapte Ani dintre Anglia și Franța, un alt conflict manipulat de Frăție. Acest război a început după ce George Washington, pe vremea aceea tânăr comandant militar al armatei coloniale britanice, a ordonat uciderea trupelor franceze din Ohio. Germenii revoluției americane au fost semănați de noile impozite introduse de Frăția din Londra, împotriva cărora s-au „răzvrătit" propriii lor reprezentanți din colonii. Aceasta este o tehnică clasică, folosită dintotdeauna. Ca de obicei, masele populare au fost prinse la mijloc, fără să aibă idee despre ce se întâmplă, de fapt, și crezând tot ce li se spunea. Printre „rebelii" americani se numărau francmasonii Patrick Henry și Richard

Henry Lee, cel care a condus revolta Adunării Generale a Virginiei din anul 1769. Conflictul a ajuns la apogeu odată cu adoptarea Legii Ceaiului, care a permis Companiei British East India (acea creație a Frăției) să își descarce surplusul de ceai în colonii, fără să plătească taxe vamale, lucru care a distrus piața pentru toate celelalte companii. Până în zilele noastre, istoria oficială continuă să susțină că un grup de indieni mohicani s-au urcat la bordul navei numite *Dartmouth*, ancorată în portul Boston, și au aruncat încărcătura de ceai în apă. În realitate, „rebelii" nu erau deloc indieni mohicani, ci membri ai Lojii francmasone a Sfântului Andrei din Boston îmbrăcați în indieni și conduși de Paul Revere. Evenimentul nu s-ar fi putut petrece fără sprijinul Miliției Coloniale controlate de britanici, care avea misiunea să păzească nava *Dartmouth*. Căpitanul unuia din detașamentele miliției, Edward Proctor, era chiar el membru al... Lojii Sfântul Andrei. Aceasta a fost prima lojă din lume care a acordat gradul francmason de Cavaler Templier. Marele maestru al acestei loji, Joseph Warren, a fost numit mare maestru al întregii Americi de Nord de către Marea Lojă a Scoției. Printre membrii Lojii Sfântului Andrei se număra și John Hancock, liderul de mai târziu al așa-numitului Congres Continental care a semnat Declarația de Independență. Cel puțin trei membri ai Lojii Sfântului Andrei, inclusiv Paul Revere, erau și membri ai „celor nouă loiali", elita interioară a unui important grup revoluționar numit *Fiii Libertății*. Acesta a fost grupul care a organizat atentatul împotriva navei *Dartmouth*.

O mare parte din aceste informații este confirmată de istoricul francmason Manly P. Hall, care indică și faptul că din cei 56 de semnatari ai Declarației Americane de Independență, 50 erau francmasoni recunoscuți și numai unul era absolut sigur ne-mason. La data de 3 septembrie 1783, coloniile au fost recunoscute ca o republică independentă, sub numele de

Statele Unite, prin Tratatul de la Paris. Noua Constituție a fost creată în principal (cel puțin din punct de vedere oficial) de George Washington, Benjamin Franklin, Edmund Randolph, Thomas Jefferson și John Adams. Cei mai mulți dintre acești părinți fondatori erau mari proprietari de sclavi, deși declarau că iubesc libertatea omului mai presus de orice. Franklin a fost proprietar de sclavi timp de 30 de ani, vânzându-i la magazinul său general. În anul 1733 a plasat un anunț de vânzare a unei sclave care suna astfel: „Fată de circa 15 ani, a avut pojar, se află în țară de un an și știe să vorbească engleza. Cei interesați sunt așteptați în magazin". George Washington era și el proprietar de sclavi, la fel ca ceilalți eroi ai Războiului pentru Independență, precum John Hancock și Patrick Henry. Acesta din urmă este cel care a rostit celebra maximă: „Dați-mi libertate sau lăsați-mă să mor". Asta, numai dacă aveai pielea albă! În total, nouă președinți americani au fost proprietari de sclavi, iar unul dintre ei, Andrew Johnson, a pus chiar un afiș în care oferea o recompensă pentru prinderea unui sclav fugar, inclusiv zece dolari în plus pentru fiecare 100 de lovituri de bici pe care i le-ar fi tras cel care îl captura. Edmund Randolph, asociat apropiat al lui George Washington, iar mai târziu mare maestru al Marii Loji a Virginiei, a fost numit primul procuror general și secretar de stat al SUA. El este cel care a propus sistemul guvernării centralizate, pornind de la o structură propusă de multă vreme de „Colegiul Invizibil" și de rețeaua lui Francis Bacon.

Cei mai mulți americani cred că părinții fondatori au creat Constituția Statelor Unite pentru a le asigura libertatea, dar redactarea ei s-a făcut cu cea mai mare atenție, lăsând anumite portițe care să permită implementarea Agendei Frăției. Ea afirmă de la bun început că, dacă Președintele opune vetoul său unei legi adoptate de Congres, aceasta se întoarce la Camera

Reprezentanților și la Senat, trebuind să fie votată din nou de cel puțin două treimi din camerele reunite ale Congresului. Altfel spus, este suficient să îl controlezi pe Președinte și o treime din Parlament pentru a împiedica orice lege dorești. Ce armă mai puternică ți-ai putea dori într-o societate „liberă" pentru a-ți apăra *status quo*-ul și a opri orice încercare de a-ți fi luată puterea? Mișcarea Patrioților afirmă că tipărirea banilor de către un consorțiu de bănci private este neconstituțională în SUA, căci Constituția americană afirmă negru pe alb că cel care trebuie să bată monedă este Congresul. În realitate, Constituția nu spune așa ceva. În articolul 1, secțiunea 8, ea spune: „Congresul va avea puterea de a bate monedă, regularizând astfel valoarea banilor". Ea nu spune (în mod intenționat) că legislativul american va fi *singura* instituție care are dreptul să bată monedă sau că el trebuie să se folosească neapărat de acest drept. Secțiunea 10 afirmă că statele nu au dreptul să bată monedă și că plata datoriilor nu se poate face decât în monede din aur și argint. Rezultă de aici că banii din hârtie sunt neconstituționali? Nu. De ce? Simplu: noul Congres a oferit capitalei Washington un petic de pământ pe care l-a numit *districtul* Columbia, care nu este deci un stat. În acest district se află banca centrală a Americii, numită Federal Reserve, ai cărei proprietari sunt în întregime privați, și care emite dolarul american din hârtie. În acest fel, districtul Columbia evită majoritatea clauzelor din Constituție referitoare la state. Cu siguranță, părinții fondatori știau ei ce fac.

Primul Președinte al Statelor Unite a fost George Washington. Pe spatele scaunului său prezidențial era sculptat un soare care răsare - un vechi simbol al religiei solare ariene. Washington a fost mare maestru al Lojii Alexandriei (numită după orașul egiptean cu același nume), de lângă Washington D.C. A fost învestit în funcția de Președinte la data de 30 aprilie 1789, cu

o zi înainte de marea zi ritualică a Frăției, 1 mai sau May Day. Jurământul i-a fost luat de Robert Livingstone, marele maestru al Marii Loji New York. Ceremonia nu a fost altceva decât un ritual masonic executat de masoni. S-a ținut o mare procesiune la care au participat Washington și toți ofițerii și inițiații din lojile americane. La fel ca majoritatea celorlalți părinți fondatori, Washington se trăgea dintr-o linie aristocratică engleză, unul din strămoșii săi fiind un cavaler englez care a trăit în secolul al XII-lea, în perioada când apăreau cavalerii templieri, iar un altul fiind o rudă a ducelui de Buckingham, cel care a luptat pentru Coroana Angliei, declanșând Războiul Civil Englez. Washington nu a fost decât primul exemplu al manierei în care s-a folosit Frăția Babiloniană de liniile sale genealogice reptiliene pentru a domni asupra Statelor Unite din prima zi a creării lor și până astăzi. Priviți genealogia președinților americani, a principalilor politicieni, oameni de afaceri, bancheri, comandanți militari, proprietari de mass-media, oficiali guvernamentali, șefi ai serviciilor secrete etc. și vei găsi aceleași linii genealogice reptilo-ariene care au condus Europa și a căror istorie poate fi trasată până în Orientul Mijlociu și Apropiat, în perioada Sumerului și Babilonului. Să luăm două exemple: cel puțin 33 din primii 42 de președinți ai Statelor Unite au fost înrudiți cu regele Angliei Alfred cel Mare (849-899) și cu Charlemagne (742-814), faimosul monarh al Franței, și 19 dintre ei s-au înrudit cu regele Angliei Edward III (1312-1377), care este legat genealogic într-o mulțime de moduri de prințul Charles. George și Barbara Bush, printre alții, provin din aceeași linie aristocratică britanică. Ei se trag din linia genealogică a lui Pierce, care și-a schimbat numele din Percy după ce a fugit din Anglia ca urmare a Complotului eșuat al Prafului de Pușcă, prin care s-a încercat aruncarea în aer a Parlamentului Britanic. Soții Bush s-au căsătorit din

considerente genetice, așa cum au făcut întotdeauna familiile *Establishment*-ului de pe coasta de est a Statelor Unite, la fel ca și rudele lor de sânge (reptilian), aristocrații și regii din Europa. Chiar și Bill Clinton și Bob Dole, care s-au „înfruntat" la alegerile din 1996, sunt veri îndepărtați. Printre strămoșii lor comuni se numără regele Angliei Henry III, care a domnit între 1227-1273, dar și foștii președinți americani William Henry Harrison și Benjamin Harrison. Această informație provine din publicația *Burkes Peerage*, care prezintă liniile genealogice ale familiilor regale și aristocratice. Clinton are mai mult sânge regal decât Dole și aparține aceleiași linii genealogice ca și Casa de Windsor, dar și regii scoțieni și regele Robert I al Franței. De aceea a fost preferat el de Frăție. Harold Brooks-Baker, directorul editorial al *Burkes Peerage*, afirmă: „Candidatul prezidențial cu cel mai mare număr de gene regale a câștigat întotdeauna, fără nici o excepție, de la George Washington și până în prezent". Ce statistică uimitoare și câte gene regale (adică reptiliene) în conducerea Statelor Unite! Același trib care a controlat dintotdeauna Europa s-a extins în SUA și le-a numit „Pământul libertății". În realitate, Statele Unite au fost întotdeauna sub tutela Londrei. De fapt, ele chiar sunt o *creație* a Londrei. Marea Britanie și Coroana Britanică au fost întotdeauna proprietarii, da, proprietarii Statelor Unite. Dacă ești american și nu ai mai auzit această informație până acum, lucru foarte posibil, cel mai bine ar fi să te așezi și să bei o ceașcă de ceai, căci vei trăi probabil un șoc.

În anul 1604, un grup de politicieni de frunte, oameni de afaceri, comercianți, industriași și bancheri s-au întâlnit la Greenwich, iar apoi în provincia engleză Kent, creând o corporație numită *The Virginia Company*. Ei au anticipat astfel iminenta invazie de europeni albi, în marea lor majoritate britanici la început, pe continentul nord-american. Principalul

acționar al noii companii era regele reptilian James I, iar documentul de constituire a noii companii a fost întocmit la data de 10 aprilie 1606. Iată ce prevedea acest document, inclusiv după adăugirile ulterioare:

Compania Virginia este alcătuită din două filiale: London Company și Playmouth sau New England Company. Cea dintâi menționată era responsabilă de prima colonie permanentă din America de la Jamestown, creată la data de 14 mai 1607, iar cea de-a doua de așa-numiții *Părinți Pelerini* care au sosit la Cape Cod pe nava *Mayflower* în noiembrie 1620, debarcând în Plymouth Harbour pe data de 21 decembrie. *Pelerinii* din mitul istoriei americane sunt, de fapt, membrii celei de-a doua filiale a Companiei Virginia, numită New England Company.

Compania Virginia a deținut marea majoritate a pământului pe care îl cunoaștem astăzi sub numele de Statele Unite, inclusiv toate insulele de pe coasta continentului, până la 900 de mile distanță de ele. Printre acestea se numărau Bermudele și cea mai mare parte a Insulelor Caraibe. Compania Virginia (respectiv Coroana Britanică și familiile aristocratice) deținea drepturile de proprietate asupra 50% din toate minereurile de aur și argint care aveau să fie descoperite pe pământurile sale, precum și cote parte din celelalte minerale și materii prime și 5% din toate profiturile altor companii mixte. Aceste drepturi trebuiau transmise mai departe tuturor moștenitorilor primilor proprietari ai Companiei Virginia, continuând să se aplice... de-a pururi! Acționarii care controlau Compania Virginia au devenit cunoscuți sub numele de Trezorieri și Compania Aventurierilor și Plantatorilor din City-ul londonez.

După primii 21 de ani de la constituirea Companiei Virginia, „toate taxele, impozitele și accizele" percepute pentru activitățile comerciale din colonii trebuiau plătite direct Coroanei Britanice prin trezorierul

Coroanei. Niciun comerciant nu putea exporta mărfuri în afara coloniilor fără permisiunea Coroanei Britanice. În caz contrar, mărfurile şi nava care le transporta urmau să fie confiscate.

Pământurile Companiei Virginia au fost concesionate coloniilor printr-un Act de Încredere (o formă de leasing), nimeni altcineva neputând cere dreptul de proprietate asupra lor. Concesionarii puteau lăsa moştenire urmaşilor lor dreptul de folosință permanentă a pământului sau îl puteau vinde, dar nu puteau fi niciodată proprietari. Drepturile de proprietate erau păstrate pentru totdeauna de Coroana Britanică.

Pământurile coloniale urmau să fie guvernate de două Consilii Coloniale, fiecare având 13 membri (din nou acest număr), dar cuvântul final asupra tuturor deciziilor îi aparținea Consiliului Regal din Londra. Regele Angliei era cel care îl alegea pe Guvernatorul Coloniilor Americane, adică pe cel care corespundea funcției actuale de Preşedinte.

Prin Consiliul Regal al Coloniilor, monarhul britanic a insistat ca membrii coloniilor să le impună tuturor credința creştină, inclusiv nativilor americani. Ca să folosim limbajul epocii: „...asigurându-se cu toată diligența, atenția şi respectul cuvenite, că adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu va fi predicat şi respectat nu doar în toate coloniile şi plantațiile amintite, ci şi în rândul sălbaticilor care li se vor alătura sau care se vor învecina cu ei, în conformitate cu doctrina, drepturile şi religia existente şi profesate în regatul Angliei". Dacă nativii americani nu acceptau religia creştină, ei trebuiau să fie forțați să facă acest lucru, a insistat Coroana. Acesta a fost ordinul de distrugere a culturii şi cunoaşterii popoarelor native din America de Nord, dar şi de a-i menține pe coloniştii albi sub jugul vicios al terorismului creştin practicat de puritanii calvinişti. Practic, a fost o licență în alb care le dădea acestora dreptul de a ucide, tortura şi răpi nativii americani fără

a putea fi acuzați în justiție.

Tribunalele penale de pe pământurile deținute de Compania Virginia trebuiau să opereze sub incidența Legii Amiralității (legea aplicată pe mare), în timp ce tribunalele civile trebuiau să opereze sub incidența dreptului comun (aplicat pe uscat). Acest aspect este crucial și voi reveni imediat asupra lui.

Este important să înțelegi un lucru: toate aceste prevederi se aplică inclusiv la ora actuală! Citește din nou procentele de mai sus și încearcă să realizezi dimensiunea lor. După ce cele 13 (din nou 13!) colonii inițiale și-au câștigat „independența", alcătuind un stat nou în anul 1783, numele Companiei Virginia s-a schimbat pur și simplu în... Statele Unite ale Americii. După cum vezi, există două State Unite sau, mai bine zis, o SUA și o suA. Statele unite minore ale Americii sunt pământurile diferitelor state. Așa cum am văzut, aceste pământuri sunt deținute și la ora actuală de Coroana Britanică, fosta acționară a Companiei Virginia. Există apoi Statele Unite majore ale Americii (cu litere mari), respectiv cei aproximativ 100 de kilometri pătrați ai Districtului Columbia, pe care este construită capitala SUA, Washington D.C. Districtul include, de asemenea, protectoratele SUA Guam și Puerto Rico. Statele Unite ale Americii nu reprezintă o țară, ci o corporație aflată în proprietatea liniilor genealogice reptiliene ale Frăției care au deținut cândva Compania Virginia, căci SUA *nu sunt altceva decât* Compania Virginia! Atât timp cât americanii sunt de acord să aibă un număr de securitate socială, cetățenii statelor unite (cu litere mici) renunță benevol la suveranitatea lor și acceptă să devină francize ale Statelor Unite (Compania Virginia a Coroanei Britanice). De ce acceptă ei acest lucru? Pentru că nu au nici cea mai mică idee despre această realitate. Ei sunt amăgiți să creadă că nu există decât o singură țară numită Statele Unite și că Guvernul Federal este un guvern ales de ei. Nu există nici o lege

care să spună că americanii trebuie să plătească impozite federale pe venituri, dar ei continuă să le plătească, fiind convinși că acest lucru este normal. Serviciul pentru Venituri Interne (Fiscul american), controlat de Frăție, operează într-o manieră atât de teroristă, încât chiar și cei care înțeleg acest mecanism continuă să își plătească impozitele, fiind prea speriați de ceea ce li s-ar putea întâmpla dacă ar refuza să o facă. Mai ia o gură din ceașca de ceai și relaxează-te, căci mai urmează câteva zdruncinături!

Vechile drepturi pe care le aveau proprietarii fostei Companii Virginia asupra minelor de aur, argint și minerale, precum și asupra taxelor vamale și impozitelor, continuă să se afle în mâinile familiilor britanice care dețin în proprietate Statele Unite ale Americii și pământurile statelor unite ale Americii. Exact aceleași procente au continuat să fie plătite după cucerirea „independenței", lucru valabil inclusiv la ora actuală, prin intermediul oficiilor federale, care sunt, de fapt, oficii ale Companiei Virginia. Președinția Statelor Unite nu face excepție. Coroana Britanică deține în continuare proprietatea asupra pământurilor și instituțiilor americane, inclusiv asupra Serviciului Intern pentru Venituri, care colectează taxele și impozitele, dar și asupra băncii Federal Reserve, „Banca Centrală" privată a Americii care împrumută guvernului bani care nu există, percepând apoi dobânzi recuperate de la plătitorii de impozite. Comitetul Director al Federal Reserve se află în proprietatea acelorași familii aristocratice britanice și europene care dețin în proprietatea lor și restul Americii. Dar lucrurile nu se opresc aici. Cine este proprietarul real al activelor Companiei Victoria? Răspuns: Vaticanul. Pe data de 3 octombrie 1213, regele John a cedat papei autonomia asupra tuturor drepturilor suverane ale Angliei, în urma pretenției celui din urmă de a deține suveranitatea asupra întregii lumi, în calitatea sa de reprezentant al lui

Christos. La rândul lui, papa a cedat Coroanei Britanice dreptul de folosire executivă a acestor dominioane. Altfel spus, Coroana este directorul executiv, iar Vaticanul este proprietarul. Evident, adevăratul proprietar este cel care controlează Vaticanul din umbră. De aceea îmi place să repet atât de des că Londra este centrul operațional al Frăției. Chiar și deasupra ei se află o putere mai mare, coordonată parțial de la Vatican și parțial din altă parte, dintr-un loc subteran, aflat sub pământul Tibetului și al Asiei sau poate într-o altă dimensiune. Între timp, americanii au fost și continuă să fie sclavii acestei scheme. Pământul celor liberi? Ce glumă proastă! Și încă un lucru: americani, președinții și cei care vă guvernează știu foarte bine aceste aspecte. Trebuie să recunosc că prin aranjamentul său cu papa, regele John a cedat și suveranitatea Angliei. Și cine au fost cei care îl controlau pe John? Templierii.

Dacă știi exact ce dorești să afli, adevărul se găsește, de regulă, în fața ta. Spuneam mai devreme că regele James I și Compania Virginia au decretat că tribunalele penale din Statele Unite se vor afla sub incidența Legii Amiralității, aplicată pe mare. La ce Amiralitate crezi că se refereau? La cea britanică, desigur. Atunci când un tribunal se află sub incidența Legii Amiralității sau maritime, el trebuie să arboreze un steag cu franjuri aurii. Privește toate steagurile din tribunalele penale SUA și suA și vei constata că acestea au franjuri aurii. Același lucru este valabil și în privința multor altor clădiri oficiale. Aceste tribunale penale „americane" funcționează încă sub incidența legii amiralității BRITANICE. Coroana și familiile britanice ale Frăției controlează și la ora actuală tribunalele penale americane, iar nucleul acestui control sunt societățile secrete cu sediul în Temple Bar din Londra, centrul profesiei juridice britanice de pe fosta proprietate a templierilor. Marea Lojă a Francmasoneriei Engleze își

are sediul pe Great Queen Street (Strada Marii Regine - Semiramida/Isis). Încă de la crearea sa, în anul 1717, ea a controlat majoritatea lojilor francmasone din lume. Prin intermediul ei, reptilo-arienii britanici îi controlează pe judecătorii, avocații, polițiștii etc. din SUA, iar prin alte organizații, precum Consiliul pentru Relații Externe și Comisia Trilaterală, manipulează întregul sistem politic american. Judecătorii americani știu foarte bine că tribunalele lor sunt controlate de Legea Amiralității Britanice, dar preferă să păstreze tăcerea și să își încaseze salariile. Șefii filialei americane a Frăției sunt membrii familiei Rockefeller, care o controlează din sediul lor din Londra, ei fiind cei care decid probabil cine va fi Președinte. Altfel spus, cea care decide este Elita din Londra. Regina Angliei, prințul Philip și principalii membri ai familiei regale britanice știu foarte bine aceste lucruri și contribuie la orchestrarea lor. Cine este marele maestru al Lojii Mamă Engleze a Francmasoneriei? Vărul reginei, Ducele de Kent.

Există și o conexiune franceză. Întotdeauna există o asemenea conexiune între Londra și Paris, principalele centre operaționale ale Frăției. Francezii și englezii s-au bătut de multe ori pentru supremație, dar în final nu reprezintă decât cele două fețe ale aceleiași monede. Revoluția Franceză de la 1789 (anul în care George Washington a devenit primul Președinte al SUA) a fost în întregime coordonată de francmasoni și de produsul lor, Illuminati bavarezi. Am explicat în detaliu aceste lucruri în lucrarea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi*. După ce „revoluționarii" au executat-o pe regina Marie Antoinette, fiul de numai un an și ceva al acesteia, Louis, a fost ținut în arest la domiciliu în Templul din Paris. Doi ani mai târziu, el a fost scos afară din Templu într-un coș pentru rufe de către medicul său, dr. Naudin. În locul său a fost lăsat nepotul retardat al marchizului de Jarjayes, care a și

murit în anul 1795. Prințul a fost dus în secret la Palatul Vendee al Prințului Conde, care i-a oferit adăpost. Mai târziu a fost mutat într-o fortăreață de pe malul fluviului Rhin, unde a trăit sub numele de baron de Richemond. În februarie 1804 a ajuns în Anglia, împreună cu fostul trezorier regal al Franței, George Payseur, fiind luat sub protecția sa de regele George III, în timpul căruia s-a desfășurat Războiul American pentru Independență. Prințul și-a schimbat din nou numele în Daniel Payseur, în timp ce George Payseur a devenit George Bayshore. Regele George III i-a dat prințului o navă și i-a acordat 600 de acri de pământ în North Carolina. Când cei doi au ajuns în America, ei au primit ajutor din partea familiei Boddie, înrudită cu monarhia britanică. Înainte de a părăsi Anglia, prințul a cumpărat acțiuni la Compania Virginia. Ajuns în America, el a achiziționat mine de aur, inclusiv Gold Hill Mining Company, pe care a cumpărat-o printr-un om de încredere, George Newman. După inventarea motorului cu aburi, Payseur a început construcția de căi ferate, pe care le închiria apoi companiilor operaționale. A creat, de asemenea, Lancaster Manufacturing Company pentru a produce cheresteaua necesară construcției căilor ferate, precum și Lincolnton Iron Company, care și-a stabilit ulterior sediul în Chicago, creând două filiale: Carnegie Steel și Pullman Standard Company. Pentru a plăti combustibilul pentru locomotive (cel puțin, aceasta este explicația oficială), Guvernul Federal (Compania Virginia, al cărei acționar era Payseur) i-a acordat acestuia tot pământul care se întindea la 33 de metri de o parte și de alta a căilor ferate construite de el. Multe alte terenuri de-a lungul căilor ferate, de dimensiuni mult mai mari, au fost divizate în secțiuni de 18 kilometri pătrați, din care jumătate i-au fost acordate lui Payseur. Așa se face că el și compania sa de căi ferate au ajuns să devină proprietarii a jumătate din terenul

imobiliar al Americii. O mare parte din aceste legi se regăsesc în Baza de Date a Congresului din anul 1854. Aceeaşi Lancaster Railway Co. condusă de Payseur a devenit principalul acţionar - prin intermediul Alabama Mineral Company - al companiilor Coca-Cola, Pepsi, General Motors, Boeing, Ford şi Standard Oil.

După Războiul Civil American din anii 1860, manipulat de Frăţie, toate căile ferate şi proprietăţile imobiliare deţinute de cei care au sprijinit Statele Confederate din sud (care au pierdut războiul) au fost confiscate şi scoase la licitaţie la Wilmington, Carolina de Nord. Ele au fost cumpărate prin nouă intermediari de Daniel Payseur, la preţuri foarte mici. Proprietarii de căi ferate şi guvernul au semnat un Act de Încredere la Nashville, creând sistemul militar al căilor ferate ale Statelor Unite, prin care proprietarii au căpătat monopolul asupra transporturilor şi comunicaţiilor. Toate aceste reglementări sunt şi astăzi în vigoare. Principalul om de încredere şi manager general al lui Payseur era un om înrudit cu Rothschild-zii pe nume Leroy Springs, fost Leroy Springstein. Dovezile indică faptul că Leroy Springs era fratele vitreg al preşedintelui american Abraham Lincoln. După o relaţie cu tatăl lui Springs, o doamnă pe nume Nancy Hanks a dat naştere unui fiu, în anul 1808. Tatăl i-a lăsat prin testament o bucată mare de pământ în Huntsville, Alabama, unui fiu numit Abraham Lincoln. Se pare că zvonurile că Lincoln ar fi fost un Rothschild nu erau cu totul lipsite de temei. Prin anii 1850, din relaţia lui Lincoln cu fiica regelui german Leopold s-au născut două fete gemene, Ella şi Emily. Unul din descendenţii acestei linii genealogice este miliardarul Howard Hughes. Se pare că multe din familiile americane aparent foarte puternice au fost, de fapt, oamenii lui Payseur şi ai Companiei Virginia. Andrew Carnegie a fost un tânăr angajat al companiei siderurgice a lui Payseur, cu care acesta a fondat o nouă companie,

numită Carnegie Steel. Familia Vanderbilt pretinde că deține o locuință la țară numită Biltmore. Acest lucru nu este adevărat. Biltmore a fost construit de familia Payseur ca hotel prin anii 1880, fiind concesionat apoi Vanderbilt-ților pe 99 de ani. Un alt om de încredere al lui Payseur a fost J.P. Morgan, unul din cei mai faimoși industriași și bancheri din istoria SUA. De fapt, nici el nu a fost altceva decât o mască sub care s-au ascuns adevărații deținători ai puterii.

Multe din depozitele de petrol și substanțe minerale din Statele Unite se află pe terenurile deținute în proprietate de companiile de căi ferate, iar drepturile de concesionare a zăcămintelor naturale deținute de Payseur au fost transformate în companii miniere și petroliere, al căror pachet majoritar de acțiuni l-a păstrat. Alte drepturi au fost concesionate companiilor din industria lemnului. După moartea lui Daniel Payseur din anul 1860, fantasticul său imperiu a fost condus de nepotul său, Lewis Cass Payseur, care a continuat să îl extindă în ritm rapid. În anul 1872, una din companiile lui Payseur, Charleston, Cincinnati and Chicago Railroad, a creat o companie de telegrafie numită Western Union. În 1875, aceasta și-a creat o filială numită AT&T, devenită astăzi una dintre cele mai mari companii de telefonie și comunicații din Statele Unite. Charleston, Cincinnati and Chicago Railroad Company este compania-mamă a Băncii Rezervelor Federale, „banca centrală" privată a Statelor Unite. În continuare, imperiul lui Payseur s-a implicat masiv în sistemul bancar. Banca sa din Lancaster a devenit North Carolina Bank, iar apoi Nationsbank. Cea mai mare bancă din Texas, Interfirst, la care unul din directori este George Bush, a fuzionat în anul 1987 cu Republic Bank, rezultând o nouă bancă, First Republic Bank. Aceasta a fost absorbită mai târziu de Nationsbank, care a fuzionat la rândul ei cu Bank of America. Aceste două bănci sunt cele care spală banii din droguri ai

CIA, lucru normal, căci predecesorul CIA, Oficiul pentru Servicii Strategice (OSS), a fost alcătuit din propria rețea de securitate a familiei Payseur, creată de Selma, Rome and Dalton Railroad pentru a proteja sistemul militar al căilor ferate. Este un mecanism incredibil alcătuit din tot felul de rotițe, o încrengătură de familii atotputernice, iar americanii nu au nici cea mai mică idee despre cine sunt cei care îi conduc. Problema este cine i-a condus în tot acest timp pe Payseur-i.

Familia Payseur și-a pierdut între timp controlul asupra imperiului său, dar la putere a rămas același „trib" reptilian. Principalul om de încredere al Payseur-ilor, Leroy Springs, a murit în anul 1931, locul lui fiind luat de fiul său, Elliot. Acesta s-a oferit voluntar să actualizeze sistemul de completare a Registrelor Cadastrale și a subtilizat documentele din tribunalul din Lancaster. Când le-a înapoiat, sute de acte care atestau drepturile de proprietate asupra unor terenuri acordate lui Payseur au fost transferate pe numele lui Elliot Springs (înrudit cu clanul Rothschild, să nu uităm). Este evident că el a făcut ce i s-a spus, pentru a împiedica astfel preluarea imensei averi a lui Payseur de către fiicele acestuia. Pe la începutul anilor '50, Anne, fiica lui Elliot Springs, s-a măritat cu un personaj din lumea crimei organizate din New Jersey, pe nume Hugh Close. Acesta a fost numit președinte al tuturor companiilor Payseur furate de Elliot Springs. Fiica lui Close, doamna Crandall Close Bowles, a devenit directoare a Carolina Federal Reserve Bank. Bătălia pentru controlul fostelor companii Payseur continuă inclusiv la ora actuală, dar deocamdată se pare că sunt controlate de Rothschild-zi. Cei care cred că sunt proprietari de terenuri pe care le-au cumpărat de la companiile de căi ferate vor fi dezamăgiți să afle că actele lor de proprietate nu sunt valabile, căci companiile de căi ferate nu au fost niciodată proprietarele terenurilor. Ele au fost doar concesionate imperiului

Payseur. În final, proprietarul tuturor terenurilor rămâne Compania Virginia.

Franklin Delano Roosevelt, Preşedintele Statelor Unite numit de Frăţie în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, spunea că în politică nimic nu este întâmplător. Totul se petrece pentru că aşa trebuie. La fel stau lucrurile cu evenimentele majore care au permis avansarea Agendei către centralizarea puterii globale, indiferent că a fost vorba de războaie, colapsuri economice, asasinate sau „scandaluri" menite să-i înlăture de la putere pe politicienii care nu au fost de acord să joace după cum li s-a cântat. Cele trei mari războaie care s-au desfăşurat pe solul american au fost: războiul declanşat împotriva nativilor de către coloniştii albi, Războiul pentru „Independenţă" şi Războiul Civil declanşat atunci când statele din sud au dorit să se rupă de uniune în anul 1860. Aşa cum am văzut, războiul împotriva nativilor şi cel de independenţă au fost regizate de Frăţie. Acelaşi lucru este valabil şi în cazul Războiului Civil. Între anii 1841-1845, fruntaşii francmasoni din Europa au participat la şase şedinţe secrete ale Consiliului Suprem, hotărând declanşarea Războiului Civil American, pentru a impune astfel controlul şi mai strâns al reptilo-arienilor asupra Statelor Unite. În centrul acestor conspiraţii s-a situat Lordul Palmeston, secretarul afacerilor externe şi primul ministru al Marii Britanii, inclusiv Mare Patriarh al Francmasoneriei. Pentru a manipula conflictul au fost aleşi doi francmasoni de rang 33 ai ritului scoţian: Cushing, care a operat în nord, alături de unionişti, şi Albert Pike, Comandorul Mare Suveran al Jurisdicţiei de Sud a Ritului Scoţian, care a organizat revolta statelor din sud. Ironia face ca finanţarea revoltei statelor sudice să fie susţinută de bancherii masonici londonezi în urma aranjamentelor lui Cushing, cel care opera în nord! Pike, un satanist care credea în supremaţia rasei ariene (reptilo-ariene), a cerut ajutorul lui

Giuseppe Mazzini, şeful Francmasoneriei Marelui Orient Italian, în urma căruia a rezultat infama operaţiune de crimă organizată numită *mafia*. În anul 1851, Mazzini a început să organizeze campania împotriva sclaviei în întreaga Americă. Francmasonii s-au folosit de aceste grupuri care militau împotriva sclaviei ca acoperire pentru adevăratele lor motivaţii din spatele Războiului Civil. În acest scop, au fost organizate „Loji ale Tinerilor Americani", al căror sediu era Cincinnati Lodge nr. 133. Finanţarea acestora a fost asigurată în principal de bancherul francmason englez şi omul de paie al lui Rothschild pe nume George Peabody, care l-a numit pe J.P. Morgan şef al operaţiunilor financiare din America. După cum îţi aminteşti, Morgan era un fost protejat al lui Daniel Payseur. Oriunde ne-am uita, ne izbim de aceleaşi nume.

Franklin Pierce (strămoşul lui George şi Barbara Bush) a fost ales Preşedinte al Statelor Unite în anul 1853, iar Mazzini a scris că: „Aproape toate numirile în funcţii au fost cele pe care le-am dorit noi". Un astfel de exemplu a fost cel al lui Caleb Cushing în postul de procuror general. Cushing era controlat de francmasoneria engleză şi implicat în comerţul britanic cu opiu prin tatăl său (armator) şi vărul său, John Perkins Cushing. Caleb Cushing a scris foarte multe articole împotriva sclaviei, devenind unul din arhitecţii Războiului Civil, împreună cu Albert Pike. Acesta din urmă fusese profesor la o şcoală din oraşul natal al lui Cushing, Newburyport, Massachussetts, dar locuia acum la Little Rock, Arkansas, oraşul de mai târziu al lui Bill Clinton, unde a şi început să se dezvolte cariera sa masonică. Unul din grupurile cruciale care au stat în spatele declanşării Războiului Civil a fost cel al Cavalerilor Cercului de Aur, cu sediul tot în Cincinnati, Ohio. Printre membrii acestuia se număra infamul tâlhar Jesse James, un mason de grad 33 care a primit de la Albert Pike misiunea de a jefui băncile din nord pen-

tru a asigura o finanțare suplimentară a războiului. Un alt cavaler al Cercului de Aur a fost generalul francmason P.T. Beauregard, cel care a declanșat Războiul Civil prin atacul asupra Fort Sumter din anul 1861. Una dintre cele mai faimoase voci care s-au ridicat împotriva sclaviei a fost aceea a lui John Brown, care a devenit legendar în urma cântecului despre „Trupul lui John Brown". În realitate, acesta era membru al mai multor societăți secrete, inclusiv al francmasoneriei. A devenit maestru mason la Loja Hudson nr. 68 din Hudson, Ohio, pe data de 11 mai 1824, și a făcut parte din rândul Tinerilor Americani ai lui Mazzini. Brown a fost susținut financiar de familia lui John Jacob Astor, un alt membru al liniilor genealogice reptiliene. În timp ce francmasonii se agitau în ambele tabere, după schema devenită clasică, Războiul Civil era pe punctul de a începe. În ianuarie 1857, francmasonul John Buchanan a fost ales Președinte și l-a numit ca secretar însărcinat cu războiul pe francmasonul John B. Floyd. Vicepreședinte era John C. Breckinridge din Kentucky, care a primit inițierea în gradul 33 al ritului scoțian de la Albert Pike pe data de 28 martie 1860. Președintele statelor rebele din sud era francmasonul Jefferson Davies, iar primul stat care s-a retras din uniune a fost South Carolina, sediul Jurisdicției Sudice a Ritului Scoțian, condusă de Albert Pike. Toți conducătorii celorlalte state care s-au retras ulterior au fost francmasoni. În mod semnificativ, deși numai 11 state s-au retras din uniune, steagul confederat avea 13 stele - un număr sacru pentru francmasoni și pentru cavalerii templieri.

Când Abraham Lincoln a devenit Președinte al unioniștilor din nord pe data de 4 martie 1861, cei care i-au oferit finanțare pentru război au fost aceiași oameni care susțineau sudul: bancherii masoni din Londra. Ei au pus totuși o condiție: Lincoln trebuia să fie de acord cu crearea unei „bănci centrale" private a

Americii. Unul din motivele importante ale declanșării Războiului Civil a fost falimentarea Americii pentru smulgerea acordului de creare a acestei bănci. Dar Lincoln a refuzat și a introdus o politică monetară mai adecvată, pe care orice guvern actual ar trebui să o adopte, dacă nu s-ar afla sub controlul bancherilor internaționali. Tot ce a făcut Lincoln a fost să tipărească bani fără dobândă, numiți „bancnotele verzi", cu care și-a finanțat propriul guvern. Președintele John F. Kennedy a dus o politică similară. Acesta este cel mai rău coșmar al bancherilor Frăției, motiv pentru care Lincoln a fost asasinat pe data de 14 aprilie 1865, iar Kennedy pe data de 22 noiembrie 1963. Asasinul lui Lincoln a fost John Wilkes Booth, un francmason de grad 33, membru al Tinerilor Americani ai lui Mazzini. El a fost ales din rândul Cavalerilor Cercului de Aur, finanțat de aceiași bancheri francmasoni din Londra. Operațiunea de prindere a asasinului a fost organizată de francmasonul Edwin Stanton, care a dispus blocarea tuturor drumurilor de ieșire din Washington D.C., cu excepția celui pe care l-a folosit Booth pentru a scăpa. În locul lui a fost ucis un bețiv care semăna vag cu el, iar cadavrul acestuia a fost ars într-un hambar. Cine credeți că l-a descoperit pe acest om? Edwin Stanton însuși, desigur, care l-a și identificat ca fiind Booth. La procesul care s-a ținut în Indianapolis, în iunie 1865, pentru judecarea conspiratorilor care au participat la asasinarea lui Lincoln, câteva din numele citate ca fiind direct implicate au fost: Lord Palmeston, primul ministru al Marii Britanii și francmason de grad 33, care a murit în același an, John Wilkes Booth, francmason de grad 33, Judah P. Benjamin, purtătorul de cuvânt al bancherilor londonezi care au ordonat asasinatul și Jacob Thompson, fost secretar de stat al afacerilor interne, care a retras 180.000 de dolari de la Banca din Montreal, Canada, pentru a finanța întreaga operațiune. Cavalerii

Cercului de Aur au fost expuşi, aşa că Pike s-a decis să le schimbe numele. El i-a numit... Ku Klux Klan, faimoasa organizaţie satanistă ai cărei membri îmbrăcaţi în robe albe au terorizat decenii la rând populaţia neagră a Americii. Numele lor provine de la cuvântul grecesc *kuklos,* care înseamnă „cerc". Pike s-a născut în Boston, în anul 1809, şi a fost educat la Universitatea Harvard. A devenit Mare Comandor al Francmasoneriei Americane şi mare maestru al lojii de rit scoţian din Little Rock, Arkansas, din care avea să facă parte mai târziu şi Bill Clinton. Când Pike a murit în anul 1891 în Washington D.C., funeraliile s-au ţinut în Templul Francmason, la miezul nopţii, cu pereţii drapaţi în întregime în negru. Acest om a fost întreaga sa viaţă un satanist. El este considerat şi la ora actuală un „zeu" al francmasonilor, statuia sa fiind ridicată chiar lângă sediul poliţiei din Washington, în apropiere de Colina Capitoliului.

Înainte de moartea lui Lincoln, Congresul controlat de francmasoni a votat Legea Băncii Naţionale, în urma căreia a fost înfiinţată o bancă naţională federală cu puterea de a emite bancnote SUA. Acestea erau împrumutate guvernului contra unei dobânzi de către bancherii masoni. Se pare că aceştia au supravieţuit „bancnotelor verzi" ale lui Lincoln, iar arhitectul acestei legi, secretarul trezoreriei Salmon P. Chase, a fost considerat un erou atât de mare, încât francmasonii şi-au numit chiar una din principalele bănci cu numele lui: Chase Bank (actualmente Chase Manhattan), controlată - cel puţin la nivel oficial - de David Rockefeller. Cred că v-aţi convins deja că marile evenimente care au divizat lumea şi au provocat conflicte constante, războaie etc. au fost coordonate de aceeaşi sursă şi au urmărit aceeaşi Agendă. Toate se leagă de aceiaşi oameni.

Povestea creării Statelor Unite este legată şi de conflictul din Irlanda de Nord. Eroul principal este un

naturalist şi chimist pe nume dr. Edward Bancroft, prieten apropiat al lui Benjamin Franklin, cel care a finanţat admiterea lui Bancroft la Societatea Regală din Londra, masca „ştiinţifică" a Frăţiei. Mai târziu, acesta a devenit secretarul particular al lui Franklin la Paris (centrul reţelei de spionaj a Frăţiei) şi a aderat la loja elitistă „Nouă Surori", al cărei mare maestru era Franklin. În anul 1779, Bancroft a condus o misiune secretă în Irlanda, iar un an mai târziu, Lordul Stormont, ambasadorul Marii Britanii în Franţa, l-a informat pe rege că o delegaţie irlandeză l-a vizitat în secret la Paris pe regele Ludovic XV pentru a-i propune o Irlandă independentă. Ambasadorul i-a transmis regelui că: „Toţi delegaţii aveau legătură cu Franklin...". În anii care au urmat s-a creat o societate secretă a Frăţiei numită Societatea Irlandezilor Uniţi, care a inclus printre membrii ei oameni ca Lordul Edward Fitzgerald şi Wolfe Tone. Toate acestea se petreceau înainte de revoltele irlandezilor din 1798 şi 1803, care au declanşat un conflict ce continuă şi astăzi. După cum vedeţi, aceeaşi Frăţie este implicată în toate evenimentele majore ale lumii. Simon Bolivar, fondatorul Republicii Bolivia din America de Sud şi eliberatorul Venezuelei, Noii Granade, Ecuadorului şi Republicii Peru, a fost membru al Lojii spaniole Cadiz şi maestru al lojii „Nouă Surori" din Paris. Din această lojă au mai făcut parte Benjamin Franklin, scriitorul Voltaire şi alţi revoluţionari francezi. George Washington i-a trimis lui Bolivar, în semn de respect, un medalion cu o şuviţă din propriul său păr, prin intermediul revoluţionarului franco-american Lafayette.

America - un pământ al libertăţii? Ce glumă sinistră!

Secțiunea de ilustrații

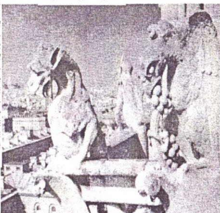

Statuie a Șarpelui Zburător aflată în centrul Templului Baroului din Londra, amplasat pe fostul teren al templierilor din centrul capitalei, care găzduiește la ora actuală câteva din cele mai importante societăți secrete din cadrul Frăției Babiloniene.

Dragonul și crucea de foc care decorează intrarea în districtul financiar londonez numit City, unul din cele mai importante centre ale Frăției de pe planeta noastră. Crucea roșie pe un fundal alb era simbolul soarelui la fenicieni. Ea apărea în logo-ul templierilor și figurează și la ora actuală pe steagul Angliei.

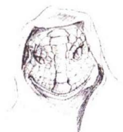
Statuia unei reptile găsite în mormintele populației Ubaid, care a trăit până în jurul anului 4000 î.Ch. pe teritoriul actual al Irakului. Atât mama cât și copilul pe care il ține în brațe au trăsături reptiliene, asemănătoare cu ale unei șopârle. Această cultură a existat înaintea cataclismului provocat de Venus, care i-a silit probabil pe reptilienii supraviețuitori să se retragă sub pământ sau într-o altă dimensiune.

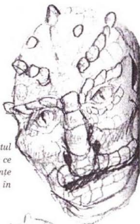

Întreaga fațadă a catedralei Notre Dame din Paris este acoperită cu gargui și șerpi zburători. Mulți dinte aceștia sunt versiuni la scară redusă ale simbolurilor în formă de șerpi găsite în locurile în care au trăit cândva mayașii, o populație străveche din Mexic. Garguii sunt simboluri ale reptilienilor și au fost aleși de societățile secrete ale Frăției, în special de cavalerii templieri, ca elemente de „decor" pentru nenumărate biserici, catedrale, conace ale liniilor genealogice aristocratice și alte clădiri.

Calul alb de la Uffington, din Wiltshire, datat 3000 î.Ch., perioada în care fenicienii au sosit în Anglia. Calul alb era unul din simbolurile solare ale fenicienilor.

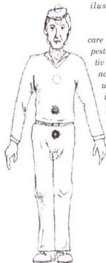

Clive Burrows, artistul din Isle of Wight, care arată ce percep oamenii care văd fiinţe umane schimbându-şi forma în reptile. Astfel de imagini apar frecvent în rândul oamenilor politici, al marilor bancheri, oameni de afaceri, şefi militari etc.

Alte ilustraţii ale lui Clive Burrows, care arată modul în care se suprapun imaginile unor reptile peste cele ale oamenilor, fără să ocupe efectiv trupurile acestora. Burrows a desenat aceste ilustraţii ascultând descrierile unuia din nenumăraţii oameni pe care i-am cunoscut şi care mi-au declarat că percep imaginea reptilelor din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Acestea par să se ataşeze de oameni la nivelul celor două chakre inferioare.

Imagini obținute prin amabilitatea lui Mark Cottier și Farah Zeidi

Imagini străvechi de pe fațada templului din Saqqara, în Egipt, care îl prezintă pe unul din „zeii" acestora, care seamănă uimitor de bine cu descrierile „rasei șerpilor". Personal, mi se pare chiar că are aripi, la fel ca draconienii înaripați.

Pictura realizată de Credo Mutwa, înfățișând rasa de reptilieni Chitauri, care, spune el, au manipulat de milenii Africa și întregul Pământ .

Simboluri ale amestecării raselor extraterstre și umane, după cum sunt redate pe „colierul" lui Credo Mutwa. Acesta are o vechime de cel puțin 500 de ani, probabil o mie sau mai mult afirmă el. Extratereștrii sunt prezentați simbolic pentru că oamenilor li s-a spus că vor muri dacă vor revela modul în care arătau "zeii"...

... iar colierul mai prezintă o farfurie zburătoare, despre care Credo Mutwa spune că reptilienii Chitauri o utilizau în urmă cu mii de ani.

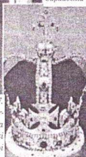

Papa cu „pălărie în formă de cap de pește", simbol al zeului babilonian Nimrod.

Porumbei pe sceptrele monarhilor britanici. Porumbelul este un simbol al reginei Semiramida, partenera lui Nimrod în religia babiloniană. De remarcat și folosirea crucilor malteze, descoperite în peșterile din fostul ținut fenician numit Capadochia (actualmente Turcia).

Crucea malteză apare și pe Coroana regilor Angliei...

...dar și pe uniforma naziștilor. Fanaticii lui Hitler obișnuiau să poarte, de asemenea, simbolul craniului și al celor două oase încrucișate, svastica inversată (un simbol fenician al soarelui) și vulturul, simbol derivat din pasărea-soarelui (Phoenix), egiptean-feniciană.

O scenă din Bohemian Grove din 1957. Vorbitorul este Glenn Seaborg, descoperitoul plutoniului iar în laterale sunt la acea vreme actorul Ronald Reagan și politicianul Richard Nixon. Cei doi membrii ai ritualurilor elitiste au devenit președinți ai Statelor Unite ale Americii. Președinții nu sunt aleși, ei sunt selectați.

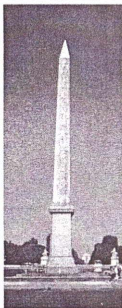

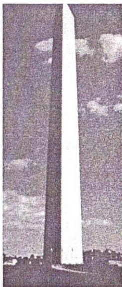

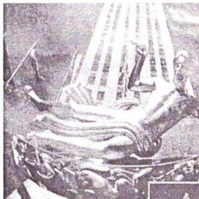
Londra, Paris și Washington, la fel ca multe alte orașe importante, au fost concepute ținând cont de legile geometriei sacre, având numeroase monumente și clădiri similare. În ele predomină în special domurile și obeliscurile. În aceste ilustrații vă prezentăm (de la stânga la dreapta): catedrala St. Paul (Londra), Panteonul (Paris) și Clădirea Congresului (Washington)...

...dar și (de la stânga la dreapta): obeliscul egiptean numit Acul Cleopatrei, din Londra, obeliscul din Luxor, amplasat în Place de la Concorde, în Paris, și monumentul lui Washington din Washington D.C.

Flacăra eternă este simbolul clasic al Frăției Babiloniene. Ilustrația de față, în care flacăra este ținută de eroul babilonian Prometeu, apare la Centrul Rockefeller din New York.

...dar poate fi văzută și pe statuia Libertății aflată pe o insulă din Portul New York (stânga); și imaginea în oglindă a acesteia, pe o insulă din mijlocul râului Sena, în Paris (dreapta).

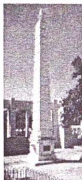

Flacăra este folosită de Frăție ca semnătură după asasinatele sale. O asemenea flacără a fost plasată pe mormântul Președintelui Kennedy din cimitirul Arlington (jos). Francmasonii au ridicat un obelisc cu o flacără în vârf în Dealey Place, în apropiere de locul în care a fost ucis.

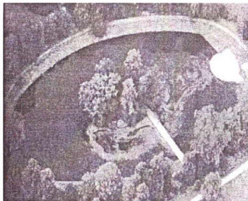

O copie a flăcării din mâna Statuii Libertății, plasată pe o pentagramă neagră, figurează deasupra intrării în tunelul Pont de l'Alma din Paris, în interiorul căruia a murit prințesa Diana. Pe insula în care a fost „îngropată" este plasată, de asemenea, o flacără.

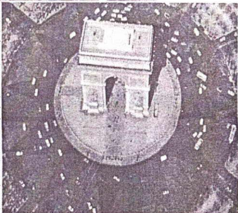

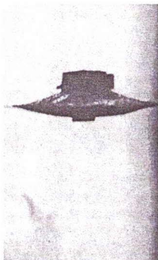
Insula pe care se spune că este îngropată Diana, de pe lacul conacului ancestral al familiei Spencer din Althorp Park, Northamptonshire. Insulele, lacurile și crângurile reprezintă simboluri fundamentale ale zeiței antice Diana.

Arcul de Triumf, simbol al soarelui situat în centrul structurii geometrice sacre după care a fost construit Parisul. 12 drumuri se încrucișează formând o „Stea" sau un cerc în formă de stea, pe care pot fi văzute chiar punctele prin care trece soarele. Arcul comunică în linie dreaptă cu Champs Elysees, traseu pe care sunt plasate și alte arcuri, obeliscul din Luxor (situat în Place de la Concorde) și enorma piramidă neagră din sticlă ridicată în curtea Muzeului Luvru.

Convoiul de mașini al Președintelui Kennedy în Dealey Plaza în momentul în care a fost împușcat, pe data de 22 noiembrie 1963 – la exact 656 de ani de la ziua în care a început măcelul împotriva templierilor. De remarcat că mașina Președintelui nu este însoțită de gărzi de securitate, în timp ce cea din spatele ei are patru gărzi! Niciun asasinat politic nu este o întâmplare, ci un

O invazie extraterestră? Nu, o manipulare a Frăției. Se pretinde că această imagine este VRIL-7, una din „farfuriile zburătoare" ale naziștilor, creată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și perfecționată ulterior în Statele Unite (și nu numai).

Din nou obeliscul și domul. Imagine surprinsă de un artist a clădirii Canary Wharf din spatele râului Tamisa. Aceasta este cea mai înaltă clădire din lume, iar în fața ei se află noul Dom al Mileniului. Nu este deloc o coincidență faptul că meridianul Zero (Greenwich) trece în imediata apropiere a acestui punct.

CAPITOLUL 8

Bani din nimic

Inițiații și fruntașii Frăției Babiloniene conduc la ora actuală politica mondială, sistemul bancar global, afacerile, serviciile secrete, forțele de poliție, armata, sistemul educațional și mass-media. Din perspectiva controlului global, cel mai important sistem din toate acestea este cel bancar, care permite crearea și manipularea banilor.

Schema financiară a Frăției este cât se poate de simplă, fiind aplicată cu aceeași eficiență din perioada Sumerului și a Babilonului până în zilele noastre. Ea constă în crearea de bani care nu există și împrumutarea lor către populație și către firme în schimbul unei dobânzi. Sistemul permite îndatorarea masivă a guvernelor, firmelor și populației și, implicit, controlul lor. Pentru ca sistemul să poată funcționa, cel mai important lucru este ca bancherii să obțină permisiunea de a împrumuta altora bani pe care nu-i au. Iată cum funcționează acest sistem: dacă eu sau tu avem un milion de lire sterline, putem împrumuta altcuiva acești bani. Este cât se poate de simplu. În schimb, dacă o bancă are un milion de lire sterline, ea poate împrumuta altora o sumă de zece ori mai mare (ba chiar mai mult), percepând dobânzi la sumele împrumutate. Dacă doar o parte din oamenii care au bani depozitați în bănci s-ar repezi simultan să și-i retragă, băncile ar fi nevoite să își închidă porțile, căci nu ar avea de unde să le înapoieze acești bani. Banii din bănci sunt un mit, un fel de sugestie colectivă. Atunci când intri într-o bancă și ceri un împrumut, banca nu tipărește nici măcar o singură bancnotă și nu bate nici măcar o singură monedă nouă. Tot ce face ea este să introducă o sumă de bani în contul tău. Începând din

acel moment, ea începe să-ți perceapă însă o dobândă, la o sumă care nu există decât într-un registru sau pe monitorul unui calculator. Dacă nu îți plătești o singură rată din acest împrumut inexistent, banca îți poate lua însă averea, casa, mașina, terenul și alte posesiuni cât se poate de reale, până la valoarea estimată a cifrei introduse pe ecranul calculatorului. Mai mult decât atât, dat fiind că nu guvernele controlează circulația banilor pe piață, ci băncile private, prin împrumuturile pe care le acordă, ele sunt cele care controlează, de fapt, câți bani există în circulație. Cu cât fac mai multe împrumuturi, cu atât mai mulți bani circulă pe piață. Care credeți că este diferența dintre o perioadă de boom economic (prosperitate) și una de recesiune (sărăcie)? Nu există decât o singură diferență: cantitatea de bani aflată în circulație. Atât. Prin acest sistem, băncile private, controlate de aceiași oameni, decid câți bani trebuie să fie în circulație. Ele pot crea perioade de avânt economic sau de recesiune la comandă. La fel se petrec lucrurile pe piețele bursiere, unde acești oameni pun în mișcare trilioane de dolari pe zi pe piețele financiare și bancare, decizând așa cum doresc care acțiuni vor urca și care vor coborî, ce companii se vor extinde și care vor da faliment. Crahurile bursiere nu se petrec întâmplător, ci intenționat.

Cea mai mare parte a „banilor" aflați în circulație nu sunt bani fizici, adică monede și bancnote, ci simple cifre care trec dintr-un cont în altul, pe cale electronică, în sistemul de calculatoare, prin intermediul transferurilor de bani, al cardurilor de credit și al cecurilor. Cu cât în circulație există mai mulți bani (electronici sau fizici), cu atât mai intensă este activitatea economică, cu atât mai multe bunuri și servicii pot fi cumpărate și vândute, cu atât mai mari sunt salariile oamenilor și cu atât mai multe sunt locurile de muncă. Una din schemele operaționale preferate ale elitei financiare a reptilo-arienilor a fost însă dintotdeauna crearea unui

boom economic prin acordarea unui număr foarte mare de împrumuturi, urmată de dezumflarea balonului. Economiştii plătiţi cu salarii exorbitante şi corespondenţii economici ai diferitelor mijloace mass-media îţi vor spune (marea majoritate neavând habar de ce se întâmplă în realitate) că perioadele de avânt urmate de cele de recesiune fac parte dintr-un „ciclu economic" natural. Vorbe în vânt. Întregul sistem este o manipulare sistematică aplicată de Frăţie cu scopul de a fura bogăţia reală a acestei lumi. În timpul perioadelor de avânt economic foarte mulţi oameni se îndatorează masiv. Un mediu economic dinamic înseamnă că firmele împrumută mai mulţi bani pentru a-şi cumpăra tehnologie, cu scopul de a produce mai mult, răspunzând astfel cererii din ce în ce mai mari. La rândul ei, populaţia se împrumută mai mult de la bănci pentru a-şi cumpăra case mai mari, maşini mai puternice şi mai scumpe etc., pentru că au încredere în viitorul lor economic. La momentul oportun, principalii bancheri, coordonaţi de societăţile secrete, ridică ratele dobânzilor pentru a suprima cererea pentru noi împrumuturi. Efectul acestor măsuri restrictive echivalează cu reducerea banilor aflaţi în circulaţie pe piaţă. În acest fel, cererea pentru produse scade, la fel ca şi numărul locurilor de muncă, întrucât nu mai există suficienţi bani pe piaţă pentru a genera un mediu economic dinamic. Oamenii şi firmele nu mai câştigă suficienţi bani pentru a-şi plăti creditele contractate anterior şi intră în faliment. Băncile le iau averea reală, afacerile, casele, terenurile, maşinile şi celelalte posesiuni, pentru că nu şi-au plătit împrumuturile care nu au fost de la bun început altceva decât nişte cifre tipărite pe un ecran. Aceste cicluri continuă de mii de ani, dar s-au accentuat mult în ultimele secole, aspirând întreaga avere a populaţiei şi plasând-o în mâna celor care controlează sistemul bancar - liniile genealogice reptiliene. Principiul se aplică inclusiv guvernelor şi ţărilor. În loc

să-și creeze propriii lor bani, fără să plătească dobânzi pentru ei, guvernele îi împrumută de la băncile private și își plătesc ratele și dobânzile aferente prin impozitarea populației. Sumele uriașe pe care le plătim ca taxe și impozite se întorc la băncile private pentru a plăti niște credite pe care guvernul le-a făcut în condițiile în care își putea tipări propriii bani, fără dobânzi! De ce nu face acest lucru? Pentru că Frăția controlează în egală măsură guvernele și băncile.

Ceea ce numim astăzi „privatizare" înseamnă vânzarea activelor statului pentru a preîntâmpina falimentul acestuia din cauza ratelor și dobânzilor neplătite. Îndeosebi țările din lumea a treia cedează marilor bănci controlul asupra terenurilor și resurselor lor, căci nu își pot plăti creditele imense pe care le-au făcut de multe ori la presiunile acelorași bănci și instituții internaționale. Sărăcia și conflictele continue nu trebuie neapărat să fie o caracteristică a lumii în care trăim; ele sunt manipulate de Frăție pentru că servesc Agendei sale. Cavalerii templieri au folosit exact acest mecanism atunci când au pus bazele sistemului bancar modern prin secolele XII-XIII. La fel a operat înaintea lor sistemul pus la cale de Nobilimea Neagră din Veneția. La ora actuală, manipularea financiară a lumii este coordonată de „băncile centrale" din fiecare țară, care par să lucreze independent, dar de fapt colaborează între ele pentru atingerea scopului comun. Păianjenul aflat în centrul acestei imense rețele financiare mondiale a fost Banca Angliei, înființată cu acordul regelui impus de Nobilimea Neagră, Wilhelm de Orania. Mai recent, de prin anii 1930, acest rol a fost preluat de Banca pentru Reglementări Internaționale cu sediul la Geneva, în Elveția. La fel ca și în cazul Băncii Angliei, băncile centrale ale diferitelor state au fost înființate cu acordul descendenților familiilor bancare reptiliene din Genova și Veneția.

Rothschild-zii

Una din liniile genealogice reptilo-ariene provenite din imperiul khazar (în Munții Caucaz) este cea a familiei Rothschild. Membrii de frunte ai acesteia sunt reptilieni cu sânge pur, care ocupă în mod deliberat forme fizice umane. Este imposibil să analizezi manipularea financiară globală fără să faci referire la clanul Rothschild. Aceștia și-au schimbat numele din Bauer în Rothschild și s-au aflat în centrul operațiunilor de manipulare globală din secolul al XVIII-lea și până în prezent, din sediul lor de la Frankfurt. Dinastia bancară a Rothschild-zilor a fost creată de Mayer Amschel Bauer. Familiile reptiliene își schimbă tot timpul numele pentru a-și ascunde originile, scop în care îi ajută foarte mult primirea sau inventarea de noi titluri. Astfel, Bauer și-a schimbat numele în Rothschild, care provine de la scutul roșu *(rotes schild* în limba germană) care atârna deasupra porții casei sale din Frankfurt. Încă din cele mai vechi timpuri ale Frăției, roșul a fost culoarea care a simbolizat revoluția, motiv pentru care revoluționarii ruși au fost numiți Roșii. Pe scutul lui Rothschild se afla o hexagramă, Steaua lui David sau Sigiliul lui Solomon, simbol care se regăsește astăzi pe steagul Israelului. Oamenii cred că acesta este un simbol evreu, datorită numelui său și celor care îl folosesc, dar nici vorbă de așa ceva. Un astfel de simbol al fost descoperit pe podeaua veche de 1200 de ani a unei moschei musulmane din Tel Aviv. În lucrarea sa, *Steaua cu șase colțuri,* scriitorul evreu O.J. Graham afirmă:

> „...steaua cu șase colțuri a apărut în ritualurile păgâne egiptene, fiind preluată apoi de cultul zeiței Ashtoreth și al zeului Moloh... A fost preluată apoi de artele magice, a fost folosită de vrăjitoare [inclusiv de magicienii arabi, druizii și sataniștii]... până când a fost introdusă în Cabala de Isaac Luria, un cabalist din secolul al XVI-lea, de unde a preluat-o Mayer Amschel Bauer, care și-a schimbat numele în funcție

de acest simbol, apoi de sioniști, de Knesset-ul [parlamentul] noului stat Israel, a fost pusă pe steagul Israelului și a fost adoptată de organizația medicală a acestui stat, echivalentă cu Crucea Roșie".

Așadar, însuși numele lui Rothschild provine dintr-un simbol ezoteric antic asociat cu zeul egiptean Moloh (Nimrod), „zeul" sacrificiului. Hexagrama nu a început să fie folosită de ierarhia evreilor ca simbol național decât după apariția Rothschild-zilor și nu are nimic de-a face cu „Regele David", lucru cunoscut foarte bine de liderii evrei. Ea a fost pusă pe steagul Israelului pentru că acest stat nu este pământul evreilor, ci al Rothschild-zilor și al celor care le dictează acestora de pe niveluri încă și mai înalte ale ierarhiei piramidale a Frăției. Aceștia sunt cei care au creat statul Israel și care îl controlează. Apropo, scutul roșu folosit ca emblemă de Armata Salvării a fost inspirat după cel al lui Rothschild.

Frankfurt, orașul în care a apărut dinastia Rothschild, a fost locul în care banii de hârtie au devenit populari și în care este situată astăzi Banca Centrală Europeană. Aceasta permite câtorva bancheri nealeși de cineva să stabilească ratele dobânzilor pentru toate țările Uniunii Europene care folosesc moneda unică europeană. Există un citat celebru atribuit lui Mayer Amschel Rothschild, care spune: „Dați-mi controlul asupra monedei unei națiuni și nu-mi pasă cine face legile". Mayer Rothschild s-a însurat cu Gutele Schnaper (care avea 16 ani la acea dată). Cei doi au avut zece copii, cinci băieți și cinci fete, care au fost trimiși să creeze filiale ale dinastiei la Londra, Paris, Viena, Berlin și Napoli. Copiii Rothschild au făcut căsătorii din interes, infiltrându-se astfel în nobilimea europeană, dar s-au căsătorit și între ei, la nivel de veri primari, pentru a nu-și dilua prea mult sângele reptilian și puterea casei Rothschild. Testamentul lui Mayer indica

expres acest lucru, inclusiv faptul că afacerile trebuiau conduse de membrii de sex masculin ai familiei, iar conturile trebuie păstrate în cel mai strict secret. Testamentul le-a exclus complet pe fiicele Rothschild, inclusiv pe soții și copiii acestora, de la dreptul de a participa la afacerea familiei sau de a ști ceva despre ea. De aceea, simplul fapt că cineva se numește Rothschild nu înseamnă automat că este satanist sau că știe ce se întâmplă. Eu vorbesc strict de cei aflați la vârful imperiului, lucru valabil și pentru celelalte familii pe care le-am pomenit în această carte. Marea majoritate a membrilor acestor familii ar fi șocați dacă ar afla ce se întâmplă în jurul lor. Nu îmi propun să dezlănțui în niciun caz o „vânătoare de vrăjitoare" împotriva tuturor celor care poartă aceste nume de familie, și nici măcar împotriva rasei reptiliene în general. Nu doresc să-i expun decât pe cei care poartă în mod responsabil vina pentru ceea ce fac, nu și pe marionetele inocente care se întâmplă să fie în familiile lor sau să poarte același nume.

Mayer Rothschild a devenit bancher și om de încredere al prințului William IX de Hesse-Hanau, un alt membru cu sânge reptilian al Nobilimii Negre. Cei doi mergeau la ședințele francmasone împreună. Potrivit cărții *Evreii și francmasonii din Europa (1723-1939)*, fratele mai mic al lui William, Karl, a fost acceptat ca șef al francmasoneriei germane, iar membrii dinastiei Hesse s-au implicat activ într-un grup de elită numit Stricta Respectare. Mai târziu, grupul și-a schimbat denumirea în Cavalerii Benefici ai Orașului Sfânt, fiind cunoscuți în Germania și sub numele de Frăția Sfântului Ioan Botezătorul (un cod pentru Nimrod). În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Casa de Hesse a fost de partea lui Hitler, iar prințul Philip von Hesse a fost unul din mesagerii dintre Hitler și Mussolini. După ce au preluat tronul britanic, William și Rothschild au făcut avere închiriind trupele lui Hesse

germanilor din Hanovra. Mulți din soldații care au luptat de partea „Angliei" în Războiul American pentru Independență au fost mercenari germani ai lui William. Acesta era nepotul regelui englez George II, fiind deci un strămoș al reginei Elisabeta a II-a. Pe o altă linie genealogică, el este înrudit cu prințul consort (soțul reginei) Philip. Numai Dumnezeu știe câți reptilieni din linia genealogică Hesse există la ora actuală, căci se crede că William singur a fost tatăl a cel puțin 70 (da, 70) de copii, făcuți cu diferite partenere. Când o fi avut timp? Acesta este un alt aspect important: moștenitorii oficiali ai liniilor genealogice sunt cei născuți din căsătoriile aranjate ale acestora, dar în afara lor mai există mii de bastarzi, care nu poartă numele familiei, dar a căror linie genealogică este urmărită cu aceeași atenție ca și cea a moștenitorilor oficiali, Frăția știind exact cine sunt acești oameni. Ea este foarte interesată să știe pe cine poate conta și cine sunt cei care pot fi posedați cel mai ușor din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Așa se explică, de pildă, fișele genetice extrem de detaliate ale mormonilor, care reprezintă o altă operațiune a Frăției la nivel înalt. De aceea, chiar dacă există oameni aflați la putere care par să nu aibă legături de rudenie cu aceste familii, puteți fi absolut siguri de contrariu. Anumiți cercetători cred că Bill Clinton este înrudit cu Rockefeller, în condițiile în care se trage cu siguranță din monarhia britanică, din cea scoțiană și din regele Franței Robert I. Contele de Saint Germain, devenit la ora actuală un personaj „mesianic" pentru mulți adepți New Age, a fost prieten cu William de Hesse-Hanau și cu fratele acestuia, Karl. Se spune că acesta din urmă ar fi afirmat că alchimistul și magicianul Saint-Germain a fost crescut de familia Medici (Nobilimea Neagră) în Italia. Mulți adepți New Age din zilele noastre vorbesc de o Mare Frăție Albă a „sufletelor alese", din rândul cărora face parte și Saint-Germain, care îi „ghidează" prin intermediul

unor mediumi, vorbindu-le de apropiata transformare. Aceasta este doar o altă operație de control al minții coordonată de Frăție pentru a devia direcția către care sunt orientați adepții New Age, împiedicându-i să acționeze coerent în sensul unei transformări adevărate.

Agitația politică stârnită de Napoleon Bonaparte l-a făcut pe William de Hesse-Hanau să fugă o vreme în Danemarca, timp în care fiul mai mare al lui Mayer, Nathan Rothschild, un alt francmason, la fel ca și ceilalți, a furat 600.000 de lire sterline din banii cu care trebuiau plătiți soldații mercenari. El i-a dus la Londra, unde a creat Banca Rothschild din acest oraș. Averea pe care a făcut-o finanțând războiul lui Wellington împotriva lui Napoleon și prin alte „investiții" manipulate a constituit temelia dinastiei de mai târziu. Atât Welington cât și Napoleon au fost manipulați și finanțați de aceiași oameni, printre care se număra și fratele lui Napoleon, un mare maestru francmason. Așa cum recunosc de multe ori chiar propriile lor povești de familie, Rothschild-zii au finanțat, de regulă, toate taberele care luptau în diferitele războaie. Ei începeau prin a crea bazele pentru declanșarea acestor războaie, prin societățile secrete sau prin serviciul secret propriu, care continuă să existe și la ora actuală. Se numește Mossad și este considerat în mod oficial serviciul secret al Israelului, dar numele real al acestui stat este Roth-rael, iar cel al Mossadului: Roth-sad. Anka Muhlstein, autoarea evreică a cărții *Baronul James, Ascensiunea Rothschild-zilor francezi*, afirmă aici că serviciul secret al familiei obișnuia să folosească literele ebraice drept coduri secrete. Ebraica a fost una din limbile sacre predate în școlile misterelor egiptene, de unde provine o mare parte din cunoașterea Frăției, pe lângă cunoașterea străveche din Asia și Orientul Îndepărtat la care au avut acces liniile genealogice khazare. Rețeaua de comunicații a Rothschild-zilor era mai

rapidă decât a oricărui guvern, iar unul din exemplele cele mai faimoase de manipulare în stil „Rothschild" a fost răspândirea zvonului că Welington ar fi pierdut bătălia de la Waterloo din anul 1815 împotriva lui Napoleon, care a provocat un crah la bursa londoneză, timp în care Rothschild-zii au cumpărat sub acoperire cantități uriașe de acțiuni la prețuri de nimic. Când a sosit vestea că Wellington câștigase de fapt bătălia, bursa a explodat, iar Rothschild-zii s-au îmbogățit peste noapte. Atunci când controlezi mass-media, politicienii și bursa, așa cum fac Rothschild-zii, să faci avere sau să pornești un război devine o floare la ureche. Prețul mondial al aurului este stabilit și la ora actuală din birourile lui N.M. Rothschild, iar bursele din întreaga lume sunt controlate de Frăția Babiloniană prin intermediul familiilor de bancheri de genul Rothschild-zilor. De aceea, dacă auzi de un crah bancar într-o țară din Orientul Îndepărtat, poți fi sigur că acest lucru convine Agendei Frăției. Un alt mecanism al ciclurilor pe care le controlează Frăția constă în a-i încuraja pe oameni să investească la bursele de capital până când companiile cotate devin masiv supraevaluate. Frăția sparge apoi piața (vânzându-și acțiunile cu puțin înainte), iar majoritatea oamenilor își pierd banii. Invers, când bursa se prăbușește, Frăția cumpără cantități masive de acțiuni devalorizate. Apoi, bursa o ia din nou în sus, la fel și valoarea acțiunilor recent achiziționate, iar averea nemăsurată a Frăției nu încetează să crească. Întregul mecanism este o manipulare pusă la cale pentru a împlini scopul central al reptilienilor: dobândirea controlului total.

Declanșarea războaielor este un instrument perfect de făcut avere și de schimbat *status quo*-ul. Nu trebuie decât să împrumuți ambele tabere pentru a finanța războiul, apoi să le oferi noi credite pentru a-și reclădi societățile devastate. Obții astfel controlul asupra guvernelor acelor țări și îți mărești simultan și averea.

Acest control şi această putere îţi permit apoi să construieşti o nouă societate, conform agendei tale, după distrugerea vechii structuri sociale prin războiul declanşat chiar de tine. Aşa-zisele *Protocoale ale Înţelepţilor Sionului* au fost descoperite în secolul al XIX-lea şi descriu în detalii incredibile evenimentele şi metodele de manipulare la care am asistat în secolul al XX-lea. Aceste documente au fost în mare parte creaţia Rothschild-zilor şi a reptilo-arienilor. În realitate, ele nu sunt Protocoale ale unor Înţelepţi ai Sionului, ci ale SIONULUI pur şi simplu, ale Soarelui, respectiv ale Prioriei Sionului. Toate dezinformările şi agresiunile la care au fost supuşi cei care au făcut publice aceste Protocoale - inclusiv eu - arată disperarea Frăţiei de a le discredita în faţa opiniei publice. Protocoalele spun prea multe lucruri pe şleau. Hitler s-a folosit de ele pentru a justifica parţial oprimarea evreilor, dar cel care i le-a dat a fost un agent khazar al lui Rothschild pe nume Alfred Rosenberg. După părerea mea, Protocoalele nu sunt „evreieşti", aşa cum au ajuns să fie interpretate de oameni. Ele sunt opera reptilo-arienilor şi au fost făcute intenţionat să pară „evreieşti", pentru ca oamenii să nu-şi dea seama cine se ascunde în spatele lor. Pentru informaţii suplimentare referitoare la aceste Protocoale, îţi recomand lucrarea mea, *Şi adevărul vă va face liberi*, precum şi cartea *Revolta roboţilor*.

Rothschild-zii au devenit una din familiile situate în centrul Agendei financiare şi politice a Frăţiei. După ce s-au ocupat de evenimentele din Europa, ei s-au extins în America, Africa de Sud, iar apoi în întreaga lume. Toate capetele încoronate ale Europei le-au fost îndatorate, inclusiv dinastia reptiliană habsburgică, aparţinând Nobilimii Negre, care a condus Sfântul Imperiul Roman timp de 600 de ani. Rothschild-zii au preluat, de asemenea, şi controlul asupra Băncii Angliei. Ori de câte ori a existat un război, ei s-au

ascuns în spatele lui, creând din culise conflictul și finanțând toate taberele implicate. Capii familiei Rothschild nu sunt evrei, ci reptilieni care au trimis milioane de evrei la moarte, pentru a-și împlini ambițiile bolnave. Au fost asociați apropiați ai Casei de Windsor și au controlat oameni ca Edward VII, marele maestru al francmasoneriei engleze. Edward era fiul reginei Victoria și al prințului francmason german Albert. Mountbatten-ii (foștii Battenberg-i germani) sunt rude de sânge cu Rothschild-zii, Lordul Louis Mounbatten fiind cel care a aranjat căsătoria reginei Elisabeta a II-a cu nepotul său, prințul Philip, unind astfel două linii genealogice reptiliene aparținând Nobilimii Negre. Mountbatten a fost inclusiv mentorul prințului Charles. Cunosc victime ale unor ritualuri satanice care mi-au spus că printre cei care i-au chinuit s-a numărat și Lordul Mountbatten, lucru care nu mă surprinde deloc. Rothschild-zii și Bauer-ii (sau Bower-ii) au fost maeștri în arta satanismului, fiind, la fel ca și Mountbatten-ii, linii genealogice reptiliene sau Anunnaki. În Germania medievală, Bauer-ii (în special Richard Bauer) se ocupau inclusiv cu alchimia și magia ezoterică. Karl Marx, omul ales de Frăție pentru crearea comunismului, a fost studentul lui Bruno Bauer la Universitatea din Berlin. Acest Bauer a fost singurul savant care a studiat Biblia și care a avut curajul să scrie deschis că Noul Testament este o sinteză a ideilor lui Seneca și Josephus (Piso).

Rothschild-zii s-au implicat, de asemenea, în Liga Tugenbund (sau Liga Virtuții), creată în anul 1786 ca o „societate sexuală deschisă". Membrii acesteia, împreună cu soțiile și fiicele lor, se întâlneau acasă la o femeie pe nume Henrietta Herz, luând parte la tot felul de activități și ritualuri sexuale. Printre ei se numărau și cele două fiice ale lui Moses Mendelssohn, agentul lui Rothschild implicat în manipularea Revoluției Franceze, marchizul de Mirabeau, un alt francmason

profund implicat în revoluție și Frederick von Gentz, care avea să devină unul din agenții cei mai influenți ai lui Rothschild. În anul 1807 a urmat o a doua rundă a Ligii Tugenbund, în care Rothschild-zii s-au implicat din nou. Aceasta a fost creată de baronul von Stein și s-a extins rapid, incluzând majoritatea politicienilor de frunte ai Germaniei, precum și numeroși lideri militari și profesori de literatură și știință. Unul din membrii ei era William de Hesse-Cassal. Rolul oficial al celei de-a doua Ligi Tugenbund a fost acela de a scăpa Germania de ocupația lui Napoleon. Această organizație a avut legături strânse cu alte grupuri masonice, precum Cavalerii Negri, Cavalerii Reginei Prusiei și Concordiștii. Toate aceste societăți secrete erau derivate din structura vechilor Cavaleri Teutoni și au fost predecesoarele societăților secrete de mai târziu Thule, Edelweiss și Vril – arhitectele partidului nazist. Este același chip din spatele diferitelor măști, iar Rothschild-zii s-au ascuns sub majoritatea acestora, inclusiv în spatele naziștilor. Dacă sapi suficient de adânc, constați că toate aceste grupuri se întrepătrund.

Această rețea aparent complexă (dar, de fapt, foarte simplă) de bănci, afaceri, politici, mijloace mass-media și societăți secrete controlează la ora actuală lumea, fiind coordonată din cartierul general cu sediul la Londra. Controlul banilor și al sistemului bancar prin intermediul Rothschild-zilor și al altora ca ei este esențial pentru acest mecanism. Una din cele mai mari lovituri ale Frăției a fost crearea în anul 1913 a Rezervei Federale, așa-zisa „bancă centrală" a Statelor Unite. În realitate, aceasta nu este nici federală și nici nu are vreo rezervă. Ea este un cartel de bănci private aflate în proprietatea a 20 de familii fondatoare, marea majoritate europene, care decid împreună rata dobânzii în locul guvernului SUA și îi împrumută acestuia bani inexistenți (cifre pe un ecran de calculator), pentru care plătitorii de taxe trebuie să plătească dobândă.

Aşa s-a născut „deficitul american" - din nimic. Guvernul Federal al Statelor Unite nu are în proprietate nici măcar o singură acțiune la Rezerva Federală, iar cetățenii americani nu pot cumpăra acțiuni la această bancă. Profiturile băncii depășesc 150 de miliarde de dolari anual, ca să nu mai vorbim de faptul că Rezerva Federală nu a publicat niciodată situația sa financiară. Aceste profituri exorbitante sunt asigurate de câteva premise: 1) Frăția controlează Guvernul Statelor Unite (Compania Virginia sub un alt nume), care continuă să împrumute „bani" de la „FED"; 2) Frăția controlează Fiscul American (Serviciul pentru Afaceri Interne - IRS), care este de asemenea privat, fiind de fapt o organizație teroristă ilegală care colectează impozitele de la populație; și 3) Frăția controlează mass-media, asigurându-se astfel că oamenii nu vor afla niciodată adevărul despre punctele 1) și 2).

Frăția și-a dorit dintotdeauna o „bancă centrală" privată a Americii, pentru a-și desăvârși astfel controlul asupra economiei acestei țări. Când fruntașul francmason George Washington a devenit primul președinte american, el a numit un om de paie al Frăției, Alexander Hamilton, în funcția de secretar al trezoreriei. Hamilton a creat Banca Statelor Unite, o bancă centrală cu acționari privați, care a început să împrumute bani noului guvern al Statelor Unite, pe care a încercat de la bun început să-l controleze prin îndatorare. Priviți ce s-a întâmplat după crearea Băncii Centrale a Angliei. Scenariul american s-a repetat întocmai. Banca Statelor Unite a generat o sărăcie atât de mare, atâtea falimente și revolte, încât în cele din urmă a trebuit să fie închisă. Nu a trecut însă mult și i-a fost creată o înlocuitoare: Rezerva Federală. Principala bancă prin care au operat Rothschild-zii în prima parte a secolului al XX-lea în America a fost Kuhn, Loeb and Company din New York, condusă de Jacob Schiff. Pe vremea fondatorului familiei

Rothschild, Mayer Amschel Bauer, familia Schiff a locuit în aceeaşi casă cu acesta. În anul 1902, Rothschild-zii şi-au trimis în America doi agenţi, pe Paul şi Felix Warburg, pentru a pune la cale crearea Rezervei Federale. Fratele acestora, Max Warburg, a rămas în Europa pentru a conduce banca familiei, creată la Veneţia pe vremea când aceasta purta un alt nume: Abraham del Banco. După ce a ajuns în State, Paul Warburg s-a însurat cu Frieda Schiff, fiica lui Jacob Schiff - un alt exemplu perfect de căsătorie aranjată pentru a corespunde cerinţelor liniilor genealogice şi Agendei Frăţiei. Cei doi fraţi au devenit parteneri la Kuhn, Loeb and Cmpany, Paul având un salariu de circa o jumătate de milion de dolari (la valoarea de la începutul secolului al XX-lea). Iată care sunt sumele pe care le câştigă cei implicaţi în acest joc de putere. Imaginează-ţi ce valoare ar reprezenta acest salariu astăzi.

Reţeaua Frăţiei a avut grijă ca „democratul" şi rozicrucianul Woodrow Wilson să câştige preşedinţia Statelor Unite în anul 1909. Principalul său colaborator a fost un alt membru de frunte al Frăţiei, „colonelul" Mandel House. Wilson îl numea „a doua mea personalitate" sau „alter ego-ul meu" şi obişnuia să spună că „gândurile sale sunt una cu gândurile mele". Nicicând nu a rostit vreun preşedinte american un adevăr mai mare ca acesta. Aşa cum au arătat cercetătorii, bancherii Elitei din cartelul Rockefeller-Morgan-Rothschild-Harriman s-au întâlnit în secret pe insula Jekyl din Georgia pentru a discuta tactica şi natura legii pe care doreau să o treacă pentru a crea banca pe care şi-o doreau atât de mult. Din câte se pare, insula Jekyl era o proprietate a familiei Payseur şi toţi membrii grupului erau colaboratori ai lui Payseur. Purtătorul lor de cuvânt în plan politic era senatorul Nelson Aldrich, bunicul lui Nelson Rockefeller, cel care avea să fie ales de patru ori guvernator al statului New

York și vicepreședinte al Statelor Unite după ce Gerald Ford l-a înlocuit pe Richard Nixon în urma scandalului Watergate din 1974. Fiica lui Aldrich, Abby, s-a măritat cu John D. Rockefeller Jr. Când a început dezbaterea în Congres a Legii Rezervei Federale, bancherii care au scris-o s-au opus public în mod zgomotos. Erau foarte nepopulari la vremea respectivă, așa că doreau să lase impresia că legea nu îi favorizează, mărind astfel sprijinul opiniei publice, pentru ca legea să treacă. Acest gen de manipulări se petrec tot timpul. Orice ar afirma cineva în public despre un anumit eveniment, întrebările pe care trebuie să ni le punem tot timpul sunt: „Cine are de câștigat de pe urma acestui eveniment?" și „Cine are de câștigat dacă eu cred în ceea ce mi se spune?".

Bancherii au reușit să treacă legea chiar înainte de Crăciunul anului 1913, când mulți congresmeni se aflau deja la casele lor, pentru a se bucura alături de familii. Acum, ei puteau controla ratele dobânzilor americane și au făcut o adevărată avere împrumutând guvernului bani care nu există, de pe urma cărora au perceput însă dobânzi. Pentru a completa acest ciclu, ei aveau nevoie de o finanțare continuă a guvernului, scop în care au introdus în același an Legea Impozitului Federal pe Venit. Pentru ca să poată trece legea, aveau nevoie de un amendament la Constituția Americană, cel de-al 16-lea, scop în care era necesar consimțământul a 36 de state. Numai două state au fost de acord, dar Filander Knox, secretarul de stat, a anunțat pur și simplu că majoritatea necesară a fost atinsă și legea a trecut. Până în zilele noastre impunerea impozitului federal pe venit este ilegală, ceea ce nu împiedică Serviciul pentru Venituri Interne să colecteze continuu acest impozit. Unii ar putea spune că am exagerat numind această operațiune un act de terorism, dar pentru a teroriza pe cineva nu trebuie să-l ameninți cu arma sau cu o bombă. Este suficient să-l sperii că îi vei distruge

căminul și că îl vei da afară din propria casă pentru a-l determina să-ți plătească acest impozit ilegal. În treacăt fie vorba, te rog să remarci anul în care s-au produs aceste două evenimente majore pentru Frăție, crearea Rezervei Federale și adoptarea Legii Impozitului Federal pe Venit - 1913. Numerele și anii contează foarte mult pentru acești oameni, din cauza ciclurilor solare și astrologice. De aceea, aceste evenimente au fost planificate cu grijă să se petreacă în anul 1913. Priviți obsesia pe care a avut-o Frăția de-a lungul timpul pentru numărul 13. Când Rockefeller-ii au creat Consiliul Guvernelor Statelor, pentru a controla în acest fel legislativele statelor americane, ei au plasat sediul noii organizații într-o clădire cu numărul 1313. Din aceleași motive, foarte multe lucruri interesante s-au întâmplat în anul 1933, căci 33 reprezintă un număr ezoteric major, cu o anumită frecvență de vibrație.

Serviciul pentru Venituri Interne, care colectează impozitele din întreaga Americă, este tot o companie privată, deși publicul larg crede că este o instituție a guvernului lor. În anul 1863 s-a creat Biroul pentru Venituri Interne, cu scopul de a colecta impozitele, dar în anul 1933 poporul american a primit o nouă lovitură. Trei membri din cercul lui Prescott Bush, Helen și Clifton Barton și Hector Echeverria, au creat Serviciul pentru Impozitul pe Venit și Audit Intern, înregistrat în Delaware, statul american în care se pun cele mai puține întrebări. Prescott Bush a fost tatăl lui George Bush. În anul 1936, această organizație și-a schimbat numele în Serviciul pentru Venituri Interne și a continuat să funcționeze ca o companie privată. În anul 1953, Biroul inițial pentru Venituri Interne a fost dizolvat, lăsând Serviciul privat pentru Venituri Interne să colecteze toate impozitele, în cea mai mare parte ilegale. Cei care controlează acest Serviciu sunt aceiași oameni care controlează Rezerva Federală și Compania

Virginia, sugând vlaga întregii Americi. De fapt, Serviciul pentru Venituri Interne a fost creat de naziştii americani care l-au finanţat pe Adolf Hitler, sub coordonarea lui Prescott Bush, tatăl lui George.

Magicienii negri ai Frăţiei Babiloniene şi-au ţesut pânza iluziilor din cele mai vechi timpuri şi până astăzi. Marea majoritate a populaţiei nu înţelege ce se întâmplă chiar sub ochii săi, căci aceşti oameni îşi păstrează robele lungi şi măştile satanice pentru ritualurile lor private, purtând în public doar costume decente.

CAPITOLUL 9

Babilonul global

Următorul capitol al poveştii noastre este acoperit pe larg în *Şi adevărul vă va face liberi*, aşa că nu îl voi mai repeta integral aici. Voi face totuşi un scurt rezumat al evenimentelor, pentru a putea trece apoi la noile informaţii uluitoare pe care doresc să ţi le transmit.

Exploatarea incredibilului continent african este o poveste clasică, ce poate servi drept exemplu pentru ceea ce ni se poate întâmpla. Această operaţiune oribilă efectuată de Rothschild-zi, Oppenheimer-i, Cecil Rhodes, Alfred Milner, Jan Smuts şi nenumăraţi alţii a fost organizată printr-o societate secretă a Elitei numită Masa Rotundă, creată la sfârşitul secolului al XIX-lea şi condusă de Cecil Rhodes, omul care afirma că doreşte un guvern mondial cu sediul în Marea Britanie. Rhodes a condus Compania Africii de Sud şi a creat alte companii, precum De Beers Consolidated Mines şi Consolidated Cold Fields. Între altele, Rhodes a fost prim-ministru al Coloniei Cape, iar scriitorul John Coleman (care susţine că este un fost agent al serviciilor secrete engleze) afirmă că a fost membru al unei organizaţii numite *Comitetul celor 300*, cunoscută şi sub numele de *Olimpienii*. După cum explică Coleman, aceştia sunt cei 300 de oameni care conduc lumea, generaţie după generaţie, sub coordonarea unor grupuri chiar mai mici, plasate deasupra lor în ierarhia mondială. De câte ori voi cita nume care se regăsesc pe lista lui Coleman, voi folosi abrevierea (Com 300). Doresc să precizez totuşi că există oameni care se îndoiesc că John Coleman ar fi făcut parte din serviciile secrete. O cunoştinţă care a lucrat la cel mai înalt nivel în lumea financiară, în special în Elveţia, mi-a spus că, după părerea sa, aceste 300 de familii sunt „cele mai

reptiliene" de pe planetă, aceasta fiind singura explicație a apartenenței lor la acest grup select. Rhodes și-a început cariera în arta manipulării pe vremea când era student la Universitatea din Oxford, o instituție vestită pentru educarea personalului Frăției. Mentorul său a fost John Ruskin, un profesor de arte frumoase care a rămas o legendă până astăzi la Oxford. Ruskin era adeptul declarat al puterii centralizate și al aproprierii de către stat a tuturor mijloacelor de producție și de distribuție. Ideile sale s-au aflat până de curând la baza filozofiei oficiale a Partidului Laburist din Marea Britanie, fiind incluse și în opera lui Karl Marx și Friedrich Engels, motiv pentru care au fost adoptate ca fundament al comunismului marxist care avea să pună în curând stăpânire pe țările din Europa Centrală. Majoritatea cercetătorilor consideră că Ruskin a avut legături cu Illuminati bavarezi și că el a stat la baza creării Societății Fabian, o altă operațiune a Frăției care manipulează și la ora actuală Partidul Laburist din Marea Britanie, și nu numai. Ruskin a fost un adept al lui Platon, la fel ca majoritatea clonelor Frăției precum Rhodes, Engels, Weishaupt, Rothschild-zii și asociatul celor din urmă, Moses Mendelssohn, unul din principalii manipulatori din spatele Revoluției Franceze. Rhodes era atât de fascinat de Ruskin, încât i-a copiat de mână discursul inaugural și l-a păstrat de-a lungul întregii vieți, având-l la el oriunde s-ar fi dus. Ruskin a avut un impact extrem de puternic asupra multor studenți de la Oxford și Cambridge, care aveau să joace mai târziu un rol decisiv în manipulările din secolul al XX-lea. Printre ei se număra și bancherul controlat de Rothschild-zi, Alfred Milner.

Deși Rhodes era șeful Mesei Rotunde, controlul real era exercitat de Rothschild-zi și de alte linii genealogice precum Astor-ii și Cecil-ii. Familia Astor a fost una din marile finanțatoare ale unor organizații ale Frăției precum Institutul Regal pentru Afaceri

Internaționale, iar Waldorf Astor a fost unul din liderii acestuia. Astor-ii erau nucleul unui grup cunoscut sub numele de Cliveden Set, numit după domeniul Cliveden, situat nu departe de castelul Windsor. Numele de Astor derivă de la cel al zeiței antice Ashtoreth. Din rândul familiei Cecil făcea parte Lordul Salisbury (Com 300), primul minsitru britanic și secretarul însărcinat cu afacerile externe pe vremea când Masa Rotundă punea la cale Războiul Barilor din Africa de Sud, în care au murit zeci de mii de civili, printre care foarte mulți copii. O mare parte din aceștia au decedat în taberele de concentrare ale francmasonului Lord Kitchener (Com 300). Lordul Salisbury era prieten apropiat cu Winston Churchill, un alt lider al Frăției care avea să fie folosit cu mare succes în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Manipularea și genocidul provocate de Rhodes și de Masa Rotundă au avut drept scop asigurarea controlului asupra rezervelor de substanțe minerale din Africa de Sud, care continuă să fie deținut și la ora actuală de către familia Oppenheimer. Chiar Uniunea Africii de Sud a fost creată de Masa Rotundă în urma unei campanii conduse de bancherul și omul lui Rothschild, Alfred Milner (Com 300), care avea să devină noul lider al societății secrete după moartea lui Rhodes în anul 1902. Rhodes a lăsat prin testament fonduri care să sprijine activitatea Mesei Rotunde, dar principalii finanțatori ai acesteia au rămas Rothschild-zii. Testamentul a oferit o sumă considerabilă de bani pentru finanțarea unui proiect numit *Bursele Rhodes*. Comitetul acestei instituții acordă burse câtorva studenți (din alte țări) aleși pe sprânceană de către Frăție, permițându-le să fie educați la Universitatea Oxford, pentru a fi îndoctrinați în Agenda „guvernului mondial". Proporția studenților care au primit aceste burse și care se întorc în țările lor de origine, primind posturi în structurile de putere, este remarcabilă. De aceea, procesul de selecție a lor

ține în mod decisiv seama de istoria lor genetică. Spre exemplu, cel mai faimos student al bursei Rhodes din lumea modernă este Bill Clinton, fostul Președinte al Statelor Unite. Principalul șef al ambelor sale campanii electorale a fost un alt bursier Rhodes, George Stephanopoulos. Liderii viitorului sunt aleși din timp și educați de la vârste fragede, uneori chiar de la naștere, așa cum vom vedea imediat. Un alt bursier Rhodes a fost Fred Franz, fostul președinte al Societății Turnul de Veghe (Martorii lui Iehova), care a refuzat însă să accepte educația primită la Oxford, servind Frăția prin înlocuirea liderului organizației Martorii lui Iehova, francmasonul Charles Taze Russell, care a fost ucis în cadrul unui ritual ținut de Haloween, în anul 1916. Revista Martorilor lui Iehova, *Turnul de Veghe*, nu conține decât imagini subliminale și simboluri ezoterice. George Eastbrooks, cel care le-a predat serviciilor secrete britanice cursuri de hipnotism și control al minții, a fost, de asemenea, un bursier Rhodes.

Până în anul 1915 au fost create și alte filiale ale Mesei Rotunde în Africa de Sud, Canada, Statele Unite, Australia, Noua Zeelandă și India. În Statele Unite, Masa Rotundă a fost reprezentată, la fel ca în celelalte societăți secrete, de liniile genealogice și familiile de bancheri sosite din Europa, precum Rockefeller-ii, J.P. Morgan și Edward Harriman, deși, așa cum am văzut, chiar și aceștia erau simple marionete în mâinile altor puteri mai presus decât ei. Aceștia s-au folosit de banii lui Rothschild și ai lui Payseur pentru a-și construi imperii uriașe prin care au instituit controlul asupra sistemului bancar, al lumii afacerilor, petrolului, oțelului etc., conducând economia Statelor Unite, la fel cum procedează Openheimer-ii în Africa de Sud. Toate aceste filiale se subordonează însă centrului de control operațional din Europa, în special din Londra. Aceste familii americane, supranumite *Establishment-ul de pe coasta de est*, reprezintă principala forță care se

ascunde în spatele uneia din cele mai sinistre societăți satanice americane, numită *Skull and Bones* (n.r. „cap de mort"), cu sediul într-un mausoleu cu ferestre zidite situat în campusul Universității Yale din Connecticut, cunoscut sub numele de *Mormântul*. În timpul semestrelor, studenții aleși pe sprânceană care fac parte din această organizație se întâlnesc aici de două ori pe săptămână. Societatea face parte din vasta rețea de organizații secrete în rândul cărora s-au numărat de-a lungul timpului templierii, francmasoneria și Masa Rotundă. Simbolul craniului și al oaselor încrucișate este asociat cu ceremoniile cavalerilor templieri și ale altor grupuri ale Frăției care au inspirat această societate secretă ai cărei membri beau sânge și practică ritualuri sataniste. Alte universități ale Frăției din Statele Unite, precum Harvard, au societăți secrete similare, dar *Skull and Bones* rămâne de departe cea mai influentă. O rețea de același tip funcționează și în Marea Britanie la Oxford, Cambridge, Edinburgh și alte universități. Se crede că societatea *Skull and Bones* a fost creată în SUA acum mai bine de 150 de ani, sub numele de *Capitolul 322* al unei societăți secrete germane, cunoscută și ca *Frăția Morții*. Dat fiind că George Bush este unul din membrii ei, nu-mi pot imagina un nume mai potrivit. Ce se știe absolut sigur este că societatea *Skull and Bones* a fost creată între anii 1832-1833 de un grup care i-a inclus pe Daniel Coit Gilman, cel care a creat fundațiile Frăției scutite de la plata impozitelor, precum Rockefeller Foundation și Carnegie Endowment for International Peace. Alți fondatori ai societății *Skull and Bones* au fost: generalul William Huntington Russell și Alfonso Taft, cel din urmă aparținând unei familii americane faimoase. Taft a fost secretar însărcinat cu războiul în administrația Grant, iar fiul său, William Howard Taft, a fost singurul om din istoria Statelor Unite care a îndeplinit simultan funcția de Președinte și pe cea de șef al departamentu-

lui justiției. La fel ca și Russell-ii, Taft-ții sunt una din liniile genealogice înrudite cu George Bush, membru al aceleiași *Skull and Bones.* Această societate este profund rasistă și a fost finanțată din banii obținuți din traficul de droguri coordonat de Russell-i. Societatea este încorporată în Trustul Russell, iar ceremoniile sale de inițiere sunt ținute pe o insulă de pe râul St. Lawrence aflată în proprietatea Asociației Trustului Russell. Cea mai mare parte a terenului pe care este construită Universitatea Yale se află în proprietatea aceleiași asociații.

Familia Russell și-a făcut averea din traficul cu opiu adus din Turcia în China în timpul războaielor opiului, când Frăția-Nobilimea Neagră din Londra a invadat China cu droguri care creează dependență. Mai târziu, Russell-ii s-au unit cu alte familii precum Coolidge și Delano (propus pentru Com 300), care au dat Președinții SUA Calvin Coolidge și Franklin Delano Roosevelt. Russell-ii obișnuiau să arboreze pe vasele pe care transportau drogurile steagul cu craniul și oasele încrucișate, iar Societatea *Cap de mort* continuă tradiția comerțului cu droguri prin oameni precum George Bush, unul din marii baroni ai drogurilor din America de Nord. Această Societate este dominată de 20-30 de familii care provin de pe Coasta de Est. Marea majoritate pretind că se trag din aristocrația britanică (lucru adevărat) și că au linii genetice care merg până la primele familii „puritane" care au sosit în America prin anii 1630-1660, în timpul politicii de emigrare inspirată de Francis Bacon și de acoliții săi. Aceste familii au dispus de la bun început de putere financiară ori s-au asociat prin căsătorie cu marii moguli precum Rockefeller-ii și Hariman-ii. Principalul criteriu de admitere în Societatea *Skull and Bones* este cel genetic. Altfel spus, numai cei care sunt „suficient de reptilieni" pot adera la această societate. Principalii jucători în procesul de manipulare din secolul al XX-lea au fost inițiați în Societatea *Skull and Bones* pe când erau studenți la

Yale. Printre ei s-a numărat Averell Harriman, fiul lui Edward şi unul din cei mai activi manipulatori ai Frăţiei până la moartea sa, în anul 1986. Tatăl lui George Bush, Prescott Bush, a fost şi el un membru al societăţii *Skull and Bones*, rămânând legendar pentru devalizarea mormântului şefului apaş Geronimo, căruia i-a luat craniul, pe care l-a dus la sediul societăţii din Yale pentru ceremoniile acesteia (vezi *Şi adevărul vă va face liberi*). Prescott Bush a făcut avere în cadrul imperiului Harriman (Payseur/Rothschild) şi l-a finanţat mai târziu pe Adolf Hitler.

Aşadar, la începutul secolului al XX-lea situaţia se prezenta astfel: cartierul general operaţional al Frăţiei era situat la Londra. El a creat un grup de elită numit *Masa Rotundă*, cu filiale în toată lumea. Prin intermediul acesteia, dar şi al celorlalte societăţi secrete asociate, al băncilor, afacerilor, ziarelor şi oamenilor politici, a controlat Statele Unite, Canada, Africa de Sud şi alte ţări africane, Australia, Noua Zeelandă, India, o mare parte din Orientul Îndepărtat, inclusiv Hong Kong-ul, şi spaţii întinse din restul lumii, grupate sub titlul de *Imperiul Britanic*. Unul din rolurile principale în această reţea l-a jucat familia regală engleză, condusă după moartea reginei Victoria de fiul francmason al acesteia, Edward VII, urmat după moartea sa în anul 1910 de George V. Edward. În asociere cu prietenii săi din City-ul londonez, aparţinând Nobilimii Negre, acesta a sporit considerabil averea personală a familiei regale. Pentru a-şi ascunde originea germană, familia regală şi-a schimbat numele în timpul ororilor din Primul Război Mondial din Saxa-Coburg-Gotha în Windsor. Aceasta a fost reţeaua globală de la începutul secolului al XX-lea, care a pregătit scena pentru manipularea grotescă ce a urmat în acest secol. Voi descrie pe scurt aceste evenimente în capitolul de faţă, dar pentru o viziune mai detaliată, îţi recomand cartea mea anterioară, *Şi adevărul vă va face liberi*.

Primul Război Mondial

Frăția avea nevoie de un război general pentru a distruge *status quo*-ul global, astfel încât să poată reconstrui societatea de după război după chipul și asemănarea sa. Mecanismul de creare a problemei - reacție - găsire a soluției a funcționat impecabil. După Primul Război Mondial, puterea a rămas în mâinile unui număr mai mic de oameni decât înainte. Guvernul britanic și cel american de după război erau controlate în totalitate de Masa Rotundă. Printre membrii din Marea Britanie ai acestei organizații se numărau: Alfred Milner (Com 300) și Lord Balfour (Com 300), iar printre cei americani se afla colonelul House (Com 300), cel care i-a dictat politicile Președintelui Woodrow Wilson. În Germania, șeful oficial al statului era Împăratul Wilhelm II, înrudit cu familia regală britanică ce avea să devină în curând cunoscută sub numele de Windsor. Principalul colaborator al lui Wilhelm era șeful francmasonilor din Germania, Otto von Bismark, arhitectul Imperiului German, alături de alți francmasoni, proveniți din alte linii genealogice. Cancelarul lui Wilhelm a fost Bethmann-Hollweg, membru al familiei de bancheri Bethman din Frankfurt și văr cu Rothschild-zii. Bancherul personal al lui Wilhelm era Max Warburg, fratele lui Paul și al lui Felix, cei care au contribuit la crearea Rezervei Federale. Între timp, Rothschild-zii cumpăraseră agenția de știri germană, *Wolff*, pentru a controla fluxul informațiilor care ajungeau la poporul german, dar și dinspre Germania către restul lumii. Unul din directorii executivi ai agenției *Wolff* era chiar... Max Warburg. Mai târziu, Rothschild-zii aveau să cumpere acțiuni la agenția de presă *Havas* din Franța și la agenția *Reuters* din Londra (agențiile de presă sunt cele care furnizează „știrile" către celelalte organizații media). Declanșarea războiului avea nevoie doar de un incident care să justifice ostilitățile. Acest incident a fost asigurat de un

agent al societății secrete sârbe numită *Ordinul Mâinii Negre*, care l-a asasinat pe arhiducele Ferdinand, moștenitorul tronului austro-ungar, pe data de 28 iunie 1914. Exact în aceeași zi, în Rusia s-a încercat un atentat la viața celui mai de încredere consultant al țarului, Grigori Iefimovici Rasputin, care nu susținea războiul. Ordinul Mâinii Negre s-a format în anul 1911 ca un Ordin al Morții, având ca sigiliu un pumn încleștat ținând un craniu și două oase încrucișate, lângă care se afla un pumnal, o bombă și o sticluță de otravă. O imagine cât se poate de drăguță! Din câte se pare, liderii Ordinului Mâinii Negre s-au întâlnit în luna ianuarie 1914 cu francmasonii francezi și cu cei ai Marelui Orient la hotelul St. Gerome din Toulouse, pentru a pune la cale asasinarea din Sarajevo. Asasinii propriu-ziși, conduși de Gavrilo Princip, erau bolnavi de tuberculoză și oricum nu mai aveau mult de trăit. Erau patrioți naivi, convinși prin manipulare că ceea ce făceau va servi mișcării naționale sârbe, deși adevăratul scop a fost implementarea unei Agende a Frăției de care probabil nici măcar nu știau că există. La fel se petrec lucrurile cu asasinii și teroriștii din întreaga lume și din toate timpurile.

Filialele germane ale Frăției au început ostilitățile, iar cele din restul Europei au reacționat. Soldații care au luptat efectiv în acest război au fost simpli pioni într-un joc pe care nu l-au înțeles. Într-o singură bătălie, o jumătate de milion de oameni au murit în tranșeele din nordul Franței. A fost un adevărat carnagiu, într-o regiune care reprezintă un pământ sacru pentru sataniștii și băutorii de sânge care conduc această lume și care privesc aceste victime ca pe un ritual de sacrificare în masă pe care îl aduc ca ofrandă reptilienilor. Războiul a fost creat prin mecanismul clasic de creare a problemei-reacție-găsire a soluției. Aceeași tehnică a fost folosită pentru a atrage în război Statele Unite. În campania electorală, Woodrow Wilson le-a promis

americanilor că nu va permite intrarea în război a Statelor Unite. Dacă nu le-ar fi făcut această promisiune, nu ar fi fost ales niciodată. El cunoştea însă foarte bine Agenda Frăţiei, aşa că în anul 1916 vasul american de pasageri Lusitania a fost scufundat. Pretextul a fost suficient pentru ca America să intre în război, la fel cum asasinarea arhiducelui Ferdinand a fost pretextul Germaniei pentru a declanşa războiul, iar atacarea portului Pearl Harbour de către japonezi în anul 1941 i-a permis preşedintelui de atunci al Statelor Unite, Franklin Delano Roosevelt, să forţeze intrarea Americii în cel de-al Doilea Război Mondial. Se pare că un membru al uneia din liniile genealogice importante, Alfred Gwynne Vanderbilt, se afla pe Lusitania atunci când s-a scufundat. Deşi i s-a trimis o telegramă să nu se urce pe acel vas, aceasta nu a ajuns la el. Şeful Departamentului SUA pentru Industriile de Război a fost un alt exponent important al Frăţiei în secolul nostru. Numele acestuia era Bernard Baruch (Com 300). El nu s-a sfiit să declare că: „are probabil mai multă putere în acest război decât orice al om...". Baruch şi Mandel erau cele două persoane care luau deciziile de zi cu zi în filiera americană a Societăţii Mesei Rotunde.

Prin anii '50, o nouă confirmare a modului în care a fost manipulat Primul Război Mondial a venit în urma unei investigaţii a Congresului SUA care a luat în vizor fundaţiile „scutite de taxe" din Statele Unite, printre care Rockefeller Foundation, Ford Foundation şi Carnegie Endowment for International Peace. Investigatorii au descoperit că aceasta din urmă a contribuit la manipularea războiului! Acesta este un alt aspect important de remarcat: Frăţia îşi numeşte organizaţiile astfel încât populaţia să creadă că scopul lor este opus celui pe care îl au de fapt. Spre exemplu, dacă vrei să faci trafic de droguri fără a fi suspectat, cea mai bună acoperire este o agenţie anti-drog. Dacă vrei să distrugi natura şi viaţa în sălbăticie, o poţi face printr-o

agenție de protecție a mediului înconjurător și a animalelor. Dacă vrei să faci ritualuri satanice, se recomandă o instituție a bisericii creștine. Investigația Congresului, condusă de Comitetul Reece, a descoperit că aceste fundații aveau o conducere oarecum comună și că finanțau „educația" și „știința" pentru a-și promova propria Agendă de centralizare a puterii globale. De pildă, rezultatele „cercetărilor" științifice erau convenite înainte ca finanțarea să fie acordată. Dacă oamenii de știință nu acceptau aceste condiții, nu primeau finanțarea. De altfel, aceasta este una din principalele modalități prin care cunoașterea științifică este suprimată. La ora actuală există cunoașterea necesară pentru ca nimeni să nu mai sufere de foame pe această planetă și pentru a scăpa de tehnologia poluantă și înalt consumatoare de energie, dar ea nu este luată în calcul de interesele care conduc lumea. Descoperirile Comitetului Reece legate de Primul Război Mondial au apărut în urma investigării Fundației Carnegie pentru Pacea Internațională. Directorul științific al comisiei, Norman Dodd, povestește în raportul său că cineva a pus la o ședință a șefilor fundației Carnegie următoarea întrebare:

> „Există vreun alt instrument mai eficient decât războiul dacă vrei să schimbi viața unui întreg popor?"

Toată lumea a fost unanim de acord că nu există, așa că s-a trecut la următoarea întrebare:

> „Cum facem să implicăm Statele Unite în acest război?"

După care Dodd continuă:

> „Au pus apoi următoarea întrebare: ‚Cum procedăm pentru a controla mașinăria diplomatică a Statelor Unite?' Răspunsul a fost simplu: ‚Trebuie să

controlăm Departamentul de Stat'. Am înţeles astfel ce s-a întâmplat când am descoperit că Fundaţia Carnegie a ajuns să controleze printr-o agenţie creată de ea toate numirile în posturi înalte din Departamentul de Stat. În cele din urmă, am intrat în război. Într-o altă şedinţă, ţinută în anul 1917, aceiaşi directori ai fundaţiei au avut tupeul să se felicite singuri pentru decizia pe care au luat-o cu doi ani în urmă, căci impactul războiului arăta că viaţa oamenilor s-a modificat într-adevăr radical, aşa cum prevăzuseră. Au mers chiar mai departe, trimiţându-i domnului Wilson o telegramă în care îi recomandau să aibă grijă ca războiul să nu se termine prea repede".

Dodd a mai spus că persoana care s-a ocupat de investigaţie, Kathryn Casey, a descoperit şi alte procese verbale din care rezulta că şefii fundaţiei Carnegie urmăreau să împiedice revenirea americanilor la viaţa de dinainte de război. La urma urmei, schimbarea modului de viaţă al populaţiei fusese însuşi scopul războiului. Dodd a spus:

„Au ajuns la concluzia că, pentru a preveni revenirea la modul de viaţă de dinainte de război, cea mai bună cale este de a controla procesul educativ. Au apelat atunci la cei de la fundaţia Rockefeller, cărora le-au cerut: ‚Sunteţi de acord să preluaţi voi controlul asupra educaţiei şi al tematicii şcolare?' Ceilalţi au fost de acord. Împreună, ei au stabilit că cea mai bună cale era de a schimba modul în care se predă în şcoli istoria Statelor Unite. În acest scop, au apelat la cel mai mare istoric american la vremea respectivă şi i-au cerut să modifice perspectiva asupra istoriei".

Aşa se explică de ce nu poţi afla ce s-a întâmplat, de fapt, citind cărţile oficiale de istorie. Acestea nu spun decât ce doreşte Frăţia să aflăm. Aceste informaţii contrafăcute le sunt predate copiilor şi tinerilor

din școli și universități sub numele de „educație". Aceleași transformări le-au suferit și celelalte materii. Aceasta este „educația" pe care o primesc tinerii americani, ai căror părinți muncesc o viață întreagă pentru a le-o putea oferi. Ei strâng cureaua și fac economii pentru ca progeniturile lor să fie îndoctrinate, nu educate. Scopul Primului Război Mondial a fost de a remodela lumea după imaginea dorită de reptilieni. Cei care s-au adunat în anul 1919 la Versailles (din nou lângă Paris!) pentru a decide ce se va întâmpla după război au fost chiar cei care l-au provocat. Locul ales nu a fost întâmplător. Palatul Versailles este cunoscut sub numele de *Palatul Regelui Soare*. Liderii „victorioși" care s-au prezentat la Versailles au fost Woodrow Wilson, Președintele Statelor Unite, Lloyd George (Com 300), primul ministru al Marii Britanii, și Georges Clemenceau, primul ministru al Franței. Ce se întâmpla însă în spatele scenei? Wilson era „sfătuit" de colonelul Mandel House (Com 300) și de Bernard Baruch (Com 300), cei doi reprezentanți de frunte ai lui Rothschild și ai Societății Mesei Rotunde, Lloyd George era „sfătuit" de Alfred Milner (Com 300), liderul oficial al Mesei Rotunde, și de Sir Phillip Sassoon, un descendent direct al lui Mayer Amschel Rothschild; iar Clemenceau îl avea drept consultant pe Georges Mandel, ministrul său de interne, al cărui nume real era Jeroboam Rothschild. Din Comisia Americană pentru Negocierile de Pace mai făceau parte: frații Dulles (a căror reputație sinistră este bine cunoscută), Paul Warburg, Thomas Lamont, din partea lui J.P. Morgan (Payseur), Robert Lansing, secretarul de stat și unchiul celor doi frați Dulles și Walter Lippman (Com 300), fondatorul filialei americane a Societății Fabian. Toți erau membri ai unor linii genealogice reptiliene. Din delegația germană făcea parte Max Warburg, fratele lui Paul Warburg, aflat în tabăra americană! Gazda conferinței era baronul Edmund de Rothschild, care milita

pentru crearea unui stat evreiesc în Palestina. Conferința de Pace de la Versailles i-a confirmat, de altfel, acceptarea cererii sale. Acestea sunt informații precise, dar nu le vei găsi în niciuna din cărțile oficiale de istorie. Conferința a decis, între altele, înființarea Tribunalului Penal Internațional de la Haga, în Olanda, și a Ligii Națiunilor, prima încercare a Frăției de a crea o organizație globală care să se transforme treptat într-un guvern mondial. Prima versiune a actului de înființare a Ligii Națiunilor a fost redactată de colonelul House, același om care i-a redactat lui Woodrow Wilson faimoasele sale „paisprezece puncte" pe care le-a atins la Conferința de la Versailles. Cu câțiva ani în urmă, House a scris un roman intitulat *Philip Dru: Administrator*. Mai târziu, a recunoscut că ceea ce a prezentat în roman ca ficțiune s-a petrecut, de fapt, în realitate. În carte, care a fost publicată sub anonimat cu doi ani *înainte* de declanșarea Primului Război Mondial, el a propus înființarea unei organizații numite... *Liga Națiunilor*. Războiul nu a fost altceva decât un complot menit să ducă mai departe Agenda Frăției, deși a costat viețile a milioane de oameni. Liga Națiunilor nu a avut succes, dar ambiția Frăției s-a împlinit până la urmă, prin înființarea Organizației Națiunilor Unite, în anul 1945. Ce-i drept, a mai fost necesar un război pentru asta!

Revoluția Rusă/Războiul Rece

Revoluția Rusă, declanșată în anul 1917, în timpul Primul Război Mondial, a condus la apariția Uniunii Sovietice, iar mai târziu a unui așa-numit *Război Rece*. Unul din principalele instrumente de care se folosește Frăția pentru a-i manipula pe oameni constă în crearea unor monștri care să-i sperie pe aceștia. Așa au procedat și cu comunismul din Uniunea Sovietică și China. Ierarhia politică a celor două țări a făcut parte integrantă din rețeaua societăților secrete și a liniilor

genealogice ale Frăției, dar, ca de obicei, marea majoritate a oamenilor nu știu aceste lucruri. Opinia publică internațională a crezut tot timpul că liderii americani și cei sovietici se opun unii altora pentru că o țară era capitalistă, iar cealaltă comunistă. Nimic mai puțin adevărat. Cele două conduceri sunt carteluri aparent diferite, dar în ultimă instanță sunt conduse de aceiași oameni. Comunismul a fost creat de Wall Street și de City-ul londonez, cu scopul de a cea o stare generalizată de teamă și un conflict uriaș, astfel încât să-și poată impune mai ușor Agenda. Ca de obicei, au planificat totul îndelung, înainte de a trece la fapte. Manifestul Comunist a fost scris de Karl Marx și Friedrich Engles. Marx a fost studentul unui ocultist german, Bruno Bauer (Rothschild) și s-a însurat cu o descendentă a unei linii genealogice reptiliene din aristocrația scoțiană. O bună parte din scrierile sale sunt antisemite, ceea ce poate părea contradictoriu, căci multă lume îl consideră evreu. Ei bine, nu a fost evreu. A fost doar un „arian" dintr-o linie genealogică ce și-a făcut datoria pentru cauză (cauza reptiliană, desigur). În toate aceste decenii, stânga politică l-a ridicat în slăvi pe Marx ca pe un „om al poporului". În realitate, el a fost un om care a creat o închisoare pentru popoare. Acțiunea efectivă a început în Rusia, odată cu atragerea țarului în războiul împotriva japonezilor (printr-o manipulare a lui Rothschild), în anul 1905. Ramura europeană a Rothschild-zilor i-a împrumutat bani țarului pentru susținerea războiului, în timp ce ramura americană, Kuhn, Loeb and Company, i-a finanțat pe japonezi. Războiul a distrus economia rusă, ca să nu mai vorbim de faptul că împrumutul acordat de Rothschild-zi trebuia returnat, plus dobânzile de rigoare. Acest lucru a alimentat revolta populației, care se afla deja în fierbere. Când Primul Război Mondial a început și Rusia a intrat în conflict împotriva Germaniei, aprovizionarea armatei ruse cu armament

de către companiile lui Rothschild, precum Vickers Maxim, au fost sistematic întârziate, ceea ce a condus la o revoltă a soldaților. Vickers Maxim era o companie controlată de Ernest Cassel, un asociat de afaceri al lui Kuhn, Loeb and Company, dar acționari majoritari erau Rothschild-zii. Fiica lui Ernest Cassal s-a măritat cu Lord Mountbatten (el însuși un Rothschild), cel care a aranjat căsătoria reginei Elisabeta cu nepotul său, prințul Philip. Interconexiunile liniilor genealogice reptiliene sunt pur și simplu fantastice.

Revoluția Rusă a pus capăt celor 300 de ani de domnie a familiei Romanov, perioadă care a început în secolul al XVII-lea cu venirea pe tronul Rusiei a lui Mihail Romanov. Se crede că acesta a fost sprijinit de ocultistul și rozicrucianul dr. Arthur Dee și de serviciile secrete britanice. Arthur Dee era fiul doctorului John Dee, astrologul de tristă reputație al reginei Elisabeta I. Oricum ar fi, aceste familii regale sunt subordonate Agendei, iar acum sosise timpul ca Romanovii să părăsească puterea. Același principiu s-a aplicat și dinastiilor Habsburg și Hohenstaufen, cam în aceeași perioadă. Infrastructura necesară înlăturării Romanovilor de la putere era de mult creată, francmasonii, rozicrucienii și alte grupări secrete înflorind în Rusia încă de la jumătatea secolului al XVIII-lea. Prima tentativă de înlăturare a Romanovilor a fost făcută de Alexander Kerenski, un francmason finanțat de Wall Street și de Londra. Un al doilea val de violențe, mult mai brutal, a fost condus de Leon Trotski și Lenin. Trotski a părăsit Germania și s-a stabilit la New York, de unde a plecat în Rusia și s-a alăturat revoluției bolșevice. A intrat în Rusia cu un pașaport american pe care i l-a dat chiar Președintele Woodrow Wilson și avea la el 10.000 de dolari primiți de la familia Rockefeller. A fost întâmpinat în Rusia de Lenin, care a ajuns aici din Germania, într-un tren sigilat căruia i s-a acordat toată securitatea necesară și care a trecut prin Suedia și

Elveția. Propaganda bolșevică a fost finanțată masiv de germani. În timp ce Lenin, Trotski și ceilalți condamnau public „capitalismul", ei erau finanțați de bancherii Frăției de pe Wall Street și din Londra, aceiași oameni care aveau să-l finanțeze mai târziu pe Hitler. În autobiografia sa, Trotski recunoaște că a primit o parte din aceste împrumuturi, multe dintre ele fiind aranjate de Alfred Milner (liderul Mesei Rotunde) și „Alexander" Gruzenberg (al cărui nume real era Michael), principalul agent bolșevic din Scandinavia și sfătuitor de taină al băncii new-yorkeze Chase National Bank, aflată în proprietatea lui J.P. Morgan (Payseur). Unul din cei mai activi agenți care au intermediat legăturile dintre bolșevici, Londra și Wall Street a fost Olof Aschberg, care a devenit cunoscut sub numele de *bancherul bolșevicilor*. Banca sa se numea Nya Banken și fusese înființată în anul 1912 la Stockholm. Agentul londonez al lui Aschberg era North Commerce Bank, al cărei președinte era Earl Grey, un membru al Mesei Rotunde și prieten bun cu Cecil Rhodes. Un alt asociat apropiat al lui Aschberg era Max May, vice-președintele băncii Guaranty Trust a lui J.P. Morgan (Payseur), responsabil pentru operațiunile de peste ocean ale băncii.

În anul 1915 s-a creat Corporația Internațională Americană, cu scopul precis de a finanța revoluția rusă. Directorii acesteia reprezentau interesele Rockefellerilor, ale lui Kuhn, Loeb and Company (Rothschild-zilor), ale familiilor DuPont și Harriman și ale Rezervei Federale. Printre acești directori s-a numărat și George Herbert Walker Bush, bunicul lui George Bush. Rothschild-zii au finanțat direct revoluția prin intermediul lui Jacob Schiff de la Kuhn, Loeb and Company. Bancherii Frăției din Marea Britanie, Statele Unite, Rusia, Germania și Franța s-au întâlnit în Suedia în vara anului 1917 și au căzut de acord ca Kuhn, Loeb and Company să facă un depozit de 50 de milioane de

dolari la o bancă din Suedia pentru uzul lui Lenin şi Trotski. Într-un articol apărut în numărul din 3 februarie 1949 al revistei *The New York American Journal*, nepotul lui Jacob Schiff povesteşte că bunicul său le-a plătit celor doi „revoluţionari" o sumă suplimentară de 20 de milioane de dolari. Plata acestei sume acordate bolşevicilor prin intermediul lui Elishu Root (avocatul lui Kuhn, Loeb and Company şi fost secretar de stat al SUA) este înregistrată în arhiva Congresului, în data de 2 septembrie 1919. Această investiţie nu numai că a urgentat implementarea Agendei Frăţiei, dar a adus şi un profit de necrezut. Unii cercetători susţin că Lenin le-a plătit lui Kuhn, Loeb and Company, între 1918-1922, echivalentul în ruble al nu mai puţin de 450 de milioane de dolari. De altfel, această sumă nu însemna nimic prin comparaţie cu profiturile obţinute mai târziu prin exploatarea bogăţiilor naturale, ale economiei şi populaţiei Rusiei, ca să nu mai vorbim de jefuirea averii în aur a ţarului şi a activelor sale financiare, păstrate chiar în băncile care au finanţat revoluţia (şi furate tot de ele). La fel ca şi restul lumii, Rusia a fost distrusă de reptilieni. Există mult mai multe lucruri care merită să fie spuse în legătură cu această poveste, dar am făcut deja asta în lucrarea mea anterioară, *Şi adevărul vă va face liberi*. În acest capitol am vrut doar să demonstrez că revoluţia rusă şi tot ce a urmat a fost doar o altă operaţiune a Frăţiei.

Comunismul a fost apoi asmuţit împotriva fascismului (deşi reprezentau acelaşi lucru), în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. La sfârşitul acestuia, teama de „monstrul" sovietic a fost folosită pe scară largă pentru a manipula în continuare evenimentele globale ale lumii şi pentru a justifica enormele cheltuieli pentru înarmare, plătite companiilor de armament şi aeronautice ale aceloraşi reptilieni. De aceea, ei au avut grijă să se asigure că Uniunea Sovietică se

afla cel puțin la egalitate cu Statele Unite în cursa înarmării, dacă nu cumva chiar deasupra acestora, întreținând astfel sentimentul de teamă de ambele părți și justificând cheltuirea unor sume din ce în ce mai mari pentru cumpărarea de arme din ce în ce mai scumpe de la companiile lor, „pentru a ține pasul cu rușii". Războiul Rece a fost un exemplu clasic de manipulare. Occidentalii erau terifiați de Uniunea Sovietică, iar sovieticii de capitaliști, în timp ce ambele tabere erau controlate în secret de aceiași oameni. Această cursă a înarmărilor a condus la apariția bombei atomice în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, grație Proiectului Manhattan condus de Robert Oppenheimer. Proiectul Manhattan a fost susținut financiar de Institutul pentru Studii Avansate de la Universitatea Princeton (controlat de Frăție), vizitat regulat de Albert Einstein (care a lucrat la crearea bombei atomice). A fost un asociat apropiat al lui Bernard Baruch și al Lordului Victor Rothschild (Com 300), omul care a controlat serviciile secrete britanice decenii la rând. Rothschild s-a folosit de contactele sale pentru a le furniza israelienilor planurile secrete de fabricare a armelor nucleare. Desigur, dacă Statele Unite ar fi deținut aceste arme devastatoare, iar rușii nu, nu ar fi putut exista un Război Rece, așa că proiectul tehnologic le-a fost transmis inclusiv acestora. Pavel A. Sudoplatov, fostul șef al biroului de contraspionaj însărcinat cu problema bombei atomice, a confirmat după război că Oppenheimer le-a furnizat datele necesare fabricării bombei atomice chiar în timpul războiului. Unul din cei care au lucrat la Proiectul Manhattan a fost fizicianul german Klaus Fuchs, care a fugit din Germania în Marea Britanie în anul 1933. Asociat al Lordului Victor Rothschild, Fuchs a fost condamnat mai târziu la 14 ani de închisoare, pe motiv că ar fi furnizat rușilor secrete militare referitoare la bomba

atomică. Personal, știu de la oameni care au lucrat în serviciile secrete din Statele Unite, dar și din cercetările altor autori, că *know-how*-ul referitor la armele nucleare le-a fost transmis în permanență rușilor de către americani în timpul Războiului Rece, inclusiv prin Conferințele Pugwash inspirate de Einstein și de Bertrand Russell (Com 300), unul din membrii liniei genealogice Russell. Pugwash vine de la numele domeniului canadian al industriașului Cyrus Eaton, unde s-au ținut conferințele. Eaton și-a început cariera ca secretar al lui J.D. Rockefeller și a devenit partener de afaceri cu dinastia acestuia. În anul 1946, Bertrand Russell, un prieten al lui Einstein, a afirmat că națiunile trebuie forțate să renunțe la suveranitatea lor și să se supună dictaturii Statelor Unite, scop în care trebuie folosită teama de armele nucleare.

După decenii de teroare și sărăcie, a sosit în sfârșit timpul în care Agenda a permis țărilor din fostul bloc sovietic să se alăture Uniunii Europene și NATO, în conformitate cu planul impunerii unui guvern mondial și a unei armate unice. Acest lucru nu ar fi fost posibil dacă „imperiul malefic" al Uniunii Sovietice nu s-ar fi destrămat. De aceea, la momentul oportun a apărut pe scena politică Mihail Gorbaciov, un asociat și subordonat al celor doi manipulatori-șefi ai Frăției, Henry Kissinger și David Rockefeller. Misiunea acestuia era să joace rolul de „băiat bun" și să destrame Uniunea Sovietică. Zidul Berlinului a căzut și oamenii s-au bucurat, crezând că suflă un vânt al libertății. În realitate, nu era decât un nou pas pe calea către dominarea globală centralizată a lumii. Gorbaciov a părăsit scena politică, iar la ora actuală conduce fundația finanțată de Frăție care îi poartă numele, organizând conferințe prestigioase în care promovează cauza guvernului mondial. Cunosc oameni care m-au informat că și acesta este un reptilian care își schimbă forma.

Crearea statului Israel

Mulți oameni consideră că nucleul tuturor conspirațiilor este sionismul. Personal, nu sunt de acord. Ce-i drept, sionismul face parte integrantă din sistem, dar rețeaua Frăției este infinit mai vastă. Pe de altă parte, sionismul nu este tot una cu poporul evreu. El reprezintă o mișcare politică. Există foarte mulți evrei care nu îl susțin deloc, și nu sunt puțini ne-evreii care îl susțin din toată inima. A afirma că sionismul este totuna cu poporul evreu este ca și cum ai spune că Partidul Democrat este totuna cu poporul american. Și totuși, orice atac la adresa extremismului sionist este etichetat pe loc drept antisemitism. Ce tupeu sfidător! Așa cum Republica Sud-Africană este în realitate fieful clanului Oppenheimer, Israelul este, de fapt, Statul lui Rothschild. Sionismul a fost creația Rothschild-zilor (în numele Frăției) și nu înseamnă altceva decât SION-ism, o formă a religiei solare a reptilo-arienilor. Sionismul a fost folosit ca armă pentru preluarea Palestinei din mâinile arabilor din două motive. Pe de o parte, acesta este un pământ sacru pentru reptilo-arieni, care face legătura cu leviții și cu strămoșii lor din lumea antică. În pus, furtul unei țări arabe le-a permis acestora un șir de oportunități nesfârșite pentru a crea o stare de conflict și diviziune în Orientul Mijlociu, metodă extrem de eficientă în manipularea statelor arabe mari proprietare de petrol. Momentul crucial al planului lui Rothschild de a crea statul Israel a fost Declarația Balfour prin care secretarul însărcinat cu afaceri externe al Marii Britanii, Lord Arthur Balfour, a anunțat la data de 6 noiembrie 1917 că Marea Britanie susține cererea evreilor de a-și crea o țară pe teritoriul Palestinei. Conferința de Pace de la Versailles, dominată în întregime de Rothschild-zi, a confirmat această aprobare. Mare surpriză! În fond, ce a fost această Declarație Balfour? Ea nu a fost citită în fața Parlamentului din Palatul Westminister, ci a fost o sim-

plă scrisoare a Lordului Balfour (Com 300), un membru al cercului interior al societății secrete a Mesei Rotunde, adresată Lordului Lionel Walter Rothschild (Com 300), finanțatorul Mesei Rotunde! Altfel spus, a fost o scrisoare transmisă de la un membru la altul al aceleiași societăți secrete. Rothschild era un reprezentant al Societății Engleze a Sioniștilor, înființată cu banii clanului Rothschild. Majoritatea cercetătorilor cred că scrisoarea lui „Balfour" a fost scrisă, de fapt, chiar de Lordul Rothschild, împreună cu Alfred Milner (Com 300), farul călăuzitor al Mesei Rotunde, făcut președinte al gigantului minier Rio Tinto Zinc de același Lord Rothschild. Rio Tinto are numeroase activități în Africa de Sud, iar una din acționarele sale este regina Angliei. Arabii din Palestina au fost folosiți în lupta împotriva turcilor din timpul Primului Război Mondial, sub comanda englezului T.E. Lawrence (Lawrence al Arabiei), promițându-li-se în schimb suveranitatea deplină. Lawrence a știut de la bun început că planul Frăției era să înființeze un stat „evreu" (khazaro-arian) în Palestina. Prieten apropiat cu Winston Churchill, el a recunoscut mai târziu acest lucru:

> „Am riscat să fiu expus ca mincinos, având convingerea că ajutorul arab era necesar pentru o victorie ieftină și ușoară în Orient și că este mai bine să câștigăm și să ne încălcăm cuvântul decât să pierdem... Păcălirea arabilor a fost principalul nostru instrument pentru câștigarea războiului din Orientul Mijlociu. De aceea, i-am asigurat că Anglia își va ține cuvântul în litera și spiritul lui. Inspirați de aceste cuvinte, arabii au făcut niște lucruri minunate. Cât despre mine, în loc să mă simt mândru de ceea ce făceam împreună, am simțit tot timpul o stare de amărăciune și de rușine."

Acesta este modul de operare al reptilo-arienilor de mii de ani și până în prezent. Rothschlid-zii au fost cei

care au finanțat primele migrații ale „evreilor" în Palestina. Tot ei i-au finanțat mai târziu pe Hitler și naziștii săi, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, în care evreii, țiganii, comuniștii și alte categorii sociale au fost tratați în maniera cea mai odioasă cu putință. Rothschlid-zii au fost cei care s-au folosit după terminarea războiului de simpatia întregii lumi față de „evreii" pe care i-au exploatat fără milă pentru a-și justifica pretenția de a prelua statul Palestina. Tot ei au finanțat grupurile teroriste „evreiești" care au asigurat crearea statului Israel prin crime și teroare. Rothschlid-zii i-au finanțat și i-au manipulat pe acești teroriști, numindu-i în pozițiile-cheie ale noului stat, printre ei numărându-se și prim-miniștrii succesivi Ben-Gurion, Shamir, Begin și Rabin. Aceștia și-au petrecut tot restul vieții condamnând terorismul altora, cu o ipocrizie pe care nu o pot crede decât oamenii cei mai naivi. Lordul Victor Rothschlid, șeful serviciilor secrete britanice, a fost cel care a transmis Israelului *know-how*-ul necesar pentru construirea de arme nucleare. Rothschlid-zii au fost cei care au controlat și au deținut proprietatea asupra Israelului încă de la crearea acestuia, dictându-i politicile pe care le doreau, de atunci și până în prezent. Rothschlid-zii și celelalte societăți secrete ale Frăției au fost cei care au ascuns faptul confirmat chiar de istoricii „evrei" că marea majoritate a poporului „evreu" din Israel își are, de fapt, originea genetică în Munții Caucaz, neavând nimic de-a face cu țara pe care o ocupă în prezent. Poporul evreu a fost sacrificat pe altarul lăcomiei și setei de putere a Rothschlid-zilor, dar chiar și aceștia din urmă își primesc ordinele de la o autoritate superioară, localizată, din câte bănuiesc, undeva în Asia. Orientul Îndepărtat dictează cartierului operațional din Londra ce trebuie să facă. În ultimă instanță, întregul proces este orchestrat din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Pentru informații suplimentare referitoare la aceste afirmații, îți

recomand încă o dată lucrarea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi.*

Cel de-al Doilea Război Mondial

La Conferința de Pace de la Versailles din anul 1919 s-au luat o serie de decizii care aveau să culmineze cu genocidul cunoscut sub numele de al Doilea Război Mondial. Mai întâi de toate, reparațiile cerute poporului german au fost atât de fantastice, încât Republica de la Weimar creată după război nu a avut nici o șansă de supraviețuire economică. Lucrurile s-au desfășurat exact așa cum au fost planificate. Haosul economic creat cu intenție a fost o problemă masivă, care impunea găsirea unei soluții, iar soluția a fost Adolf Hitler. O a doua hotărâre importantă, luată într-o ședință secretă a colaboratorilor de la Versailles, ținută la Hotel Majestic din Paris, a constat în crearea unor organizații asociate cu Masa Rotundă. Prima a fost creată în anul 1920, odată cu apariția Institutului pentru Afaceri Internaționale, cunoscut și sub numele de Chatham House, aflat la numărul 10 în St. James Square din Londra. Șeful oficial al acestui institut este regele sau regina Angliei, motiv pentru care în anul 1926 a primit numele de Institut Regal. Filiala sa americană, Consiliul pentru Relații Străine *(Council on Foreign Relations – CFR),* a apărut în anul 1921 și a fost alcătuită din membri ai Mesei Rotunde. CFR a fost finanțat de Rockefeller-i, și nu numai. Aceste organizații se adăugau vastei rețele a Frăției, având scopul de a controla încă și mai complet politica Marii Britanii și a Statelor Unite și, prin intermediul acestora, lumea întreagă. Practic, vorbim despre aceeași organizație sub nume diferite. Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale *(RIIA – Royal Institute of International Affairs)* era alcătuit din prietenii lui Cecil Rhodes și din alte nume care ne sunt deja familiare, inclusiv Astor-ii. A fost finanțat de la început și până astăzi de o listă

interminabilă de corporații globale și grupuri mass-media conduse de familiile liniilor genealogice. Le enumăr pe toate în *Și adevărul vă va face liberi.*

Institutul Regal are legături cu nivelurile la vârf ale scenei politice, ale lumii afacerilor, sistemului bancar, mass-mediei etc. Spre exemplu, una din figurile sale centrale a fost maiorul John Jacob Astor (Com 300), director al Hambros Bank și proprietar (după anul 1922) al ziarului *Times.* Printre ceilalți membri fondatori s-au numărat: Sir Abe Bailey, proprietarul Transvaal Mines din Africa de Sud, care a colaborat cu Alfred Milner pentru declanșarea Războiului Barilor, și John W. Wheeler-Bennett, consultantul de mai târziu al generalului Eisenhower în ultimii doi ani decisivi ai celui de-al Doilea Război Mondial, când se făceau deja planurile pentru modul în care va arăta lumea după război. Institutul are conexiuni cu universitățile Oxford și Cambridge și cu London School of Economics, la care au fost educați mulți dintre „radicalii stângii" politice. Cartea de tristă reputație a lui Adolf Hitler, *Mein Kampf,* a fost scrisă în realitate de generalul maior Karl Haushofer, care a recunoscut că una din sursele principale din care s-a inspirat a fost Halford J. MacKinder, unul din directorii de la London School of Economics. La fel ca în cazul Mesei Rotunde, au fost create filiale ale Institutului Regal în Australia, Canada, Noua Zeelandă, Nigeria, Trinidad-Tobago și India (în această țară, filiala este cunoscută sub numele de Consiliul pentru Afaceri Mondiale). Filiala americană, Consiliul pentru Relații Externe (CFR) și-a stabilit sediul la Harold Pratt House, pe 58 East 68th Street, în New York, fosta reședință a familiei Pratt, ai cărei membri erau prieteni apropiați cu Rockefeller-ii. Crearea CFR a fost organizată de colonelul Mandel House, J.P. Morgan (Payseur), clanul Rockefeller și asociații acestora. În scurt timp, CFR-ul a ajuns să dețină controlul integral asupra Statelor Unite, lucru valabil și la ora actuală. Dacă îi

analizați componența, îi vei regăsi pe fruntașii săi în toate instituțiile care controlează viețile americanilor, inclusiv în cele ale educației. La fel ca și Masa Rotundă pe timpuri, aceste organizații sunt alcătuite din cercuri exterioare și un cerc interior. Acesta din urmă este singurul care cunoaște integral Agenda, lucrând non-stop pentru îndeplinirea ei. Următorul cerc cunoaște doar parțial Agenda, lucrând pentru punerea ei în practică în domeniul său de referință. Al treilea cerc nu cunoaște mare lucru din Agendă, dar este manipulat să ia deciziile „corecte" în domeniile sale de influență, fără să știe care sunt motivele reale care se ascund în spatele acestor decizii. Amiralul Chester Ward, fost judecător general al marinei americane, a fost membru în CFR timp de 16 ani. El a declarat la un moment dat că scopul organizației era: „...supunerea suveranității și independenței naționale a Statelor Unite unui guvern mondial atotputernic". În cartea sa, *Kissinger pe canapeaua psihiatrului*, scrisă în colaborare cu Phyllis Schafly, Ward scrie:

> „...dorința de a ceda suveranitatea și independența Statelor Unite prevalează în rândul marii majorități a membrilor anumitor grupări, dar mai ales în rândul conducerilor acestora, care alcătuiesc la ora actuală o organizație cu mai multe nuclee... [Principala grupare] este alcătuită din ideologii guvernării globale unice, cunoscuți și sub numele de internaționaliști. Ei sunt cei care duc mai departe tradiția membrilor fondatori."

Din 1921 și până în prezent, practic toți președinții Statelor Unite au fost membri CFR, alături de principalii lor colaboratori din guvern și cea mai mare parte a ambasadorilor americani în lume (la ora actuală toți ambasadorii). CFR-ul mai include în rândul membrilor săi proprietari de grupuri media, ziariști și editori-cheie, oameni din domeniul educației, lideri militari

etc. Componența Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale este păstrată în secret, dar se știe că și aceasta include oameni aflați în aceleași poziții de putere ca și cei din Statele Unite. Insist asupra faptului că CFR-ul american este subordonat și primește ordine de la Institutul Regal din Londra. Alte societăți care au legături strânse cu cele două instituții sunt Illuminati, ordinele „cavalerești" precum Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim (de Malta), o rețea controlată de regele sau regina Angliei, la care mă voi referi imediat, francmasonii, rozicrucienii și Masa Rotundă, rețeaua de „fundații" americane, precum Rockefeller Foundation și o rețea nesfârșită de grupuri aflate în interconexiune care operează în ultimă instanță sub aceeași conducere globală. Începând din anii '30, această rețea a împânzit lumea, pregătind-o pentru următorul mare proiect al Frăției: cel de-al Doilea Război Mondial. Acest efort concertat a avut drept scop atingerea unei centralizări și mai mari a puterii și crearea unui organism global care să poată fi transformat treptat într-un guvern mondial. La ora actuală, acest organism este cunoscut sub numele de Națiunile Unite.

Cu o economie în ruine și o inflație galopantă, poporul german l-a privit pe Adolf Hitler ca pe un salvator al neamului. Este același mecanism de creare a problemei-reacție-găsire a soluției. Așa cum arăt pe larg în lucrarea *Și adevărul vă va face liberi*, naziștii au fost finanțați de Wall Street și de City-ul londonez, prin intermediul subsidiarelor germane ale companiilor britanice și americane, dar și al unor împrumuturi americane acordate conform Planului Young și Planului Dawes. Aceste împrumuturi ar fi trebuit să ajute Germania să plătească reparațiile de război, dar au fost folosite de Hitler pentru finanțarea mașinăriei sale de război. Standard Oil (Rockefeller-ii) și I.G. Farben, cartelul chimic german care a condus lagărul de concentrare de la Auschwitz, erau, de fapt, una și aceeași

companie. Hitler a venit la putere în anul 1933. În același an, președinte al Statelor Unite a fost ales, deloc întâmplător, Franklin Delano Roosevelt. Ascensiunea sa către putere a fost identică cu a lui Hitler. În anul 1929, bancherii Frăției au prăbușit bursa de valori din Wall Street, provocând Marea Criză. Din această problemă s-a născut soluția: pachetul economic *New Deal* oferit de Roosevelt, care i-a permis acestuia să câștige alegerile prezidențiale din anul 1933. Acest *New Deal* era o replică identică a soluției oferite de Hitler germanilor, pentru a rezolva problemele (create de aceiași oameni) economice ale acestora. După ce a ajuns la putere, Roosevelt a pus la cale unul din cele mai mari furturi din istorie, trecând prin Congres legi care au forțat poporul american să cedeze guvernului toate bijuteriile din aur, în schimbul unor hârtii lipsite de valoare cunoscute sub numele de bancnote ale Rezervei Federale. Acest lucru era necesar - a pretins Roosevelt - pentru a rezolva marile probleme economice cu care se confrunta țara. La scurt timp, după ce economia americană a ajuns complet sub controlul Frăției, Roosevelt a plasat simbolul acesteia, piramida și ochiul clarvăzător, pe bancnota de un dolar. Era ca și cum le-ar fi spus americanilor de la obraz: „V-am prins!".

Franklin Roosevelt, francmason de rang 33, deținea titlul de Cavaler al lui Pythias într-o societate secretă cunoscută sub numele de *Ordinul Arabic Străvechi al Nobililor și Misticilor*. Printre membrii acestuia s-au numărat la vremea lor Francis Bacon și revoluționarul francez Mirabeau. Ordinul nu admite ca membri decât francmasoni care au atins cel puțin gradul 32 sau care sunt membri în lojile templiere ale francmasoneriei. Se spune că ordinul ar fi fost fondat de un descendent al lui Mahomed, având ca model o societate secretă din Europa medievală care includea evrei, arabi și creștini. Simbolul său este o semilună creată de ghearele unui tigru bengalez, alături de care

se află o piramidă, o urnă și o pentagramă - combinație care o simbolizează pe Mama Universală, Isis-Semiramida-Ninkharsag. Secretarul pentru agricultură al lui Roosevelt, Henry Wallace, era simultan și un ocultist. El a fost cel care s-a implicat în plasarea simbolului ochiului clarvăzător pe bancnota de un dolar. Wallace avea un *guru*, pe misticul și artistul rus Nicholas Roerich, care și-a petrecut mulți ani călătorind prin Nepal și Tibet, unde a studiat alături de lama-și și a căutat orașul pierdut al Shambalei, ținutul legendar al adepților sau „maeștrilor" secreți ai ocultismului despre care se crede că au influențat în secret lumea în care trăim. Roerich a fost implicat în crearea Ligii Națiunilor, prima tentativă de creare a unui guvern mondial, și a susținut activitatea doctorului Andrija Puharich, un om de știință care l-a ajutat pe tânărul israelian Uri Geller să-și dezvolte puterile psihice.

În Marea Britanie, membrii Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale (Masa Rotundă) din cele două case ale Parlamentului au fost cei care au cerut împăcarea cu Germania, lăsându-l pe Hitler să-și construiască potențialul militar până când acesta ar fi putut declanșa un război de amploare, după care au schimbat brusc macazul, așa cum arăt în *Și adevărul vă va face liberi.* Printre cele mai grotești exemple ale acestei atitudini s-au numărat Lady Astor, Leopold Amery, Lionel Curtis și Lord Lothian, toți membri ai Mesei Rotunde și/sau ai Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale. Lordul Halifax, secretarul însărcinat cu afacerile externe și membru al Mesei Rotunde aproape de la fondarea acesteia, a fost un alt politician care a susținut reconcilierea cu Hitler. El s-a întâlnit cu acesta pe data de 19 noiembrie 1937, iar reprezentantul lui Hitler, Alfred Rosenberg, a venit în Marea Britanie în mai 1933, pentru a se întâlni cu Sir Henry Deterding (Com 300), președintele companiei Royal Dutch Shell, cu Geoffrey Dawson, redactorul-șef al ziarului *Times,*

deținut în proprietate de familia Astor (Masa Rotundă, Institutul Regal, Com 300), primul viconte de Hailsham, secretarul însărcinat cu problemele războiului, Walter Eliot MP și ducele de Kent, fratele regelui Edward VIII și al regelui George IV. Vom discuta despre conexiunile dintre familia regală britanică și naziști ceva mai târziu. Schimbarea bruscă de atitudine de la cea favorabilă lui Hitler la una ostilă acestuia s-a reflectat în Downing Street prin schimbarea primului ministru Neville Chamberlain cu Winston Churchill, omul Frăției, la data de 11 mai 1940. La scurt timp după numirea sa în funcție a început bombardarea în masă a civililor germani. Magicienii negri ai reptiloarienilor și-au asigurat astfel un nou ritual de vărsare globală de sânge.

La fel ca în cazul prințului Philip, apartenența la francmasonerie a lui Winston Churchill era frecvent contestată. În realitate, el a fost un mason cât se poate de activ, după ce a fost inițiat în Loja Studholme (nr. 1591) la Cafe Royal în mai 1901. Istoricii locali din Bradford, Anglia, au scos la iveală dovezi care atestă că o parte a politicilor de război ale lui Churchill au fost influențate de faptul că el și regele George II al Greciei au fost masoni. Un exemplu s-a produs în anul 1943, când Churchill a trimis 5000 de soldați la Atena pentru a-l repune pe George pe tronul Greciei, deși monarhul era detestat de toate taberele, iar soldații erau necesari pe alte fronturi. Familia Churchill are legături strânse cu Rothschlid-zii și cu mediul social ezoteric. Wiston Churchill a aderat la Loja Albionului a Străvechiului Ordin al Druizilor pe data de 15 august 1908, la Blenheim Palace. Tatăl său, Lord Randolph Churchill, a fost finanțat de Casa de Rothschlid pe vremea când era Cancelar al Eșichierului, pe la mijlocul secolului al XIX-lea, când cel mai apropiat prieten al său era Nathaniel Rothschlid. Când Randolph a murit, el le datora Rothschlid-zilor suma de 65.000 de lire sterline,

o avere fantastică în acele vremuri. Winston le era și el îndatorat și era prieten bun cu Lord Victor Rothschlid, șeful serviciilor secrete britanice, și cu super-manipulatorul Rothschlid-zilor în Statele Unite, Bernard Baruch. Avea legături strânse cu familia Cecil, cea care, de fapt, îl controla și care avea, la rândul ei, legături apropiate cu rețelele Frăției, cu iezuiții, cu Habsburgii, cu monarhia britanică și cu familiile Nobilimii Negre din Italia. Familia Churchill este înrudită cu ducii de Marlborough, care au jucat un rol extrem de important în impunerea prințului Wilhelm de Orania pe tronul britanic. De fapt, Winston s-a născut chiar în reședința acestora, Blenheim Palace, lângă Oxford. Pe scurt, Churchill știa exact ce face, iar imaginea sa creată de istoricii oficiali nu este decât o farsă. El nu a salvat Insulele Britanice de tiranie, ci a făcut parte integrantă din mecanismul tiraniei.

Ofițerul american care a lucrat la decodarea cifrurilor la ambasada Statelor Unite din Londra, pe nume Tyler Kent, a fost trimis la închisoare în timpul războiului pe motiv că a transmis colonelului conservator Ramsey dovezi referitoare la faptul că Churchill și Roosevelt au comunicat într-un limbaj codificat înainte de numirea ca prim-ministru a lui Churchill, făcând aranjamente pentru declanșarea războiului. Ramsey a fost condamnat sub incidența unei legi numite Regulamentul 18b, introdus înainte de război pentru a face față terorismului Armatei Republicane Irlandeze (IRA). O altă dovadă a mecanismului de creare a problemei - reacție - găsire a soluției. De fapt, acest pretext a fost folosit pentru promovarea unei legi care să le permită guvernanților să arunce oameni în închisoare fără proces, păstrând astfel secretul asupra jocului murdar pe care îl făceau. De pildă, soția unui amiral a fost aruncată în închisoare sub incidența aceleiași legi, după ce a fost achitată de un tribunal legal de învinuirile care i se aduceau! Inițiatorul aces-

tei legi a fost Lordul Victor Rothschlid, unul dintre cei mai mari manipulatori din a doua jumătate a secolului al XX-lea şi bun prieten cu Winston Churchill. De îndată ce a preluat puterea din Downing Street, Churchill nu s-a sfiit să înceapă să aplice Regulamentul 18b pentru a-i arunca în închisoare pe cei care ştiau ce se petrece, dar nu erau dispuşi să păstreze tăcerea. Ambasadorul american la Londra din această perioadă era Joseph Kennedy, servilul tată al lui John F. Kennedy. Clanul Kennedy reprezintă o linie genealogică înrudită cu regii Irlandei din Evul Mediu. Pentru a crea un tablou complet, ambasadorii britanici în SUA în timpul războiului au fost Lord Lothian de la Institutul Regal pentru Afaceri Internaţionale şi Lord Halifax de la acelaşi Institut, de asemenea membru al Mesei Rotunde şi al Comitetului celor 300. Franklin Roosevelt a câştigat cel de-al doilea mandat de preşedinte în anul 1937, repetând la nesfârşit că fiii Americii nu vor mai fi nevoiţi să se lupte într-un alt război european, deşi ştia perfect că lucrurile vor sta chiar pe dos. Reprezentantul statului Missouri în Congres, Philip Bennet, a rostit de la tribuna Congresului:

> „Preşedintele afirmă că băieţii noştri nu vor mai fi trimişi să lupte în străinătate. Prostii, domnule preşedinte al Camerei! Chiar acum li se construiesc cuşetele în vasele noastre de transport. Firma lui William C. Ballantyne and Co din Washington a început deja tipărirea plăcuţelor pentru identificarea morţilor şi a răniţilor."

Roosevelt a câştigat cel de-al doilea mandat de preşedinte afirmând că America nu va fi nevoită să se lupte într-un alt război european. Când s-a întors la Casa Albă a avut probleme cu departamentul de *Public Relations* pentru că a început să facă deja pregătiri pentru acest război. La fel ca în perioada lui Woodrow Wilson, când a fost scufundat vasul *Lusitania*, mecanis-

mul de creare a problemei - reacție - găsire a soluției a intrat în funcțiune, oferindu-i astfel pretextul de a-și încălca „promisiunea". În anul 1939, senatorul P. Nye al statului Dakota de Nord a declarat că a văzut o serie de volume intitulate *Următorul război*, inclusiv unul intitulat *Propaganda în timpul următorului război*, create la Londra (unde altundeva?!). Documentele revelau planul de atragere prin manipulare a Statelor Unite într-un al Doilea Război Mondial. Iată câteva fragmente din acest document, scris între cele două războaie:

„Convingerea Statelor Unite să ia parte la războiul nostru va fi mult mai dificilă, atât de dificilă încât este improbabil că vom reuși. De aceea, vom avea nevoie de o amenințare clară la adresa Americii, care să le fie impusă cetățenilor americani printr-o propagandă masivă, astfel încât liderii lor să fie convinși să ridice armele, implicându-se într-un conflict extern...

...Această poziție ar fi mult facilitată dacă am putea implica Japonia în conflict, căci acest lucru ar atrage Statele Unite în conflict fără eforturi prea mari din partea noastră. Am putea obține în mod natural acest efect cu ajutorul propagandiștilor noștri, la fel ca în timpul Marelui Război anterior, când aceștia au reușit să atragă Statele Unite în lupta împotriva germanilor.

Din fericire, în cazul Americii, propaganda noastră are o bază puternică. Putem fi absolut sinceri, căci platforma noastră este cea democratică. Nu trebuie decât să enunțăm convingerea fermă în forma democratică de guvernământ și hotărârea de a susține această structură."

Pe data de 7 decembrie 1941, avioanele japoneze au atacat portul american Pearl Harbour din Hawaii, iar Statele Unite au intrat în război. Între timp, istoricii au

stabilit cu claritate faptul că mesajele interceptate de Roosevelt l-au avertizat cu suficient timp înainte pe acesta de iminența atacului, dar el nu a luat nici o măsură, iar americanii nevinovați au fost lăsați să moară de dragul Agendei Frăției. Scenariul s-a repetat de nenumărate ori în ultimele milenii, miliarde de oameni murind pentru aceeași Agendă. De altfel, atacul propriu-zis s-a produs numai după o campanie înverșunată dusă de liderii americani împotriva japonezilor, menită să-i provoace pe aceștia. Henry Stimson, secretarul lui Roosevelt însărcinat cu războiul și unul din fondatorii Consiliului pentru Relații Externe, a declarat: „Ne aflăm în fața unei chestiuni diplomatice delicate, căci trebuie să ne asigurăm că Japonia va fi pusă pe picior greșit și determinată să facă prima mișcare".

Aceasta este, pe scurt, istoria creării celui de-al Doilea Război Mondial în care aveau să moară zeci de milioane de bărbați, femei și copii. Apogeul avea să fie atins prin aruncarea celor două bombe atomice asupra Japoniei, deși aceasta acceptase deja să se predea în aceleași condiții ca și cele de după aruncarea bombelor care au provocat o devastare atât de mare. Am detaliat această poveste în lucrarea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi.* Cel care a ordonat aruncarea acestor bombe a fost Președintele Harry S. Truman, care l-a înlocuit la putere pe Franklin Roosevelt la sfârșitul războiului. Truman a fost un francmason de grad 33. După inițierea în acest grad, el și-a adăugat acel S., ca o prescurtare a numelui „Solomon". Înainte ca francmasonii să-i lanseze cariera politică, Truman era un fost negustor ratat care nu-și putea găsi serviciu. Mama lui și-a pierdut ferma din cauza datoriilor lui, iar după ce a ajuns președinte obișnuia să participe la petreceri cu tot felul de cheflii, bântuind noaptea pe străzile Washington-ului, supravegheat discret de doi agenți FBI puși de J. Edgar Hoover să vegheze asupra lui.

Cariera politică a lui Truman a avansat rapid după ce a organizat lojile francmasone din Missouri, când a fost nominalizat ca judecător, înainte de a se muta la Casa Albă. Cel care s-a ascuns în spatele carierei lui meteorice a fost un alt mason, liderul crimei organizate din Kansas City, Boss Pendergast. Cel mai apropiat confident al lui Truman a fost David Niles sau Neyhus, care avea două surori: una aflată pe o funcție importantă în guvernul israelian, iar cealaltă în guvernul de la Moscova! Acesta era mediul din care a provenit Harry S. Truman, fruntașul francmason care a refuzat să accepte condițiile de predare ale japonezilor, a ordonat imensa devastare produsă de aruncarea bombelor atomice, după care a acceptat predarea acestora practic în aceleași condiții. Aruncarea bombelor a fost necesară pentru a marca încheierea unei etape a Agendei reptiliene și începerea alteia - Războiul Rece. Cultivarea unui sentiment de teamă la nivel mondial era mult mai ușor de realizat dacă oamenii vedeau cu ochii lor ce efecte distrugătoare aveau aceste explozii nucleare.

După război, întreaga lume era practic devastată din punct de vedere fizic, emoțional, mental și spiritual. Băncile internaționale au profitat de această situație pentru a face averi impresionante prin împrumutarea guvernelor pentru a-și reconstrui societățile distruse de războiul pe care l-au finanțat chiar ele. Acest mecanism a condus la o creștere masivă a datoriilor țărilor față de băncile private și, implicit, a controlului acestora din urmă asupra națiunilor. Dorința disperată a oamenilor de a se bucura de pace a condus la acceptarea ideii de dragul căreia a declanșat Frăția războiul: crearea Națiunilor Unite. Același mecanism de creare a problemei - reacție - găsire a soluției *(vezi Figura 14)*. Actul de constituire a Națiunilor Unite, organismul global pe care Frăția și-l dorea cu atâta disperare, a fost redactat de un comitet al Consiliului pentru Relații Externe.

Contextul a fost revelat chiar de cel care a redactat documentul, în cartea sa, apărută în anul 1988, *Umbrele puterii: Consiliul pentru Relații Externe și declinul american:*

> „În ianuarie 1943, secretarul de stat Cordell Hull a alcătuit un comitet alcătuit din el însuși, Leo Pasvolsky, Isaiah Bowman, Sumner Welles, Norman Davis și Morton Taylor. Cu excepția lui Hull, toți acești oameni făceau parte din CFR. Cunoscuți mai târziu sub numele de Grupul Agendei Informale, acești oameni au redactat prima propunere de constituire a Națiunilor Unite. Principalul creator al proiectului a fost Bowman, unul din membrii fondatori ai CFR, dar și membru al societății Inquiry, a colonelului House [o altă grupare a Elitei]. Comitetul a chemat apoi trei avocați, toți membri CFR, care au stabilit că este constituțional. Apoi au discutat cu Franklin D. Roosevelt, pe data de 15 iunie 1944. Președintele a aprobat planul lor și l-a anunțat public chiar a doua zi."

În cartea sa, *Limba americană*, H.L. Mencken sugerează că expresia *Națiunile Unite* a fost decisă de Președintele Roosevelt în timpul unei întâlniri cu Winston Churchill ținută la Casa Albă în decembrie 1941, cu puțin timp înaintea atacului de la Pearl Harbour. Când Națiunile Unite s-au constituit în mod oficial pe data de 26 iunie 1945, la San Francisco, delegația SUA includea 74 de membri ai CFR, inclusiv John J. McCloy, președintele CFR din perioada 1953-1970, membru al Comitetului celor 300, președintele Fundației Ford și al Băncii Rockefeller-ilor, Chase Manhattan, și prieten și sfătuitor al nouă președinți succesivi, de la Roosevelt la Reagan. Un alt membru a fost John Foster Dulles, suporterul lui Hitler, fondator CFR și în curând secretar de stat, satanist și mare manipulator, care a fost de patru ori Guvernator al sta-

tului New York şi vice-preşedinte al lui Gerald Ford, după ce Richard Nixon a fost dat jos de la putere în urma scandalului Watergate. Îţi reamintesc că deşi CFR-ul a creat Naţiunile Unite, el nu reprezintă decât o filială subordonată Institutului Regal pentru Afaceri Internaţionale din Londra, care reprezintă, la rândul lui, o creaţie a Mesei Rotunde, care este doar o agenţie a unei puteri ierarhice superioare. Cei care au plătit în trecut construcţia sediului Ligii Naţiunilor din Geneva au fost Rockefeller-ii, care au cedat şi de această dată terenul pe care s-a construit clădirea Naţiunilor Unite din New York. Terenul a fost folosit anterior ca abator, şi exact aceasta a fost intenţia sataniştilor Frăţiei: să construiască pe un teren acoperit de sânge, teamă şi

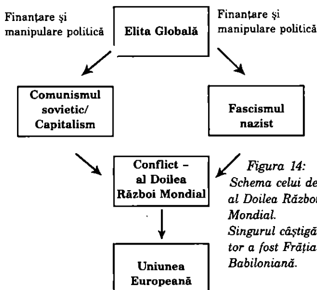

Figura 14: Schema celui de-al Doilea Război Mondial. Singurul câştigător a fost Frăţia Babiloniană.

durere, sediul unei organizații menite să facă același lucru cu oamenii.

Națiunile Unite reprezintă calul troian al guvernului mondial în pregătire și au în subordine o vastă rețea de organizații care se pretind a fi în slujba popoarelor, dar care nu reprezintă decât o acoperire a unei manipulări grotești, legată - printre altele - de țările în curs de dezvoltare din Africa, Asia, America Centrală și de Sud. Din rețeaua ONU fac parte: Organizația Mondială a Sănătății, o filială aflată în proprietatea cartelului farmaceutic anglo-american-elvețian. Ori de câte ori această organizație avertizează lumea că se va produce o epidemie, cei care o controlează, corporațiile farmaceutice, asigură vaccinul necesar. Este un nou exemplu al mecanismului de creare a problemei - reacție - găsire a soluției, deși vaccinurile provoacă mari probleme de sănătate, afectând bunăstarea fizică și psihică a miliarde de oameni. Fondul ONU al Populației aplică metode de „control" ca politică de eugenie împotriva oamenilor de culoare, dar și a albilor care nu se ridică la standardele „purității" genetice (reptiliene) cerute de acești oameni profund dezechilibrați. Programul ONU pentru Mediul Înconjurător se folosește de pretextul ocrotirii mediului pentru a adopta legi internaționale, pentru a prelua controlul asupra unor mari întinderi de pământ, furând inclusiv terenuri de la țările în curs de dezvoltare ca instrument de plată în natură a unor datorii. UNESCO, organizația ONU care se ocupă de cultură și știință, contribuie la promovarea Agendei în foarte multe domenii de viață. La ora actuală, Organizația Națiunilor Unite, creată - conform propagandei oficiale - pentru a pune capăt războiului, este chiar cea care patronează marile conflicte. Acest lucru s-a întâmplat, de pildă, în Golf, unde soldații americani, britanici și francezi au ucis mii și mii de civili irakieni sub stindardul Națiunilor Unite.

Ultimul om de paie uns ca secretar general al Națiunilor Unite a fost Kofi Annan, un om de culoare căruia ar trebui să-i fie rușine de ceea ce face organizația sa pe pământul Africii. Unul din consultanții săi este Maurice Strong, marele petrolist canadian, o „clonă" a lui Rockefeller și manipulator de o abilitate ieșită din comun (inclusiv al mișcării ecologiștilor). Chiar crezi că Națiunile Unite au fost create pentru binele acestei lumi? Vezi să nu!

Foarte multe fire ale poveștii relatate în această carte conduc către convingerile lui Adolf Hitler și ale naziștilor. Acest lucru nu reprezintă o surpriză, căci Partidul Nazist a fost creația unei rețele de societăți secrete care aveau acces la cunoașterea străveche ce descrie adevărata origine a speciei umane.

CAPITOLUL 10

Soarele Negru

Germania a fost mult timp centrul gândirii ezoterice și al societăților secrete. Printre cele mai proeminente familii oculte din Evul Mediu s-au numărat Bauer-ii, care și-au schimbat mai târziu numele în Rothschild. Rădăcinile Casei de Windsor sunt, de asemenea, germane. *Illuminati* bavarezi, care au fost implicați în majoritatea „revoluțiilor populare" din Europa, inclusiv în cea franceză, au apărut ca o societate secretă germană, fondată pe data de 1 mai 1776 de ocultistul Adam Weishaupt. Biserica creștină s-a divizat în cele două aripi, catolică și protestantă, prin manipularea pusă la cale de Martin Luther, agentul german al Ordinului Rozicrucienilor. Pe scurt, Germania a fost întotdeauna unul din centrele manipulării globale. În realitate, Hitler nu a fost creatorul convingerilor naziste, ci cel mult expresia publică a acestora. Unul din profeții care au pregătit terenul pentru apariția de mai târziu a lui Hitler a fost compozitorul german Richard Wagner (secolul al XIX-lea), a cărui operă, *Cursa valkiriilor*, surprinde obsesia sa față de invazia puterilor malefice. Wagner a susținut iminenta sosire a Rasei Stăpânitoare. Opera sa, *Inelul nibelungilor*, a fost expresia muzicală a credinței sale în „supraoamenii" germani capabili să conducă întreaga lume la fel ca zeii păgâni antici Wotan și Thor. Peste ani, Hitler avea să declare că, pentru a înțelege Germania nazistă, trebuie să înțelegi mai întâi opera lui Wagner. Unul din studenții acestui fanatic al Rasei Stăpânitoare a fost compozitorul Gustav Mahler. Studiile sale alături de Wagner au fost finanțate de baronul Albert de Rothschild. Unul din locurile în care a călătorit și s-a

documentat Wagner a fost Rennes-le-Chateau, misteriosul sat din sudul Franței asociat cu templierii și catarii. De fapt, întregul mediu ezoteric al societăților secrete germane este strâns legat de tradițiile templiere și de acelea ale contemporanilor acestora, cavalerii teutoni.

Conform istoriei oficiale, Adolf Hitler s-a născut în anul 1889 la Brunau-am-Inn, la granița dintre Germania și Imperiul Austro-Ungar. Există însă teorii care susțin că, în realitate, a fost un membru al clanului Rothschild sau chiar prințul Albert, duce de Clarence și Avondale, nepotul reginei Victoria, despre care se presupune că ar fi murit de pneumonie la Sandringham în ianuarie 1892. Funeraliile oficiale nu au permis îmbălsămarea corpului și priveghiul „în exces". La vremea respectivă au existat zvonuri care susțineau că moartea lui Albert a fost simulată, căci instabilitatea lui psihică îl făceau nepotrivit pentru responsabilitățile regalității (mă întreb de ce!). Există multe teorii despre prințul Albert, inclusiv una care îl consideră faimosul criminal în serie din Londra victoriană numit Jack Spintecătorul, care își ucidea victimele culese din rândul prostituatelor într-o manieră ritualică, lăsând în urmă mesaje francmasone. Un lucru rezultă în mod cert din dovezile existente: că Jack Spintecătorul avea conexiuni la cel mai înalt nivel în *establishment*-ul britanic și, probabil, în familia regală. Au apărut, de asemenea, zvonuri periodice care afirmau că prințul Albert nu a murit la Sandringham, ci a fost dus în Germania. Acest lucru nu ar fi fost deloc dificil, căci familia regală britanică a reginei Victoria și a prințului Albert era, de fapt, o familie regală germană, având mai multe rude de sânge în Germania decât în Anglia. Numele casei regale „britanice" la acea vreme era Saxa-Coburg-Gotha. În primii ani la putere ai partidului nazist, când Hitler era practic un necunoscut în afara Bavariei, cei trei sponsori care îl sprijineau financiar erau ducele de Saxa-Coburg-Gotha, marele

duce de Hesse și marea ducesă Victoria, fosta soție a marelui duce de Hesse. Toți erau veri primari cu Albert, ducele de Clarence! Un alt văr primar al lor era împăratul Germaniei Wilhelm II. Ce interes avea regalitatea germană să-l sprijine pe Hitler, un caporal necunoscut din Primul Război Mondial? Pe de altă parte, dacă e adevărat că Hitler a fost totuna cu Albert, înseamnă că Führerul era mult mai bătrân decât pretindea că este. Fotografiile lui par să sugereze acest lucru. Amanta lui, Eva Braun, i l-a descris surorii sale ca „un domn mai bătrân, cu o vârstă incertă". Doresc să subliniez că eu nu afirm că aceste teorii sunt adevărate, pentru că nu am date precise care să ateste acest lucru, dar dacă priviți fotografiile făcute prințului Albert și lui Hitler la o distanță de 25 de ani, vei înțelege de ce persistă aceste zvonuri. Cei doi seamănă izbitor, în pofida diferenței de vârstă. Dacă știți mai multe despre acest caz, aș fi interesat să mă contactați și să-mi transmiteți aceste informații (vezi adresa de la sfârșitul cărții).

Hitler a făcut o mare pasiune pentru domeniul ezoteric, mai ales în timpul ascensiunii sale la putere. A fost puternic influențat de opera Helenei Petrovna Blavatsky, o femeie născută în Ucraina în anul 1831, care a devenit agent al serviciilor britanice (după câte mi-a spus o sursă de încredere). Alți cercetători susțin că avea legături cu societatea secretă a revoluționarilor italieni, Carbonari, asociată îndeaproape cu Nobilimea Neagră, și că a fost membră a societății secrete egiptene *Frăția din Luxor*, pe care a denunțat-o mai târziu ca o „cloacă a imoralității dezgustătoare, a lăcomiei și setei egoiste de putere și de bani". Madame Blavatsky a sosit la New York în anul 1873 și, doi ani mai târziu, a fondat Societatea Teozofică, cu ajutorul colonelului Henry Olcott. Această societate continuă să existe și astăzi, având sediul în California, la Krotona. Școala misterelor pitagoreice din Grecia antică era

localizată la Crotona. Societatea lui Blavatsky era construită după modelul școlilor misterelor. Doctrinele ei au la bază cărțile lui Blavatsky, precum *Isis devoalată*, scrisă în anul 1877, și *Doctrina secretă*, publicată în anul 1888. Ambele cărți sunt bazate pe filozofia Cabalei. Blavatsky a pretins că se află într-un contact psihic cu mai mulți maeștri ascunși (sau supraoameni, după cum i-a numit ea), care trăiesc în Asia centrală și pot fi contactați telepatic de cei care cunosc secretul misterelor ezoterice. La ora actuală, acest proces de comunicare este cunoscut sub numele de *channeling*. Literatura OZN-istică oferă foarte multe dovezi ale existenței unor baze subterane și subacvatice ale extratereștrilor în întreaga lume, inclusiv în Asia. Toate tradițiile și culturile antice vorbesc de o Rasă a Maeștrilor care trăiește în interiorul pământului. Credința în existența acestor Maeștri și în Marea Frăție Albă, alcătuită din entități neîntrupate, este o temă bine ancorată în ceea ce numim astăzi mișcarea New Age. Una din persoanele care au promovat intens această temă a fost mediumul Alice Bailey, care a condus Societatea Teozofică în perioada post-Blavatsky. Ea este cea care a fondat școala ezoterică a Arcanelor. A pretins că se află în contact cu o entitate pe care a numit-o *Tibetanul* și a scris o serie de cărți, printre care *Ierarhia maeștrilor, Cele șapte raze, Noul grup de slujitori ai lumii* și *Noua religie a lumii*. Bailey a afirmat că maestrul ei tibetan i-ar fi spus că cel de-al Doilea Război Mondial a fost necesar pentru „a apăra planul lui Dumnezeu". După părerea mea, această afirmație este ridicolă, dar există mulți adepți New Age care cred că totul face parte dintr-un „plan divin", chiar și un holocaust global. Mie mi se pare un excelent pretext să stai și să nu faci nimic, așteptând împlinirea „planului lui Dumnezeu". În viziunea mea, noi ne creăm singuri propria noastră realitate. Dacă ne vom schimba sinele interior, vom schimba și reflexia exterioară a acestuia. Pacea exterioară

este o reflectare în oglindă a stării de pace interioară. Niciun război nu este necesar ca parte a unui „plan divin". Noi suntem cei care creăm războaiele și, dacă ne-am schimba atitudinea, le-am putea evita pe viitor. Depinde numai de alegerile pe care le facem. După părerea mea, oamenii ar trebui mai degrabă să se ferească de concepte precum Maeștrii, Marea Frăție Albă etc. Personal, ori de câte ori aud cuvântul „maestru", mă trec fiorii.

În urma activității lui Alice Bailey au apărut două organizații: Lucis Trust (numită inițial Lucifer Trust) și World Goodwill Organisation (n.tr. Organizația Bunăvoinței Mondiale), ambele mari susținătoare ale Națiunilor Unite. Devoțiunea membrilor acestor organizații pentru Națiunile Unite este atât de mare, încât i-aș putea numi un fel de „fani" ONU. Este interesant de remarcat cum mișcarea New Age a adoptat „adevăruri" vehiculate de-a lungul multor decenii, la fel cum religia a moștenit tradiții spirituale vehiculate de-a lungul secolelor. După părerea mea, oamenii cred mult prea ușor în cunoașterea rămasă de la alții, fără să se intereseze suficient de mult asupra surselor și originilor din care provine aceasta. De pildă, în cazul Maeștrilor lui Madame Blavatsky, există o scrisoare adresată de aceasta surorii ei în care recunoaște că a inventat numele Maeștrilor folosindu-se de numele inițiatice ale francmasonilor și rozicrucienilor care o finanțau. Și totuși, la ora actuală există în întreaga lume sute de mii (cel puțin) de mediumi care pretind că pot comunica cu acești maeștri și cu Arhanghelul Mihail. Dacă mișcarea New Age nu va fi suficient de atentă, se va trezi că se transformă într-un fel de creștinism actualizat. De altfel, acest lucru a început deja să se întâmple. Personal, sunt de părere că ideea de Maeștri este un instrument pentru cei cu voințe puternice, care le permite acestora să controleze mințile celor care au ajuns să respingă *status quo*-ul actual al

religiei.

O altă mare influență asupra lui Hitler a jucat-o romanul *Rasa care vine*, scris de englezul Lord Edward Bulwer-Lytton (Com 300), un ministru al coloniilor britanice puternic implicat în crearea dependenței de opiu în rândul chinezilor. A fost prieten apropiat cu primul ministru britanic Benjamin Disraeli și cu scriitorul Charles Dickens și mare patron al Societății Rozicruciene Engleze, din rândul căreia au făcut parte, la vremea lor, Francis Bacon și John Dee. Bulwer-Lytton a fost, de asemenea, mare maestru al ritului scoțian al francmasoneriei și șeful serviciilor secrete britanice. Un contact din interiorul acestor servicii mi-a spus că Helena Blavatsky a fost unul din agenții lor. De altfel, există numeroase referiri la Bulwer-Lytton în cartea ei, *Isis devoalată*. Acest autor a rămas cunoscut îndeosebi pentru lucrarea sa, *Ultimele zile ale orașului Pompei*, dar adevărata sa pasiune era magia ezoterică. În *Rasa care vine*, el descrie existența unei civilizații enorme în interiorul pământului, mult mai avansată decât a noastră. Membrii acesteia au descoperit o forță pe care au numit-o *Vril*, cu ajutorul căreia pot face adevărate „miracole". Cartea lui Bulwer-Lytton trage concluzia că acești supraoameni vor ieși la un moment dat la suprafață și vor prelua controlul asupra planetei. Mulți naziști credeau cu adevărat în această teorie. Tema unor supraoameni care trăiesc într-o civilizație subterană sau a unor maeștri ascunși se regăsește în aproape toate societățile secrete și legendele lumii în care trăim. Ea a fost motivul central în jurul căruia a fost creat în anul 1888 Ordinul Golden Dawn, de către francmasonul dr. Wynn Westcott, în asociere cu S.L. Mathers. Cei doi și-au numit Maeștrii: Șefii Secreți. Toate aceste credințe susțin străvechea temă a extratereștrilor sau intratereștrilor care trăiesc undeva în interiorul pământului, care a început să facă din nou vogă în a doua jumătate a secolului al XX-lea.

Mathers a conceput o serie de ritualuri şi iniţieri care să-i ajute pe adepţi să îşi atingă potenţialul fizic şi psihic plenar. Pe de altă parte, avea credinţa că acest dar nu trebuie rezervat decât unei Elite restrânse şi era un adept al guvernării autoritare. Aceste ritualuri erau menite să atragă rezonanţele negative care să permită punerea la unison (sincronizarea sau posesiunea) a adepţilor cu reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Acesta este unul din principalele motive care stau la baza iniţierilor în magia neagră. Pe la mijlocul anilor 1890 existau temple ale Ordinului Golden Dawn la Londra, Edinburgh, Bradford, Weston Super Mare şi Paris, oraşul în care s-a stabilit Mathers. Golden Dawn vorbea şi el de forţa Vril, unul din semnele lor secrete fiind salutul cu braţul întins adoptat mai târziu de nazişti (care îl completau spunând: „Heil Hitler"). Acesta a fost unul din fundamentele ezoterice pe care a fost clădit nazismul. Mathers a cunoscut-o pe Madame Blavatsky, la fel ca şi maestrul templului din Londra al ordinului, poetul William Butler Yeats, care avea să câştige mai târziu premiul Nobel pentru literatură.

Diferite facţiuni ale ordinului continuă să existe şi la ora actuală, dar nucleul original s-a spart după o ceartă între Yeats, Mathers şi super-satanistul Aleister Crowley, care a împărţit ordinul în grupări rivale. Alţi gânditori şi alte grupări importante care au influenţat filozofia partidului nazist în formare au fost: Ordinul Templierilor Orientali (OTO), care folosea ritualuri sexuale pentru a stimula şi acumula energia cunoscută sub numele de Vril, precum şi doi magicieni ezoterici germani, Guido von List şi Lanz von Liebenfels. În ceremoniile de celebrare a solstiţiului de vară, List obişnuia să folosească sticle de vin aşezate pe pământ astfel încât să formeze simbolul Crucii Hermetice, cunoscută şi sub numele de *Măciuca lui Thor*. Acesta era Simbolul Puterii în cadrul ordinului Golden Dawn.

El are forma svasticii, străvechiul simbol solar al fenicienilor-arieni. Lanz von Liebenfels (al cărui nume real era Adolf Lanz) a folosit svastica pe un steag care flutura deasupra „templului" său orientat cu fața către Dunăre. Pentru aceşti doi magicieni negri, svastica simboliza sfârşitul creştinismului şi începutul epocii supraomului blond şi cu ochi albaştri. Ei credeau în inferioritatea rasială a celor pe care îi numeau „forțele întunecate" precum evreii, slavii şi negrii. Liebenfels a recomandat chiar castrarea acestor oameni. List şi Liebenfels au avut o influentă masivă asupra lui Adolf Hitler. În anul 1932, când Hitler se pregătea să preia puterea, von Liebenfels i-a scris aceste rânduri unui adept:

> „Hitler este unul dintre discipolii noştri... Va veni o zi când el, şi prin intermediul lui noi toți, vom cunoaşte victoria şi vom crea o mişcare ce va face pământul să se cutremure."

Celelalte două persoane care au influențat gândirea şi convingerile lui Adolf Hitler au fost englezii Aleister Crowley şi Houston Stewart Chamberlain. Crowley s-a născut în Warwickshire, în anul 1875. El s-a revoltat împotriva educației religioase foarte stricte pe care a primit-o şi s-a înscris în Ordinul Golden Dawn în anul 1898, după ce a părăsit Universitatea Cambridge. După un conflict cu membrii fondatori, a părăsit ordinul şi a călătorit în Mexic, India şi Ceylon, unde a studiat yoga şi budismul. A devenit, de asemenea, un alpinist remarcabil, spulberând chiar câteva recorduri în domeniu. Interesul său pentru budism l-a făcut să uite de ocultism, până când a trăit o experiență ieşită din comun, în aprilie 1904, la Cairo. Crowley i-a cerut soției sale, Rose, să facă un ritual ezoteric pentru a vedea ce s-a întâmplat. În timpul ceremoniei, aceasta a intrat într-o stare de transă şi a început să transmită mesajul unei entități. „El te aşteaptă", i-a spus ea lui Crowley.

Prin „el“ se referea la Horus, zeul războiului și fiul lui Osiris la egipteni. Crowley nu a acceptat de la bun început această interpretare și i-a pus lui Rose întrebări detaliate, pentru a o verifica. Deși nu știa nimic despre ezoterism, Rose i-a dat de fiecare dată răspunsurile corecte. Reptilienii își făceau din nou datoria. Entitatea i-a indicat lui Crowley trei zile specifice în care trebuia să stea la masa din camera lui de hotel, între orele 12:00 și 1:00 ale amiezii. Crowley a acceptat și a primit prin mecanismul scrierii automate un document intitulat *Cartea Legii.* Scrierea automată se produce prin ghidarea mâinii care ține condeiul de către o entitate și, de regulă, nimeni nu este mai surprins în final de cele scrise decât persoana implicată în acest proces. Comunicarea primită de Crowley afirma că vechea epocă a lui Osiris era pe sfârșite și lumea urma să intre în noua epocă a lui Horus. Ea adăuga însă că vechea epocă trebuia distrusă prin teroare și că pământul trebuia să fie scăldat în sânge. Urma să se producă un război mondial. *Cartea Legii* vorbea de o rasă de supraoameni și condamna vechile religii, pacifismul, democrația, compasiunea și umanitarismul. „Slujitorii mei trebuie să fie puțini și ascunși; ei trebuie să îi conducă pe cei mulți și să dețină cunoașterea“, a afirmat „supraomul“, după care a continuat:

> „Noi nu avem nimic cu cei neadaptați și nepotriviți; aceștia trebuie lăsați să moară în propria lor mizerie, căci sunt incapabili să simtă. Compasiunea este viciul regilor. Călcați-i în picioare pe cei slabi și pe cei răi; aceasta este legea celui puternic. Aceasta este legea noastră și bucuria lumii... Iubiți-vă unii pe ceilalți cu inimi arzătoare, dar pe cei inferiori călcați-i în picioare, în ziua mâniei... Nu vă fie milă de cei căzuți! Eu nu i-am cunoscut niciodată. Nu sunt de-al lor și nu obișnuiesc să consolez pe nimeni. Îi urăsc pe cei consolați și pe cei care consolează, deopotrivă...

Eu sunt unic şi sunt un cuceritor. Nu sunt unul din sclavii care pier. Blestemaţi fie aceştia să moară. Amin... De aceea, Loviţi-i cu putere şi trimiteţi-i în iad, stăpâni ai lumii... Atacaţi! Retrageţi-vă! Pe ei! Aceasta este legea luptei pentru cucerire; aceasta este maniera în care trebuie să fiu adorat eu, căci numai aşa veţi putea ajunge în casa mea secretă... Adoraţi-mă prin foc şi prin sânge, cu sabia şi suliţa. Femeia trebuie să se încingă cu sabia în faţa mea. Sângele trebuie să curgă în numele meu. Striviţi-i pe păgâni. Călcaţi-i în picioare, o, războinici, şi eu vă voi da trupul lor să-l mâncaţi... Sacrificaţi vite, mari şi mici; inclusiv copiii... Ucideţi şi torturaţi. Nu cruţaţi pe nimeni. Controlaţi-i pe toţi!"

Textul reprezintă o sinteză perfectă a sentimentelor nutrite de reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni şi de servitorii satanici care îi slujesc. Forţa care le-a transmis aceste mesaje anticilor, lui Crowley şi tuturor celor aflaţi pe aceeaşi vibraţie inferioară, care nu face decât să stimuleze conflictele şi suferinţa umană (cu care se hrănesc aceşti reptilieni) - este una şi aceeaşi. Aceasta este forţa care controlează din cele mai vechi timpuri şi până astăzi conştiinţa membrilor Frăţiei Babiloniene. Citind acest mesaj, vei înţelege mai bine mentalitatea celor care au creat atâtea orori şi care au supus rasa umană atâtor încercări cumplite. La început, Crowley a încercat să ignore mesajul, dar acest lucru nu s-a dovedit atât de uşor. De aceea, începând din anul 1909 el a început să-l ia în serios. Chiar foarte în serios. Iată ce spune el în această privinţă:

„După cinci ani de nebunie şi slăbiciune, de politeţe, tact, discreţie, atenţie faţă de sentimentele celor din jur, m-am săturat. Astăzi, afirm cu tărie: la naiba cu creştinismul, raţionalismul şi budismul, cu tot acest balast al istoriei. Vă prezint astăzi o realitate

pozitivă și primordială, care se numește magie. Cu ajutorul ei, îmi voi construi un nou cer și un nou pământ. Nu mă interesează aprobarea sau dezaprobarea voastră penibilă. Ceea ce îmi doresc acum este blasfemia, crima, violul, revoluția - orice lucru, bun sau rău, dar puternic".

Crowley a pornit un adevărat război psihic împotriva fostului său maestru, MacGregor Mathers, în urma căruia acesta a ajuns o epavă. Amândoi au invocat „demoni" pentru a se ataca reciproc, dar Mathers a fost învins. Astfel de războaie psihice fac parte inclusiv din arsenalul modern al Frăției. Membrii acesteia se luptă între ei cu ajutorul acestor arme, dar își reunesc forțele îndeosebi asupra populației și a celor care le dispută puterea. Am experimentat personal asemenea atacuri și am înțeles cum pot ucide membrii Frăției oameni prin aceste metode. Entitățile care au comunicat cu Crowley i-au influențat inclusiv pe Hitler și pe ceilalți arhitecți ai nazismului. Culmea ironiei face ca la mulți ani după moartea sa, Crowley să devină un erou pentru mulți hippy ai anilor '60 (perioada *Flower Power)*, care cereau iubire și pace. Crowley a considerat Primul Război Mondial necesar pentru eradicarea vechii epoci și pentru tranziția la noua eră. După ce și-a publicat revelațiile, el a devenit liderul mondial al Ordinului Templierilor Orientali (OTO), cu principalul sediu în Germania, lucru care i-a acordat o influență foarte mare în rândul intelectualilor naziști din această țară. Simultan, el era un francmason de grad 33 al ritului scoțian și agent al serviciilor secrete britanice, M16. Între altele, a fost unul din consultanții colegului său satanist, Winston Churchill.

Houston Stewart Chamberlain (Com 300) s-a născut în Anglia în anul 1855, dar s-a mutat în Germania în anul 1882. În anul 1908 s-a însurat cu Eva, fiica lui Richard Wagner, și a devenit un scriitor renumit. Cea

mai cunoscută lucrare a sa o reprezintă *Fundamentele secolului al XIX-lea,* care are 1200 de pagini şi s-a vândut în mai mult de 250.000 de exemplare, făcându-l celebru în întreaga ţară. Pe de altă parte, avea probleme psihice şi căderi nervoase succesive, în care se simţea posedat de demoni. Şi-a scris cărţile în stări de transă, prin scriere automată, lucru care sugerează că se afla sub influenţa reptilienilor sau a altor entităţi din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. În autobiografia sa, el afirmă că nu îşi recunoaşte propria operă ca aparţinându-i. Principalele teme atinse de el ne sunt cât se poate de familiare: toate civilizaţiile s-au născut din rasa ariană, dar cel mai pur popor între toate era cel german; evreii erau duşmanii care poluau liniile genealogice ariene. Împăratul Wilhelm II şi Adolf Hitler l-au considerat pe Chamberlain un profet. El a devenit principalul consultant al lui Wilhelm, cerându-i împăratului să declanşeze războiul din 1914 pentru a împlini străvechea profeţie, potrivit căreia Germania urma să domine întreaga lume. Wilhelm nu şi-a dat seama că este manipulat decât după terminarea războiului, când a fost nevoit să abdice. El a citit numeroase cărţi despre ocultism şi despre societăţile secrete, dându-şi seama că acestea au fost cele care au conspirat pentru declanşarea Primului Război Mondial, provocând înfrângerea Germaniei. Chamberlain, care fusese decorat cu Crucea de Fier de către împărat, a murit în anul 1927, după mulţi ani petrecuţi într-un cărucior de invalid, cu trupul şi spiritul frânte. De altfel, mulţi dintre cei care se lasă folosiţi ca instrumente de către această conştiinţă reptiliană extrem de malefică sfârşesc în mod similar. Mai devreme sau mai târziu, aceasta îi distruge. Influenţa lui Chamberlain a rămas însă vie în mintea lui Adolf Hitler. El i-a fost prezentat lui Hitler de către Alfred Rosenberg, un satanist refugiat din Rusia. În pofida aşa-zisei sale origini „evreieşti", Rosenberg a fost cel care i-a oferit un

exemplar din *Protocoalele Învăţaţilor Înţelepţi ai Sionului* lui Hitler, prin intermediul unui alt ocultist, Dietrich Eckart. Hitler avea să se folosească de aceste *Ptotocoale* pentru a-şi justifica sinistra campanie împotriva evreilor.

Gândirea tânărului austriac cunoscut sub numele de Shiklgruber (devenit mai târziu Adolf Hitler) a fost influenţată de mai mulţi oameni şi de convingerile lor. „Heil Shicklgruber" nu ar fi avut acelaşi impact sonor ca şi „Heil Hitler", motiv pentru care şi-a schimbat numele. A urât întotdeauna şcoala (spune istoria oficială) şi şi-a dorit să fie artist, ambiţie care i-a purtat paşii la Viena. Aici, a petrecut ore întregi în biblioteci, citind cărţi despre astrologie, misticism şi religii orientale. A fost fascinat de cărţile lui Blavatsky, Chamberlain, List şi Liebenfels. A preluat de la fiecare câte ceva, creând acel cocteil de orori şi ură numit nazism. Principala sa pasiune a fost cultivarea puterii voinţei. În toţi anii care au urmat s-a focalizat asupra acestei puteri despre care se spune că îţi poate permite să realizezi orice îţi propui; altfel spus, să îţi creezi propria realitate. A practicat artele ezoterice, în încercarea de a atinge un nivel de conştiinţă care să-i permită să devină unul din acei supraoameni despre care citise atât de multe şi în care credea cu fanatism. Mintea sa a intrat astfel mai mult ca oricând pe vibraţia reptiliană. A devenit posedat de reptilieni, probabil în timpul unor ritualuri de magie neagră, în timpul cărora şi-a deschis sufletul în faţa acestora. A avut cu siguranţă o „compatibilitate vibraţională" de excepţie care i-a permis punerea la unison cu reptilienii. Aşa se face că un om lipsit de farmec şi incapabil s-a transformat într-un lider charismatic al cărui magnetism a reuşit să subjuge o întreagă naţiune.

Se vorbeşte adeseori de oameni care au o „personalitate magnetică", iar acest lucru este cât se poate de adevărat. Orice om generează în jurul lui un anumit

câmp magnetic. Unii au un magnetism mai puternic, iar alții mai slab. Energiile negative au un impact la fel de puternic ca și cele pozitive asupra celor din jur. Oamenii conectați la câmpuri energetice negative extrem de puternice au un magnetism ieșit din comun. De pildă, se vorbește uneori de o „atracție fatală" pe care reușesc să o genereze acești oameni. Așa se explică apariția peste noapte a magnetismului și a charismei lui Adolf Hitler. Ori de câte ori se urca la tribună și începea să peroreze în delir, cu fața contorsionată, ca un nebun, el era posedat de conștiința reptiliană, transmițând la fel ca un medium această energie către masele care îl ascultau. Nivelul vibratoriu al unui întreg popor a fost astfel influențat și mii de oameni au devenit, la fel ca și el, agenți ai nebuniei și ai urii. Este principiul vaselor comunicante aplicat la nivel vibrațional. După cum spunea cineva (despre Hitler):

> „Puterea lui de a vrăji un auditoriu a fost comparată cu arta ocultă a șamanilor africani sau asiatici; alții l-au comparat cu un medium înzestrat cu puteri extrasenzoriale, considerând că are magnetismul unui hipnotizator."

La rândul lui, unul din aghiotanții lui Hitler, Hermann Rauschning, îl descrie astfel în cartea sa, *Hitler ia cuvântul*:

> „Este imposibil să nu te gândești la el ca la un medium. În cea mai mare parte a timpului, mediumii sunt oameni obișnuiți, care nu îți atrag atenția prin nimic, până când, dintr-o dată, par înzestrați cu o putere supranaturală, care îi deosebește de restul lumii. Un medium este un om posedat. După ce criza trece, el revine la mediocritatea sa obișnuită. Nu am nicio îndoială că Hitler a fost posedat în acest fel de forțe exterioare, probabil demonice, pentru care el nu era decât un instrument temporar. Amestecul de banalitate și supranatural a creat acea dualitate insuportabilă

de care erau conștienți toți cei care se aflau în prezența lui... Era ca și cum te-ai uita la o față bizară, a cărei expresie părea să reflecte o stare de spirit dezechilibrată, dublată însă de impresia neliniștitoare a unor puteri ascunse."

După toate aparențele, Hitler pare să fi fost terorizat de „supraoameni". Rauschning povestește că Hitler suferea de coșmaruri cumplite, trezindu-se terorizat și strigând că este atacat de entități pe care nimeni altcineva în afară de el nu le vedea. Odată, Hitler i-a spus lui Rauschner:

„Cum va arăta ordinea socială a viitorului? Am să-ți explic eu, tovarășe. Va exista o clasă de stăpâni supremi, apoi o clasă a membrilor de partid, subordonați ierarhic pe diferite niveluri și, în sfârșit, marea masă a anonimilor, slujitorilor și muncitorilor. Mai jos chiar decât aceștia vor fi rasele străine cucerite, care vor deveni sclavii moderni. Deasupra tuturor va domni însă o nobilime nouă și sublimă, despre care nu pot să îți vorbesc... Oricum, membrii de rând ai partidului nu trebuie să știe nimic despre aceste planuri. Omul cel nou trăiește deja printre noi, chiar acum! Se află aici. Nu îți este de ajuns acest lucru? Am să-ți spun un secret: eu l-am văzut pe omul cel nou. Este eficient și crud. Mi-a fost teamă de el".

Aceasta este societatea planificată de reptilieni și de rasa stăpânitoare reptilo-ariană pe care au creat-o, dacă vom permite introducerea Noii Ordini Mondiale în următorii ani, așa cum prevăd planurile lor. Șefii secreți ai lui Hitler au fost reptilienii. Remarcați obsesia lui pentru ierarhie și ritualuri, caracteristici specifice ale complexului-R și ale creierului reptilian. După ce s-a mutat în Germania, Hitler a petrecut mult timp în Bavaria, locul în care au apărut *Illuminati* lui Weishaupt, și a revenit aici după Primul Război

Mondial. Cel puțin, așa afirmă istoria oficială. În anul următor, a cunoscut liderii unui partid politic minuscul și destul de jalnic, numit Partidul Muncitorilor din Germania. Acesta fusese creat de o societate ezoterică numită Ordinul German, extrem de naționalistă și de anti-evreiască. Din acest ordin au derivat apoi alte societăți similare, inclusiv ordinul de tristă amintire Thule-Gesellschaft (Socitatea Thule) și Loja Luminoasă sau Societatea Vril. Hitler a fost membru al amândurora. Vril era numele dat de scriitorul englez Lord Bulwer-Lytton forței puse în circulație de sânge, despre care pretindea că trezește adevăratul potențial al oamenilor, transformându-i în niște supraoameni. Să analizăm puțin acest concept. Vril le era cunoscută hindușilor sub numele de *forța șarpelui* și este asociată cu forța genetică ce structurează organismul, permițându-i inclusiv să își schimbe forma și să aibă acces la conștiința multidimenională (altfel spus, să călătorească în alte planuri și dimensiuni ale Creației). Și această forță este asociată cu liniile genealogice ale reptilienilor. În anul 1933, expertul în rachete Willi Ley a fugit din Germania și a revelat lumii existența forței Vril și credința naziștilor că vor deveni egali ai supraoamenilor din adâncurile pământului prin folosirea învățăturilor ezoterice și a tehnicilor de control al minții. Ei erau convinși că își vor trezi în acest fel forța adormită din sânge (Vril). Printre inițiații societății Vril se numărau două persoane care aveau să devină fruntași naziști: Heinrich Himmler și Hermann Goering. Membrii Vril credeau cu convingere că erau aliați cu anumite loji ezoterice misterioase din Tibet și cu unul din acei „supraoameni necunoscuți", pe care îl numeau *Regele Fricii*. Rudolph Hess, adjunctul lui Hitler până la nefericita sa călătorie în Anglia din anul 1941, era un ocultist de frunte și un membru al societății Edelweiss (alături de Hermann Goering), o sectă care credea în supremația rasei nordice. Hess îl considera pe Hitler

un „mesia", deși înfățișarea acestuia nu amintea deloc de arhetipul arian, blond și cu ochii albaștri. De altfel, Hitler însuși era obsedat de această problemă, deși probabil că a sfârșit prin a găsi o justificare. Nucleul interior al rețelei de societăți secrete naziste era Ordinul Negru, care continuă să existe și la ora actuală, fiind considerat nucleul actual al CIA.

Cercetătorul german Jan van Helsing descrie în cartea sa, *Societățile secrete din secolul al XX-lea,* credința membrilor societăților Thule și Vril că se aflau în corespondență cu extratereștrii prin intermediul a doi mediumi cunoscuți sub numele de Maria Orsic și Sigrun. Contactul s-a produs într-o lojă de lângă Berchtesgaden, în decembrie 1919. Potrivit documentelor Vril, afirmă autorul, aceste comunicări proveneau dintr-un sistem solar numit Aldebaran, situat la 68 de ani-lumină de Pământ, în Constelația Taurului, în care se aflau două planete locuite pe care trăia un așa-numit imperiu „sumeran". Populația din Aldebaran este împărțită într-o rasă conducătoare, alcătuită din arieni blonzi, cu ochii albaștri, cunoscuți ca *Poporul Dumnezeului de Lumină,* și alte câteva rase umanoide care au suferit mutații genetice din cauza schimbărilor climaterice. Cu circa 500 de milioane de ani în urmă, soarele din Aldebaran a început să se dilate, generând o temperatură insuportabilă. Rasele „inferioare" au fost evacuate și duse pe alte planete nelocuite. Așa s-a produs colonizarea unor planete de genul Pământului, după ce propria lor planetă a devenit nelocuibilă. În sistemul nostru solar au populat mai întâi planeta Mallona, cunoscută și sub alte nume, precum Marduk, Mardek și Phaeton (la romani și la ruși), care ar fi existat între Marte și Jupiter, în locul în care se află la ora actuală centura de asteroizi. Aceasta corespunde relatărilor sumeriene despre planeta Tiamat. Membrii societății Vril credeau că, mai târziu, această rasă stăpânitoare a arienilor cu ochii albaștri a colonizat

planeta Marte, după care au debarcat pe Pământ şi au creat civilizaţia sumeriană. Cei doi mediumi afirmau că limba sumeriană a fost chiar limba vorbită în Aldebaran, sunând ca o „germană ininteligibilă". Frecvenţa celor două limbi era însă aproape identică, potrivit relatărilor lor. Deşi detaliile sunt uşor modificate, regăsim practic aceeaşi temă de bază pe care am analizat-o la începutul acestei cărţi: o rasă conducătoare, formată din extratereştri blonzi şi cu ochii albaştri, a venit pe Pământ de pe planeta Marte, devenind zeii civilizaţiilor din vechime. Ei au creat civilizaţia sumeriană avansată, modificând structura genetică a oamenilor. De atunci şi până în prezent continuă să controleze rasa umană din oraşele lor subterane. Singurele referiri care lipsesc din această legendă sunt cele la liniile genealogice reptilo-ariene. Surse din interiorul Frăţiei mi-au spus că reptilienii au nevoie de sânge pentru că le este necesar acelor extratereştri blonzi cu ochii albaştri, iar obsesia naziştilor pentru conceptul de rasă conducătoare avea drept scop păstrarea acestei purităţi genetice şi descurajarea încrucişării cu alte rase.

Societatea Thule s-a numit astfel pornind de la numele oraşului mitic al Hiperboreei, primul continent populat de rasa ariană extraterestră venită din Aldebaran: Ultima Thule. Unii cercetători afirmă că această civilizaţie a fost mult mai veche decât cea a Atlantidei şi a Lemuriei; alţii o identifică cu Atlantida sau chiar cu Pământul Interior. Legendele scandinave descriu oraşul Ultima Thule ca pe un tărâm de rai situat undeva la nord, unde soarele nu apune niciodată şi unde îşi au căminele strămoşii arienilor. Când Hiperboreea a început să se scufunde, continuă legenda, extratereştrii arieni şi-au folosit tehnologia extrem de avansată pentru a construi tuneluri gigantice în interiorul Pământului, sfârşind prin a se instala undeva sub munţii Himalaya. Acest ţinut a devenit cunoscut

sub numele de Agartha, cu capitala la Shambala. Persanii numeau acest ținut Aryana, țara arienilor. Sistemul filozofic nazist susținea că oamenii din Agartha sunt buni, iar cei din Shambala sunt răi. Cele două popoare se află în conflict de mii de ani, iar naziștii credeau că ei sunt de partea „poporului bun" din Agartha, care luptă împotriva „francmasonilor și sioniștilor" din Shambala. Nu cumva această diviziune se referă la conflictul dintotdeauna al marțienilor albi împotriva reptilienilor Anunnaki? Mai întâi, cele două popoare s-au războit pe Marte, apoi pe Lună și acum pe Pământ. Hitler era obsedat de găsirea unor intrări în această lume subterană, pentru a putea lua legătura cu rasa conducătoare ariană. În realitate, el era o simplă marionetă în mâna reptilienilor, controlată de „Îngerul Morții", Josef Mengele. Așa cum am menționat mai devreme, este posibil ca reptilienii să fie în conflict cu alte rase de extratereștri sau de intratereștri, luptându-se cu acestea pentru a obține controlul asupra planetei și cu siguranță există facțiuni concurente pe nivelul de conștiință inferior al celei de-a patra dimensiuni. Unul din fondatorii Societății Thule a fost astrologul Rudolf Glauer, care și-a schimbat numele, înlocuindu-l cu pomposul titlu de baron de Sebottendorff. Apelul său la o revoluție împotriva evreilor și a marxiștilor a transformat societatea Thule într-un punct de atracție pentru adepții teoriei rasei conducătoare germane. Din acest nucleu s-a născut Partidul Muncitorilor din Germania, care s-a transformat mai târziu în Partidul Nazist. O altă figură demnă de remarcat a acestei perioade a fost un alt ocultist, prieten cu Sebottendorff: Dietrich Eckart, un scriitor alcoolic și dependent de droguri, convins că menirea lui este să pregătească terenul pentru venirea unui dictator al Germaniei. După ce l-a cunoscut pe Hitler în anul 1919, el s-a decis că acesta este „Mesia" pe care îl aștepta. Eckart este cel care i-a transmis lui Hitler cunoașterea ezoterică avansată,

probabil şi ritualurile de magie neagră care l-au aruncat definitiv pe orbita reptilienilor. Începând din acest moment, puterea lui Hitler de a atrage sprijin pentru proiectele sale s-a amplificat rapid. Eckart i-a scris unui prieten în anul 1923:

> „Urmaţi-l pe Hitler! El va dansa, dar eu sunt cel care i-am cântat pentru prima oară muzica, pentru că i-am oferit instrumentele prin care poate comunica cu Ei. Nu mă jeliţi, căci am influenţat în acest fel istoria mai mult decât orice alt german."

O altă obsesie a lui Hitler era aşa-numita *Suliţă a Destinului*, arma cu care se presupune că ar fi fost străpuns Iisus în momentul crucificării. El a furat această armă după anexarea Austriei de către nazişti, în anul 1938, şi a dus-o la Nurenberg. Legenda spune că oricine posedă această armă şi îi decodifică secretele va controla lumea. Suliţa furată de Hitler se află la ora actuală în Muzeul Hofburg din Viena, în locul în care s-a produs masivul incendiu din noiembrie 1992, cu şapte zile înainte de incendiul care a distrus parţial Castelul Windsor. Un alt ocultist important care a luat parte la tot felul de ritualuri ezoterice a fost Heinrich Himmler. El şi-a folosit cunoaşterea în maniera cea mai neagră cu putinţă. Himmler era interesat în mod deosebit de rune, un sistem divinatoriu care constă în aruncarea sau alegerea unor pietricele pe care sunt însemnate diferite simboluri, combinaţia rezultată fiind „citită" de un „expert". Himmler este cel care a creat infama organizaţie SS, pentru care a ales ca simbol dublul S, adică runa *sig*, care arată ca două fulgere alăturate. SS-ul a fost un fel de stat în stat, un organism independent şi apogeul întregii cunoaşteri ezoterice care îi fascina atât de tare pe nazişti. Numai cei consideraţi de rasă pură aveau voie să adere la această organizaţie, iar instruirea în artele ezoterice, inclusiv în ştiinţa

runelor, era fundamentală în procesul lor de pregătire. SS-ul a fost creat şi condus ca o societate secretă de magie neagră. Ritualurile sale au fost preluate de la alte organizaţii de acest fel, cum ar fi iezuiţii şi templierii. Iniţiaţii cei mai înalţi în grad erau cei 13 (din nou acest număr) membri ai Marelui Consiliu al Cavalerilor, condus de marele maestru Heinrich Himmler, iar ritualurile de magie neagră erau realizate în străvechiul castel de la Wewelsberg, în Westphalia. SS-iştii celebrau ritualurile păgâne nordice şi momentul solstiţiului de vară. Ei se închinau lui Satan, Lucifer, Set sau orice nume preferi să-i dai acestei „zeităţi". Prinţul Bernhard, unul din cei care au întemeiat Grupul Bilderberg, o organizaţie de vârf a Frăţiei, între altele prieten foarte apropiat al prinţului Philip, a făcut parte din SS. Magia neagră şi artele ezoterice au stat la baza tuturor acţiunilor lui Hitler şi ale naziştilor, care mergeau până la folosirea pendulelor energetice pe care le plasau deasupra hărţilor pentru a stabili unde se află trupele inamice. Simbolul solar original numit svastică este orientat către dreapta, ceea ce înseamnă în termeni ezoterici: lumină şi creaţie, adică o forţă pozitivă. Naziştii l-au inversat, simbolizând astfel magia neagră şi distrugerea.

Exact la fel procedează satanismul, care inversează toate simbolurile pozitive. Pentagrama inversată este doar unul din exemplele mai cunoscute. Defilările în masă pe care Hitler le-a folosit atât de eficient nu au fost întâmplătoare, ci arată o bună cunoaştere a psihicului uman şi a modului în care poate fi manipulat acesta. În cartea sa, *Satan şi svastica,* Francis King spune:

> „Apariţiile în public ale lui Hitler, îndeosebi cele asociate cu defilările Partidului Nazist de la Nurenberg, au fost cele mai bune exemple ale acestui tip de ceremonie magică. Fanfarele, marşurile

militare şi muzica lui Wagner nu făceau decât să sublinieze ideea de glorie militară a germanilor. Panourile uriaşe cu svastici, colorate în alb, roşu şi negru, impregnau conştiinţa participanţilor la marşuri cu ideologia naţional-socialistă. Precizia fantastică a mişcărilor trupelor, care defilau într-o coordonare perfectă, evocau în subconştientul colectiv principiul războiului şi cel al violenţei, pe care anticii le asociau cu Marte. Toate acele panouri pe care le aplauda Hitler, inclusiv cele sângerii purtate în timpul Puciului de la München, reprezentau o ceremonie magică prin care se urmărea asocierea minţii naziştilor în viaţă cu imaginile arhetipale ale eroilor naţional-socialişti din trecut. Aspectul magico-religios al acestor defilări era accentuat de faptul că erau realizate seara, desfăşurându-se într-o „Catedrală de Lumină" - un spaţiu deschis înconjurat de fascicule puternice de lumină trimise către cer de către nişte reflectoare. Dacă un magician modern şi-ar propune să creeze un ritual destinat „invocării zeului războinic Marte", cu greu şi-ar putea imagina o ceremonie mai eficientă decât cea a naziştilor."

Acelaşi principiu se aplică şi la ora actuală. Cunoaşterea ezoterică folosită de nazişti pentru a hipnotiza poporul german este folosită astăzi de Frăţie pentru a aprofunda transa hipnotică în care a căzut umanitatea. Specialiştii Frăţiei folosesc în acest scop simboluri, cuvinte, culori, sunete şi tehnici de care marea majoritate a oamenilor nici măcar nu au auzit şi care apar în mass-media şi în reclamele de publicitate, amplificând hipnoza colectivă. Ministerul Propagandei al lui Joseph Goering era în întregime structurat ţinând cont de cunoaşterea ezoterică a psihicului uman. El ştia că oamenii ajung să creadă orice dacă le repeţi suficient de des acel lucru şi dacă înscenezi evenimente care creează în mintea colectivă ideea că „trebuie făcut ceva". Pentru a amplifica efectele propagandei sale, se folosea de culori, simboluri şi sloganuri. Sloganurile

erau folosite ca nişte mantre repetate la infinit, hipnotizând astfel psihicul maselor. Toate opiniile şi informaţiile alternative erau cenzurate, iar oamenii erau programaţi să reacţioneze aşa cum dorea conducerea partidului. Care este diferenţa dintre acea propagandă deşănţată şi oceanul de informaţii incorecte şi subiective cu care suntem inundaţi în permanenţă la ora actuală? Chiar dacă imaginile care ni se servesc astăzi pe toate canalele mass-media nu mai au pe ele svastica, efectul lor este acelaşi: o hipnoză în masă. Tentativa lui Hitler de a distruge societăţile secrete precum francmasoneria şi împiedicarea folosirii cunoaşterii secrete în Germania poate părea paradoxală, dar nu este. El ştia mai bine ca oricine cât de mare este puterea celui care ştie, şi dorea să păstreze această putere pentru sine. În anul 1934, în Berlin a fost interzisă orice formă de divinaţie, iar câţiva ani mai târziu cărţile ezoterice au fost interzise în întreaga Germanie. Societăţile secrete au fost scoase în afara legii şi chiar societatea Thule şi Ordinul German (sursa din care s-a născut nazismul) au căzut în dizgraţie. Astrologii erau atacaţi şi ucişi, iar oameni precum Lenz von Liebenfels erau împiedicaţi să-şi publice opera. Această epurare avea două motivaţii principale: să împiedice orice asociere între ocultism şi nazism în subconştientul colectiv (inclusiv al altor state) şi să tragă scara, astfel încât nimeni să nu mai poată folosi cunoaşterea ezoterică împotriva lor, aşa cum o foloseau ei împotriva celorlalţi. Aceasta este una din tacticile pe care le-au folosit reptilo-arienii de-a lungul întregii istorii a umanităţii: folosirea cunoaşterii pentru a controla şi suprima, creând simultan dictaturi religioase care să scoată această cunoaştere din circuitul public. În realitate, naziştii înşişi au fost creaţi şi controlaţi pe toate nivelurile de societăţile secrete şi, în ultimă instanţă, de reptilieni. Ei credeau că zeii sumerieni erau rasa stăpânitoare extraterestră, credeau în existenţa Atlantidei, au trimis expediţii în Africa de

Nord, la Montsegur, în regiunea Cathar și în Tibet, unde erau convinși că se află bazele subterane ale supraoamenilor. În afara curentului budist pozitiv există și niște secte budiste profund negative. Naziștii au luat legătura cu acestea din urmă. Atunci când rușii au ocupat Berlinul, la sfârșitul războiului, ei au găsit multe cadavre ale unor budiști care s-au sinucis, după ce colaboraseră multă vreme cu naziștii.

Interiorul Pământului

Printre altele, naziștii credeau că Pământul este gol și că intrările în interiorul acestuia sunt situate la poli. Diferiți cercetători susțin că ei și-au creat chiar o bază subterană în Antarctica, spre sfârșitul războiului, care continuă să funcționeze și astăzi. Date fiind dovezile pe care le-am văzut, nu am nici o îndoială că pământul este gol în interior sau cel puțin că există mari spații în interiorul planetei noastre în care trăiesc civilizații foarte avansate. Într-un fel, putem spune că pe planeta noastră trăiesc trei categorii de oameni. Scriitorul Jules Verne a fost un inițiat de rang înalt al rețelei de societăți secrete, având conexiuni cu Societatea Teozofică, Ordinul Golden Dawn și Ordinul Templierilor Orientali. De aceea, el știa mult mai multe lucruri decât publicul larg. O mare parte din romanele sale de *science-fiction* se bazau pe fapte reale. De pildă, el a descris cele două luni ale planetei Marte încă din anul 1877, înainte ca acestea să fie identificate de astronomi (în mod oficial). Nici celebrul său roman, *O călătorie în centrul Pământului*, nu este în întregime o ficțiune. El știa că, în esență, povestea este adevărată. Susținătorii ideii că Pământul este gol în interior afirmă că apele oceanelor se scurg în interiorul Pământului pe la poli, formând în centrul acestuia o mare imensă, deasupra căreia luminează un soare interior central, care asigură lumina și căldura necesare vieții. Am revăzut recent filmul făcut după romanul lui Jules Verne și am constatat

că centrul Pământului este imaginat în același fel. Interesant mi se pare faptul că singurele obstacole cu care se confruntă eroii lui Jules Verne sunt niște reptile uriașe găsite în orașul scufundat al Atlantidei. Există speculații (susținute de foarte multe dovezi) că dinozaurii au supraviețuit cataclismului de acum 65 de milioane de ani refugiindu-se în interiorul Pământului, îndeosebi în dreptul polului sud. Unul din cei care au sugerat această posibilitate este paleontologul Tom Rich, care lucrează la muzeul Victoria din Australia și care a

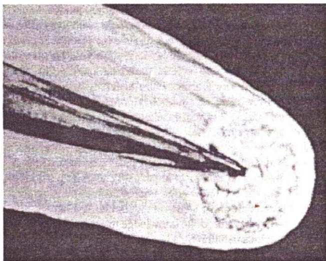

Figura 15:

Schiță a cometei lui Donati făcută în anul 1853, care arată cum masa de materie dezintegrată este aruncată în afară de forța centrifugă, ajungând să „se rotească pe o orbită" în jurul unei surse centrale de energie. În acest mod, interiorul rămâne gol, la fel ca hainele din centrifuga unei mașini de spălat, care se adună la exterior, lăsând interiorul gol. Nu cumva același proces s-a întâmplat și în perioada în care s-a format Pământul?

descoperit în anul 1987 fosile ale unui dinozaur polar într-un tunel săpat în sudul statului Victoria, într-un loc cunoscut sub numele de Golful Dinozaurului. Fiind un inițiat de rang înalt, Jules Verne cunoștea aceste lucruri. De aceea, romanele sale de „ficțiune" (la fel ca numeroase alte opere literare și filme făcute după ele) exprimă mult mai multe adevăruri decât am fi tentați să credem. Un exemplu elocvent în această direcție sunt filmele lui Steven Spielberg, îndeosebi cele din seria Indiana Jones, dar și *Jurassic Park,* în care oamenii de știință manipulează ADN-ul pentru a crea niște dinozauri reptilieni. Propria mea convingere este că ADN-ul uman a fost folosit pentru a crea liniile genealogice reptilo-umane.

Există nenumărate dovezi că Pământul este gol și că în interiorul lui trăiesc civilizații avansate. Aceste teme se regăsesc în întreaga istorie a umanității, îndeosebi în tradițiile și culturile din Antichitate. La ora actuală, oamenii au devenit într-o asemenea măsură marionetele celor care îi guvernează, încât sunt dispuși să ridiculizeze pe oricine ar încerca să-i convingă de faptul că interiorul Pământului este gol. La urma urmei, acest lucru nu contrazice ceea ce spun acei oameni de știință atât de inteligenți? Ba da, la fel cum îi contrazicea pe timpuri afirmația că Pământul este rotund, și nu plat. Cine analizează acest subiect își dă seama cât de subțiri sunt argumentele oamenilor de știință care încearcă să stabilească „realitatea" lor indiscutabilă. Ei nu au putut pătrunde decât la câțiva kilometri în interiorul scoarței Pământului, iar teoriile lor în ceea ce privește centrul planetei sunt - așa cum le spune numele - simple teorii. Sunt suficiente câteva întrebări pentru ca linia oficial acceptată de gândire să se prăbușească la fel ca un castel din cărți de joc. Spre exemplu, mișcarea de rotație a planetei în jurul axei sale dă naștere unei forțe centrifugale care aruncă materia către exterior, la fel ca centrifuga unei mașini

de spălat, care rămâne întotdeauna goală în centru. Cum ar fi fost posibil ca această materie să rămână în centrul planetei în perioada în care aceasta se afla în stare gazoasă și apoi lichidă, înainte să se solidifice? Această concluzie este împotriva oricărei logici și a tuturor legilor fizicii. Dacă privești *Figura 16,* poți vedea din desenul Cometei lui Donati, realizat în anul 1853, modul în care materia este proiectată în exterior, rotindu-se în jurul unui centru strălucitor sau al unui „soare" central. Pământul nu diferă deloc de această imagine. Cercetătorii conceptului de „pământul gol în

Figura 16:

Așa cred unii cercetători că arată interiorul planetei noastre. Ea este goală în centru, având un soare central și o apă care curge între cele două deschizături polare. Forța gravitației este aceeași de ambele părți ale scoarței, atrăgând în egală măsură particulele de materie către masa centrală.

interiorul său" susțin că scoarța planetei noastre nu are o grosime mai mare de 1500 de kilometri. În rest, centrul pământului este gol. Oamenii pot trăi la fel de bine pe partea opusă a scoarței pământului, așa cum trăim noi la suprafața ei. Dacă te întrebi cum poate fi posibil acest lucru, gândește-te că oamenii care trăiesc în Australia nu cad de pe pământ, deși trăiesc cu capul în jos față de cei din emisfera nordică. Forța care îi menține pe pământ este gravitația. Aceasta funcționează la fel de bine și în cazul celor care trăiesc în interiorul pământului. Forța gravitației îi atrage pe oameni către masa de materie, lucru valabil în egală măsură pentru cei care trăiesc la suprafața pământului, dar și pentru cei din interiorul lui. Centrul forței gravitației nu este centrul planetei, ci este situat la circa 750 de kilometri sub suprafața scoarței, adică la jumătatea acesteia, acționând în mod egal asupra ambelor părți ale acesteia *(vezi Figura 16)*.

Existența unor deschizături la cei doi poli este o ipoteză rezonabilă, căci puterea forței centrifugale în perioada de formare a pământului trebuie să fi fost mult mai mică aici decât în restul pământului. Cercetătorii afirmă că după latitudinea de 70-75 de grade nord și sud, pământul începe să se curbeze, creând niște deschizături către interiorul pământului. Trecerea se realizează atât de lin, încât navigatorii care au pătruns din greșeală în aceste regiuni nu și-au dat seama că avansează către interiorul pământului până când nu le-au apărut în față niște regiuni necunoscute, care nu figurau pe hartă. Deschizăturile au un diametru estimat la 2500 de kilometri și sunt înconjurate de un inel magnetic. Sunt înconjurate aproape non-stop de nori, iar spațiul aerian este restricționat prin lege. Atunci când exploratorii aflați în căutarea polului nord sau a celui sud ajung în dreptul acestui inel magnetic, acul busolei arată în jos și ei cred că se află deasupra polului. În realitate, nu se află decât în

regiunea inelului magnetic ce înconjoară polul. Aceiași cercetători afirmă că lumina și căldura din interiorul pământului provin de la un „soare" central. Marshall B. Gardner, unul din cei mai cunoscuți susținători ai teoriei pământului gol, credea că acest „soare" a fost creat chiar de nucleul fierbinte al planetei în perioada de formare a pământului, la fel ca în imaginea cometei lui Donati. Pe de altă parte, dacă acceptăm faptul că pământul este gol în interior, rezultă că și celelalte planete din sistemul nostru solar sunt goale, căci se supun acelorași legi. Oare câte civilizații trăiesc în interiorul acestor planete, în timp ce oamenii caută viața doar la suprafața lor?

Alte întrebări la care susținătorii liniei oficiale de gândire nu pot răspunde sunt următoarele: de ce se formează aisbergurile din apă dulce, în condițiile în care la poli nu ar trebui să existe decât apă sărată? De unde provine toată vegetația descoperită în interiorul acestor aisberguri? De ce susțin toți exploratorii care s-au aventurat dincolo de polii magnetici ai pământului faptul că vremea se încălzește din ce în ce mai tare și că gheața începe să dispară? De ce migrează iarna anumite păsări și animale la nord de cercul polar (de pildă, elanii)? Viziunea convențională a științei nu poate răspunde la aceste întrebări, în timp ce susținătorii teoriei interiorului gol al pământului pot. Există râuri cu apă dulce care curg în afară ieșind din interiorul pământului. Această apă dulce, care duce cu ea fragmente de vegetație și polen, îngheață, dând naștere aisbergurilor din apă dulce într-o regiune în care nu ar trebui să existe decât apă sărată. Există cărți care redau în mult mai multe detalii dovezile referitoare la interiorul gol al pământului decât pot face eu în această lucrare. O sinteză excelentă a acestor dovezi apare în cartea doctorului Raymond Bernard, pe care v-o recomand cu căldură.

Una din călătoriile faimoase către interiorul

pământului a fost cea a amiralului Richard E. Byrd, un personaj binecunoscut în marina Statelor Unite. Acesta a zburat „din greșeală" către interiorul pământului pe la Polul Nord, în anul 1947, pe o distanță de 3000 de kilometri dincolo de polul magnetic, iar pe la Polul Sud în anul 1956 pe o distanță de 4000 de kilometri dincolo de polul magnetic. El a numit ținutul pe care l-a descoperit: „acel continent minunat apărut din senin" și „pământul tuturor misterelor". În anul 1947, Byrd și pasagerii săi au transmis prin radio că zboară către interiorul planetei, văzând cum gheața este înlocuită treptat de pământ, lacuri și munți acoperiți cu copaci. Ei au descris existența unor animale ciudate care semănau cu mamuții și forme de relief care nu apar pe nici o hartă a pământului. După publicitatea care i s-a făcut inițial, toate informațiile referitoare la expediția lui Byrd au fost cenzurate, iar exploratorul a murit în anul 1957, la numai un an după expediția sa în Antarctica. Doi ani mai târziu, în decembrie 1959, redactorul revistei *Farfurii zburătoare*, Ray Palmer, a publicat un număr în care a povestit descoperirile amiralului Byrd, dar când a sosit camionul de la tipografie, a descoperit că revista sa lipsea. Palmer a sunat la tipografie, dar i s-a spus că nu au primit nici o comandă de transport pentru publicația sa. Când le-a cerut să retipărească ediția, i s-a răspuns că plăcile tipografice erau deteriorate și că acest lucru nu mai era posibil. Palmer credea că OZN-urile nu vin din spațiul exterior, ci din centrul pământului, și că așa se explică soarta nefericită a acelei ediții a revistei sale. Personal, cred că ar putea avea dreptate, și nu este exclus ca epopeea indiană antică *Ramayana* să descrie venirea lui Rama ca emisar al Agarthei într-o farfurie zburătoare.

Legendele referitoare la rasa conducătoare din interiorul pământului, formată din oameni blonzi cu ochii albaștri, se regăsesc în toate culturile antice, inclusiv în China, Tibet, Egipt, India, Europa, cele două

Americi și Scandinavia. În cartea sa, *Paradisul regăsit sau leagănul rasei umane*, William E. Warren sugerează că oamenii provin de pe un continent tropical aflat în regiunea arctică, un ținut în care soarele nu apune niciodată și unde locuia o rasă de zei care trăiau mai mult de o mie de ani fără să îmbătrânească. Warren consideră că acest ținut străvechi este totuna cu Hiperboreea de care vorbeau grecii antici. Eschimoșii, a căror origine ar putea fi chiar popoarele din interiorul pământului, au legende care vorbesc de o insulă paradisiacă aflată la nord, un ținut mirific în care soarele nu apune niciodată, în care nu există întuneric, dar nici o lumină supărătoare, un loc în care oamenii trăiesc mii de ani în pace și armonie. Regăsim același mit la irlandezi. Legenda spune că în timpul marelui cataclism geologic și al inundațiilor produse la suprafața pământului, lemurienii și atlanții s-au refugiat în interiorul pământului. Platon vorbește de existența unor „tuneluri mai late sau mai înguste care făceau legătura între Atlantida și interiorul pământului". Tot el îl descrie pe marele conducător care „locuiește în centru, în ombilicul pământului... cel care explică religiile întregii umanități". Scriitorul roman Gaius Plinius Secundus, cunoscut mai ales sub numele de Pliniu, se referă și el la oamenii din interiorul pământului care au fugit din Atlantida, dar și la legendele referitoare la niște locuitori subterani numiți *troglodiți*, care ar fi ascuns în tunelurile lor o comoară străveche. Poveștile de acest fel abundă în toate culturile.

Farfuriile zburătoare ale naziștilor

Există, de asemenea, nenumărate legende despre navele în formă de „farfurii zburătoare" construite de naziști înainte și în timpul războiului, în cadrul unor programe controlate de societățile Thule și Vril.

Cercetătorul german Jan van Helsing şi mulţi alţii au descris o parte din tehnologia produsă după anul 1934, inclusiv bombardierul Vril-1, Vril-7 *(vezi secţiunea cu ilustraţii)* şi aeronavele Haunebu 1, 2 şi 3. Aliaţii numeau aceste aeronave *foo-fighters* (n.tr. aprox: bombardiere ciudate). Wendell C. Stevens, pilot în forţele aeriene ale Statelor Unite în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi la ora actuală investigator al fenomenului OZN, povesteşte că aceste *foo-fighters* aveau culori ce alternau între cenuşiu-verde şi roşu-portocaliu. Ele s-au apropiat la numai cinci metri de aeronava sa, după care au rămas nemişcate. A fost imposibil să scape de ele sau să le atace şi şi-a pus problema să se întoarcă la bază sau să aterizeze. Helsing include în cartea sa şi fotografii ale acestei aeronave, confirmate şi de alţi cercetători. Personal, sunt destul de sceptic când vine vorba de astfel de fotografii, căci acestea pot fi foarte uşor contrafăcute şi puse în circulaţie până când devin o realitate acceptată. Există însă un documentar video pe care îl consider foarte interesant, intitulat *OZN-urile - Secretele celui de-al Treilea Reich,* în care cercetătorul Vladimir Terziski prezintă o sumedenie de dovezi. Se pare că farfuriile zburătoare germane aveau foarte multe probleme tehnice, care au fost corectate abia după război. Potrivit mai multor cercetători în domeniu, în anul 1938 a avut loc o expediţie germană în Antarctica, pe transportorul aerian *Schwabenland.* Nemţii au declarat teritoriu german o regiune de 600.000 de kilometri care includea munţi şi lacuri neacoperite de gheaţă. Ei au numit acest teritoriu Neuschwabenland (Noua Swabia) şi l-au transformat într-o imensă bază militară nazistă. În anul 1947 a avut loc ciudata misiune în Antarctica a amiralului E. Byrd, omul care a pătruns în interiorul pământului pe la amândoi polii. Acesta a luat cu el 4000 de soldaţi şi un transportor aerian complet echipat. După opt săptămâni soldate cu pierderi grele, au reuşit să revină în

țară. Ce s-a întâmplat cu exactitate în Antarctica rămâne un mister până astăzi, dar Byrd avea să declare public mai târziu că, în cazul unui nou război, umanitatea ar trebui să se aștepte la atacuri din partea unor avioane care pot zbura de la un pol la altul. A adăugat că în Antarctica există o civilizație avansată, care dispune de o tehnologie mult superioară celei existente la ora aceea pe pământ și care s-a aliat cu SS-ul german.

De ce nu au câștigat în acest caz naziștii războiul? Mai întâi de toate, se pare că a existat un conflict în interiorul societăților secrete naziste. În al doilea rând, tehnologia „farfuriilor zburătoare" era în acea vreme abia la începuturile ei, fiind încă departe de perfecțiune. După părerea mea, răspunsul cel mai simplu la întrebarea: „De ce nu au câștigat germanii războiul?" este: „Pentru că acest lucru nu trebuia să se întâmple". Reptilienii din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni îi manipulau, dar operau și prin intermediul taberei opuse. Își doreau un război, așa că au manipulat ambele tabere, obținând ce și-au dorit. Așa cum explic pe larg în lucrarea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi,* naziștii au fost finanțați de aceleași linii genealogice care i-au finanțat și pe Aliații care luptau „împotriva" lui Hitler. Principalii finanțatori au fost Rothschild-zii, care au operat, ca de obicei, prin intermediul agenților lor din Anglia, Statele Unite și Germania. Standard Oil, compania controlată de Rockefeller-i, era practic una cu gigantul german I.G. Farben, cel care a susținut întreaga mașinărie de război nazistă, dar și lagărul de concentrare de la Auschwitz. Tehnologia care i-a permis lui Hitler să pornească războiul după dezastrul economic de dinainte i-a fost furnizată practic de către Standard Oil, inclusiv *know-how*-ul necesar pentru a transforma imensele rezerve de cărbune ale Germaniei în petrol. Alte rezerve de petrol i-au fost furnizate Germaniei de același Standard Oil prin intermediul principalului centru financiar al

Frăției, Elveția. Președintele companiei Standard Oil (la ora actuală Exxon) era în acea vreme William Stamps Farish, un prieten apropiat al lui Hermann Schmitz, președintele I.G. Farben. Nepotul lui Farish, William Farish III, face parte din cercul interior al lui George Bush. Printre cei care îi fac vizite la domiciliu se numără inclusiv regina Angliei și prințul Philip. Farish și regina își încrucișează reciproc caii de rasă. Tatăl lui Bush, Prescott, unul din stâlpii de bază ai societății *Skull and Bones*, a fost unul din finanțatorii lui Hitler, prin intermediul unei filiale numite United Banking Corporation (UBC), al cărei director era. UBC a fost cel care a făcut legătura între W.A. Harriman Company din New York (transformată după 1933 în Brown Brothers, Harriman) și afacerile lui Fritz Thyssen, marele antreprenor german în domeniul oțelului și bancher, care l-a finanțat pe Hitler începând din anii 1920. La fel ca imperiul lui J.P. Morgan și cel al Rockefeller-ilor, trustul lui Harriman era tutelat de Payseur-i și de Rothschild-zi. Aceștia din urmă controlau inclusiv I.G. Farben.

Printre membrii conducerii filialei americane a I.G. Farben se număra și Paul Warburg, agentul lui Payseur/Rothschild trimis în Statele Unite pentru a crea banca Rezervei Federale, lucru care s-a și realizat în anul 1913. Fratele său, Max Warburg, a fost bancherul lui Hitler, până când a părăsit fără probleme Germania în anul 1938, stabilindu-se în Statele Unite. Alți finanțatori ai lui Hitler au fost: General Electric, o companie care avea legături financiare strânse cu Franklin Delano Roosevelt, președintele care a intrat în război „împotriva" lui Hitler; Ford Motor Company, condusă de Henry Ford, care a primit de la nemți cea mai înaltă distincție de onoare acordată ne-germanilor, Marea Cruce a Vulturului German; și International Telephone and Telegraph (ITT), care a susținut inclusiv efortul de război german prin intermediul bancherului

personal al lui Hitler, ofițerul SS Kurt von Schroder. Cel care superviza tot acest efort concentrat de finanțare a lui Hitler a fost Montagu Norman (Com 300), Guvernatorul Băncii Angliei controlate de Rothschild-zi. Norman era asociat cu Hjalmar Schact, cel care avea să devină consilierul financiar personal al lui Hitler și președintele băncii germane Reichsbank. Cei doi erau atât de apropiați, încât Schact și-a numit unul dintre nepoți Norman. Când naziștii au invadat Cehoslovacia, Norman i-a transferat lui Hitler echivalentul a șase milioane de lire sterline în aur cehesc, care a fost depozitat la Londra. În treacăt fie vorba, cele două semnături care confirmă numirea lui Schact în funcția de președinte al Reichsbank, la data de 17 martie 1933, au fost cea a lui Adolf Hitler și cea a lui Max Warburg, omul lui Rothschild. Cei mai mulți „evrei" cred că oameni ca Rothschild-zii sau Warburg-ii, care pretind că sunt evrei, sunt de partea lor. Nimic nu este însă mai departe de adevăr. Așa cum spuneam într-un capitol anterior, aurul și banii furați de băncile elvețiene de la evreii germani conduc direct la Rothschild-zi.

Rothschild-zii și asociații lor, Rockefeller-ii, Harriman-ii și Bush-ii, s-au aflat inclusiv în spatele programului nazist de purificare a rasei. Expertul lui Hitler în domeniul purității rasei era dr. Ernst Rudin, psihiatru la Institutul Kaiser Wilhelm pentru Genealogie și Demografie din Berlin, unde ocupa un întreg etaj pentru cercetările sale. Finanțarea întregului proiect a fost asigurată de... Rockefeller-i. Aceleași familii au finanțat și mișcarea de eugenie al cărei scop era purificarea genetică a rasei germane prin eliminarea celor de rasă inferioară. La ora actuală, politicile de eugenie sunt cunoscute sub numele de *control al populației*. Organizația cea mai cunoscută care se ocupă cu controlul populației este *Planned Parenthood* (n.tr. Planificarea Familială), care și-a început activitatea sub

un cu totul alt nume în cadrul biroului londonez al Societății Britanice de Eugenie. Nu este de mirare că George Bush s-a folosit de orice prilej pentru a pompa sume masive din banii contribuabililor americani și din cei ai Națiunilor Unite în această organizație. Bush și Henry Kissinger sunt mari adepți ai lui Thomas Malthus, francmason din linia genealogică a lui Darwin, care a murit în anul 1834. El a militat pentru trierea popoarelor de alte rase decât cea albă și a oamenilor albi „inferiori". La fel ca prietenul său economist, francmasonul John Stuart Mill, Malthus a afirmat că rasa ariană cu părul blond și ochii albaștri era darul lui Dumnezeu pentru pământeni. Poate darul zeilor... Cei doi erau de părere că oamenii superiori aparținând rasei albe trebuiau să controleze rasele inferioare cu pielea întunecată. În esență, această filozofie nu este cu nimic diferită de cea nazistă sau de cea a *establishment*-ului britanic ori american, căci cele trei curente provin, de fapt, din aceeași sursă. De ce crezi că au fost promovate atâtea politici care au cauzat boli, moarte și distrugere în Africa, Asia și America Centrală și de Sud? Toate fac parte din același plan. Dacă vrei să afli informații suplimentare despre cei care l-au finanțat pe Hitler, despre rolul Rothschild-zilor și despre programul de control al populației de către rasa conducătoare, te invit să citești *Și adevărul vă va face liberi.*

O nouă confirmare a faptului că forța care controla ambele tabere ale celui de-al Doilea Război Mondial era una și aceeași se referă la vasta operațiune a serviciilor secrete americane și britanice, numită Proiectul Paperclip (n.tr. textual: Agrafa), prin care cei mai importanți lideri naziști, oameni de știință, ingineri și experți în controlul minții au fost scoși în afara Germaniei înainte de sosirea armatei aliaților. Toți aceștia au fost transportați în America de Sud și în Statele Unite, pentru a-și continua acolo munca în favoarea Agendei reptiliene. Naziștii judecați și spânzu-

rați la Nurenberg nu au fost decât niște pioni expuși la paradă pentru a da satisfacție opiniei publice. Regii, reginele, episcopii și cavalerii regimului nazist au scăpat și și-au continuat campania împotriva umanității prin intermediul rețelelor secrete aranjate de „opozanții" lor, Marea Britanie și Statele Unite. Printre naziștii care au scăpat grație Proiectului Paperclip s-a numărat și criminalul în masă și teroristul Josef Mengele. CIA a fost creația serviciilor secrete britanice și, în special, a cercului interior al acestora, cunoscut sub numele de *Special Operations Executive* (n.tr. Serviciul pentru Operații Speciale) - SOE. CIA a înlocuit organizația serviciilor secrete creată în timpul războiului, Oficiul pentru Servicii Strategice (OSS), născut pe structura serviciilor secrete ale lui Payseur. OSS-ul era condus de Bill Donovan, o marionetă a cercului Payseur-Rothschild-Rockefeller și fost coleg de școală cu Franklin Delano Roosevelt. Profesorul de drept al lui Donovan de la Universitatea Columbia (controlată de Frăție) a fost Harland E. Stone, care avea să devină mai târziu Procuror General al SUA. Un alt protejat al lui Stone a fost J. Edgar Hoover, francmason de grad 33 și șeful de tristă reputație al FBI în perioada asasinării lui Kennedy. Deloc întâmplător, o bună parte din agenții care au fost implicați în asasinarea președintelui Kennedy erau foști agenți OSS transferați la Londra în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Această poveste este prezentată detaliat în lucrarea mea, *Și adevărul vă va face liberi*. Unul dintre acești agenți era Clay Shaw, singurul om judecat pentru rolul pe care l-a jucat în asasinarea lui Kennedy, proces prezentat și în filmul *JFK*. El a fost eliberat pentru simplul motiv că martorii împotriva lui au fost uciși înainte de a apuca să depună mărturie. Shaw a fost unul din consultanții lui Winston Churchill, satanist și „clonă" a lui Rothschild. La fel ca toți agenții OSS detașați la Londra, i-a cântat în strună Lordului Victor Rothschild,

şeful neoficial al serviciilor secrete britanice.

Primul director al CIA a fost Allan Dulles. Acesta era nazist, la fel ca şi fratele său, John Foster Dulles, numit secretar de stat în aceeaşi perioadă. Familia Dulles este o altă linie genealogică aparţinând aristocraţiei britanice. Amândoi fraţii Dulles au fost implicaţi în Proiectul Paperclip, alături de Henry Kissinger, un „evreu german", mare adept al satanismului şi unul dintre cei mai activi reptilieni. Cei doi Dulles proveneau dintr-o familie americană din sudul Statelor Unite, proprietară de sclavi, şi erau veri cu Rockefeller-ii. Firma lor de avocatură, Sullivan and Cromwell, gestiona afacerile în SUA ale I.G. Farben. Marele susţinător al lui Hitler, Fritz Thyssen, i l-a prezentat pe Allan Dulles Führerului. John Foster Dulles scria „Heil Hitler" pe scrisorile pe care le trimitea clienţilor săi germani şi a fost trimis în Germania să negocieze acordarea unor noi împrumuturi naziştilor din partea grupului Mesei Rotunde Rothschild-Rockefeller. Împrumuturile aveau drept scop să-i ajute pe germani să plătească daunele de război impuse de acelaşi John Foster Dulles, în calitatea sa de membru al delegaţiei americane la Conferinţa de Pace de la Versailles, din anul 1919. De aceea, nu reprezintă nici o exagerare să afirmăm că CIA a fost o organizaţie creată de nazişti pentru nazişti. Printre aceştia se numără şi Reinhard Gehlen, principalul spion al lui Hitler pe frontul rusesc, căruia Allen Dulles i-a cerut mai târziu să organizeze reţeaua CIA pe teritoriul european. Cercetătorul Noam Chomsky afirmă că Gehlen a creat o armată secretă CIA-nazistă, care şi-a extins operaţiunile până în America Latină. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu reţeaua poliţiei internaţionale numite Interpol. Practic, nu naziştii au pierdut războiul. Totul a fost o înscenare controlată de aceeaşi forţă şi transformată într-o mare afacere după carnagiu, în condiţiile în care Agenda continua să avanseze. Şi o ultimă întrebare: a murit într-adevăr

Hitler în buncărul său? Evident că nu. Dr. Robert Dorion, directorul Institutului de Medicină Legală de pe lângă Ministerul Justiției din Quebec, Montreal, a declarat că există neconcordanțe între fotografiile danturii cadavrului atribuit lui Hitler și nenumăratele fotografii făcute Führerului în timp ce își ținea discursurile (cu gura deschisă). Structura decalajelor dintre dinți este diferită. Hitler avea o obturație a unui canal și un dinte de porțelan pe care cadavrul nu le avea, iar puntea dentară inferioară era foarte diferită. După război, conducerea nazistă și-a schimbat pur și simplu cizmele și ținuta militară cu costumele civile și halatele oamenilor de știință, iar Agenda a continuat să avanseze. În aceste condiții, mai sunt oare cititori care nu cred că nucleul nazisto-satanic al Guvernului SUA este capabil să ardă copii la Waco sau să-i arunce în aer prin bomba de la Oklahoma, numai pentru a-și duce mai departe misiunea, conform Agendei de dominare globală a lumii? Așa gândesc cei care controlează această lume, iar cinci miliarde de oameni se complac în această situație. Dacă vor continua să facă la fel, mentalitatea reptilo-ariano-nazistă va continua să controleze planeta Pământ.

CAPITOLUL 11

Rețeaua la ora actuală

După câteva mii de ani de evoluție, rețeaua reptiliană a devenit la ora actuală o încrengătură imensă (și nu întotdeauna ușor de recunoscut) de societăți secrete, bănci, afaceri, partide politice, agenții de securitate, mijloace mass-media și așa mai departe. Structura de bază și Agenda sa rămân însă extrem de simple.

Centrul rețelei operaționale este City-ul londonez. Alte centre de decizie se află în Franța, Germania, Elveția, Italia și Statele Unite. Aceștia sunt păianjenii care țes imensa pânză a rețelei, cel mai important dintre ei fiind în continuare City-ul londonez, Noua Troia. Din acest centru sunt administrate Agenda globală și politicile Frăției, introduse apoi de „managerii de ramură" în țările respective. Astfel, dacă Agenda globală impune prăbușirea dolarului american, a pesoului mexican, a randului sud-african sau a piețelor bursiere din Orientul Îndepărtat, managerii de ramură din țările respective acționează și asigură implementarea acestor deziderate. Frăția nu are niciodată de suferit, ba dimpotrivă, căci știe exact la ce să se aștepte. Principalele bănci ale Frăției din Statele Unite, precum Chase Manhattan a familiei Rockefeller, și-au sporit considerabil profiturile în anul 1991, când pesoul mexican s-a prăbușit, căci și-au vândut depozitele de peso chiar înainte de devalorizarea acestuia. În anul 1987, miliardarul finanțist Jimmy Goldsmith, rudă cu Rothschild-zii, și-a vândut toate acțiunile, cu puțin înainte de colapsul burselor mondiale. Evident, o coincidență!

În inima rețelei (sau în vârful piramidei, cum preferi) se află reptilienii. Aceștia operează în principal sub acoperire, din bazele lor subterane, dar mai ales prin posedarea liniilor genealogice reptilo-umane al căror nivel

de conştiinţă rezonează plenar cu conştiinţa reptiliană din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Membrii acestor familii de viţă veche posedate de reptilieni deţin la ora actuală toate poziţiile importante în structurile puterii sau lucrează sub acoperire, controlându-i pe cei din aceste poziţii oficiale, de pildă pe prim miniştri şi preşedinţi. Ideea că cei care conduc ţara sunt reptilieni sau oameni posedaţi de aceştia li se poate părea fantastică celor cu o viziune foarte limitată, dar nenumăratele dovezi adunate de-a lungul miilor de ani explică perfect „misterele" istoriei. Mulţi oameni mă întreabă, pe bună dreptate, de ce ar pierde cineva mii de ani pentru a prelua controlul asupra unei planete, ştiind că oricum va muri înainte de împlinirea acestui deziderat. Răspunsul este simplu: conştiinţele care posedă aceste trupuri se folosesc de ele ca de un înveliş exterior, ca de un costum spaţial, până când acesta se uzează, după care îl schimbă cu altul. Cei care au ocupat de-a lungul timpului trupurile principalilor jucători ai marelui joc al conspiraţiei din cele mai vechi timpuri şi până astăzi sunt aceiaşi reptilieni. Obsesia încrucişării rasiale a liniilor genealogice ale Frăţiei provine din necesitatea păstrării purităţii genetice reptiliene şi, implicit, a legăturii vibratorii între trupul uman aflat în spaţiul tridimensional şi conştiinţa care îl posedă din regiunea inferioară a celei de-a patra dimensiuni. Pentru a ascunde acest adevăr, membrii Frăţiei au distrus toate documentele şi textele antice, subjugând şi oprimând societăţile native ale lumii. Scopul reptilienilor este acela de a distruge toate amintirile rămase din perioada în care operau la vedere, astfel încât oamenii să nu-şi dea seama că sunt controlaţi prin intermediul unor corpuri fizice aparent umane de o forţă neumană aflată într-o altă dimensiune.

Adevărul acestei realităţi este ţinut în cel mai strict secret şi nu este cunoscut decât pe nivelul suprem al imensei reţele de societăţi secrete, adică de către un număr foarte mic de oameni. Fiecare secţiune a

Piramida puterii

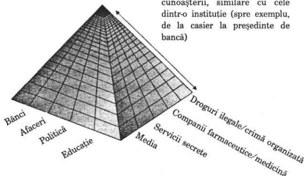

Figura 17: **Piramida puterii**

Piramida puterii, care asigură controlarea tuturor instituțiilor de către aceeași Elită minusculă. Ea permite implementarea aceleiași Agende în toate domeniile societății.

piramidei globale este organizată ca o piramidă mai mică, ce este compartimentată în același fel, precum un submarin. Ceea ce se află deasupra se află și dedesubt. Spre exemplu, piramida francmasoneriei răspunde în fața unei conduceri obișnuite, care răspunde, la rândul ei, în fața unei structuri superioare. Acolo unde se termină gradele francmasoneriei încep gradele Iluminaților. Marea majoritate a masonilor nu pot aspira însă mai sus de gradul 33 al ritului scoțian și de gradul 10 al ritului de York. Dacă Frăția consideră că cineva are mentalitatea și structura genetică potrivită, acesta poate avansa pe un nivel superior, primind un grad în structura Iluminaților sau în alte grupuri super-secrete ale cercului interior, precum Masa Rotundă, care operează deasupra nivelului oficial al unor societăți secrete precum francmasoneria sau

Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim (de Malta). La vârf, ierarhiile societăților secrete devin una, transformându-se într-o organizație unică, ce implementează aceeași Agendă, dincolo de conflictele și certurile nesfârșite de la baza piramidei.

Această rețea de societăți secrete își plasează inițiații cei mai de încredere în pozițiile cele mai influente ale sistemului bancar, ale lumii afacerilor, politicii, mass-mediei, armatei, medicinii etc. La fel ca în cazul piramidei puterii, toate aceste instituții și organizații aparent fără legătură unele cu altele fuzionează la vârf, fiind controlate de aceiași oameni. Structura seamănă cu cea a păpușilor rusești: fiecare păpușă (în cazul de față piramidă) se află în interiorul alteia, până la păpușa (piramida) globală, care le include pe toate celelalte *(vezi Figura 17)*. Fețele publice ale acestor organizații și cei care le controlează din culise aparțin aceleiași rețele, așa că nu contează prea mult dacă ești francmason, cavaler de Malta, inițiat al societății *Skull and Bones* sau membru al unui grup mai mult sau mai puțin secret precum Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale, Consiliul pentru Relații Externe, Grupul Bilderberg, Clubul de la Roma sau Comisia Trilaterală, despre care voi vorbi pe larg în paginile care urmează. Ceea ce doresc să subliniez deocamdată este că, deși au nume și obiective aparent diferite, toate aceste organizații sunt controlate, în final, de aceeași conducere.

Păianjenul

Societățile și grupurile secrete care alcătuiesc această imensă rețea sunt versiunea actualizată și extinsă a unei rețele similare care a existat în Antichitate. Unii cercetători afirmă că la vârful ierarhiei se află (în ordine succesivă) Consiliul celor 3, Consiliul celor 5, Consiliul celor 7, Consiliul celor 9, Consiliul celor 13, Consiliul celor 33, Marele Consiliu Druid, Comitetul celor 300 („Olimpienii") și Comitetul celor 500. Multe grupuri nu au niciun nume,

ca să nu poată fi detectate. Personal, am convingerea că în vârful piramidei se află o singură persoană, cel mult două, un fel de Mare Preot și Mare Preoteasă a lumii, căci, așa cum voi explica ceva mai târziu, cea mai importantă ierarhie, în fața căreia sunt subordonate toate celelalte, este ierarhia Sataniștilor. Cine vrea să controleze jocul trebuie să controleze toate taberele, iar această structură permite exact acest lucru. Frăția controlează taberele „pro“ și „contra“ din politică, sistemul bancar, domeniul afacerilor, mass-media etc. Ea are agenți în toate guvernele, dar și în taberele opuse acestora, în armatele adverse ale oricărui război sau conflict politic, în cartelurile drogurilor, dar și în agențiile antidrog care se „războiesc“ cu acestea, în sindicatele crimei organizate, dar și în agențiile de securitate care „investighează“ aceste sindicate, în grupurile teroriste, dar și în serviciile secrete care încearcă să le „anihileze“. Simplul fapt că cineva afirmă că luptă pentru pace și libertate nu înseamnă că acest lucru este neapărat adevărat. De altfel, dacă ar fi adevărat, nu ar mai trebui să spună acest lucru în gura mare, căci ar fi evident din faptele sale. Personal, am o regulă simplă: orice individ sau instituție care se declară „democrată“ este orice altceva, numai democrată nu. Este suficient să privim câte Fronturi Democratice există în lume ocupate cu impunerea unei dictaturi.

Rețeaua Mesei Rotunde

Una din principalele rețele care există la ora actuală este guvernată la centru de Masa Rotundă *(vezi Figura 18)*. Așa cum am văzut mai devreme, Masa Rotundă are filiale în întreaga lume, iar în anii 1920 și 1921 a adăugat două noi organizații la rețeaua sa: Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale (RIIA) și Consiliul pentru Relații Externe (CFR). RIIA și-a creat, la rândul ei, propriile filiale. La fel, CFR din New York și-a format propria sa rețea subordonată pe teritoriul Statelor Unite, făcând legătura între Frăția Babiloniană și departamentele

Guvernului SUA, Congres, proprietarii de media, editori, jurnaliști, fundații scutite de la plata impozitelor, precum Rockefeller Foundation, universități, oameni de știință, ambasadori, lideri militari, „istorici", bancheri și oameni de afaceri. Fiecare țară importantă are o asemenea rețea care respectă Agenda dictată de centrele globale din City-ul londonez, Germania, Franța și Elveția. Odată, pe când vorbeam la un post de radio din Cape Town, am fost asaltat de un „astrolog" care mi-a spus că este imposibil să existe o conspirație de felul celei pe care o expun, pentru simplul motiv că aceasta nu ar putea fi organizată pe o perioadă atât de lungă de timp. Așa cum se întâmplă în majoritatea cazurilor de acest gen, omul nu îmi citise cărțile și nu făcuse niciun fel de cercetări înainte de a se grăbi să conteste această realitate. Dacă ar fi făcut-o, și-ar fi dat seama că, din cauza acestei structuri a rețelei, nu numai că este posibil să urmezi aceeași Agendă de-a lungul mai multor generații succesive, dar este și foarte pertinent să crezi acest lucru. De ce nu dispare o mare corporație sau o mare bancă atunci când generația actuală de lideri moare sau se pensionează? Pentru că ei îi urmează la conducere o altă generație. La fel se petrec lucrurile și cu Frăția și Agenda ei. Astrologul respectiv ar face mai bine să își consulte propria hartă cerească, verificând dacă nu cumva conjuncțiile de pe aceasta îl împiedică să vadă ceea ce este evident, respingând și condamnând informații pe care nu a făcut niciun efort să le citească, să le verifice și să le înțeleagă.

În mai 1954 a avut loc prima întâlnire oficială a unei noi organizații din rețeaua Mesei Rotunde, Grupul Bilderberg (Bil), numit astfel după Hotelul Bilderberg din Oosterbeek, Olanda, unde a avut loc întâlnirea. Cel puțin, aceasta este varianta oficială a poveștii. Bil sau Bel a fost Zeul-Soare la fenicieni. Bilderberg se traduce prin „Bel al stâncii" sau „Bel al muntelui". Grupul Bilderberg a fost condus între anii 1954-1976 de prințul Bernhard al Olandei, fost ofițer nazist și spion german care a lucrat

Figura 18:
Rețeaua Mesei Rotunde: Consiliul pentru Relații Externe, Comisia Trilaterală, Națiunile Unite, Masa Rotundă, Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale, Grupul Bilderberg, Clubul de la Roma

pentru departamentul NW7 al serviciului secret al imensului conglomerat chimic I.G. Farben, cel care a condus lagărul de concentrare de la Auschwitz. Unii cercetători susțin că papa Ioan Paul al II-lea a lucrat și el pentru I.G. Farben. Nu știu dacă este adevărat, dar nu m-ar surprinde deloc, căci papii sunt aleși de Frăție. Prințul Bernhard, un german care s-a aliat prin căsătorie cu familia regală olandeză, la fel ca William de Orania la vremea lui, este un reptilian înrudit și foarte bun prieten cu prințul Philip al Marii Britanii. Împreună, cei doi au creat organizația World Wildlife Fund (n.tr. Fondul Mondial pentru Animalele Sălbatice), devenit între timp

Worldwide Fund for Nature (WWF - Fondul Mondial pentru Natură). Aşa cum vom vedea într-un capitol ulterior, ultimul lucru care îi interesa pe cei doi era protecţia animalelor sălbatice. În anul 1968 a fost creat Clubul de la Roma, condus de francmasonul Aurelio Peccei (Com 300 şi membru al Grupului Bilderberg), numărul doi în grupul Fiat, condus de un alt membru al Grupului Bilderberg şi al Nobilimii Negre, Giovanni Agnelli. Peccei i-a spus odată amicului său, fostul secretar de stat american Alexander Haig (TC, Cavaler de Malta) că se simţea o reîncarnare a lui Adam Weishaupt, omul care a creat organizaţia Iluminaţilor bavarezi. Clubul de la Roma, creat pe domeniul particular al familiei Rockefeller de la Bellagio, în Italia, a pus bazele mişcării ecologiste. Rockefeller-ii şi Rothschild-zii i-au dictat acestei mişcări aşa cum au vrut. Clubul de la Roma s-a folosit de mişcarea ecologistă pentru a centraliza şi mai multă putere şi pentru a confisca terenuri. Sub pretextul apelului la „salvarea planetei" se ascunde adevărul trist că este doar o altă acoperire a Agendei controlului global asupra lumii, guvernată chiar de cei care creează problemele de mediu. Acelaşi principiu se aplică şi Clubului de la Budapesta, care încearcă să aplice „spiritualităţii" acelaşi tratament pe care Clubul de la Roma l-a aplicat mediului. Clubul de la Budapesta este condus de Ervin Laszlo, un asociat al lui Aurelio Peccei. Un alt satelit important al Mesei Rotunde este Comisia Trilaterală, creată de Rockefeller-i în Statele Unite în anul 1972. Rolul acesteia este de a coordona implementarea Agendei între cele trei regiuni principale ale lumii: Statele Unite, Europa şi Japonia. Am prezentat pe larg aceste organizaţii în lucrarea *Şi adevărul vă va face liberi*, dar pentru cei care nu au citit-o, voi face în continuare o sinteză a influenţei covârşitoare a acestor organizaţii asupra vieţii noastre de zi cu zi şi asupra marilor probleme ale lumii. Pentru a înţelege mai bine, ori de câte ori voi menţiona pe cineva care a fost, este sau urmează să devină membru al aces-

tor grupuri, voi folosi abrevierile RIIA, CFR, Bil și TC. La ora actuală nu pot oferi informații referitoare la conducerea modernă a Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale, deoarece această organizație este atât de secretă, încât nu am reușit să le obțin. Dacă cineva poate să mă ajute în această direcție, i-aș fi recunoscător. Îi cunosc totuși pe o parte din membrii săi importanți.

Aceste grupuri interconectate numără printre membrii lor liderii sistemului bancar global, ai mediului de afaceri, armatei, mass-mediei, serviciilor secrete, educației și politicii. Pentru a înțelege mai bine despre ce oameni vorbim, îți propun să-i trecem în revistă pe câțiva dintre cei care au participat la prima ședință a Grupului Bilderberg, din anul 1954. Președintele Adunării a fost prințul Bernhard, soțul reginei Juliana a Olandei (Com 300), o obișnuită a acestor ședințe. Actuala regină, Beatrix, este o altă susținătoare activă a Grupului. Printre alți președinți ai Grupului Bilderberg s-au numărat Sir Alex Douglas Hume (Lord Home), membru al unei linii genealogice din elita scoțiană și fost prim-ministru al Marii Britanii, și un alt membru al unei linii aristocratice britanice, Lord Carrington, care a devenit președinte în anul 1991 (vom discuta imediat mai multe despre el). Prințul Bernhard a fost propus ca președinte al Grupului Bilderberg de către Lordul Victor Rothschild, unul din cei mai mari escroci, spioni și manipulatori ai secolului al XX-lea. Alte personalități care au participat la acea primă ședință au fost: David Rockefeller (CFR, TC); Deak Rusk (CFR, TC, bursier Rhodes), președintele Fundației Rockefeller și secretar de stat sub John F. Kennedy; Joseph E. Johnson (CFR), președintele Fundației Carnegie pentru Pacea Internațională și secretar SUA pentru Grupul Bilderberg; Denis Healey (TC, RIIA, Com 300, Societatea Fabian), ministrul apărării în guvernul britanic laburist între anii 1964-1970 și Cancelar al Eșichierului între 1974-1979; și Lord Boothby, care a lucrat împreună cu Winston Churchill la unificarea

Europei, cunoscută mai târziu sub numele de Uniunea Europeană.

NATO a fost creația Frăției și are menirea să devină o armată mondială unică, atrăgând tot mai multe țări și manipulând „problemele" care îi permit să acționeze în afara domeniului său de referință. Toți ultimii cinci secretari generali ai NATO au fost membri Bilderberg: Joseph Luns, Lord Carrington, Manfred Woerner, Willy Claes și Javier Solana. Președintele Băncii Mondiale, James Wolfenson, partener cu Rothschild-zii, precum și majoritatea predecesorilor săi sunt membri ai Grupului Bilderberg. La fel și primii doi președinți ai recent createi Organizații Mondiale a Comerțului, o creație a Frăției care impune taxe grele unor țări care încearcă să-și protejeze popoarele de nemilosul sistem financiar și comercial global. Primul președinte al acestei organizații a fost irlandezul Peter D. Sutherland (Bil, TC, Com 300), director al Acordului General pentru Tarife și Comerț (GATT), comisar al Comunității Europene (Uniunea de mai târziu) și președinte al Băncilor Irlandeze Aliate și al Goldman Sachs. A devenit mai târziu președinte al British Petroleum (BP). Sutherland este o simplă marionetă a Elitei și a fost înlocuit la conducerea OMC de un membru italian al Grupului Bilderberg, Renato Ruggeno. Atât Banca Mondială cât și Organizația Mondială a Comerțului au legături strânse cu celelalte organisme financiare globale, precum Fondul Monetar Internațional și grupul G-7/G-8, impunându-și alături de acestea politicile în fața unor țări în curs de dezvoltare din Africa, Asia și America Centrală și de Sud. Ele se asigură astfel că aceste țări sunt conduse de corporațiile transnaționale controlate de aceleași grupări. Acordul Multilateral pentru Investiții (MAI) este o altă organizație al cărei scop este să amplifice dramatic capacitatea corporațiilor transnaționale de a distruge baza economică a diferitelor țări prin repatrierea profiturilor în condițiile în care evită să-și plătească impozitele și să respecte legile pe care alte

afaceri sunt nevoite să le aplice. Rețeaua centrală a băncilor este controlată integral de Masa Rotundă/Grupul Bilderberg. Mai mulți președinți ai Băncii Angliei, inclusiv Sir Gordon Richardson, au fost membri ai Grupului Bilderberg, iar acest lucru este valabil și în cazul altor bănci centrale, precum Rezerva Federală a Statelor Unite - acel cartel de bănci private europene care controlează economia Statelor Unite. Actualul președinte al „Fed" este Alan Greenspan (CFR, TC, Bil), care l-a înlocuit pe Paul A. Volker (CFR, TC, Bil). Cred că ți-ai făcut deja o părere. La fiecare câteva săptămâni, mass-media din Marea Britanie și SUA face speculații referitoare la ultimele afirmații ale lui Greenspan, ale Guvernatorului Băncii Angliei sau al Bundesbank despre starea economiei țărilor lor. Aceste afirmații sunt suficiente pentru a produce mari oscilații la bursă. O simplă reducere sau creștere a ratei dobânzii operată de aceștia are efecte spectaculoase asupra pieței și asupra vieții de zi cu zi a oamenilor. Cine crezi că îi controlează pe acești oameni și afirmațiile pe care le fac? Exact! Am un prieten care a investit masiv în bursa americană și care a început să studieze structurile investițiilor făcute de marile corporații, bănci și companii de asigurări în perioada de dinaintea unei declarații a lui Greenspan. De fiecare dată a descoperit că marii jucători pe piața bursieră cumpără sau vând foarte multe acțiuni sau titluri în cele trei zile de dinaintea discursului lui Greenspan. Evident, discursul acestuia afectează exact acțiunile și titlurile vândute sau cumpărate de ei. Dacă vrei să știi cum se vor comporta bursele, tot ce trebuie să faci este să urmărești cum procedează familiile și corporațiile Frăției care controlează piețele. Printre marii jucători precum Rothschild și Rockefeller sau oamenii acestora, precum Greenspan, se învârt și niște jucători mai mici, precum „renegatul" George Soros (Bil), care nu fac altceva decât să urmeze ordinele. Soros a fost cel care a speculat lira sterlină în septembrie 1992, făcând miliarde pe seama britanicilor,

căci Cancelarul Eşichierului a încercat să apere moneda naţională. Cine crezi că era acest cancelar? Norman Lamont... din Grupul Bilderberg. Soros a făcut acelaşi lucru şi cu coroana suedeză, cu acelaşi succes. Cine era primul ministru al Suediei la vremea respectivă? Carl Bildt... din Grupul Bilderberg. Teama de a nu rămâne singuri, generată de această prăbuşire a coroanei provocată de Soros, i-a făcut pe suedezi să accepte intrarea în Uniunea Europeană, lucru pe care foarte mulţi îl regretă la ora actuală.

Carierele multor politicieni au explodat literalmente după ce au început să participe la şedinţele Grupului Bilderberg. Prin anii '70, cariera preşedintei Partidului Conservator Britanic Margaret Thatcher intrase în declin, până când a început să participe la şedinţele Grupului Bilderberg. În anul 1979, ea a fost aleasă ca prim-ministru, după seria de atacuri şi scandaluri la adresa laburiştilor care au condus ţara până atunci. Un an mai târziu, la Casa Albă au fost aleşi Ronald Reagan şi George Bush, care au introdus exact aceleaşi politici economice extreme pe care le-a aplicat Margaret Thatcher (care au şi rămas în istorie sub numele de thatcherism). De fapt, nu era niciun fel de thatcherism; era pur şi simplu Agenda Frăţiei, care cerea ca ratele dobânzilor să scadă la nişte niveluri care au distrus economiile ţărilor lumii a treia, pregătind astfel terenul pentru programul de recolonizare prin control financiar. Mania privatizărilor în neştire care s-au produs sub guvernările lui Thatcher, Reagan şi Bush a permis trecerea unor active fabuloase ale statului în mâinile corporaţiilor conduse de Frăţie, la preţuri de nimic. Când Thatcher şi-a încheiat misiunea, protecţia care i se acorda i-a fost retrasă, căci nici o persoană nu este mai importantă decât cauza comună. În anul 1991, guvernatorul relativ necunoscut al statului Arkansas a fost invitat de David Rockefeller la o întrunire a Grupului Bilderberg de la Baden-Baden, în Germania. Numele său era Bill Clinton. Un an mai târziu,

acest om aparținând unei linii genealogice regale (Nobilimea Neagră) a fost ales Președinte al Statelor Unite. În anul 1993, un purtător de cuvânt al Partidului Laburist din Marea Britanie a fost invitat la întrunirea Grupului Bilderberg de la Vouliagment, în Grecia. Numele său era Tony Blair. Peste încă un an, după moartea bruscă și neașteptată a liderului Partidului Laburist, John Smith, locul său la conducerea partidului a fost luat de Blair. Începând din acel moment, o serie întreagă de scandaluri și conflicte au distrus credibilitatea guvernului conservator al lui John Major, asigurându-i astfel lui Blair o victorie ușoară la alegerile din 1997. La începutul acelui an mă aflam într-un turneu în Australia. Am prezis atunci nu doar că Blair va fi ales ca prim-ministru, dar și că alegerile se vor desfășura pe data de 1 mai, una dintre cele mai importante zile pentru Frăția Babiloniană. Acest lucru este atestat de ritualurile fertilității numite May Day, dar și de Ziua Internațională a Muncii, celebrată de Uniunea Sovietică, această creație a Frăției. Organizația Iluminaților bavarezi a fost creată la data de 1 mai 1776. Tony Blair era un pion atât de important în mâinile Frăției, încât nu am avut nici o îndoială că va fi adus la putere la data de 1 mai. În Anglia nu există alegeri la termen. Primul ministru poate provoca alegeri oricând dorește în timpul celor cinci ani de la venirea la putere, așa că el este cel care anunță data. Ce crezi că a făcut John Major? Conform instrucțiunilor Frăției, a convocat alegeri generale la data de 1 mai 1997, iar Tony Blair, unul din marii jucători preferați de Frăție, a fost ales. Începând din momentul în care a venit la putere, Tony Blair împreună cu cancelarul său, Gordon Brown, un alt membru al Grupului Bilderberg, a început să implementeze Agenda Frăției pentru anii Mileniului ce urma să înceapă, referitoare atât la Marea Britanie, cât și la Europa, în ansamblul ei. Aceasta includea cedarea puterii guvernului de a fixa rata dobânzii Băncii Angliei, lucru care s-a întâmplat la numai câteva zile de la alegeri.

Politicile economice aplicate de Brown nu au diferit în esență de cele ale cancelarului conservator de dinainte, Kenneth Clarke, pe care Brown l-a înlocuit. Acest lucru nu este deloc surprinzător, căci Clarke este și el un membru al Grupului Bilderberg, participând inclusiv la ședința din Grecia, împreună cu Blair, iar apoi la cea de la Tumberry, în Scoția, care a avut loc în mai 1998. Frăția nu a făcut decât să înlocuiască un lingău conservator cu unul laburist, numindu-i pe rând în fruntea ministerului finanțelor. Singurul lucru care s-a schimbat a fost numele scris pe ușa cabinetului. La fel ca și SUA sau orice altă țară de pe glob, Marea Britanie este o țară uni-partinică, deși oamenii cred că sunt liberi pentru că au dreptul să bifeze o căsuță o dată la cinci ani, alegând o nouă marionetă a Frăției pentru a-i conduce. Cel puțin în Statele Unite votul este electronic, ceea ce facilitează și mai mult eventuala fraudare a alegerilor (dacă aceasta se dovedește necesară).

Tony Blair a devenit rapid prieten la cataramă cu Bill Clinton (CFR, TC, Bil), vorbind practic pe o singură voce cu aceasta (evident, vocea Frăției). Principalul colaborator al lui Blair în guvernul laburist a fost Peter Mandelson (RIIA), supranumit Prințul Întunericului. El este unul din cei mai importanți oameni de legătură ai Frăției cu Partidul Laburist, continuând să ocupe această poziție în pofida demisiei din cabinetul lui Blair în urma unui scandal financiar. Tocmai când Peter Mandelson a primit însărcinarea de a se ocupa de imaginea partidului laburist prin anii '80, acesta și-a schimbat sigla din steagul roșu în celebrul simbol al Frăției de-a lungul secolelor: trandafirul roșu. Cancelarul Kohl al Germaniei este, la rândul lui, un membru al Grupului Bilderberg, la fel cum au fost și predecesorii săi, Brant și Schmit. Mulți prim miniștri și politicieni de frunte din Olanda sunt membri ai Grupului Bilderberg. Printre ei se numără Ruud Lubbers. Același lucru este valabil în cazul tuturor țărilor vest-europene. Alți membri ai grupului au fost: Carl Bildt,

Olof Palme, fostul prim-ministru asasinat al Suediei, Uffe Ellemann-Jenson și Ritt Bjergegaard (Danemarca). Jacques Santerre, șeful Comisiei Europene, este membru al Grupului Bilderberg. El reprezintă cea mai importantă voce publică a Uniunii Europene, conducându-și dictatura centralizată cu o aroganță uimitoare, pe care membrii Frăției o manifestă frecvent. Regalitatea europeană este reprezentată în Grupul Bilderberg de familiile regale din Olanda, Suedia, Spania și Marea Britanie (de fapt, toți sunt membri ai unor ramuri diferite ale aceleiași familii regale). Alți membri ai Grupului Bilderberg sunt Lord Mountbatten, prințul Philip și prințul Charles.

„Negociatorii de pace"

Ori de câte ori Frăția folosește un nume pentru o organizație a sa, cu siguranță aceasta se ocupă exact cu activitatea opusă. Fundația Carnegie pentru Pacea Internațională pune la cale războaie, iar „Fronturile Democratice" din întreaga lume pregătesc terenul pentru instaurarea dictaturii. La fel stau lucrurile și cu „negociatorii de pace". Henry Kissinger se plimbă prin toată lumea vorbind despre „pace", dar ori de câte ori părăsește o țară, aceasta devine iadul pe pământ. Nu se pune problema că ar fi un negociator slab; dimpotrivă, își face perfect datoria ca emisar al Frăției. Compania sa, Kissinger Associates (al cărei director fondator este Lord Carrington - RIIA, Bil, TC), a fost profund implicată în declanșarea războiului din Bosnia, care a permis avansarea Agendei Frăției în privința creării armatei unice sub conducerea NATO. Această temă este de-a dreptul recurentă. Tot ce au de făcut membrii Frăției este să pornească un război, iar apoi să negocieze „pacea" în termenii doriți de ei. Până la începerea conflictului din Bosnia, *status quo*-ul era Forța de Pace a Națiunilor Unite. Aceasta s-a dovedit a fi însă (în mod intenționat) ineficientă și, după toate acele imagini de coșmar care se lăfăiau pe ecranele televizoarelor în fiecare seară, opinia

publică internațională a strigat la unison: „Trebuie făcut ceva. Așa nu se mai poate. Ce aveți de gând să faceți pentru a curma această situație?". Și cei care au pus la cale războiul prin ingineriile lor au oferit soluția așteptată: o armată NATO puternică, de 60.000 de soldați, cea mai mare forță multinațională adunată după cel de-al Doilea Război Mondial. În astfel de situații, rețeaua Mesei Rotunde se dovedește ideală pentru a numi oamenii în pozițiile-cheie. Primul negociator de pace numit de Uniunea Europeană în Bosnia a fost, desigur... Lord Carrington, președintele Grupului Bilderberg, al Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale, membru în Comisia Trilaterală și în Comitetul celor 300. Mai târziu, el a fost înlocuit de Lord David Owen (Bil, TC) și de Carl Bildt (Bil), fostul prim-ministru suedez. Negociatorii numiți de Națiunile Unite au fost Cyrus Vance (Bil, CFR, TC) și norvegianul Thorvald Stoltenberg (Bil, TC). Negocierile acestora nu au ajuns la niciun rezultat, așa că a apărut un nou negociator, de data aceasta unul „independent": Jimmy Carter, primul Președinte al Statelor Unite după crearea Comisiei Trilaterale. Ororile din Bosnia au continuat, iar strigătele de revoltă: „Faceți ceva, pentru numele lui Dumnezeu!" au devenit și mai puternice, așa că pe scenă a apărut un nou negociator: Richard Holbrooke (CFR, TC, Bil), solul de pace trimis de Bill Clinton, care a negociat Acordul de la Dayton, în urma căruia armata mondială NATO a rămas staționată în Bosnia. Holbrooke a raportat rezultatul negocierilor sale secretarului de stat Warren Christopher (CFR, TC) și secretarului apărării William Perry (Bil), care i-au transmis mai departe Președintelui Bill Clinton (CFR, TC, Bil), care a urmat ordinele lui David Rockefeller și ale lui Henry Kissinger, farurile călăuzitoare ale CFR, TC, Bil și RIIA. Primul comandant al armatei mondiale NATO din Bosnia a fost amiralul Leighton Smith (CFR), iar finalul civil al operațiunii a fost controlat de Carl Bildt (Bil). A, și să nu-l uit pe ambasadorul american în fosta

Iugoslavie, Warren Zimmerman (CFR)! Chiar și finanțistul George Soros s-a întâmplat să aibă câteva „fundații" scutite de taxe în fosta Iugoslavie, înainte și în timpul războiului. Doar o coincidență, nu-ți face probleme! Acesta este doar un exemplu al tehnicilor și organizațiilor folosite pentru a schimba lumea prin fabricarea unor războaie, urmat de „negocierea" situației de după război. Mecanismul este mereu același: crearea problemei - reacție - găsirea soluției. Câteva dintre numele care se ascund în spatele Grupului Bilderberg ne sunt foarte familiare: Rothschild-zii, David Rockefeller, Henry Kissinger și Lord Carrington. Am scris foarte mult despre Rothschild-zi, dar consider important să ofer cât mai multe amănunte și despre ceilalți. Deși nu reprezintă chiar vârful piramidei, cu siguranță sunt cei aflați pe nivelul operațional imediat următor.

David Rockefeller (CFR, TC, Bil, RIIA, Com 300)

Rockefeller-ii (care și-au schimbat numele din Rockenfelder) au devenit cea mai puternică familie din Statele Unite cu ajutorul banilor proveniți de la familia Rothschild, dar și din alte surse. Manipularea Statelor Unite și a lumii, în general, nu poate fi concepută fără să luăm în calcul numele clanului Rockefeller, fie că ne referim la J.D. Rockefeller, la Nelson Rockefeller, la Winthrop Rockefeller, la Laurence Rockefeller sau la cel mai notoriu membru al familiei în cea de-a doua jumătate a secolului al XX-lea, David Rockefeller. Dacă familia Rockefeller și rețeaua ei nu ar fi existat, Statele Unite ar fi arătat cu totul altfel decât le știm noi la ora actuală: o țară cu un grad de libertate infinit mai mare (lucru valabil pentru întreaga lume). David Rockefeller, fost președinte al Băncii Chase Manhattan vreme îndelungată (pe care o controlează și acum, indirect), a fost secretarul Grupului de Studiu al Consiliului pentru Relații Externe care a creat Planul Marshall de reconstrucție a Europei

după cel de-al Doilea Război Mondial. Fondurile Planului Marshall au fost folosite pentru crearea Uniunii Europene și subminarea autorității statelor naționale. Omul însărcinat să coordoneze Planul Marshall în Europa a fost... Averell Harriman (Com 300, Societatea *Skull and Bones*), care s-a cazat chiar la reședința de la Paris a familiei Rothschild. Între anii 1946-1953, David Rockefeller a fost președinte al Consiliului pentru Relații Externe, după care a creat Comisia Trilaterală, sub conducerea lui Henry Kissinger (CFR, TC, Bil, RIIA, Com 300) și Zbigniew Brzezinski, profesor la Universitatea Columbia (controlată de Frăție) și autor al cărții *Între două epoci: rolul Americii în era tehnotronică*, în care a prezentat viziunea Frăției asupra lumii. Brzezinski a fost consilierul pe probleme de securitate al Președintelui Jimmy Carter și a fost ales de David Rockefeller să devină primul președinte din partea Statelor Unite al Comisiei Trilaterale, în anul 1976. David Rockefeller este omul care se ascunde în spatele alegerii tuturor acestor președinți, căci el controlează banii, media și viața politică din SUA, asigurându-se că toți candidații la președinție depind de el. De pildă, acest lucru a fost valabil în cazul candidaților George Bush și Bill Clinton, în anul 1992, sau Bob Dole și Bill Clinton în anul 1996. Cine controlează banii, media și mașinăria de partid poate pune orice candidat dorește la Casa Albă și poate scăpa de el, dacă interesele Agendei o cer. Așa se explică de ce cei care reprezintă cu adevărat interesele poporului nu ajung niciodată pe nivelurile superioare ale vieții politice. De altfel, acest lucru nu este valabil numai în ceea ce privește Statele Unite. David Rockefeller a fost păpușarul care s-a ascuns inclusiv în spatele Rusiei și al Uniunii Societice, educând și dictând unor oameni precum Mihail Gorbaciov și Boris Ielțîn. Gorbaciov, un reptilian care își schimbă forma, a fost folosit de Rockefeller și Kissinger pentru a destrăma Uniunea Sovietică și a permite țărilor membre ale acesteia să se integreze în Uniunea

Europeană şi în NATO. Înainte de a deveni Preşedinte al Rusiei, Ielţin ţinea discursuri la Comisia Trilaterală. Mâna invizibilă a lui David Rockefeller poate fi găsită pretutindeni, de pildă în spatele acelei marionete numite Maurice Strong (Bil, Com 300), miliardarul canadian care a făcut avere din petrol şi care a manipulat masiv mişcarea ecologistă după ce a fost numit primul director al Agenţiei Naţiunilor Unite pentru Mediu, deţinând inclusiv preşedinţia Summit-ului Pământului ţinut în Brazilia, în anul 1992. Oriunde apare David Rockefeller înfloreşte corupţia, manipularea şi genocidul. Asta îmi aminteşte de altcineva...

Henry Kissinger (CFR, TC, Bil, RIIA, Comm 300)

Henry Kissinger a căpătat o reputaţie internaţională după anul 1968, când a devenit secretar de stat şi consilier pe probleme de securitate al Preşedintelui Richard Nixon, singurul om din istoria Statelor Unite care a deţinut ambele funcţii în acelaşi timp. De fapt, serviciile aduse de Kissinger Frăţiei Babiloniene sunt mult mai vechi şi continuă şi astăzi. Henry Kissinger s-a născut în Germania în anul 1923 şi pretinde că a fost unul dintre evreii nevoiţi să trăiască în regimul lui Adolf Hitler. Mă întreb în acest caz de ce a fost atât de implicat în Proiectul Paperclip – acea operaţiune a serviciilor secrete anglo-americane care le-a permis unor experimentatori în domeniul genetic şi în cel al controlului minţii precum torţionarul Josef Mengele să scape din Germania la sfârşitul războiului pentru a-şi continua munca de cercetare în Statele Unite şi în America de Sud? Răspunsul este cât se poate de simplu: pentru că nu dădea doi bani pe evrei! În viziunea lui, aceştia nu reprezintă decât o turmă de vite, la fel ca şi celelalte popoare, exceptând propria sa rasă reptiliană. Kissinger este un satanist, asasin în masă, expert în controlul minţii şi ucigaş de copii. A sosit în Statele Unite în anul 1938 şi a fost naturalizat ca

cetățean american. În anul 1972, agentul polonez KGB Michael Goleniewski a declarat guvernului britanic că între documentele KGB pe care le-a văzut înainte de dezertarea sa din anul 1959 s-a aflat unul în care Henry Kissinger figura ca agent sovietic. Potrivit lui Goleniewski, Kissinger a fost recrutat de către KGB într-o celulă de spionaj numită ODRA, primind numele de cod BOR sau Colonelul BOR. Și-a construit „reputația" la Harvard, după care a avut o ascensiune fulminantă. Așa cum explic în *Și adevărul vă va face liberi*, Kissinger a fost omul care a stat în spatele alegerii tuturor președinților americani începând cu Nixon, fără să pară că este implicat oficial.

El a fost cel care a orchestrat scandalul Watergate care a condus la debarcarea lui Nixon, aducându-l în locul lui pe Gerald Ford (CFR, Bil) în funcția de Președinte și pe Nelson Rockefeller, mentorul lui, în cea de vicepreședinte. De altfel, Nelson Rockefeller a fost cel care l-a sfătuit pe Nixon să-l numească pe Kissinger în funcția respectivă. Scandalul Watergate a fost expus de ziariștii Woodward și Bernstein de la *Washington Post*, un ziar controlat de prietena lui Kissinger, Katherine Graham (CFR, TC, Bil). Am vorbit odată cu un om de știință care lucrează pentru Frăție împotriva voinței sale, care mi-a spus că a fost convocat cu o anumită ocazie la Casa Albă în timpul administrației Bush (1988-1992). A rămas uimit să constate că în Biroul Oval se afla Kissinger, care îi dicta lui Bush ce trebuie să facă, în timp ce acesta se limita să dea afirmativ din cap. Kissinger nu a primit nici o funcție oficială în timpul administrației Bush, și totuși îi dădea Președintelui indicații. Faimoasa „diplomație a păcii" a lui Kissinger constă, de regulă, în tragerea sforilor și ațâțarea orgoliilor, declanșând război după război. În anul 1973, Kissinger a primit Premiul Nobel pentru Pace pentru că a oprit Războiul de Yom Kippur, pe care l-a declanșat tot el! Dacă îi vei vedea vreodată pe Kissinger sau pe Carrington venind în țara ta, sfatul meu

este să pleci în concediu, căci este sigur că în scurt timp se va crea iadul pe pământ. Dacă nu mă crezi, întreabă-i pe cei din Burundi sau din Ruanda...

Când George Bush a devenit Președinte în anul 1988, el a numit în administrația sa doi directori executivi ai companiei Kissinger Associates. Brent Scowcroft, directorul biroului din Washington, a devenit șeful Agenției de Securitate Națională, iar Lawrence Eagleburger, președintele companiei Kissinger Associates, a devenit subsecretar la Departamentul de Stat. Așa cum spuneam, Kissinger Associates a stat la baza războiului din Bosnia, și primul negociator de „pace" numit de Uniunea Europeană a fost Lordul Carrington, director fondator al Kissinger Associates. Această companie a jucat, de asemenea, un rol important în Războiul din Golf, acordând împrumuturi Irakului prin intermediul Băncii Naționale del Lavoro (BNL), începând din anul 1984, pentru a-i permite lui Saddam Hussein să cumpere arme printr-o mică filială a Fiat, gigantul automobilelor aflat în proprietatea lui Giovanni Agnelli, membru în Grupul Bilderberg din partea Nobilimii Negre. Charles Barletta, fost investigator la Departamentul Justiției, a fost citat în legătură cu acest subiect de numărul din 9 noiembrie 1992 al ziarului *Spotlight*, care apare în Washington. Iată ce afirma raportul:

> „Barletta a adăugat că agenții federali au adunat zeci de dovezi care incriminează firma lui Kissinger. Se pare însă că Henry Kissinger dispune de un fel de imunitate specială. Nu știu exact cum reușește, dar influența lui asupra agenției pentru securitate națională este la fel de mare în zilele noastre ca și în vremea lui Nixon, când el era țarul politicii externe. Orice s-ar întâmpla, el primește beneficiile, iar alții scot castanele din foc. Kissinger va rămâne neatins până când Congresul va avea curajul să ordone o investigație serioasă asupra acestui magnat al puterii".

Kissinger are acces la nivelurile cele mai înalte ale Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale, ale Comisiei Trilaterale, ale Consiliului pentru Relații Externe și ale Clubului de la Roma. În plus, este membru al Lojii Francmasone Grand Alpine din Elveția, cea care a coordonat celebra lojă italiană teroristă P2. Atât timp cât acest om va putea să circule liber pe străzi, lumea în care trăim nu va fi în siguranță. O altă specialitate de-a lui este genocidul practicat în țările din Lumea a Treia pentru a reduce dramatic numărul populației de culoare și pentru a tria membrii rasei albe considerați inferiori genetic. Acest program se desfășoară prin manipularea foametei, a bolilor (inclusiv a celor create în laboratoare), a războaielor, a sterilizării și „controlului populației". Pentru mai multe amănunte, vezi *Și adevărul vă va face liberi.*

Lordul Carrington (RIIA, TC, Bil, Com 300)

Peter Rupert Carrington provine dintr-o familie de bancheri și este un asociat extrem de apropiat al lui Kissinger. Cei doi sunt mari experți ai manipulării globale. Carrington a fost unul din membrii conducerii Băncii lui Hambros (candidat la Com 300), asociată cu scandalul Michel Sindona/loja francmasonă P2 din Italia. Loja P2, controlată de fascistul Lucio Gelli, mare adept al lui Mussolini, a fost forța care s-a ascuns în spatele teroriștilor auto-intitulați Brigăzile Roșii din anii '70, care au plasat bomba devastatoare în gara din Bologna și care l-au ucis pe politicianul Aldo Morro, după ce acesta a respins ordinul lui Henry Kissinger de a-și schimba politica. P2 și Michel Sedona (cel aflat în legătură cu Hambros-Carrington) au fost implicați și în controlul asupra Băncii Vaticanului. O altă victimă a fost francmasonul italian și bancherul Roberto Calvi (membru în P2), care a fost spânzurat sub Podul Blackfriars de lângă City-ul londonez în anul 1982, după ce scandalul a devenit public. Alte afaceri ale lui Carrington includ nume care

ne sunt deja cunoscute, precum Rio Tinto Zinc, Banca Barclays, Cadbury Schweppes, Amalgamated Metal, British Metal, agenția de licitații Christies și președinția Băncii Australiano-Neo-Zeelandeză. În cartea sa, *Rothschild-zii englezi*, Richard Davis afirmă că Lionel Rothschild îl vizita frecvent pe Carrington acasă la Whitehall. Cele două familii s-au înrudit prin căsătoria celui de-al cincilea conte Rosebery cu Hannah Rothschild, fiica lui Meyer, în anul 1878. Cel care a condus mireasa la altar în timpul ceremoniei nupțiale a fost primul ministru Disraeli. Carrington este așadar un membru al liniei genealogice reptiliene a lui Rothschild și deci un aristocrat britanic. El are baza genetică și atitudinea justă pentru a deveni un manipulator de frunte al Frăției, fiind numit în diferite funcții importante de către aceasta. De pildă, a fost secretar însărcinat cu afacerile externe al Marii Britanii, funcție din care a avut grijă să se asigure de transferul puterii politice în Rhodezia de la guvernul minorității albe al lui Ian Smith către dictatorul negru Robert Mugabe, lucru care nu a făcut decât să înrăutățească dramatic situația în acea țară (așa cum fusese planificat). Carrington a demisionat din funcția de ministru de externe din cauza „greșelilor“ pe care le-a făcut și care au condus la războiul din Insulele Falklands/Malvine din anul 1982. Ai putea crede că ulterior s-a abținut să se mai bage în chestiuni militare, dar dimpotrivă, între 1984-1988 a fost numit secretar general NATO, iar în anul 1991 a devenit președintele Grupului Bilderberg. Din această poziție, a fost numit negociator de „pace“ în Bosnia.

Controlul mass-mediei

Numele lui Rothschild, Rockefeller, Kissinger și Carrington apar în board-urile și comitetele „consultative“ ale tuturor marilor corporații globale de media, lucru care nu ar trebui să surprindă pe nimeni. Pentru a controla mintea și emoțiile umanității, tot ce trebuie să

faci este să controlezi mass-media. Fără acest control, ar fi imposibil. Acest lucru nu este deloc dificil, căci majoritatea copleşitoare a ziariştilor din întreaga lume, inclusiv „marii ziarişti" din fiecare ţară, sunt fie agenţi ai Frăţiei, fie nu sunt capabili să vadă mai departe de lungul nasului ce se întâmplă în această lume. Am fost eu însumi ziarist, aşa că ştiu perfect cum stau lucrurile în acest domeniu. În realitate, industria comunicaţiilor (după cum este numită frecvent mass-media) este un fel de „chiorul îi conduce pe orbi" (adică ziariştii le explică cititorilor şi telespectatorilor ce trebuie să înţeleagă). Experienţa mea atât ca ziarist, cât şi ca ţintă a atacurilor acestora, m-a învăţat că această meserie necesită un număr foarte redus de celule cerebrale. În fiecare zi, jurnaliştii şi corespondenţii de presă din întreaga lume le oferă telespectatorilor lor versiunea oficială asupra evenimentelor pe care le transmit prin posturile lor de televiziune. „Surse de la Casa Albă afirmă că... Primul ministru susţine că... FBI comunică...". În toţi anii cât am lucrat ca jurnalist nu-mi amintesc o singură discuţie în sălile de şedinţă ale ziariştilor care să reflecte altceva decât punctul de vedere oficial asupra principalelor evenimente ale lumii. Marea majoritate a jurnaliştilor nu sunt manipulatori; sunt doar incredibil de neinformaţi şi de aroganţi, crezând că, dacă în lume se petrece ceva important, ei sunt primii care află, căci sunt jurnalişti. În realitate, ei sunt ultimii care înţeleg ce se întâmplă. Aroganţa şi naivitatea, o combinaţie de calităţi mentale care îi caracterizează pe cei mai mulţi dintre jurnalişti, este din păcate absolut distructivă pentru ei. Dacă mai ai şi o minte încuiată, poţi fi sigur că vei obţine slujba. Un reporter de la BBC mi-a spus odată cu toată seriozitatea că nu ar trebui să fim mai preocupaţi de componenţa lojilor francmasone decât de componenţa clubului local de şah. Nu glumesc deloc. Le-am explicat multor ziarişti ce se întâmplă, dar aceştia au respins instantaneu sau au ridiculizat argumentele mele, fără să cerceteze măcar o clipă dovezile prezentate. Îmi

amintesc de unul dintre ei - cred că îl chema Taylor sau așa ceva - pe care l-am cunoscut la Los Angeles, la începutul anului 1997. Lucra pentru ziarul *The Observer* din Londra. I-am povestit de activitățile pedofile ale lui George Bush și de traficul ilegal de droguri pe care îl coordonează. M-am oferit chiar să i-i prezint pe câțiva din cei abuzați de el. Ce crezi că a făcut ziaristul? A scris un articol în care m-a atacat personal, afirmând inclusiv că am ochii injectați. Nu-i de loc de mirare după un turneu obositor prin Australia, Noua Zeelandă și Statele Unite, care a durat două luni, dar cum poate scrie cineva de starea ochilor cuiva când i se oferă „povestea secolului"? I-am oferit surse pentru a informa poporul britanic despre ceea ce se întâmplă în lumea în care trăim, dar nu a dorit să le cunoască. După cum spune o vorbă: „Nu poți mitui sau cumpăra un ziarist britanic, dar văzând ce scrie, nici nu trebuie să o faci". Desigur, există și excepții printre jurnaliști, dar sunt foarte puține și merită să-i întrebi pe aceștia ce se întâmplă atunci când încearcă să scrie adevărul.

Ziariștii dansează pe melodia oficială, fiind un fel de dactilografi ai viziunii oficiale asupra lumii. Ei sunt trepădușii de care se folosesc șefii lor, aflați în poziții superioare în piramida mass-mediei. La vârful acesteia sunt bancherii care asigură fondurile necesare pentru a cumpăra trusturile de media. Ei controlează principalele industrii și afaceri din lume, iar ziarele și posturile de radio și televiziune nu ar putea supraviețui fără reclamele asigurate de acestea. Amenințările cu oprirea publicității au blocat revelarea multor povești adevărate. După bancheri și industriași vin „baronii" media precum Murdoch, Black, O'Reilly și Packer. Aceștia urmează linia oficială impusă de finanțatori și își numesc personal editorialiștii și redactorii șefi pentru a se asigura că aceștia vor urma linia indicată. Ziariștii simpli sunt nevoiți să asculte de redactorii șefi, aceștia de proprietarii trustului de media, care ascultă, la rândul lor, de bancheri și de

marile corporații, adică de Frăție. Așa se produc „știrile". Versiunea oficială încearcă să ne facă să credem că marii baroni media, cu ego-urile lor uriașe, precum Ted Turner, Murdoch sau Packer, se antipatizează reciproc. Poate că este adevărat sau poate că este doar o perdea de fum; acest lucru contează mai puțin. Important este că toți respectă directivele Frăției. Nu „baronii" controlează, de fapt, mass-media. Ei nu sunt decât niște fațade. Priviți-l pe Ted Turner, membru în Consiliul pentru Relații Externe și proprietarul postului de știri Cable News Network (CNN). El a vândut această companie lui Time Warner, aceasta fiind una din cele mai mari operațiuni ale Frăției la nivel planetar, CNN-ul oferindu-ne viziunea oficială asupra lumii, oră de oră, minut de minut. Dacă cineva încearcă să creeze un post de televiziune sau un ziar cu scopul de a spune adevărul, el nu găsește finanțare, publicitatea îi este refuzată, iar acțiunile îi sunt devalorizate prin jocurile uluitoarei puteri financiare a băncilor, corporațiilor și companiilor de asigurări ale Frăției. Mai devreme sau mai târziu, el va fi preluat de o altă companie (prin așa-numitul proces de „preluare ostilă", adică în pofida voinței proprietarului). Cele trei mari rețele de televiziune din Statele Unite, CBS, ABC și NBC, sunt controlate de membrii Mesei Rotunde, la fel ca și ziarele *Washington Post, Los Angeles Times, New York Times, Wall Street Journal* și foarte, foarte multe altele. Același lucru este valabil și în celelalte țări.

Două din grupurile mai puțin cunoscute care confirmă acest punct de vedere sunt Hollinger Inc. și grupul de ziare *Independent.* Grupul Hollinger are în proprietate 68% din presa scrisă din Canada și mai mult de 250 de ziare și reviste din întreaga lume, inclusiv câteva ziare de prestigiu din Statele Unite, *The Jerusalem Post* și grupul *Telegraph* din Londra. Grupul Hollinger reprezintă o acoperire a serviciilor secrete britanice. În timpul ultimului război mondial, un grup de elită al serviciilor secrete britanice numit Serviciul pentru Operații Speciale a creat

organizația War Supplies Ltd, condusă de doi agenți britanici, George Montagu Black și Edward Plunkett Taylor. Taylor a fost cel care a redactat mai târziu legile bancare din Insulele Bahamas și Cayman. După război, această companie a continuat să existe, schimbându-și numele în Argus Corporation, iar mai recent în Hollinger. La ora actuală este condus de Conrad Black, fiul spionului britanic George Montagu Black, cel care l-a înființat. Conrad Black este membru al sanctuarului interior al Grupului Bilderberg. Tatăl său a fost un apropiat al familiei de gangsteri Bronfman, care, la fel ca și clanul Kennedy, a făcut avere vânzând băuturi alcoolice ilegale în timpul Prohibiției introduse tot de Frăție. La ora actuală, Bronfman-ii sunt proprietarii uriașului concern care produce băuturi alcoolice Seagrams, dar se ocupă și cu traficul ilegal de droguri. Din comitetul „consultativ" al Grupului Hollinger fac parte Henry Kissinger, Lord Carrington și Edmund de Rothschild! Grupul de ziare *Independent* se află în proprietatea miliardarului irlandez Tony O'Reilly, fost mare rugbist. El are în componența sa ziare din Irlanda, Marea Britanie, Franța, Portugalia, Mexic, Africa de Sud și Noua Zeelandă. Președintele sud-african Nelson Mandela și-a petrecut Crăciunul din 1993 la reședința de vacanță a lui O'Reilly de la Nassau, în insulele Bahamas. La scurt timp, miliardarul irlandez a cumpărat grupul Argus, cel mai mare lanț de ziare din Africa de Sud. La ora actuală, acesta a devenit un fel de purtător de cuvânt al Congresului Național African (CNA) condus de Mandela. Începând din anul 1994, O'Reilly a cumpărat 60% din Grupul Argus, 43% din Newspaper Publishing din Marea Britanie, 55% din Australian Provincial Newspapers, 25% din Irish Press Newspapers și 44% din Wilson and Horton, cel mai mare grup de ziare din Noua Zeelandă. Are, de asemenea, procente importante din rețeaua de televiziune prin cablu din Irlanda și din cea de televiziune și radio din Australia și Noua Zeelandă. Este evident că achizițiile lui nu se vor

opri aici și că banii nu vor fi o problemă pentru el, căci nu este decât o marionetă în mâinile Frăției. Propriul său ziar din Irlanda, *Sunday Independent*, i-a dedicat în întregime un supliment de opt pagini, intitulat *Un om pentru toate continentele*, care include și o serie de fotografii ale sale cu prietenii... Henry Kissinger (Bil, CFR, TC, RIIA, Com 300), Margaret Thatcher (Bil), Valery Giscard D'Estaing (Bil) și Robert Mugabe. Unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui O'Reilly din Irlanda este fostul prim-ministru Garret Fitzgerald (Bil, TC). Se pare că unul din idolii lui O'Reilly a fost Winston Churchill. Prietenia sa cu dictatorul din Zimbabwe, Robert Mugabe, a început pe vremea când O'Reilly era încă președinte al companiei Heinz, iar Mugabe obișnuia să își pună pe cap o conservă uriașă cu fasole Heinz pentru a-și distra oaspeții. În anul 1992, Mugabe l-a vizitat pe O'Reilly la domeniul său din County Kildare, în Irlanda, și cei doi inițiați educați la școala iezuiților au celebrat împreună o misă în capela privată medievală construită deasupra mormântului unui cavaler templier participant la cruciade. De atunci și până în prezent, O'Reilly și asociații săi au cumpărat 60% din Associated Newpapers din Zimbabwe, cu intenția de a lansa pe piață un nou cotidian de limbă engleză.

Agenda la ora actuală

Controlul și manipularea mass-mediei și a altor instituții care influențează gândirea și percepția umană asupra realității nu sunt urmărite numai de dragul puterii în sine. Ele au la bază un scop mult mai important. Agenda constă în preluarea completă asupra controlului planetar de către reptilieni, fără ca oamenii să realizeze ce se întâmplă. De altfel, membrii Frăției s-au apropiat considerabil de acest obiectiv, pe care îl vor atinge fără doar și poate dacă oamenii nu se vor trezi. Structura pe care este construită această Agendă are în centrul ei un guvern mondial, care urmează să ia toate deciziile majore

la nivel global *(vezi Figura 19).* Acesta va controla o bancă centrală mondială, o monedă unică (electronică, nu sub formă de lichidități) și o armată unică. Întreaga populație va fi controlată prin implantarea de microcipuri conectate la un calculator central. Sub această structură centrală vor urma trei superputeri: Uniunea Europeană, Uniunea Americană și Uniunea Pacifică (Asia, Orientul Îndepărtat și Australia). Acest edificiu al puterii va dicta statelor naționale, care vor fi divizate în regiuni, pentru a evita orice reacție centralizată la deciziile structurii descrise mai sus. Ca să nu lungim vorba, va fi o dictatură

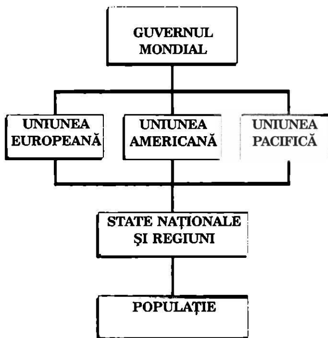

Figura 19
Structura pe care dorește să o introducă Frăția Babiloniană în primii ani ai acestui mileniu.

fascistă globală, de care ne-am apropiat deja foarte mult și care se va realiza cu siguranță dacă nu se va produce o revoluție în modul de a gândi al oamenilor. Rețeaua pe care am descris-o pe scurt în capitolul de față este cea care implementează această Agendă, agenții Frăției operând în cadrul tuturor grupurilor politice și economice care pot contribui la împlinirea ei. Cu cât numărul problemelor globale (create de Frăție) va crește, cu atât mai mare va deveni presiunea pentru găsirea unor soluții globale, respectiv a unui control mai centralizat. Cel de-al doilea nivel al piramidei globale: cele trei „uniuni" sau superstate, este deja pe punctul de a fi realizat.

„Uniunile" superstatelor

Uniunea Europeană, cu banca sa centrală și moneda unică, a apărut pe structura unei zone comerciale libere numite Comunitatea Economică Europeană sau Piața Comună. Când statele au aderat la această structură nu s-a făcut nici o mențiune la un eventual superstat, dar aceasta a fost de la bun început intenția Frăției, pe care a urmărit-o pas cu pas, foarte puțini oameni dându-și seama încotro conduc acești pași. Intenția lui Adolf Hitler, dacă ar fi câștigat războiul, era să creeze o Europă unită din punct de vedere economic, numită Europaische Wirtscraft = gemeinschaft, ceea ce se traduce prin... Comunitatea Economică Europeană! Hitler a pierdut războiul (cel puțin în aparență), dar politica Europei a rămas aceeași, căci făcea parte integrantă din Agendă. Voi recapitula pe scurt modul în care a fost creată Uniunea Europeană și cine sunt oamenii și organizațiile din spatele ei, astfel încât să poți înțelege cum operează mâna invizibilă a Frăției și să poți urmări aplicarea acelorași tactici în cele două Americi, în regiunea Pacificului și în Africa. Crearea unor State Unite ale Europei controlate la nivel central a fost obiectivul cavalerilor templieri încă din secolele XII-XIII. Operând sub diferite nume și încarnări, aceeași forță a reușit să-și atingă obiectivul,

prin intermediul francmasonilor, al Grupului Bilderberg și al altor organizații. Un rol aparte în cadrul Agendei de creare a superstatelor îl joacă totuși Grupul Bilderberg. Principalii agenți ai Frăției care au contribut la crearea Comunității Economice Europene au fost Jean Monnet (Com 300), contele Richard N. Coudenhove-Kalergi (Com 300) din Austria și Joseph Retinger (Com 300), un „socialist" polonez care l-a ajutat pe prințul Bernhard să înființeze Grupul Bilderberg. Fiul unui negustor de coniac francez, Monnet a emigrat în Canada, în anul 1910, lucrând pentru Hudson Bay Company, o firmă a Nobilimii Negre, și pentru Lazard Brothers Bank. A devenit confidentul mai multor președinți și prim miniștri, inclusiv al lui Franklin Delano Roosevelt, iar prietenii săi atât de influenți i-au dat un contract gras de transport al unor materiale din Canada în Franța, în timpul Primului Război Mondial. La sfârșitul războiului a fost numit în Consiliul Economic Suprem al Aliaților și a devenit consultant al grupului din jurul Lordului Milner (Masa Rotundă, RIIA, Com 300) și al colonelului Mandel House (Masa Rotundă, CFR, Com 300) care a pregătit Tratatul de la Versailles și a creat Liga Națiunilor. Monnet a fost numit secretar general adjunct al Ligii Națiunilor, iar mai târziu vicepreședinte al unei companii numite Transamerica, aflată în proprietatea Bank of America, cea care se ocupa cu spălarea banilor proveniți din traficul de droguri. Monnet s-a dovedit marioneta perfectă pentru crearea Comunității Economice Europene. Contele Richard N. Coudenhove-Kalergi a scris în anul 1923 o carte în care făcea un apel la crearea Statelor Unite ale Europei. A fost botezat după prenumele lui Wagner, omul despre care Hitler afirma că nu poți înțelege Germania nazistă fără a-i înțelege opera. Un prieten apropiat al tatălui contelui era Theodore Herzl, fondatorul mișcării sioniste (cultul soarelui). Cartea contelui avea titlul *Pan Europa* și exact acest lucru a fost pus să-l facă. El a creat Uniunea Pan-Europeană, susținută de

politicienii de frunte din Europa și de *establishment*-ul anglo-american, inclusiv de colonelul House și de Herbert Hoover. Iată ce povestește contele în autobiografia sa:

> „La începutul anului 1924 am primit un telefon de la baronul Louis de Rothschild, care mi-a spus că unul din prietenii săi, Max Warburg [bancherul lui Hitler], mi-a citit cartea și dorea să ne cunoaștem. Spre marea mea surpriză [da, sigur!], Warburg ne-a oferit spontan [da, sigur!] 60.000 de mărci în aur pentru a ne finanța mișcarea în primii trei ani... Max Warburg, unul din cei mai distinși și mai înțelepți oameni pe care i-am cunoscut vreodată, obișnuia să finanțeze din principiu acest gen de mișcări. A fost un om interesat de crearea unei uniuni pan-europene întreaga sa viață. Max Warburg mi-a aranjat în anul 1925 o călătorie în Statele Unite, unde m-a prezentat lui Paul Warburg și lui Bernard Baruch".

Comunitatea Europeană, devenită între timp Uniune, este o altă creație a Frăției în care sunt implicate toate numele pe care le-am citat până acum. Winston Churchill (Com 300) a fost un susținător al superstatului european și a scris un articol încă din anul 1930 intitulat *Statele Unite ale Europei* și publicat în revista americană *The Saturday Evening Post.* Câțiva ani mai târziu, el avea să joace un rol decisiv în provocarea războiului care a permis în final crearea acestei structuri suprastatale. Contele Coudenhove-Kalergi a primit un sprijin entuziast din partea unor oameni precum John Foster Dulles, Nicholas Murray Butler, președintele Universității Columbia și al Fundației Carnegie pentru Pacea Internațională (adică pentru „Războiul" Internațional), și dr. Stephen Duggan, fondatorul și primul președinte al Institutului pentru Educație, controlat în proporție de 100% de Consiliul pentru Relații Externe. Congresul Statelor Unite a votat mai multe rezoluții referitoare la uniunea politică a Europei, din care una afirma: „Crearea

unei Uniuni Europene trebuie privită ca un pas major către crearea unei Lumi Unite" (adică a unui guvern mondial). Jean Monnet a fost, de asemenea, preşedintele Comitetului pentru Statele Unite ale Europei, care avea acelaşi scop. De la crearea sa şi până în prezent, Comunitatea Economică Europeană (CEE) a evoluat conform planului, pas cu pas, apropiindu-se de idealul statului fascist centralizat care a fost dintotdeauna menirea sa. Doi mari admiratori ai lui Monnet sunt Merry şi Serge Bromberger, care prezintă astfel acest plan în cartea lor, *Jean Monnet şi Statele Unite ale Europei:*

> „Intenţia a fost ca autorităţile supranaţionale supervizate de Consiliul European de Miniştri de la Bruxelles şi de Adunarea de la Strasbourg să administreze treptat toate activităţile de pe continent. Va veni o zi când guvernele vor fi forţate să recunoască faptul că Europa integrată a devenit o realitate de necontestat, fără ca ele să fi avut vreun cuvânt în stabilirea principiilor care stau la baza ei. Tot ce vor mai avea atunci de făcut aceste guverne va fi să unească aceste instituţii autonome într-o singură administraţie federală şi să proclame Statele Unite ale Europei".

Am ajuns deja în această etapă. Ca de obicei, un număr mic de oameni aflaţi în poziţii-cheie dictează planul global, iar reţelele subordonate din fiecare ţară manipulează populaţia şi Parlamentul, silindu-le să accepte Agenda globală. Cei doi prim miniştri ai Marii Britanii de dinainte, din timpul şi de după intrarea ţării noastre în Comunitatea Europeană au fost Harold Wilson (Bil) şi conservatorul Edward Heath (Bil, TC). Amândoi au fost asociaţi ai Lordului Victor Rothschild, iar Heath l-a şi numit pe acesta şef al Departamentului pentru Europa, în timpul celor patru ani cât a fost prim-ministru, între 1970-1974. În anul 1972, Heath a semnat Tratatul de la Roma, care a silit Marea Britanie să intre în pânza de păianjen ţesută de Frăţie la nivel european.

La ceremonia de semnare, alături de Heath a participat secretarul său însărcinat cu afacerile externe, Alec Douglas Hume (Lord Home), unul din preşedinţii Grupului Bilderberg şi membru al unei străvechi linii genealogice scoţiene. Întreaga operaţiune a fost o manipulare la scară mare. La acea dată, Partidul Laburist de „opoziţie" era condus de Harold Wilson (Bil) şi îi număra printre membrii săi marcanţi pe Roy Jenkins (Bil, TC, RIIA), cel care avea să devină mai târziu Preşedinte al Comisiei Europene, pe James Callaghan (Bil, RIIA) şi pe Denis Healey (Bil, TC, Com 300), preşedintele comitetului ad-interim al Fondului Monetar Internaţional şi membru în consiliul Institutului Regal pentru Afaceri Internaţionale. Healey a fost prezent la prima şedinţă de constituire a Grupului Bilderberg din anul 1954 şi a participat la mai multe întruniri ale acestui grup decât orice alt politician englez din această perioadă. Şi să mai credem că a fost un „om al poporului"? Pardon! În aceeaşi perioadă, liderii celui de-al treilea partid important din Marea Britanie, liberalii (la ora actuală liberal-democraţii) erau Jo Grimond (Bil) şi Jeremy Thorpe, autorul cărţii *Motive pentru a intra în Europa*. Mă întreb sincer dacă cei patru lideri politici, Wilson, Heath, Jenkins şi Healey, nu s-au întâlnit vreodată ca să mediteze asupra uimitoarei întorsături a destinului care a făcut ca patru studenţi la Universitatea Oxford exact în aceeaşi perioadă să ajungă cei patru mari lideri politici ai anilor '60-'70, exact când Marea Britanie a acceptat să devină membră a Comunităţii Europene. Wilson (Jesus College, University College), Jenkins (Balliol), Heath (Balliol), Healey (Balliol), Grimond (Balliol) şi Thorpe (Trinity College) ne oferă un exemplu minunat legat de ceea ce ţi se poate întâmpla dacă eşti educat la Oxford. Desigur, faptul că Oxford-ul (la fel ca şi Cambridge-ul) a fost dintotdeauna un centru major al Frăţiei, folosit de aceasta ca centru de

recrutare a viitoarelor generații de manipulatori, nu reprezintă decât o coincidență!

Heath, un reptilian care își schimbă forma, a manipulat Marea Britanie determinând-o să devină membră a Comunității Europene prin anii '60 și a fost de acord cu această uniune politică încă din aprilie 1962, pe vremea când era Lord al Sigiliului Privat. Chiar înainte de a integra Marea Britanie în Europa, el a participat la o întrunire de la Paris, în octombrie 1972, pentru a negocia condițiile cu președintele francez Georges Pompidou (Bil), un fost angajat al lui Guy Rothschild. Secretarul de stat însărcinat cu afacerile externe care a semnat din partea Marii Britanii Tratatul fascist de la Maastricht în februarie 1992, care a transformat Comunitatea Europeană în superstatul numit Uniunea Europeană, a fost Douglas Hurd. Acesta a fost secretarul particular al lui Ted Heath între anii 1968-1970 și secretarul său politic între 1970-1974, pe când Heath era prim-ministru și a semnat intrarea Marii Britanii în Comunitatea Europeană. Hurd a fost ministru de stat al Lordului Carrington în perioada în care acesta a declanșat Războiul din insulele Falksland, și tot el a recomandat acordarea unui titlu „onorific" de cavaler lui Henry Kissinger. De atunci și până în prezent, cele mai influente personaje politice din Marea Britanie (aparent aflate în partide de opoziție), precum conservatorii Ted Heath (Bil, TC), Kenneth Clarke (Bil), Geoffrey (Lord) Howe (Bil, Com 300), laburiștii Tony Blair (Bil), Gordon Brown (Bil, TC) și liderii liberal-democrați David Steel (Bil, TC) și Paddy Ashdown (Bil), nu au cerut altceva decât reducerea din ce în ce mai accentuată a suveranității Marii Britanii și renunțarea la libertatea țării în favoarea unei Uniuni Europene birocratice și centralizate. Întreaga echipă ministerială a lui Blair care negociază cu Uniunea Europeană este alcătuită numai din oameni care își doresc aderarea Marii Britanii la o bancă centrală și la moneda unică.

Printre ei s-a numărat şi prietenul nostru Peter Mandelson (înainte de a demisiona în urma unui scandal financiar), omul pe care Parlamentul britanic l-a supranumit *Prinţul Întunericului.* La ora la care scriu acest capitol, principalele trei partide politice din Marea Britanie sunt conduse de Tony Blair (Bil), William Haig (Bil) şi Paddy Ashdown (Bil).

Iniţiaţii Frăţiei aflaţi la conducerea băncilor şi corporaţiilor îi sperie şi îi amăgesc pe oameni, făcându-i să creadă că, dacă ţara nu va adera la banca centrală şi la moneda unică, se va produce un colaps economic. Asta e o prostie! Norvegia a refuzat să adere la Uniunea Europeană şi trăieşte o perioadă de mare prosperitate economică, între altele prin exporturile pe care le face în ţările din UE! Procesul pe care l-am descris mai sus în legătură cu Europa este planificat să se întâmple inclusiv în cele două Americi, în regiunea Pacificului şi în Africa. Uniunea Americană ar trebui să se nască din NAFTA, Acordul Nord-American pentru Comerţ Liber, iar cea Pacifică din APEC, Cooperarea Economică din Asia Pacifică, „zona de comerţ liber" formată în anul 1994 după campania de lungă durată a fostului bursier Rhodes şi primul ministru australian Bob Hawke. NAFTA a fost negociată între George Bush (CFR, TC, *Skull and Bones),* preşedintele pedofil al Statelor Unite, şi Brian Mulroney, un violator de femei supuse programului de control al minţii, respectiv prim-ministru al Canadei. Mă voi referi detaliat la activităţile celor doi într-un capitol ulterior. Atunci când a semnat acordul de comerţ liber cu Canada şi Mexic pe data de 12 august 1992, Bush a afirmat negru pe alb că doreşte ca NAFTA să se întindă de la un capăt la altul al celor două Americi. „Opozantul" său, Bill Clinton, a afirmat, la rândul lui, la o adunare a liderilor politici din cele două Americi ţinută pe data de 10 decembrie 1994:

„Istoria le-a dat cetăţenilor celor două Americi şansa de a construi o comunitate de naţiuni angajate pe calea libertăţii şi promisiunea prosperităţii comune... Sper ca la începutul secolului viitor să pot vedea o zonă uriaşă de comerţ liber, din Alaska şi până în Argentina."

Alte elemente ale Agendei includ implantarea de microcipuri populaţiei întregii lumi, controlul deplin al rezervelor energetice, distrugerea formelor alternative de vindecare care atestă că medicina oficială este o minciună şi o lege marţială globală. Mă voi referi detaliat la aceste elemente în partea finală a cărţii. Statul uni-partinic şi Agenda globală avansează imuabil şi tot ce am făcut în acest capitol a fost să mă refer pe scurt la un număr restrâns de oameni, organizaţii şi evenimente, căci am vorbit în detaliu despre toate acestea în lucrarea mea anterioară, *Şi adevărul vă va face liberi.*

CAPITOLUL 12

Sub influența drogurilor

Una din cele mai puternice arme în războiul Frăției împotriva umanității de-a lungul miilor de ani au fost drogurile care dau dependență și stări halucinogene. În școlile misterelor antice, drogurile erau folosite pe scară largă pentru a stimula alte stări de conștiință și pentru a manipula gândirea și percepția.

Cel mai vechi narcotic cunoscut este opiul, substanța din care este derivată heroina. Primele referiri la folosirea acestui drog apar în Tăblițele Sumeriene, care au o vechime de cel puțin 6000 de ani. Sumerienii numeau opiul „planta fericirii". El este, de asemenea, menționat de egipteni și greci, în jurul anului 1500 î.Ch., și respectiv 1000 î.Ch. Macul din care se obține opiul făcea într-o asemenea măsură parte integrantă din viața vechilor greci, încât este ilustrat chiar pe monedele lor. Urme de droguri halucinogene au fost găsite în mormântul vechi de 4500 de ani al unui indian sud-american. Există dovezi că acestea erau folosite pe scară largă în întreaga lume antică. Unii cercetători cred că *haomoa* și *soma*, băuturile sacre ale zoroastrienilor și hindușilor, erau, de fapt, derivate din ciuperca *Amanita muscari*, vestită pentru proprietățile sale halucinogene. Substanțele chimice din aceasta trec în urină fără a-și pierde aproape deloc puterea halucinogenă, iar scripturile hinduse se referă la urina sacră, pe care o consideră o sursă de fericire și iluminare. Aztecii foloseau proprietățile halucinogene ale ciupercii *Psilocybe Mexicana*, pe care o numeau „carnea lui Dumnezeu", în ritualurile lor religioase. Am vorbit într-un capitol anterior de folosirea ciupercilor de către preoții evrei. Preoții reptilo-arieni din Babilon erau extrem de pricepuți în folosirea drogurilor pentru manipularea populației, tradiție care s-a păstrat și

în rândul societăților secrete cărora le-au dat naștere. Rozicrucienii au găsit noi modalități de folosire a drogurilor, iar gruparea intitulată *Asasinii* și-a tras numele chiar de la modul în care se foloseau de droguri pentru a-și manipula ucigașii. Mai presus de orice, drogurile au fost folosite de-a lungul istoriei pentru a distruge societățile pe care Frăția dorea să le controleze. Acest proces a ajuns să se petreacă astăzi la scară mondială. Politica este veche; doar proporțiile s-au schimbat.

Cel mai vestit episod din istoria recentă în care opiul a fost folosit ca armă a fost Războiul Opiului declanșat de „britanici" (Frăția Babiloniană cu sediul la Londra) împotriva Chinei între anii 1840-1858. Eforturile chinezilor de a bloca importul de opiu în țara lor au fost strivite de puterea Imperiului Britanic. Secretar însărcinat cu afacerile externe și prim-ministru în timpul reginei Victoria era Lordul Palmerston, marele patriarh sau maestru al Marelui Orient al Francmasoneriei și membru al Comitetului celor 300. Palmerston-ii se numeau, de fapt, Temple, titlul lor de noblețe fiindu-le acordat în anul 1723, când Henry Temple a devenit baron Temple de Mount Temple (n.tr. textual: Templul de pe Munte; aici, un titlu de noblețe), în Comitatul Sligo, Irlanda, și viconte Palmerston de Palmerston, în Comitatul Dublin. Numele Temple derivă de la *templar* (n.tr. templier). Titlul i-a fost transmis apoi nepotului său, numit tot Henry, membru al Casei Britanice a Comunelor timp de 40 de ani. Acesta a moștenit pictura artistului David Teniers intitulată *Sfântul Antoniu și Sfântul Pavel*, în care aplică principiile geometriei sacre și care este asociată de cercetători cu manuscrisele codificate și cu misterele de la Rennes-le-Chateau. La vremea respectivă, Temple locuia la Broadlands în Romsey, Hampshire, domeniul pe care avea să-l ocupe mai târziu Lordul Louis Mountbatten. Familia Mountbatten a cumpărat pe lângă domeniu și tabloul familiei Temple. Cel de-al doilea fiu al Lordului Palmerston, Henry John Temple, este cel care a

devenit legendarul prim-ministru, secretar de stat însărcinat cu afacerile externe și traficant de droguri al Coroanei Britanice în China. El s-a căsătorit cu sora Lordului Melbourne, primul ministru din perioada de început a domniei reginei Victoria, intrând astfel în aristocrația britanică, după care a ajuns la conducerea Partidului Liberal, cunoscut și sub numele de Partidul Venețienilor. Henry John Temple este cel care a trimis trupe britanice peste mări, punându-le să lupte în Războiul Crimeei și în Războiul Opiului împotriva Chinei. În prima sa legislatură, a intrat în Camera Comunelor ca reprezentant al Newport, Isle of Wight, un nume care apare mult mai des în istorie decât te-ai aștepta de la o insuliță nesemnificativă de lângă coasta de sud a Angliei. Regina Victoria și Prințul Albert și-au construit reședința de la Osborne House pe această insulă; de altfel, după moartea prințului, aici și-a petrecut regina cea mai mare parte a timpului. Mai târziu, Lord Mountbatten avea să fie numit guvernator al insulei. Isle of Wight este un sanctuar al satanismului, deși este un loc de o mare frumusețe naturală. Un alt centru al Frăției este orașul Edinburgh din Scoția, situat la o aruncătură de băț de capela Rosslyn a familiei Sinclair. Palmerston a stat trei ani în Edinburgh, timp în care a urmat cursurile filosofului Partidului Whig, profesorul Dugald Stewart. Universitatea din Edinburgh a reprezentat, printre altele, puntea de legătură între membrii Societății Lunare și Charles Darwin. Mai recent, alesul Frăției, Tony Blair, prim-ministrul votat pe data de 1 mai 1997, a fost educat la Edinburgh, la școala particulară Fettes. Tatăl său a fost conferențiar la Universitatea din Edinburgh.

Instrumentul prin care s-a făcut comerțul cu opiu dinspre India către China și către alte destinații a fost East India Company, un grup de negustori și francmasoni scoțieni afiliați la Cavalerii Sfântului Ioan din Ierusalim și la Iezuiți. Unii cercetători cred că adevărații proprietari ai companiei au fost familiile de bancheri din nordul

Italiei, Nobilimea Neagră; oricum, între timp aceştia îşi mutaseră operaţiunile la Londra. De atunci, strategia folosită de britanici pentru introducerea în China a drogurilor care dau dependenţă a devenit un model folosit pe scară largă. Metoda a fost simplă: britanicii au generat o dependenţă în masă a chinezilor de opiu, până când vitalitatea poporului chinez şi întreaga societate s-au prăbuşit. În acest scop, guvernul britanic s-a folosit de o reţea de terorism şi crimă organizată are includea Triadele, Societatea Hong şi Asasinii, punându-i pe aceştia să transporte şi să distribuie drogurile în numele său. Toate aceste societăţi secrete vestite pentru uşurinţa cu care îşi elimină duşmanii, dar mai ales proprii membri care nu ascultă orbeşte ordinele, nu sunt decât nişte filiale ale marii reţele globale a francmasonilor. Altfel spus, sunt doar o altă mască pe aceeaşi faţă. Comerţul cu droguri a fost organizat (şi este şi la ora actuală) de către lojile francmasone din Orientul Îndepărtat. Marea Lojă a Angliei (al cărei mare maestru la ora actuală este vărul reginei, ducele de Kent) a creat mai multe loji în China, la Amoy, Canton, Foochow, Swatow, Chefoo, Chinkiang, Hankow, Newchang, Tongshan, Wei-Hai-Wei, două loji la Tientsin, trei la Shanghai şi cinci la Hong Kong. Când conducătorii Chinei au încercat să oprească aprovizionarea cu opiu, britanicii s-au împotrivit cu ajutorul forţelor lor militare şi navale, reuşind să-i înfrângă. Tratatul de „pace" care s-a încheiat la sfârşitul conflictului le-a garantat britanicilor dreptul de a creşte importurile de opiu. Mai mult decât atât, ei au primit compensaţii de la guvernul chinez pentru opiul confiscat şi au obţinut acordarea suveranităţii insulelor de pe coastă, precum Hong Kong-ul. Acest oraş a devenit centrul traficului cu droguri provenite din Orientul Îndepărtat, rol pe care şi-l păstrează şi astăzi, deşi a redevenit parte integrantă din China comunistă. Marea majoritate a tranzacţiilor financiare şi de aur de pe pieţele financiare ale Hong Kong-ului sunt consecinţa spălării banilor rezultaţi

din comerţul cu droguri.

Tratatul de la Nanking, încheiat în anul 1842, a oferit Marii Britanii controlul asupra Hong Kong-ului, la care s-au adăugat circa 15 milioane de lire sterline în argint. Cel care l-a redactat a fost francmasonul şi ministrul coloniilor Edward Bulwer-Lytton (Com 300), a cărui operă avea să-i inspire mai târziu pe Hitler, pe nazişti şi pe anumiţi mistici precum Madame Blavatsky. Bulwer-Lytton este cel care a descris puterea Vril (şarpele-putere) care curge în sângele „supraoamenilor din adâncurile pământului". Fiul său a ocupat postul de vicerege al Indiei exact în perioada de apogeu a comerţului cu opiu către China. Aceasta este perioada pe care o descrie Rudyard Kipling în faimoasele sale romane despre India. În cartea sa, *Corăbiile cu opiu*, Basil Lubbock indică numele armatorilor care au fost angrenaţi în comerţul cu droguri prin intermediul Companiei East India: Jardine Matheson (familia scoţiană Keswick, care a dat atâţia satanişti), Dent and Co, Pybus Bros, Russell and Co, Cama Bros, ducesa de Atholl, contele de Balcarras, regele George IV (fostul prinţ regent), marchizul de Camden şi Lady Melville. Strămoşul acestei din urmă doamne, George, a fost cel care i-a urat bun venit lui Wilhelm de Orania pe tronul Angliei, primind ca răsplată pentru acest lucru titlul de Lord al Sigiliului Privat. Familia Keswick şi Jardine Matheson au fost membri ai Comitetului celor 300. Alte familii anglo-americane implicate în comerţul cu droguri au fost: Sutherland-zii, Barings-ii şi Lehman-ii, verii Rothschild-zilor. Sutherland-zii, unii dintre cei mai mari comercianţi de bumbac şi opiu din America de Sud, erau veri cu Matheson-ii, iar familia de bancheri Barings este cea care a fondat compania Peninsular and Orient Steam Navigation Co (faimoasa companie britanică de transport cu feribotul P & O), prin intermediul căreia au transportat opiul.

Familiile din liniile genealogice reptiliene britanice au colaborat cu rudele lor din America pentru a extinde

comerțul cu droguri, pe care îl practică inclusiv la ora actuală. De pildă, familia Russell și-a făcut imensa avere din comerțul cu opiu practicat în secolul al XIX-lea prin intermediul unui sindicat al drogurilor cunoscut sub numele de Russell and Company. Afacerea consta în luarea opiului din Turcia și transportarea sa ilegală în China. Singurul rival al lui Russell era sindicatul lui Perkins, cu sediul în Boston. Familia Perkins s-a aliat prin căsătorie cu alte linii genealogice britanice, implicate în comerțul cu sclavi. În cele din urmă, Russell-ii au cumpărat afacerea Perkins-ilor și au devenit centrul afacerilor cu opiu din SUA, în alianță cu alte familii reptiliene precum Coolidge și Delano (Com 300), care au dat fiecare câte un președinte al Statelor Unite. Șeful companiei Russell and Co din Canton era Warren Delano Jr., bunicul Președintelui Franklin Delano Roosevelt, care provine dintr-o familie aristocratică franceză. În anul 1986, o istorie a comerțului cu droguri din America, publicată în *US News and World Report*, afirma că: „Delano a îmbinat comerțul cu opiu și cel cu băuturi alcoolice, ambele la fel de profitabile, punând bazele înfloritoarei afaceri a familiei". Deloc întâmplător, Franklin Delano Roosevelt este înrudit genetic cu George Bush, care păstrează și la ora actuală tradiția comerțului cu droguri, pe care îl practică la o scară enormă. Alți parteneri ai lui Russell au fost: John Cleve Green, care a finanțat cu o parte din averea făcută din opiu Universitatea Princeton; Abiel Abbott Low, care și-a folosit banii din droguri pentru a susține construcția Universității Columbia; și Joseph Coolidge, al cărui fiu a pus bazele afacerii cu droguri numită United Fruit Company. Nepotul său, Archibald Cary Coolidge, a fost unul din ofițerii executivi care au înființat Consiliul pentru Relații Externe (CFR). Împreună cu familia Taft, Russell-ii au înființat societatea *Skull and Bones,* iar steagul cu craniul și oasele încrucișate a fluturat tot timpul pe catargul vaselor companiei Russell Trust. Același steag flutura pe vasele flotei tem-

plierilor. Un alt nume legat de comerțul cu opiu este cel al francmasonului John Jacob Astor, fondatorul dinastiei Astor, mari acționari la compania East India. Alte centre ale comerțului cu droguri au fost (și mai sunt încă) Philadelphia și Boston, cartierele generale ale Jurisdicției Nordice a Ritului Scoțian al Francmasoneriei. Unul din descendenții lui Astor, Waldorf Astor, proprietarul hotelului din New York Waldorf Astoria, a fost un francmason de rang înalt care a devenit președintele Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale din Londra, imediat după cel de-al Doilea Război Mondial. RIIA este puternic implicată în comerțul global cu droguri.

După cel de-al doilea Război al Opiului, care s-a încheiat în anul 1860, băncile comerciale și companiile britanice au creat *Hong Kong and Shanghai Corporation* - banca centrală a industriei de droguri din Orientul Îndepărtat. Potrivit tuturor studiilor despre comerțul cu droguri pe care le-am citit, Hong Kong and Shanghai Bank continuă să rămână și la ora actuală centrul financiar al comerțului cu droguri. Între timp, banca și-a schimbat numele în HSBC Holdings, căci China a redobândit Hong Kong-ul, iar HSBC este proprietarul uneia din cele patru bănci britanice de clearing: Midland. Această bancă și-a făcut o campanie publicitară de lungă durată sub sloganurile: „Banca noastră vă ascultă" și „Băncii noastre îi place să spună da". Ce au uitat să spună funcționarii acesteia a fost de câte ori au spus da profiturilor din industria drogurilor, care distrug viețile atâtor oameni de pe această planetă. Nugan Hand Bank (cu sediul la Sidney, în Australia) a fost o altă operațiune coordonată de CIA/Mossad și condusă de Francis Nugan și de Michael Hand, un membru al Beretelor Verzi și colonel în armata Statelor Unite transferat în cadrul CIA. Potrivit agentului CIA Trenton Parker, Hand s-a aflat într-un contact permanent cu George Bush după alegerea acestuia ca vicepreședinte al Statelor Unite. Principalii

membri ai board-ului Nugan Hand Bank sunt: amiralul F. Yates, preşedinte, şeful departamentului de planificare strategică a forţelor SUA în Asia şi în Pacific în timpul Războiului din Vietnam; generalul Edwin E. Black, preşedinte al filialei Hawaii, comandantul trupelor SUA din Thailanda în timpul aceluiaşi război; George Farris, director al filialelor din Washington şi Hong Kong ale Nugan Hand, specialist în serviciile secrete ale armatei; Bernie Houghton, reprezentantul băncii în Arabia Saudită, agent sub acoperire al serviciilor secrete ale marinei SUA; Thomas Clines, reprezentantul băncii la Londra, director de antrenament al serviciului clandestin al CIA implicat în afacerea Iran-Contra, care a operat împreună cu Michael Hand şi Theodore Shackley în timpul Războiului din Vietnam; Dale Holmgreen, reprezentantul băncii în Taiwan, manager de zbor în timpul Războiului din Vietnam pentru Transportul Aerian Civil, care s-a transformat mai târziu în linia aeriană CIA/Air America, de tristă reputaţie; Walter McDonald, şeful filialei din Annapolis, Maryland, fost director adjunct al CIA responsabil cu cercetarea economică; generalul Roy Mannor, director al filialei din Filipine, şeful de personal al Trupelor SUA din Pacific şi elementul de legătură dintre guvernul SUA şi preşedintele Ferdinand Marcos; William Colby, avocatul băncii Nugan Hand, fost director CIA. Exact genul de oameni la care ne-am fi aşteptat să conducă o bancă, nu-i aşa? Este cert că aceasta a fost o altă operaţiune sub acoperire de trafic ilegal de droguri. Unul din directorii de la Nugan Hand, Donald Beazley, a fost şi preşedintele City National Bank din Miami, cea care a transferat fonduri către Liga Anti-Defăimare (o acoperire a Mossad).

O investigaţie a guvernului australian a scos la iveală faptul că milioane de dolari din Banca Nugan Hand nu erau trecuţi în contabilitate, servind pentru spălarea de bani rezultaţi din traficul ilegal cu droguri. Aceste profituri erau folosite de CIA pentru a-şi finanţa traficul cu

arme și celelalte operațiuni ilegale din întreaga lume. Au existat, de asemenea, dovezi că CIA a folosit banca pentru a plăti campanii împotriva politicienilor din diferite țări, inclusiv din Australia, pentru a se asigura că la putere vor veni politicienii doriți de ea. Aceasta este lumea „liberă" despre care vorbim. Multe bănci de pe întreaga planetă care poartă numele de familie ale proprietarilor lor sunt folosite pentru spălarea banilor proveniți din traficul ilegal de droguri, trecându-i dintr-un cont în altul până când li se pierde originea. Un alt instrument folosit pentru spălarea banilor din comerțul cu droguri este industria aurului și a diamantelor, dominată de Rothschild-zi și de Oppenheimer-i, prin intermediul unor companii precum De Beers. Banii „murdari" sunt folosiți pentru a cumpăra aur și diamante de la aceste companii, care sunt vândute apoi contra unor bani „curați". Aceleași familii anglo-americane care au alcătuit rețeaua manipulatoare a Frăției, responsabilă de atâtea războaie și crize economice de-a lungul timpului, se află și în spatele comerțului ilegal cu droguri. Câteva din cele mai faimoase nume, bănci comerciale și companii din întreaga lume și-au făcut averea direct sau indirect din traficul de droguri, care distruge în special viețile celor tineri. Ele sunt aceleași familii și organizații care au practicat pe timpuri comerțul cu sclavi aduși din Africa și China. Expresia *being shanghaied* (n.tr. „a fi shanghait") vine de la răpirea tinerilor chinezi trimiși apoi în Statele Unite pentru a fi servitori în casele celor bogați. Prohibiția alcoolului a fost doar un instrument pentru a crea vasta rețea a crimei organizate din Statele Unite. Principalele grupuri care militau pentru prohibiție și pentru a „pune capăt tuturor relelor legate de băutură", precum Uniunea Femeilor Creștine Temperate și Liga Anti-Salon (n.tr. de la *Saloon* - crâșmă), au fost finanțate de Rockefeller-i, Vanderbilt-ți și Warburg-i, prin intermediul Fundației Rockefeller, al Fundației Russell Sage și al altor fundații scutite de taxe. Prohibiția nu a fost decât un alt truc al

Frăției, care a avut în această operațiune interese pe termen lung. În treacăt fie spus, așa și-a făcut averea Joseph Kennedy, tatăl lui JFK.

În cărțile sale devenite clasice, *Politica heroinei în Asia de Sud-Est* (1972) și *Politica heroinei – complicitatea CIA la comerțul global cu droguri* (1991), profesorul Alfred McCoy descrie cum elicopterele CIA transportau drogurile de pe câmpuri către punctele de distribuție, în timp ce opinia publică americană credea că ei se află acolo pentru a lupta împotriva comunismului. El afirmă că acest comerț s-a realizat prin intermediul unei companii de îmbuteliere a Coca-Cola, dar mass-media a suprimat această informație. 58.000 de americani și numai Dumnezeu știe câți vietnamezi au fost uciși în acest război și cu greu ne putem imagina o lipsă mai mare de respect decât transportul drogurilor în sticle de plastic ascunse de CIA în cadavrele soldaților morți, pe care le aduceau acasă pentru a fi înmormântate de familiile lor. Agentul CIA Gunthar Russbacher a povestit cum erau despicate și umplute cadavrele cu droguri, iar apoi transportate în Statele Unite. Cadavrele purtau coduri secrete care le permiteau celor de la bazele aeriene de pe coasta de vest, în special de la baza aeriană Travi, să le identifice. În continuare, drogurile erau scoase din cadavre și puse la dispoziția tineretului american, pentru consum.

Heroina este un derivat al opiului, din care se produce, de asemenea, morfina, nume inspirat după cel al zeului grec al viselor, Morfeu. Heroina a fost obținută în laboratoarele Bayer din Germania, în anul 1898, prin adăugarea altor ingrediente la molecula de morfină. Bayer avea să fie preluată mai târziu de concernul farmaceutic I.G. Farben, imensul conglomerat care i-a creat mașinăria de război lui Hitler. Heroina este drogul din categoria opiatelor care dă cea mai mare dependență, dar a fost recomandat la acea vreme de Bayer ca „un medicament eroic, care nu dă dependență, la fel ca morfina". Numele de heroină provine chiar de la acest epitet:

„eroic". Cu siguranță, cei care au creat heroina sunt niște eroi în ochii Frăției, dat fiind potențialul excepțional al acestei substanțe de a cauza suferință și durere. La ora actuală, comerțul cu heroină adusă din Orientul Îndepărtat continuă să fie organizat de francmasoni prin agenții lor de legătură, Triadele. Acestea sunt Mafia Orientului Îndepărtat, care începe să influențeze într-o măsură din ce în ce mai mare inclusiv țările occidentale, precum Canada (Vancouver). Îți ofer un alt exemplu ca să înțelegi cum se desfășoară aceste jocuri: conducătorul Chinei înainte de venirea comuniștilor la putere a fost Chiang Kai Shek, un fost membru al Triadelor. Liderul „comunist" care l-a înlăturat de la putere a fost Mao Tse Dung, un membru francmason al Marelui Orient! El le-a permis englezilor să-și exercite în continuare suveranitatea asupra Hong Kong-ului (cum să nu le permită, doar era un fruntaș al Frăției!), iar comerțul cu droguri a continuat la fel ca până atunci. În anul 1983, China comunistă avea nouă milioane de acri de pământ plantați cu mac, acesta fiind fundamentul prosperității economice chineze, la fel cum s-a întâmplat și în Occident. Fără comerțul cu droguri, economia mondială s-ar prăbuși, atât de dependentă a devenit de veniturile provenite din distrugerea de vieți umane și de investițiile rezultate din ele. Triadele organizează producția de heroină în așa-numitul Triunghi de Aur. Ele sunt plătite de bancherii britanici ai Frăției care operează în Hong Kong direct în aur, iar o parte din acesta este folosit pentru a cumpăra opiu brut de la fermieri. Și astfel, ciclul continuă să se repete la infinit și ia amploare în fiecare an. Cocaina este adusă din America de Sud de aceiași oameni, prin agenții precum CIA. Această substanță este obținută din frunzele de coca și până în anul 1903 era introdusă în băutura numită Coca-Cola, de unde și numele acesteia. Am descris pe larg rolul CIA în traficul cu cocaină și în înființarea cartelurilor columbiene ale drogurilor în cartea mea anterioară, *Și adevărul vă va face liberi.* Tot în aceas-

ta puteți găsi o descriere pe larg a implicării lui George Bush și Bill Clinton în aceste operațiuni.

Comerțul cu droguri nu are ca scop numai obținerea unor sume imense de bani pentru finanțarea Agendei, deși aceasta reprezintă într-adevăr o premisă importantă. El are, de asemenea, scopul de a prăbuși societatea și de a-i împiedica pe tineri să-și atingă adevăratul potențial. Oamenii dependenți de droguri nu reprezintă o problemă pentru marele plan al Frăției. Violența și crimele însoțesc întotdeauna comerțul cu droguri, căci traficanții se războiesc între ei pentru supremație, iar cei dependenți sunt nevoiți să fure și să tâlhărească pentru a-și putea cumpăra drogurile de care sunt dependenți. Această „problemă" îi oferă Frăției o excelentă ocazie de a oferi o „soluție": acordarea unei puteri mai mari poliției, erodând astfel și mai puternic bazele libertății individuale. Acum câțiva ani am citit în *Los Angeles Times* un sondaj de opinie în care 84% din cei chestionați declarau că erau dispuși să renunțe la libertățile lor fundamentale pentru a putea câștiga războiul împotriva drogurilor. Același mecanism: crearea problemei - reacție - găsirea soluției. Ce ar trebui să afle acei oameni este că drogurile sunt *împărțite* de aceiași oameni care luptă „împotriva" lor. Cea mai mare parte a rețelei de agenții anti-drog este profund coruptă, fiind folosită ca un instrument pentru distribuirea de droguri fără a putea fi detectat. George Bush a susținut mai multe războaie împotriva drogurilor decât orice alt președinte american, dar este unul din cei mai mari baroni ai drogurilor din America. Un reporter de la *San Jose Mercury News* a expus implicarea CIA în traficul de cocaină distribuită tineretului de culoare din Los Angeles. Articolul a apărut în timpul perioadei în care Bush se afla la Casa Albă și atât ziaristul cât și ziarul în care și-a publicat articolul au fost expuși ridiculizării și unor abuzuri incredibile din partea ziarelor *Establishment*-ului precum *Los Angeles Times* și *Washington Post*. Chiar și traficul de droguri ține cont de

liniile genealogice, apropo. Am un prieten care mi-a descris cazul unei cunoştinţe căreia i s-a oferit o slujbă de curier de droguri de către o agenţie guvernamentală. Acesta a refuzat, dar i-a întrebat pe oficiali de ce l-au ales tocmai pe el. I s-a răspuns: „Ştim care este linia ta genealogică". Omul a descoperit cu această ocazie că unul din codurile folosite era o tăietură în palmă. Dacă eşti prins, le arăţi autorităţilor semnul şi acestea îţi dau drumul.

Agenţiile anti-drog sunt controlate de cartelurile drogurilor, iar atunci când auzi de „marile capturi de droguri", poţi fi sigur că Frăţia şi-a mai eliminat un competitor sau că doreşte să dea impresia că acţionează. Ţi se pare cumva că traficanţii de droguri sunt greu de găsit? Cum se face atunci că orice puşti care ajunge într-un oraş nou îi poate descoperi în mai puţin de o oră? Dacă iei droguri puternice, care dau dependenţă, reţine că nu eşti un „rebel" şi că nu „scapi de probleme", ci doar te sinucizi mental, emoţional, spiritual şi, în cele din urmă fizic, făcând exact ceea ce aşteaptă de la tine cei care conduc această lume. Alegerea îţi aparţine, dar înainte de a trece la fapte este bine să înţelegi despre ce este vorba. În problema drogurilor nu există decât un singur câştigător, şi acela nu poţi fi niciodată tu.

CĂRȚI PUBLICATE LA DAKSHA

www.edituradaksha.ro

CONTACT EXTRATERESTRU, VOL.1/VOL.2 *de Dr. Steven M. Greer*
Bazându-se pe informații autentice de primă mână din experiențele CSETI și din proiecte secrete, dr. Greer îmbogățește subiectul OZN/extratereștri cu o combinație unică de informații științifice, viziune proprie, umor și inspirație. De departe cea mai temeinica lucrare în domeniu.

ASTROMEDICINA, *de Dr. Sorin Bratoveanu*, 320 pag.
Această carte pare, la prima vedere, o lucrare de astrologie medicală sau un manual de terapii naturiste. Este însă și o inițiere în astrologie pentru practicanții medicinei alternative, și o inițiere în medicina neconvențională pentru astrologi, realizând o fuziune amplă între cele două domenii (autorul fiind atât medic, cât și astrolog).

HAARP. ARMA ULUITOARE A CONSPIRAȚIEI, *de Jerry E. Smith*, 378 pag.
Proiectul HAARP desfășurat în Alaska este unul dintre cele mai controversate proiecte coordonate vreodată de guvernul Statelor Unite. Tehnologia futuristă dezvoltată la HAARP întruchipează posibilități nebănuite, fiind o armă cu raze distrugătoare și în același timp un dispozitiv infailibil de control al minții. Smith demonstrează că acest dispozitiv reprezintă știință aplicată la cel mai înalt nivel scăpată însă de sub control. Ar putea fi cel mai periculos dispozitiv creat vreodată de omenire, o armă de distrugere cu eficiență maximă.

O RELIGIE PROPRIE ȘI PERSONALĂ, *de Ramesh S. Balsekar*, 90 pag.
Ramai relaxat în Conștiință.
În orice situație, fă ceea ce simți să faci, fără regrete față de trecut, fără nemulțumiri în prezent, fără așteptări legate de viitor, și, foarte important, fără a da vina sau a condamna pe nimeni pentru nimic – nici pe tine, nici pe „celălalt".
Aceasta îți va permite să-ți trăiești viața fiind în permanență conectat la Sursă, și-ți va conferi fericire prin intermediul liniștii sufletești.

COPIII MATRICEI, *de David Icke*, 649 pag.
Ne-am născut într-o lume controlată de forțe nevăzute care ne-au invadat planeta și care manipulează omenirea de mii de ani. Nu, acesta nu este un scenariu de la Hollywood, este chiar ceea ce trăim în prezent. Dacă privim în jur, am putea crede că tot ce vedem este "real". Dar, de fapt, trăim în iluzie, o iluzie proiectată să ne mențină într-o închisoare mentală, emoțională și spirituală.

SECRETUL SUPREM, VOL. 1/VOL. 2, *de David Icke*, 448 pag./414 pag.
O carte șocantă și explozivă semnată David Icke. Toți oamenii de pe această planetă sunt afectați de incredibilele informații expuse de David Icke în această carte, prin care demonstrează în detaliu, folosind surse bine documentate, că aceleași linii genealogice controlează de mii de ani planeta Pământ, precum și modul în care omenirea este atent manipulată.

...ȘI ADEVĂRUL VĂ VA ELIBERA VOL.1/VOL.2, *de David Icke*
David Icke demască adevărata poveste din spatele evenimentelor globale care conturează viitorul existenței umane și al lumii pe care o lăsăm moștenire generațiilor viitoare. Fără a se lăsa intimidat, autorul prezintă în această carte de excepție rețelele uluitoare de conexiuni care îi au mereu în prim plan pe aceiași oameni, puțini la număr, care manipulează din umbră destinul omenirii.

VIITOR CU CAP DE MORT, *de Radu Cinamar*, 256 pag.
În vara anului 2003, într-o zonă neumblată din Munții Bucegi, echipa Departamentului Zero (o secțiune ultrasecretă a Serviciului Român de Informații) a făcut o descoperire epocală care ar putea schimba complet destinul omenirii.
Presiunile diplomatice colosale efectuate de Statele Unite ale Americii asupra guvernului României pentru a nu divulga această descoperire lumii întregi au condus la o înțelegere temporară între cele două state și la o inedită colaborare de ordin științific și militar în cadrul echipei speciale care a plecat în „marea expediție". Implicațiile sunt însă mult mai complexe, datorită imixtiunii ordinului ocult al Illuminaților, care a urmărit să preia controlul atât asupra locației descoperirii, cât și asupra expediției româno-americane.

12 Zile, *de Radu Cinamar*, 256 pag.
„Este uimitor cum lanțul de evenimente care a început cu marea descoperire din Munții Bucegi și a continuat cu expediția de amploare prin tunelurile subpământene a modificat aproape integral atât gândirea, cât și destinul unor oameni. Printre aceștia mă număr și eu, care am fost nevoit să mă adaptez cu rapiditate la o transformare de proporții în existența mea. (...) Evenimentele cu care m-am confruntat au depașit cu mult chiar și „iluzia" pe care o trăim în timpul unui vis. Mărturisesc faptul că pe tot parcursul acestor evenimente, care au avut loc într-o perioadă de aproximativ două săptămâni, starea de totală uluire aproape că nu m-a parasit nici o clipă.
MISTERUL DIN EGIPT, *de Radu Cinamar*, 276 pag.
Cel de-al treilea volum al seriei inițiate de Radu Cinamar reprezintă mult așteptata continuare la best-seller-ul *Viitor cu cap de mort*. Misterul, stilul alert și mai ales bogăția subiectelor tratate în carte îl impun pe

acest autor foarte ocultat în rândul celor mai reprezentativi scriitori ai genului. Relatarea lui biografică aduce în atenția noastră multe semne de întrebare cu privire atât la trecutul, cât și la viitorul omenirii. În text descoperim uluitoare dezvăluiri despre un grup secret de ființe care conduc din umbră și manipulează viața oamenilor, dar de asemenea aflăm și despre metodele cele mai potrivite pentru a contracara acest grup, perceput ca un veritabil guvern mondial secret. Descrierile remarcabile ale unor realități din trecutul îndepărtat al istoriei și mai ales claritatea cu care sunt expuse anumite aspecte inițiatice fac din această carte o bijuterie a cunoașterii ezoterice.

Pergamentul secret, *de Radu Cinamar*, 272 pag.
Al patrulea volum din serie este o revelație bulversantă, care ne arată că Radu Cinamar are înca mulți ași ascunși în mâneca obscură a serviciilor secrete. Dupa o absență editorială îndelungată, scriitorul ne prezintă o succesiune uimitoare de elemente biografice, care include modificări spectaculoase la nivelul Departamentului Zero, colaborarea cu Pentagonul într-o misiune foarte importantă în Antarctica, "cheia" Pergamentului Secret și mai ales esența dezvăluirilor pe care Cezar Brad le face cu privire la una dintre cele mai controversate descoperiri din munții Carpați, în anii 90. O mina de informații care nu trebuie ignorată...

Magicianul Alb, *de Daniel Roxin* 256 pag.
Romanul Magicianul Alb reprezintă, în esența lui, o veritabilă aventură a cunoașterii, trăită în contextul unor revelații spirituale tulburătoare. Într-o manieră surprinzătoare, dinamică și cu multe subtilități, autorul ne conduce de la experiențe ce au loc dincolo de pragul lumii fizice, la dezvăluiri bulversante despre Noua Ordine Mondială.

Codul divin al vieții, *dr. Kazuo Murakami*, 186 pag., cartonat
Timp de mulți ani, genele au fost considerate imutabile: „Nu poți face nimic în direcția asta, este ereditar", era fraza repetată la fel de des ca o mantra. Dar studii recente arată că genele funcționează și se schimbă în fiecare minut, în fiecare secundă. Conform cărții *Codul divin al vieții*, genele dezactivate au potențialul de „a se trezi" și de a transforma astfel personalitatea și înfățișarea umană. Această carte arată cum factorii mentali și emoționali - negativi, de exemplu stresul, și pozitivi, cum ar fi bucuria, recunoștința și spiritualitatea - au o mare influență în activarea sau dezactivarea genelor. În baza noilor descoperiri științifice și a propriilor observații ale autorului, *Codul divin al vieții* ne învață cum să ne trezim aptitudinile latente la orice vârsta. Cum? Dr. Murakami susține că o atitudine pozitivă poate activa genele necesare pentru a aduce succesul și fericirea în viața noastră, în același timp dezactivându-le pe cele negative.

AL ŞAPTELEA SIMŢ, *de Lyn Buchanan*, 400 pag., 36 lei
Acum, pentru prima dată, Lyn Buchanan – un expert cu renume mondial în vederea la distanţă şi în explorarea potenţialităţilor acesteia – ne spune într-un mod sincer şi fără ocolişuri povestea sa. Recrutat pentru aproape un deceniu de către unul din Serviciile de Informaţii ale Armatei SUA, Buchanan a antrenat personal militar în utilizarea abilităţilor paranormale ca pe un instrument de colectare a informaţiilor în timpul crizei luării de ostatici în Iran, al dezastrului de la Cernobîl, al Războiului din Golf etc.

REGE, RĂZBOINIC, MAGICIAN, AMANT: REDESCOPERĂ ARHETIPURILE MASCULINE
de Robert Moore şi Douglas Gillette, 224 pag.
Robert L. Moore, psihanalist şi profesor la Institutul C.G. Jung din Chicago, Illinois, şi Douglas Gillette, specialist în mitologie şi cofondator al Institutului de studiu al spiritualităţii mondiale, oferă prin această carte o viziune încântătoare a masculinităţii, care îşi trage seva nu din dominare, ci din creativitate şi din puterea colosală de a transforma, atât pe sine cât şi pe ceilalţi.
Rege, războinic, magician, amant este o veritabilă hartă pentru descifrarea psihicului masculin.

MINŢI INTERCONECTATE, *de dr. Dean Radin*, 400 pag.
Putem simţi ce se petrece cu persoanele iubite aflate la mii de kilometri distanţă? Cum se face că uneori ştim cine sună, înainte de a răspunde la telefon? Oare intuiţiile pe care le avem conţin informaţii despre evenimentele viitoare? Putem avea percepţii fără să ne folosim de simţurile obişnuite? ă. Oare starea de interconectivitate a minţii poate explica existenţa capacităţilor psihice? Dean Radin, om de ştiinţă la Institute of Noetic Sciences, este de părere că aceasta ar putea fi o explicaţie.

PROIECTUL MONTAUK, *de Preston Nichols şi Peter Moon*, 172 pag.
Proiectul Montauk: Experimente în Timp expune cele mai uimitoare şi secrete proiecte de cercetare din istoria omenirii. Început cu Experimentul Philadelphia în anul 1943 a fost continuat apoi timp patruzeci de ani în care au avut loc cercetări intense, culminând cu misterioasele experimente de la Montauk Point, din statul New York, prin care au fost accesate forţe şi energii extraordinare, însuşi timpul fiind manipulat. *Proiectul Montauk* este relatarea lui Preston Nichols, care a lucrat ca director tehnic în cadrul proiectului. El a supravieţuit nenumăratelor ameninţări şi încercărilor de spălare a creierului.

MONTAUK REVIZITAT, *de Preston Nichols şi Peter Moon*, 256 pag.
Montauk Revizitat demască forţele oculte din spatele Proiectului Montauk. Este revelată o serie de evenimente în care se întâlnesc corelaţiile misterioase ale clanului Cameron cu geneza tehnologiei

rachetelor americane, istoria stranie a tranzistorului electronic și magia lui Aleistar Crowley, Jack Parsons și L. Ron Hubbard. Proiectul Montauk a deschis calea către revelarea misterului tutror misterelor. Această urmare accelerează intensitatea investigațiilor.

PIRAMIDELE DIN MONTAUK, *de Preston Nichols și Peter Moon*, 304 pag.
Piramidele de la Montauk dezvăluie misterele de la Montauk Point, revelând informații excepționale despre amplasarea piramidelor și despre experimentele de călătorii în timp. Preston Nichols continuă să ne fascineze cu informații actuale despre operațiunile oculte desfășurate la Montauk care includ descoperirea unui accelerator de particule nucleare la baza militară Montauk și proiectarea de noi arme psihotronice.

SOARELE NEGRU, *de Peter Moon*, 390 pag.
După cel de-al Doilea Război Mondial și după ocupația ulterioară a Germaniei, comandanții militari aliați au fost uluiți să descopere excepționalele secrete de stat ale regimului nazist. *Soarele Negru* sondează în profunzimi secretele celui de-al Treilea Reich și contactele sale tibetane. De la farfuriile zburătoare germane la misiunile SS în Tibet, suntem conduși pe o cale ce ne ajută să pătrundem misterele celui de-al Treilea Reich și cele cu privire la relicvele sfinte pe care naziștii le-au căutat: Arca Alianței și Sfântul Graal.

MONTAUK: CONEXIUNEA EXTRATERESTRĂ, *de Preston Nichols și Peter Moon*, 256 pag.
Montauk: Conexiunea Extraterestră revelează cele mai uluitoare dovezi despre răpirile ființelor umane de către extratereștrii. Este relatarea autobiografică a lui Stewart Swerdlow, un intelectual rafinat și totodată un clarvăzător înnăscut, care s-a confruntat cu multe scenarii spațio-temporale stranii pe parcursul vieții sale de până acum. După ce a fost răpit de mai multe ori de extratereștrii, Stewart l-a întâlnit pe Preston Nichols și astfel el și-a amintit propriul rol pe care l-a avut în experimentele foarte secrete de călătorii în timp care fac parte din Proiectul Montauk.

ÎNTÂLNIRE ÎN PLEIADE, *de Preston Nichols și Peter Moon*, 308 pag.
Întâlnire în Pleiade este povestea unui bărbat care a fost purtat în Pleiade, unde a primit o educație științifică cu mult avansată față de cea predată în universitățile de pe Pământ. Povestea personală a lui Preston Nichols este revelată aici pentru prima dată, fiind însoțită de o avalanșă de informați uluitoare despre care nu s-a mai scris până acum. Descoperirile lui Einstein sunt analizate dintr-o nouă perspectivă, fiind revelat modul în care viteza luminii poate fi depășită cu ajutorul unor principii prin care realitatea este controlată. Sunt descrise noi concepte științifice însoțite de explicații tehnice, dar simple.

Muzica timpului, *de Preston Nichols și Peter Moon*, 224 pag.
Muzica timpului îmbină cunoștințele muzicale ale lui Preston Nichols cu experimentele de călătorii în timp la care el a luat parte, revelându-ne în premieră rolul său ascuns în industria muzicii, unde a lucrat ca inginer de sunet.
Preston ne vorbește despre inovațiile aduse de el în ingineria sunetului și explică modul în care sugestiile subliminale au fost utilizate pentru influențarea maselor de oameni care ascultau rock 'n roll. El ne dezvăluie, de asemenea, cum cunoștințele sale muzicale au fost multă vreme folosite pentru controlul minții și manipularea oamenilor.

Tainele astrologiei ezoterice și provocările mileniului 3
de dr. Sorin Bratoveanu, 269 pag.
De la psihologia modernă a lui Sigmund Freud și arhetipurile lui Jung, până la corelațiile Bibliei cu astrologia, de la revelarea „modelelor alien" și până la interpretarea sexualității din perspectivă spirituală și astrologică, dr. Sorin Bratoveanu ne dezvăluie rând pe rând tainele acum accesibile ale acestei științe atât de complexe, care este astrologia.
Cu fiecare filă citită, noi fațete ale astrologiei se deschid înaintea noastră. Prin nota sa originală și prin noutatea elementelor prezentate, *Tainele astrologiei ezoterice și provocările mileniului* 3 oferă o nouă lumină asupra științei astrelor, menită să ne apropie cât mai mult de adevărul din noi înșine.

Mistere și fenomene stranii, *de Dennis Ray*, 160 pag.
Enigme, mistere, coincidențe... toate redate într-un grupaj de informație foarte accesibilă, care este însă plină de conținut. Varietatea domeniilor din care sunt prezentate fapte stranii și inexplicabile asigură o lectură interesantă și totodată captivantă, lipsită de rigorile exprimării științifice sau de un subiectivism exacerbat. De la enigmele planetelor și până la misterele alchimiei ori cele ale unor fenomene naturale, de la puterile paranormale ale sfinților creștini și până la curiozități ale lumii antice, autorul ne prezintă un adevărat univers al evenimentelor ieșite din comun.

VOR MAI APĂREA

Pentru o listă completă și actualizată privind cărțile aflate în curs de apariție cât și cele care vor apărea în viitorul apropiat vă invităm să accesați pagina noastră web la adresa: www.edituradaksha.ro

Note de călătorie, de Angelina Jolie

În urmă cu aproximativ 7 ani, actrița Angelina Jolie și-a asumat un rol radical diferit față de rolurile sale obișnuite, acela de Ambasador al Bunăvoinței al Înaltului Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați (UNHCR). cartea de față reprezintă memorii din călătoriile sale în țări precum Sierra Leone,Tanzania, Pakistan, Cambodgia și Ecuador, unde a locuit și a lucrat și și-a dăruit inima celor care suferă cele mai cumplite violențe și persecuții din lume. Aici regăsim revelațiile sale de bucurie și căldură sufletească în mijlocul sărăciei teribile, instantanee convingătoare despre oameni curajoși și entuziaști a căror preocupare zilnică este supraviețuirea, precum și observații pline de candoare dintr-un pelerinaj unic ce a schimbat pentru totdeauna viziunea asupra lumii actriței – și chiar universul său interior.

Universul conștient, de dr. Dean Radin

Răspunsuri uluitoare la întrebări universale. Pot rugăciunile să vindece?

Există ceva mai rapid decât viteza luminii? Putem simți când cineva se uită fix la noi? Această lucrare riguros documentată, scrisă de un parapsiholog eminent, atacă aceste întrebări și multe altele, prezentând dovezi empirice în favoarea existenței fenomenelor psihice. Dean Radin revelează, de asemenea, gradul ridicat de acceptare a „fenomenelor psihice" din partea corporațiilor, guvernelor și academiilor și ne prezintă care vor fi efectele, când, inevitabil, știința și societatea va proceda la fel

***Misterul Spandau*, de Peter Moon**

DAKSHA este marcă a MISTERIUM PUBLICAȚII SRL

Primim comenzile dvs. astfel:

- prin poștă la adresa:
SC MISTERIUM PUBLICAȚII SRL
EDITURA DAKSHA
OP 48 CP 104
Sector 2
BUCUREȘTI

- prin telefon (inclusiv sms (tarif normal)): 0726.334.721

- prin e-mail la adresa: comenzi@edituradaksha.ro

Taxele poștale sunt suportate de editură pentru comenzile de minim 40 RON.
Pentru comenzile mai mici de 40 RON, taxele poștale în valoare de 6 RON vor fi achitate de către client.
Plata se face ramburs (în momentul primirii coletului). Editura își rezervă dreptul de a modifica prețurile. Pentru informații actualizate sunați la **0726.334.721** sau vizitați pagina web:
www.edituradaksha.ro

Pentru comenzi de minim 5 cărți beneficiați de 10% reducere.

Cea mai şocantă şi explozivă carte semnată David Icke. Toţi oamenii de pe această planetă suntem afectaţi de incredibilele informaţii dezvăluite de David Icke. El demonstrează în detaliu, folosind surse bine documentate, că aceleaşi linii genealogice controlează de mii de ani planeta Pământ, precum şi modul în care omenirea este atent şi meticulos manipulată. Aceşti monştri cu chipuri umane au suprimat treptat cunoaşterea spirituală şi ezoterică ce ne-ar putea elibera din actuala închisoare mentală şi emoţională în care suntem ţinuţi. *Secretul Suprem* ne îndeamnă la trezirea generală, pentru a pune capăt acestei terori ascunse!

David Icke ne explică pe larg de ce ne aflăm astăzi în faţa transformării incredibile care urmează să se producă pe această planetă.

Despre *Secretul Suprem* s-a spus, pe bună dreptate, că este „cartea care va transforma lumea". Nicio persoană care o va citi nu va rămâne aceeaşi!

ISBN (10) 973-88026-0-1 vol. 1/2
ISBN (13) 978-973-88026-0-5

ISBN (13) 978 973 88026 1 2